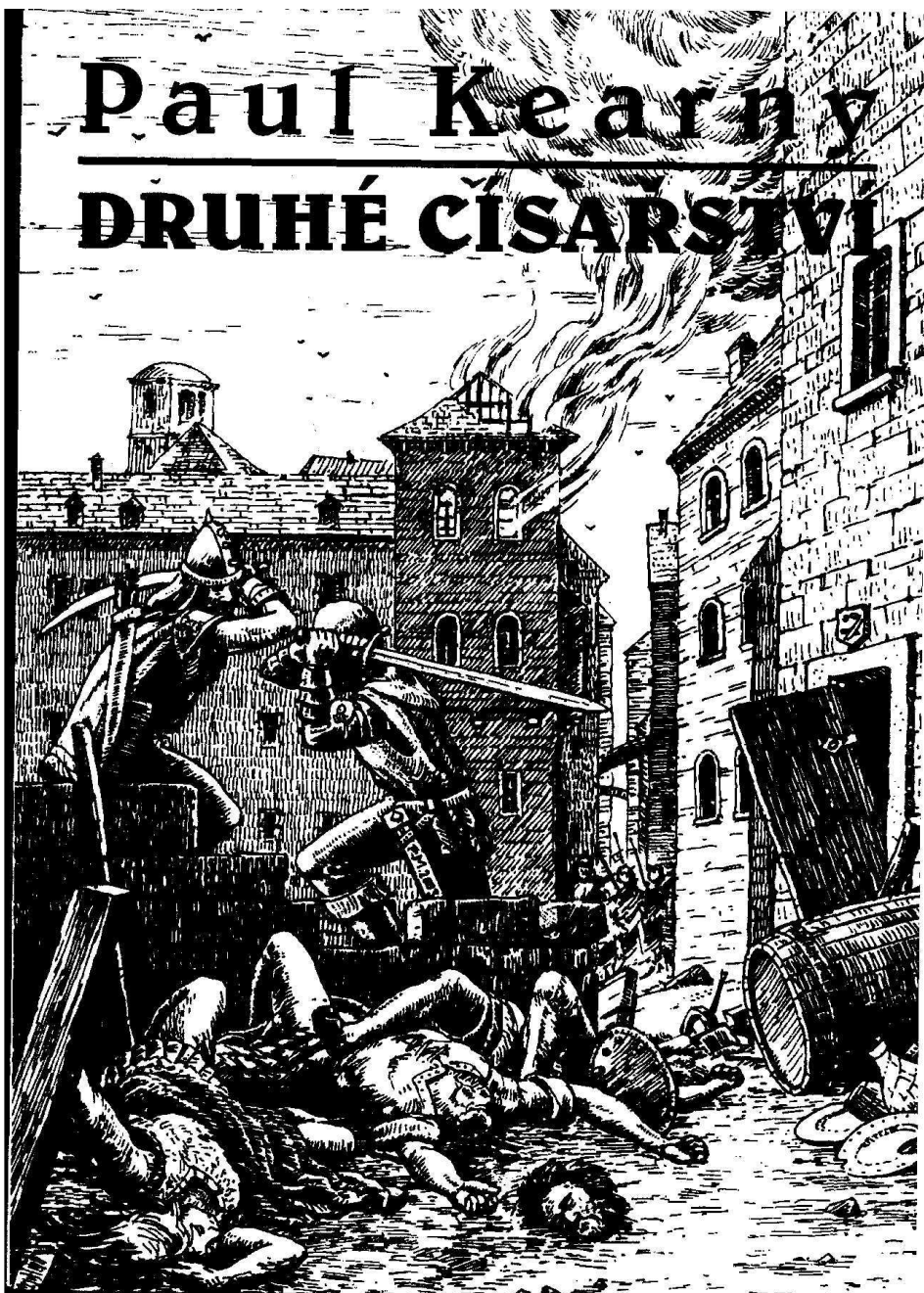

Paul Kearny

DRUHÉ ČÍSARSTVÍ

Skončil 551 rok Svatého a má být napsána další kapitola normannské historie. Přes vzdálené horizonty konečně připlouvá domů napůl zničená loď Richarda Hawkwooda a přináší zprávy o strašlivém Novém světě, který se nachází na západě za oceánem.

Chystá se poslední, rozhodující bitva mezi zbytky torunnské armády pod vedením generála Corfeho a merduky, vedenými sultánem Aurungzebem. Má určit, kdo ovládne svět - zda vyznavači Ramusia či Ahrimuze.

Hebrionský král Abeleyn se vrací na trůn a bytosti ze západu upevňují vládu v Normannii.

A jak to vše dopadne, se můžete dočíst ve čtvrtém, předposledním dílu skvělé fantasy ságy Paula Kearneye.

Prodejní cena 169 Kč

ISBN 80-7193-158-6

Paul Kearney

DRUHÉ CÍSAŘSTVÍ

Název originálu: **The second empire**

Obálka: **Pavol Martinický**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

Překlad: **Jaroslav Maršálek**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 2000 by Paul Kearney

AU Rights Reserved

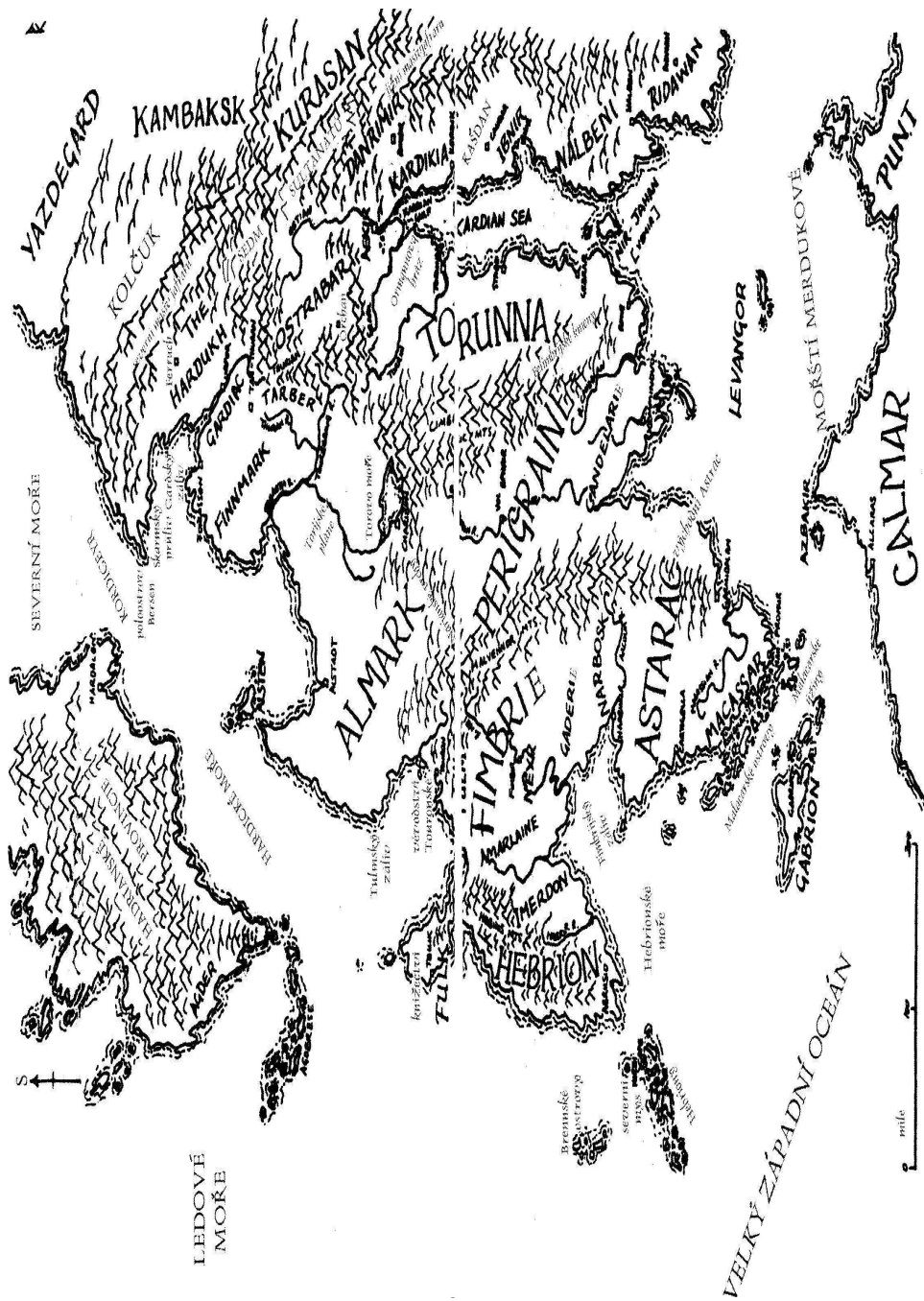
Copyright © 2003 for the Czech translation by J.Maršálek

Copyright © 2003 for Cover by Pavol Martinický

Copyright © 2003 for the Czech edition by **Laser** – books s. r. o.

ISBN 80-7193-158-6

Pro Johna McLaughlina

CO SE DĚLO DŘÍVE...

Před pěti stoletími se objevila dvě náboženství, která ovládla celý známý svět. Byla založena na učení dvou mužů: na západě svatého Ramusia; na východě proroka Ahrimuze.

Ramusianská víra začala vznikat v téže době, kdy se velké císařství Fimbrijců, které se rozkládalo přes celou šířku kontinentu, začalo rozpadat. Nejlepší válečníci, jaké kdy svět poznal, Fimbrijci, zabředli do kruté občanské války. To umožnilo provinciím, které do té doby ovládali, aby se jedna po druhé osamostatnily. Tak vzniklo sedm království. Poté, co se Fimbria smrskla na pouhý stín své bývalé velikosti, měla nadále pouze zájem o obranu svých hranic, přestože její vojáci byli stále považováni za nejlepší. Sedm království začalo nabývat na síle - ale pouze do doby, než se přes Jafrarské pohoří převalila první vlna merduků a rychle zmenšila jejich počet ze sedmi na pět.

Tak začala velká válka mezi rarnusiany na západě a merduky na východě. Tato nekonečná, vleklá a brutální válka pokračovala po generace až do šestého století -počítáno podle ramusianského kalendáře - kdy dosáhla vrcholu.

Aekir, největší západní město a sídlo ramusianského pontifika, bylo dobyté východními útočníky v roce 551. Z obklíčení tehdy unikli dva muži, jejichž přežití mělo největší vliv na budoucí historii. Jeden z nich byl sám pontifik Macrobius - považovaný ostatními ramusianskými královstvími a zbytkem církevní hierarchie za mrtvého. Tím druhým byl Corfe Cear-Inaf, pouhý poručík jezdeckta. Dezertoval z přiděleného postu v zoufalství nad ztrátou manželky - ve zmatcích při dobytí města ji už nenalezl.

Ale mezitím si ramusianská církev již zvolila dalšího pontifika, Himeria. Ten byl rozhodnut zbavit všech pět království zbylých uživatelů dweomeru, lidu, který praktikoval magii. Tato čistka přiměla mladého hebrionského krále Abeleyna, aby souhlasil se zoufalou expedicí do nejvzdálenějších západních končin, přes oceán, kde se prý nalézá legendární Západní kontinent. Expedice byla vedena jeho bezohledně ctižádostivým bratrancem, lordem Muradem z Galiapena. Murad přinutil vynikajícího námořníka Richarda Hawkwooda, aby

expedici vedl. Jako pasažéry a případné kolonisty s sebou vzali některé vyznavače dweomeru z Hebrionu, mezi nimi i Bardolina z Carreiridy. Když konečně výprava dosáhla bájného kontinentu, ke svému překvapení zjistila, že zde již po několik staletí existuje kolonie vlkodlaků a mágů pod vládou nesmrtelného arcimága Aruana. Vyslali do vnitrozemí průzkumnou výpravu, ale z té přežili jen tři lidé: Murad, Hawkwood a Bardolin.

Mezitím se v Normannii ramusianská církev rozdělila. Tři z pěti království uznala Macrobia za právoplatného pontifika - zbytek se přiklonil na stranu nově zvoleného pontifika Himeria. Vypukla náboženská válka, když se tak zvaní kacířští králové - Abeleyn z Hebrionu, Mark z Asta-racu a Lofantyr z Torunny - chopili zbraní, aby si udrželi trůny. Všichni tři byli úspěšní, ale Abeleyn musel vybojovat tu nejtvrďší bitvu ze všech. Dobyl své hlavní město Abrusio útokem vedeným současně z moře a z pevniny. Při bojích lehla popelem skoro polovina města. V okamžiku vítězství byl sražen k zemi zbloudilým dělostřeleckým granátem, který mu utrl obě nohy.

Aby nevykrvácel, uvedl ho jeho věrný čaroděj Golophin do magického komatu. Zatímco Abeleyn ležel v bezvědomí, strhl se v království boj o moc. Králova milenka Jemilla usiluje o nastolení regentské vlády, jež by uznala legitimní právo na trůn jejího nenarozeného dítěte - o kterém prohlašuje, že je královo. Golophin a Isolla, Abeleynova astaracká snoubenka, se společnými silami snaží překazit Jemilliny ambiciózní plány. Poté, co je Golophinova magická síla zrestaurována neočekávaným zásahem arcimága Aruana ze západu, je Abeleyn probuzen z komatu a ztracené nohy mu nahradí magické protézy ze dřeva.

Po celém kontinentu jsou boží monarchie zachváceny vlnou násilí. V Almarku odevzdá umírající král Haukir své království do rukou himerianské církve, jež se přes noc změnila ve velkou válečnou mocnost. Muž v jejím čele, Himerius, byl ve skutečnosti loutkou, řízenou čarodějem ze západu Aruanem a po bolestivém zážitku iniciace se z něj stává lykantrop, jakým je i jeho pán.

V Charibonu, v archivu církevní knihovny, naleznou dva mladí klerikové Albrec a Avila prastarý dokument. Je to životopis svatého

Ramusia a vyplývá z něj, že svatý Ramusio a merducký prorok Ahrimuz jsou jedna a tatáž osoba. Oba dva z Charibonu uprchnou. Dříve se však dostanou do hrůzného střetu s hlavním knihovníkem kněžského města, který se promění ve vlkodlaka. Utíkají přímo do náruče zimního blizardu. Zcela jistě by zahynuli ve sněhu, kdyby je nezachránila fimbrijská armáda, která táhla kolem pomoci Torunně ve velké bitvě proti merdukům. Nakonec se unaveným mnichům podaří dosáhnout samotné Torunny a zde seznámit pontifika Macrobia s tím, co objevili.

Dále na východě se velká torunnská pevnost Ormannova Hráz stává terčem nejsilnějších merduckých útoků. Při její obraně se Corfe vyznamená a je povýšen. Povšimne si ho torunnská královna vdova, Odelia. Ta mu dá za úkol porazit vzbouřené torunnské šlechtyce na jihu království. Corfe rozkaz splní s různorodou jednotkou bývalých galejníků, což je jediné vojsko, které mu torunnský král přidělí. Corfeho stále pronásledují trýznivé vzpomínky na ztracenou manželku. Je mu milosrdně utajeno, že Heria pád Aekiru přežila a stala se oblíbenou konkubínou samotného sultána Aurungzeba a že s ním nyní čeká dítě.

Merdukové konečně upustili od plánu dobýt Ormannovu Hráz frontálními útoky, které jim způsobovaly tak těžké ztráty. Obešli ji z boku po moři a přinutili obránce ji opustit. Ustupující posádka pevnosti se setkala s Fimbrijci, kteří dorazili příliš pozdě, aby ji mohli posílit, a tyto spojené síly by byly zničeny na Severních blatech, kdyby se Corfe nerozhodl neuposlechnout rozkazů, které obdržel od torunnského krále a kdyby nevyjel se svou vlastní jednotkou na sever, kde prolomil merducké obklíčení. Přes jeho zásah byla polovina obou armád ztracena a Corfe se z vůle torunnské královny matky stal generálem zbytku armád, které zachránil. On a královna Odelia se stali milenci; samozřejmě je celý dvůr začal okamžitě pomlouvat.

Král Lofantyr vedl zbývající část torunnské armády do pole v posledním zoufalém pokusu zastavit postup merduckých vojsk. V titánské bitvě, která se odehrála severně od hlavního města, ztratil život. Corfemu se podařilo možnou porážku změnit ve vítězství, znovu zachránit armádu a přivést ji domů - tentokrát byl jmenován vrchním velitelem torunnských ozbrojených sil.

Skončil 551 rok Svatého a má být napsána další kapitola normanské historie. Přes vzdálené horizonty konečně připlouvá domů napůl zničená loď Richarda Hawkwooda a přináší zprávy o strašlivém Novém světě, který se nachází na západě za oceánem.

PROLOG

Cítili pod rukama praskání kormidelní páky. Jak se zmítala, narážela jim do žeber a způsobovala další podlitiny. Hawkwood ji uchopil pevněji a spolu s ostatními si ji přitiskl k bolavé hrudi. Neústupně vycenil zuby a sykl několik nadávek - byl plný bezmocné zloby na ten zatracený vítr, loď, moře a vůbec celý ten obrovský necitlivý svět, který jim postavil do cesty další překážku.

Do tváře mu šlehl poryv větru prosycený deštěm. Násilím uvolnil křečovitě zaťaté čelisti na dostatečně dlouhou dobu, aby stačil zakřičet rozkaz na přední část paluby, kde se nacházela posádka, skrytá jeho zrakům závojem deště.

„Skasat plachty - vítr se otáčí. Pořádně přitáhněte hlavní plachtu. Bůh vás zatrat'!"

Posádka se vynořila z úkrytů a začala se potácet přes mokrou palubu karaky. Všichni byli v hadrech a jen stěží se dalo poznat, že kdysi bývali vojáky. Snad podle zbytků oblečení, které už jen velmi vzdáleně připomínalo uniformy. Z mužů čísela apatie a nešikovnost. Nedokázali se probrat ani pod studenou sprchou mořské vody. Vypadali jako houf lazarů, kteří by patřili spíše na lůžka než na palubu loď zmítané bouří.

Z hlubin podpalubí plavidla úpícího pod nápořem moře se ozvalo děsivé zavytí. Na chvíli dokonce přerušilo i buráci vou kakofonii větru, rozbouřeného moře a skřípání kýlu. Znělo to, jako by nějaká obrovská zavřená bestie projevovala nenávist k celému světu. Muži na palubě přestali na chvíli pracovat. Někteří se přežehnali znamením Svatého. Na okamžik se jim v únavou poznamenaných očích objevil záblesk nahé hrůzy. Ale pak se znovu pustili do práce. Když se ráhna pootočila ve směru měnícího se větru, pocítili muži na zádi, že tlak na rameno páky kormidla se zmenšil. Vítr se stočil na levobok a popohnal karaku prudce vpřed, jako když se kůň prodírá hlubokým sněhem. Loď plula pod neúplným počtem plachet; víc jich prostě neměli. Z větší části zůstaly jen cáry, volně vlající z ráhen. Na místě, kde se kdysi tyčil hlavní stěžeň, zbyl zlomený pahýl, zahalený zbytkem plachty jako pohřebním rubášem.

Už nemůžeme být příliš daleko, pomyslel si Hawkwood a obrátil se ke svým třem společníkům.

„S větrem v plachtách půjde ovládat lépe.“ Musel řvát, aby překřičel bouři. „Udržujte kurz, jestli bouře zesílí, nezbude nic jiného než před ní utéct a čert vem navigaci.“

Jeden z mužů, kteří s ním stáli na kormidelním můstku, byl vysoký a hubený. Přes bledou tvář se mu táhla strašlivá jizva a rozdělovala čelo na dvě poloviny, než se ztrácela u spánku. Byl oblečen do hadrů, které jen vzdáleně připomínaly jezdecký plášť.

„Byli jsme už předem prokleti, Hawkwoode, a vše, do čeho jsme se pustili, s námi. Raději jsi měl nechat loď v klidu potopit i s tou odporností na palubě.“

„Je to můj přítel, Murade,“ utrl se na něho Hawkwood, „a navíc jsme už skoro doma.“

„Skoro doma, samozřejmě! Co s ním budeš dělat, až se vrátíme domů? Uděláš si z něho hlídacího psa?“

„Vždyť nám zachránil život -“

„To jenom proto, že je ve spojení s těmi monstry ze západu.“

„- Možná ho dokáže vyléčit jeho pán Golophin...“

„Měli bychom ho hodit přes palubu.“

„Jestli to uděláš, tak si můžeš řídit tuhle zatracenou loď sám a uvidíme, jak daleko se dostaneš.“

Chvíli se na sebe dívali, oči plné čisté nenávisti. Hawkwood se otočil, zapřel se plnou váhou o kormidelní tyč a udržoval karaku ve východním kurzu - mířili k domovu.

V podpalubí pod jejich nohama vyla přivázaná bestie v chóru s vytím vichřice.

26. den miderialonu, r. S. 552

Proměnlivý severoseverozápadní vítr. Silná bouře. Kurz jihojihovýchod pod neúplnými plachtami, utíkáme před větrem. V podpalubí tři stopy vody, lodní pumpy ji stěží stačí vyčerpávat...

Hawkwood se zarazil. Kolena měl přitisknutá k těžkému stolu, připevněnému k podlaze uprostřed zádové kajuty, a kalamář si přivázal

k levému zápěstí. Musel se plnou silou zapřít, aby se udržel na židli. Na rozbouřeném moři mnohem více vadilo, že karaka má díky malé vyvažovací zátěži špatnou stabilitu. Voda pronikala dovnitř spoustou děr. S větrem od zádi ale naštěstí nebylo tak důležité, že nemají vratiplachty.

Jakmile se otřesy lodi trochu zklidnily, vrátil se opět k psaní.

Ze dvou set šedesáti šesti duší, které opustily Ambrusijský přístav před sedmi a půl měsíci, se jich vrací pouze osmnáct. Chudák Garolvo byl spláchnut vlnami přes palubu, když držel půlnoční hlídku. Ať milosrdný Bůh opatruje jeho duši.

Hawkwood na chvíli přestal a potřásl lítostivě hlavou. Přežili jsme snad ten hrozný masakr na západě a všechny další hrůzy jenom proto, abychom se utopili na dohled domovských břehů?

Plavíme se po moři skoro tři měsíce a podle mého hrubého odhadu byla naše plavba dlouhá patnáct set lig, polovinu této vzdálenosti jsme se plavili k severu, jižní trasa zklamala ~ znova jsme snášeni ze správného kurzu. Podle mého odhadu je naše zeměpisná délka přibližně stejná jako Gabrionu. S tímto větrem v plachtách je skoro nemožné přistát v Normannii. Naše životy jsou v božích rukou.

„V božích rukou," pronesl polohlasně Hawkwood. Mořská voda mu pomalu skapávala z vousů na otevřený lodní deník; rychle hlavou uhnul. Jeho kajuta, stejně jako téměř všechny ostatní, byla po kotníky zatopena vodou. Zapomněli, jaké to je být v suchu nebo mít plný žaludek; některým začaly vypadávat zuby. Jizvy, které se zahojily před desítkami let, se znovu otevíraly; příznaky kurdějí.

Jak se to vůbec mohlo stát? Co zničilo jeho pyšnou a tak dobře vypravenou flotilu? Samozřejmě znal odpověď na tuto otázku, až příliš dobře ji znal. A to ho také udržovalo v bdělosti každou noční hlídku, i když jeho vyčerpané tělo volalo po odpočinku. Odpověď děsivě řvala v podpalubí jeho ubohého Orla. Odpověď, která se stala Muradovou noční můrou.

Zavřel kalamář a pečlivě uložil lodní deník do obalu z naolejované kůže. Na stole ležel poloprázdný vinný měch, vzal ho a přehodil přes rameno. Přepotácel se zatopenou kabinou ke dveřím do podpalubí a překročil vyvýšený práh. Byla zde tma, tma jako v celém podpalubí jeho lodi. Zbylo jim málo svíček a opravdu jen několik pint vzácného oleje do bouřkových lamp. Jedna z nich visela u lodního schodiště. Hawkwood ji sundal z háku a pomalu kráčel do míst, kde bylo pod poklopem schodiště, jež sestupovalo na samé dno lodi. Na chvíli zaváhal, to když se loď příliš zhoupla a kolem zaznělo zmučené zasténání lodního trupu. Přes kotníky se mu přelil proud mořské vody. Zaklel, otevřel poklop a začal pomalu slézat do temnoty.

Na dně se zastavil a chvíli trvalo, než vytáhl křesadlo a než se mu podařilo vykresat jiskru a zapálit knot. Po nasazení ochranného skla se ocitl v kaluži žlutého světla.

Podpalubí zelo prázdnotou. Zůstalo zde jen několik beček hniјícího nasoleného masa a pár sudů pitné vody. To bylo vše, co zbývalo z lodních zásob. Voda pronikla skoro všude. Hlas jeho ubohého týraného *Orla* se ozýval v agonické symfonii praskání a sténání, doplňován burácením moře, které připomínalo vrčení vztekklého zvířete. Položil dlaň na dřevo lodního boku a cítil, jak se pomalu pod údery vln rozpadá. Kolem nohou mu plavaly kusy vycpávky. Švy začaly povolovat. Nebylo divu, že muži u pump nestačí odčerpávat vodu. Loď umírala.

Z hlubin podpalubí se ozvalo zvířecí zavytí. Dokonce na chvíli přehlušilo řádění bouře a větru. Hawkwood se otřásl a začal opatrně sestupovat do nejnižšího místa podpalubí.

Příšerně to tady smrdělo. Lodní zátěž *Orla* byla příliš dlouho v uzavřené prostore a tropické vedro západního kontinentu jí vdechlo příšerný pach. Ale nebyla to pouze zátěž, co tak příšerně páchlo. Podpalubím se táhl ještě další zápach. Hawkwoodovi připomínal smrad klecí kočovného cirkusu - pižmový pach velkého zvířete. Na chvíli se zastavil, v hrudi mu těžce tlouklo srdce, ale přiměl se pokračovat, shýbaje se pod nízko položenými trámy. Cestu mu osvětloval plamínek lampy, který tančil a vrhal na okolí jen mihotavé světlo. Voda kapitánovi dosahovala až ke kolenům.

Před ním, na moment osvětleno plamenem lampy, se cosi pohnulo. Ozvalo se řinčení řetězů. A pak ho uviděl. Ten pohled jím úplně otřásl. Temnotou probleskly dvě žluté oči. Hawkwood se zastavil pouhé dva yardy od místa, kde to leželo, přikováno řetězy ke kýlu karaky.

Zvíře zamrkalo, a pak nastal ten strašlivý okamžik, kdy vyšla ze zvířecí tlamy srozumitelná řeč.

„Kapitáne. Jak hezké, že jsi mne přišel navštívit.“

Hawkwoodovi se udělalo v ústech sucho a hořko.

„Bud' zdrav, Bardoline.“

„Přišel ses ujistit, že je zvíře stále uvázáno?“

„Něco na ten způsob.“

„Potápíme se?“

„Ještě ne - ještě chvíli ne.“

Vlk na chvíli ukázal tesáky v parodii něčeho, co mohlo být pousmáním. „Dobře, alespoň za to musíme být vdční.“

„Jak dlouho ještě setrváš v tomhle stavu?“

„Nevím, pomalu to začínám ovládat. Dnes ráno - bylo to ráno? Tady to nejsem schopen určit - jsem zůstal v lidské podobě po půl hlídky. Téměř dvě hodiny.“ Z úst bestie vyšlo tiché zasténání, něco jako povzdech. „Ve jménu božím, proč jsi nedovolil Muradovi, aby mě zabil?“

„Murad je blázen. Ty nejsi - navzdory všemu, co se ti přihodilo. Byli jsme přátelé, Bardoline. Zachránil jsi mi život. Až se vrátíme do Hebrionu, odvedu tě k tvému pánu, Golophinovi. On tě vyléčí!“ Dokonce i Hawkwoodovi samému zněla ta slova prázdně. Opakoval je příliš často.

„To nemyslím. Na černou nemoc neexistuje žádný lék.“

„Uvidíme,“ odpověděl Hawkwood umíněně. Uviděl plavat ve vodě kus nasoleného masa. „Můžeš jíst?“

„Nutně potřebuji čerstvé maso. To zvíře chce krev. S tím nemůžu nic dělat.“

„Máš žízeň?“

„Bože a jakou!“

„Dobře.“ Hawkwood shodil z ramene vinný měch, otevřel ho a pověsil lampu na hák, který trčel ze stěny. Zapotácel se a přitom se

snažil se z toho smradu nepozvracet. Ze zvířete sálalo nepřirozené vedro. Přistoupil k němu blíž, hrdlo měchu přiložil k tlamě a dal vlkodlakovi napít. Černý jazyk dychtivě chytal každou kapičku vody.

„Děkuji ti, Hawkwoode, a teď mě nech něco zkusit.“

Vzduch se zachvěl a něco se stalo, něco tak rychlého, že to Hawkwoodovy oči nebyly schopny zachytit. Černá zvířecí srst zmizela a ve vodě před ním najednou ležel zhroucený mág Bardolin, nahý a s dlouhým vousem. Tělo měl pokryté jizvami.

„Dobře, že jsi zpátky.“ Hawkwoodovou tváří se mihl nepatrný úsměv.

„Takhle se ale cítím mnohem hůř. Jsem mnohem slabší. Ve jménu božím, Hawkwoode, přines mi sem dolů kus železa. Jedno bodnutí a budu mít pokoj.“

„Ne.“ Řetězy, kterými byl Bardolin svázán, byly z bronzu. Vykovali je z jednoho lodního falkonetu. Byly velmi masivní a hrubě opracované, ostré hrany se mu zatínaly do kůže a působily mu temné podlitiny na zápěstí a kotnících, ale když se převtělil do zvířecí podoby, rány se samy zahojily. Byl to nekonečný koloběh bolesti. Hawkwood to věděl, ale jinak vlka zneškodnit nemohl, jakmile se v něj Bardolin změnil.

„Je mi to líto, Bardoline... zase tě navštívil?“

„Ano, objevuje se za nočních hlídek a sedává tam, kde teď stojíš. Říká mi, že mu patřím - a že jednoho dne budu jeho pravou rukou. A Hawkwoode, já mu začínám naslouchat, začínám mu věřit!“

„Brač se tomu. Nezapomeň, kdo jsi! Nedovol tomu bastardovi vyhrát.“

„Jak dlouho to bude ještě trvat? Jak jsme daleko od pevniny?“

„Nejsme moc daleko. Týden, možná deset dní. Možná méně, když povane příznivý vítr. Tohle je jen malá bouřka - brzo pomine.“

„Nevím, zda přežiji. Prožírá se mi to do duše jako červ... ustup, už se zase vrací! Pane bože!“

Bardolin vykřikl, tělo se mu napnulo a vymrštilo, ale řetězy ho udržely. Jeho tvář vypadala, jako by explodovala. Výkřik se změnil v temné zvířecí vrčení, plné nenávisti a bolesti. Hawkwood stál na místě jako přikovaný. Za hnusných lámavých zvuků začalo Bardolinovo tělo

růst, z pokožky vyrašily chlupy a na hlavě narostly špičaté uši ve tvaru rohů. Vlk se vrátil. Zavyl hlasem plným utrpení a vzepřel se řetězům, které ho poutaly. Hawkwood byl otřesen; vzpamatoval se jen pomalu.

„Zabij mě - zabij mě a vysvobod' mě!" vykřikl vlk, a pak se slova změnila v blábolení. Hawkwood uchopil bouřkovou lampu a začal se brodit vodou a bahnem zpět. Zanechal Bardolina samotného v jeho boji o duši v temnotě podpalubí.

Jaký bůh by dovolil, aby se ve světě, který stvořil, děly takové hrůzy? Co za člověka by bylo schopno nutit lidi kolem sebe dělat něco takového?

Proti jeho vůli se myšlenky vrátily na to strašlivé místo plné čarodějnictví, krveprolití a smaragdové džungle. Na Západní kontinent. Domnívali se, že tam přišli budovat nový svět, a skončili na útěku, aby zachránili holé životy. Pamatoval si na každou hodinu prožité hrůzy. Zde, v trupu kdysi tak hrdé lodi, nyní zmítané vlnami, se mu vzpomínky nemilosrdně vrátily a donutily jej znovu prožít celou tu kalvárii.

ČÁST PRVNÍ

Námořníkův návrat

Kapitola první

Odvlekli se od místa masakru na vzdálenost odpovídající jedné míli, možná i dvěma. Okolní vzduch byl plný prachu ze svahů Undabane. Pak se jeden druhému zhroutili do náručí jako dětský domeček z karet, vše, co zůstalo z jejich hrdého ducha, bylo spáleno na popel. Ramena se jim zdála příliš slabá, aby na nich dokázali unést všechnu tu hrůzu, která naplňovala okolní vzduch. Leželi na vlhké zemi zaliti přízračným světlem džungle, v korunách stromů poskakovala a skřehotala zvířata a spousta ptáků, jako by se i sama příroda vysmívala jejich selhání. Obklopeni mračny hmyzu lapali po dechu. Potoky potu jim stékaly do očí a oslepovaly je.

Byl to právě Hawkwood, kdo se vzpamatoval první. Na rozdíl od Murada nebyl zraněný a mysl neměl ochromenu jako Bardolin. Posadil se uprostřed páchnoucího humusu, který se vlnil parazitním životem zamořuje všechno v dosahu, a zakryl si tvář dlaněmi. V ten moment si přál být mrtev a mít to utrpení za sebou. Před dvaceti čtyřmi dny jich opustilo Fort Abeleius sedmnáct. Přežili jen on a jeho dva společníci. Zelený svět západního kontinentu nebyl stvořen pro obyčejné smrtelníky, pokud se nebyli schopni změnit ve vražednou parodii lidství, přetvořit do podoby, v jaké žili obyvatelé těchto hor. Potřásl hlavou, aby vyhnal z paměti vzpomínky na to strašné krveprolití. Muži zaživa stažení z kůže jako králíci, roztržení ve dvě, zaživa vyvržení. Jejich vnitřnosti se volně válely v prachu společně se zlatem, které ukradli. Musadiho hlava ležela jako tmavá blýskavá skvrna na cestě; záblesky měsíčního světla se jí odrážely v očích.

Hawkwood se vzpřímil.

Bardolin seděl, hlavu zabořenou mezi kolena. Murad ležel na zádech jako mrtvola s příšerným zraněním, jež odhalilo lebeční kost.

„Pojďte, musíme pokračovat, ještě pořád nás mohou chytit.“

„Ale oni nás nechtějí chytit. Murad má pravdu,“ pronesl Bardolin. Nezvedl hlavu, jeho hlas poznamenaný smutkem zněl klidně.

„Tohle my nevíme!“ odsekl Hawkwood.

„Ale já to vím!“

Murad otevřel oči.

„Co jsem ti říkal, kapitáne? Ptáci stejného peří," chraptivě se zasmál. „Co jsme to byli za bandu hlupáků, my ubozí vojáci a námořníci, že jsme převáželi bandu čarodějů a čarodějnic za jejich pány. Ušlechtilý Bardolin -tomu se nic nestane, ne, jemu ne. Oni ho posílají zpátky a ty budeš sloužit jako převozník. Pokud někdo utekl, tak jsem to byl já, ale kvůli čemu jsem to vlastně utekl?"

Posadil se; pohyb mu způsobil další krvácení z rány, pokryté černými mouchami. „Ach ano, přesně tak, doručení dodávky. Svatá džungle. A my jsme pouhých několik tuctů lig od pobřeží. Zapomeň na všechny naděje, Hawkwoode." Se zasténáním si opět lehl na záda a zavřel oči.

Hawkwood zůstal stát.

„Možná máš pravdu, ale já mám ještě pořád loď- nebo měl jsem - a hodlám zmizet z téhle bohem prokleté země na širé moře. Nový Hebrion, to tak. Jestli ti zbyl alespoň kousek smyslu pro čest pod tím bahnem sebelítosti, ve kterém se tak rochníš, Murade, tak si musíš uvědomit, že je naší povinností vrátit se domů a varovat je. Ty jsi voják a šlechtic, máš v sobě přece smysl pro povinnost, nebo snad ne?"

Krví podlité oči se znovu otevřely.

„Nedělej mi tu žádné kázání, kapitáne. Co vlastně jsi - nic jiného než syn gabrionské stoky? "

Hawkwood se pousmál. „Teď jsem pán ze stok, Murade, už jsi zapomněl? Ty sám jsi mě povýšil do šlechtického stavu v okamžiku, kdy ses prohlásil guvernérem této země." A mávl rukou v širokém gestu, které zahrnovalo prastarou džungli a zelené stromy. Z hrdla mu vytryskl hořký smích. „Tak už konečně zvedni svůj urozený zadek. Musíme najít pitnou vodu. Bardoline, pomoz mi. Vstaň a přestaň zírat tak vyjeveně, jako by ti na hlavu spadla obloha."

A světe div se, oni ho poslechli.

Té noci tábořili asi pět mil od úpatí hor na břehu potoka. Jakmile Hawkwood donutil Bardolina posbírat dostatečné množství dřeva na oheň, posadil se vedle Murada a prohlédl šlechticova zranění. Každý z nich utrpěl nějaký ten šrám nebo škrábanec, ale zranění na Muradově

hlavě - to byly nejhorší rány, které kdy Hawkwood viděl. Skalp byl téměř stržen z lebky a visel šlechtici volně u levého ucha.

„V kapse mám dobrou plachetní jehlu a nějaké nitě," řekl Muradovi, „asi to nebude vypadat moc hezky, ale myslím, že tě můžu poslat. Bude to samozřejmě bolet."

„Tomu věřím." Šlechtic se poněkud vrátil ke svým arogantním způsobům. „No pusť se do toho, dokud je ještě světlo."

„Máš v mase červy, nejdřív je vyndám."

„Ne! Nech je tam. Viděl jsem muže, kteří byli zraněni ještě hůř a maso se jim začalo rozkládat jen proto, že tam neměli žádné červy. Zašij je dovnitř, Hawkwoode, sežerou všechno mrtvé maso."

„Bože všemohoucí, jsi si jistý, Murade?"

„Udělej to. Ty ses pevně rozhodl, že musíme přežít, tak my si na tu myšlenku musíme zvyknout. Kde je ten prokletý čaroděj, možná by se mohl stát užitečným a vyčarovat nějaké obinadlo."

Z šera vystoupil Bardolin, nesl otep dřeva. „Zabil mého familiára," naříkal, „dweomer ve mně je zničený, zabil mého familiára, Hawkwoode."

„Kdo to udělal?"

„Aruan, jejich vůdce." Složil náklad tak prudce, jako by jej páčil do dlaní. Oči mu zářily mrtvolným leskem jako suchá břídllice. „Rád bych se na to podíval, když dovolíš. Můžu s tím něco udělat."

„Nepřibližuj se!" zakřičel Murad a bázlivě se odvrátil od mága. „Ty zabijáčky zbabělce, kdybych měl sílu, tak bych ti rozrazil lebku, byl jsi s nimi ve spojení už od začátku."

„Postarej se prosím tě o oheň, Bardoline," vmísil se Hawkwood tiše. „Postarám se o něj sám, promluvíme si později."

Zvuk, který vydávala jehla, když ji zapichoval Muradovi do kůže a chrupavky, byl tak hlasitý, že v Hawkwoodovi vzbuzoval nepříjemné pocity. Ale šlechtic během té brutální chirurgie ani jednou nezasténal. Jen se občas zachvěl jako kuň, který se snaží zbavit nepříjemného hmyzu. Ve chvíli, kdy námořník práci ukončil, nebylo už vidět ani na krok. Jen Bardolinův oheň se odrážel rudou září od tmavého pozadí džungle.

Hawkwood sebekriticky prohlédl svou práci.

„Jsi o moc hezčí než předtím, za to ti ručím," prohlásil nakonec.

Murad se jen pousmál. Námořnický steh se mu táhl podél spánku jako řada pochodujících mravenců a pod kůží bylo vidět mrskající se červy.

Napili se vody z potoka a uložili se ke spánku na větve, které nasbíral Bardolin. Už se úplně setmělo. Bodavý hmyz se živil jejich krví, ale byli příliš unaveni, aby o to nějak dbali. Žaludky se jim kroutily hlady. Hawkwood se přinutil zůstat vzhůru.

„Myslíte si, že nás opravdu nechali jít, nebo čekají na noc, aby nás dorazili?"

„Mohli na nás zaútočit více než padesátkrát," odpověděl Murad tiše. „Nedá se říct, že bychom byli při útěku příliš rychlí nebo opatrní. Ne, prostě se nám podařilo utéct. Možná nás předhodí džungli, aby za ně dokončila práci. Nebo se nemohou odhodlat zabít kouzelníkova přítele a nebo mají úplně jiný důvod, proč nás nechat naživu. Zeptej se kouzelníka! To on si byl blízký s jejich vůdcem."

Oba se podívali na Bardolina.

„No tak!" zeptal se nakonec Hawkwood. „Máme právo to vědět, myslím. Řekni nám, co se ti přesně stalo!"

Mág se díval do ohně. Uplynula dlouhá doba a společníci se na něho stále upřeně dívali.

„Nejsem si zcela jist," prohlásil nakonec. „Šotek byl jejich vůdci přinesen na vrchol pyramidy ve středu města Gosy. On sám je lykantrop -"

„To je mi překvapení," odfrkl si Murad.

„Tam mne čekal onen vůdce, muž jménem Aruan. Řekl mi, že kdysi před dlouhou dobou býval jedním z předních představitelů Thaumaturgické gildy v Garmidalu a v Astaraku. To bylo za časů pontifika Willardia."

Murad si odfrkl. „Willardia? Zajímavé, ten je už téměř čtyři sta let mrtev."

„To vím, ale tenhle Aruan prohlásil, že je v podstatě nesmrtelný. Má to prý mít něco společného se silou dweomeru v této zemi. Kdysi prý tady na západě existovala velká vyspělá civilizace, ale byla zničena

obrovskou přírodní katastrofou. Mágové zde ovládali síly, o kterých se nám na starém kontinentě mohlo jen zdát. A byl tu ještě další rozdíl..."

„Jaký?" dotazoval se Murad.

„Domnívám se, že všichni byli lykantropové, ale zároveň i mágové, celá společnost."

„U boží krve," vydechl nahlas Hawkwood, „myslel jsem, že to není možné."

„Já si to myslel také. Nikdy jsem o něčem podobném neslyšel, ovšem všichni jsme to viděli na vlastní oči."

Murad se zamyslel. „Jsi si jistý, Bardoline?"

„Přál bych si abych nebyl, věřte mi. A ještě jedna věc: Aruan má po celé Normannii stovky agentů, kteří pro něj pracují."

„To zlato!" zasípal Hawkwood, „u normanské koruny, je ho tam dost i na podplacení krále, nebo k vystrojení celé armády."

„To vypadá, že má ambice, ten tvůj vlkodlaci kouzelník," podivil se Murad, „a jak do toho zapadáš ty, Bardoline?"

„Já nevím, Murade, požehnaný Svatý pomoz mi, já opravdu nevím."

Až se příště potkáme, ty a já, uznáš mne jako svého pána, ale i jako přítele, - to mu Aruan řekl na rozloučenou, a tato slova se hluboko vypálila do Bardolinova mozku. Nikdy je nikomu neprozradí, je svým vlastním pánem a vždycky bude - i přes nákazu, která, jak cítil, v něm pracuje i teď.

„Jednu věc však vím jistě," pokračoval, „nejsou tady spokojení, nelíbí se jim tady. Tito vlkodlaci mágové se hodlají vrátit do Normannie. Všechno, co mi bylo řečeno, to potvrzuje. Věřím, že Aruan ze sebe udělá sílu, se kterou bude nutno počítat; prakticky už vlastně začal."

„Když má moc proměnit mnicha ve vlkodlaka, tak jeho slova nelze brát na lehkou váhu," zamumlal Hawkwood. Vzpomněl si na nešťastnou plavbu k břehům tohoto kontinentu a na Ortelia, který na lodi rozséval takový děs.

„Rasa vlkodlačích mágů," uvažoval Murad, „muž, který prohlašuje, že je staletý. Sít' vlkodlaků, roztažená přes celou Normannii, která utrácí vlkodlaci zlato, plní jeho rozkazy. Soudil bych, že jsi blázen,

kdybych to neviděl na vlastní oči. Tohle místo je prokleté, je to peklo na zemi. Hawkwood má pravdu, musíme dojít k lodi. Vrátit se do Hebrionu a povědět vše králi. Starý svět musí být varován. Vykořeníme ta monstra v našem středu a potom se vrátíme s flotilou a vyhladíme je z povrchu země i tady. Nejsou neporazitelní, dej jim ochutnat železa a padají mrtví. Uvidíme, co tady dokáže pět tisíc hebrionských arkebuzírů, u boha."

Pro jednu Hawkwood zcela souhlasil s arogantním šlechticem. Ale Bardolin vypadal znepokojeně.

„Co je s tebou?" zeptal se kapitán čaroděje. „Ty přece nesouhlasíš s Aruanovými ambicemi, že ne?"

„Samozřejmě, že ne! Ale byla to genocida mého lidu, co vyhnalo jeho druh až sem. Vím, k čemu Muradovy návrhy povedou, Hawkwoode. K celokontinentální genocidě lidu dweomeru, takové, jakou ještě nikdo nezažil. Budou zabíjeny tisíce, nevinní s vinnými. Tak naženeme všechny normannské mágy do Aruanových rukou. To je přesně to, oč mu jde! Nebude nijak jednoduché odhalit jeho agenty, může to být kdokoliv, dokonce i šlechtici. "Budeme trestat nevinné, zatímco vinní získají čas."

„Jiné než vojenské řešení neexistuje," odsekl Murad. „Na tomto světě už není pro tvůj druh místo, Bardoline. Jste jenom hnusem na tváři země, váš konec se pomalu, ale jistě blíží, jen se bráníte nevyhnutelnému."

„V tomhle máš nakonec pravdu," zamumlal čaroděj.

„Na čí straně vlastně jsi?" zeptal se Hawkwood mága.

Bardolin se na něj zlostně podíval. „Nevím, co tím míníš?"

„Tím myslím, že Murad má pravdu. Přichází doba, Bardoline, kdy vypukne boj kdo s koho. Tvůj lid dweomeru bude válčit proti obyčejným lidem a ty se budeš muset rozhodnout. Buď' napomáhat k jejich zničení, nebo se společně s nimi postavit proti nám. To mám na mysli!"

„To se nestane, to se nesmí stát!" protestoval mág.

Hawkwood chtěl pokračovat, ale Murad ho přerušil posunkem. „Dost, rozhlédněte se. Nemáme příliš velké šance, abychom si museli dělat starosti se vzdálenou budoucností. Možná, že naše kosti shnijí v

téhle džungli. Navrhuji příměří. My tři si musíme pomáhat, aby se alespoň jednomu z nás podařilo dosáhnout pobřeží. Tyhle debaty o vysoké politice mohou počkat, až budeme na palubě *Orla*. Souhlasíte?"

„Souhlasím!" odpověděl Bardolin, ústa pevně sevřená do úzké linky.

„Výborně!" Ironie v Muradově hlase se nedala přeslechnout. „Kapitáne, ustanovuji tě navigátorem. Můžeš nás zítra správně nasměrovat? "

„Možná. Jestli se mi podaří zahlédnout slunce dřív, než ho zahalí mraky. Jsou samozřejmě i lepší cesty. Musíme pořídit přehled o tom, co máme, vyprázdněte kapsy, chci vědět, s čím můžeme pracovat."

V záři ohně utrhli z nejbližšího keře velký list a na něj vyložili obsah kapes. Bardolin a Hawkwood měli vodovzdorná křesadla s pazourkem, ocílkou a kousky suché bavlny. Čaroděj měl také bronzový kapesní nůž a cínovou lžičku. Murad vytáhl zlomený, pět palců dlouhý železný nůž, malý skládací šálek a korkovou polní láhev, která mu stále visela na opasku. Hawkwood měl svoji jehlu, klubko pevných nití, olověnou kouli do arkebuzy a rybářský háček vyřezaný z kosti. Všichni měli pár polámaných lodních sucharů, Murad navíc malý kousek sušeného vepřového, tvrdého jako dřevo a naprosto nepoživatelného.

„Hubená hromádka zásob, při bohu," vrtěl hlavou šlechtic. „Tak dobře, Hawkwoode, jaké zázraky s tím dokážeš? "

„Myslím, že můžu vyrobit kompas. Cestou zkusíme lovit a rybařit, bude-li to nutné. Jako malý chlapec jsem ztroskotal na Malakarách. Moře nás vyplavilo na břeh, neměli jsme tehdy u sebe víc, než máme tady. Nit můžeme použít jako rybářskou šňůru, zatížit ji koulí, a jako návnada nám poslouží kousek vepřového. Čepel můžeme uvázat k násadě a vyrobit tak oštěp. Všude roste ovoce, hladovět nebudeme, ale hledání jídla v téhle džungli nás bude zdržovat."

„Lepší bude, když se rovnou připravíme utáhnout opasky. Máme-li se tedy dostat na pobřeží do jara," řekl Murad.

„Velký bože, raději sním své boty, ale musíme být zpátky v pevnosti ještě před začátkem jara!"

„Sem nám to trvalo skoro měsíc, Murade. Po většinu času jsme se drželi cesty. Zpátky to bude mnohem těžší, možná nám dovolili

uniknout, přesto se však nechci držet jejich silnice." Vzpomněl si na tělesné teplo a zápach velkého vlkodlaka, který vedle něj ležel v keřích, když přicházeli do hor -

Myslíš si, že ti ublíží, kapitáne? Že ublíží kapitánovi, navigátorovi a kormidelníkovi lodi? To opravdu nevím.

Při té vzpomínce se zachvěl.

První noc drželi hlídky. Navzájem se budili, přikládali na oheň a upřeně zírali na temnou stěnu deštného pralesa. Kdo neměl hlídku, tvrdě spal. Bardolin byl unavený, ale bál se usnout, obával se snů.

Aruan z něho udělal lykantropa.

Aspoň to arcimág prohlásil. Bardolin měl sexuální vztah s dívkou jménem Kersik, která je provázela do Undanbane. Ta ho pak nakrmila částí své kořisti. Takový byl postup, to byl ten rituál, který roznášel černou nákazu.

Skoro si byl jist, že cítí, jak v něm černá nákaza pracuje. Fyzický proces, který mu mění tělo i duši s každým tepem srdce. Měl by to říct ostatním? Už teď mu nevěří. Co se s ním stane? V jakou věc se promění?

Uvažoval, že by prostě jen odešel do džungle a že by se vrátil do Undanbane jako ztracený syn. Vždycky byl příliš tvrdohlavý, příliš hrdý, příliš upjatý. Bude se rvát s tou věcí, bojovat tak dlouho, dokud v něm zůstane byt' jen malá část z Bardolina, Carnolanova syna. Byl kdysi vojákem, bude vzdorovat až do konce. Takhle přemýšlel, když seděl na stráži a udržoval oheň, zatímco ostatní dva spali.

Na protější straně ohně sténal ze spánku Murad. Bardolin málem dostal šok, když uslyšel šlechtice šeptat Griellino jméno - jméno prosté dívky, kterou sám Bardolin přivedl na palubu a o níž věděl, že je vlkodlak. Jaký nesvatý svazek ti dva sdíleli! Žádné znásilnění. Svobodně danou lásku, jakýsi druh vzájemného otroctví, které jim do smyslů vepsalo násilí.

A Bardolin, starý muž, jim ten vztah záviděl.

Stydl se a postě uvažoval o tom, že je stárnoucí muž bez domova a rodiny. Na pozadí temné noci se jeho černá nálada prohloubila. Proč ho

jenom Aruan nechal jít? Jaký mu určil osud? Do pekla s těmi nekonečnými otázkami!

Pokusil se o malý kouzelnický trik. Vyvolal paprsek světla, který se chvilku mihotal a pak zapraskal. V návalu strachu jej Bardolin okamžitě poslal do prostoru neosvětleného plameny ohně, aby alespoň na několik krátkých sekund zahnal stíny. Světlo letělo tmou jako zářící světluška, až zhaslo. Ještě je brzo, pořád je příliš slabý. Cítil se jako muž, který ztratil končetinu, a přesto pořád cítí bolest v prstech. S očima lesklýma smutkem a únavou upil trochu vody z Muradovy láhve. Na tohle je příliš starý, měl by mít učedníka. Někoho, kdo by mu pomáhal nést břímě stařeckých obav. Někoho, jako byl mladý Orquil, ten, jež v Ambrusiu postavili na hranici.

A co já, Bardoline ? Já ti nestačím ?

Rozzlobil se. Spánek ho málem přemohl. Za ohněm spatřil na okamžik další osobu, mladou dívku s bronzově zabarvenou kšticí. Zhluboka vdechl do plic chladný noční vzduch a pořádně si promnul oční důlky. Znova se ponořil do osamělého bdění a nedočkavě očekával svítání.

Byli na nohou s prvními paprsky slunce, které probleskly listovím. Doušek vody z potoka a pár úlomků lodních sucharů jim nahradilo snídani. Se zatajeným dechem se dívali Hawkwoodovi přes rameno, jak nechává plavat jehlu na kousku korku v Muradově malém šálku. Po chvilce se zachvěla a potom zůstala stát na hladině bez hnutí. Námořník nad ní spokojeně pokýval hlavou.

„Tak tohle je tvůj kompas? " optal se Murad nedůvěřivě. „Obyčejná jehla?"

„Každému kusu železa může být dána možnost obracet se k severu," odpověděl kapitán. „Nevím proč ani nevím jak, ale funguje to. Dnes jsme pochodovali na jihovýchod, Murade. Chtěl bych, aby ses podíval po nějakém vhodném ratišti k oštěpu a já se poohlédnu po kusu pružného dřeva a udělám si luk. Půjč mi svůj nůž, Bardoline, musíme si označit stromy, abychom se neztratili. V pořádku? Tak pojďme."

Bez pobízení se oba společníci zařadili za Hawkwooda a trojice se vydala na cestu.

Stejnoměrným tempem pokračovali až do poledne. Obloha se nad nimi začala zatahovat; předzvěst každodenního deště. V té době už měl Murad nůž přivázaný na pořádné ratiště o délce šesti stop. Hawkwood nesl svazek pečlivě vybraných tenkých tyček a jednu dlouhou tyč, skoro tři prsty silnou. Byli vyhladovělí a pokrytí nekonečným množstvím hmyzích štípanců. Pro Murada bylo dost těžké udržovat Hawkwoodovo tempo; námořník a mág se museli často zastavit a čekat, než je dojde, ale když Hawkwood navrhl přestávku, vztekle se na něj osopil.

V úkrytu pod obrovským mrtvým stromem přečkali krátkou přeháňku. Země, na níž stáli, rychle nasákla deštěm a změnila se v mazlavé bláto. Proud vody jim značně ztěžovaly dýchání. Hawkwood si položil bradu na prsa, aby si tak vytvořil prostor pro vzduchovou kapsu. Ta se ale vmžiku naplnila mračenem moskytů, které vdechl, a pak je delší dobu vykašlával.

A znovu.

Prudký liják skončil stejně rychle, jak začal. Pár minut ještě posedávali v blátě a kalužích. Pralesní půda se proměnila v bažinu. Byli promočení, utahaní a oslabení hladem. Murad se držel při vědomí jen silou vůle a když se o něj šlechtic opřel, pocítil Hawkwood spalující horkost jeho těla.

Těžce, bez mluvení, se postavili na nohy. Třásli se jako starci. Vtom se jim v bahně mezi nohama prosmýkl tmavý, lesklý had. S výkřikem se Murad probral a s dalším výkřikem přibodl hada těsně za hlavou k zemi. Tělo se zachvělo a v poslední agónii se omotalo kolem ratiště. Murad se usmál.

„Pánové, servíruje se večere.“

Kapitola druhá

Haptman Hernan Sequero si kriticky prohlížel čtvercový prostor svého malého království a v nesouhlasu sešpulil rty. Začal pomalu poklepávat klouby prstů na stolní desku, aniž si všímal pramínku potu, který mu stékal z obočí.

„To není moc dobré," řekl. „Nikdy nedosáhneme soběstačnosti, jestliže ti lidé nepřestanou konečně umírat. Jsou to konec konců zatracení kouzelníci. Nemůžou něco vykouzlit? "

Muži shromáždění kolem stolu pokašlávali, nejistě přešlapovali z nohy na nohu nebo se jednoduše dívali jinam. Pouze jeden z nich podnikl něco jako pokus odpovědět -mladý muž se zlatou kšticí a s nárameníky podporučíka.

„Mezi kolonisty jsou tři bylinkáři, pane. Dělají co mohou, ale místní rostliny jsou jim neznámé. Je to proces pokusů a omylů."

„A mezitím se hřbitov stává naší největší stavbou," odpověděl mu Sequero suše. „No tak dobře, s přírodou se nedá jen tak vyjednávat, ale situace není příliš dobrá. Náš pán - tedy až se jeho excelence vrátí - nebude příliš potěšen. V žádném případě."

A znovu následovalo nejisté přešlapování a krátká výměna pohledů.

Sequerovi po boku stáli další tři muži, oblečení do kožených pancířů hebrionských vojáků. Porada se odehrávala v jedné z vysokých strážních věží, které se tyčily v každém rohu pevnosti. Tady nahoře se bylo možno nadechnout čerstvého oceánského vzduchu a videi, loď *Gabrionský orel*, která kotvila asi půl míle od pobřeží na blankytně modré hladině oceánu.

Výhled na nejbližší okolí už nebyl tak povznášející. Na dvou akrech vymezených palisádou bylo rozeseto několik tuctů neúhledných chatrčí, některé vypadaly jen jako hromada větví. Jedinou opravdovou budovou byla guvernérova rezidence, postavená napůl jako vila a napůl jako skladiště.

Pevností procházel hluboký příkop, který sloužil jako odpadní jímka a odváděl splašky do džungle. Na několika místech byl přemostěn pokácenými kmeny. Země v jeho okolí připomínala smradlavou bažinu plnou mračen komárů. Pokusili se vykopat studny, ale voda v nich byla bahnitá a tak i nadále brali pitnou vodu z potoka, který objevil Murad prvního dne, těsně po vylodění. V jednom rohu pevnosti byla vybudována ohrada pro zbylé koně. Ještě několik dní a bude prázdná. Až zemře poslední kůň, maso nasolí a snědí zrovna tak, jako maso všech jeho druhů.

„Nehostinná země pro lidi i pro koně," mumlal si pro sebe Sequero, vzpomínaje na doby, kdy přivedl do Hebrionu tato kdysi tak hrdá zvířata, nejlepší z otcových stád. Ani ovčím se tady příliš nedařilo. Kdyby nebylo divokých prasat a jelenů, které přinášely z džungle lovecké výpravy každých několik dní, byli by zcela odkázáni na kořinky a lesní plody.

„Tak kolik jich umřelo dnes?" zeptal se.

„Dva," odpověděl di Souza. „Miriam di..."

„Nepotřebuji znát jména!" vyštěkl Sequero. „To nám zůstává kolik? Devadesát přeživších? To je pořád víc než dost. Díky Bohu, že námořníci a vojáci jsou z odolnějšího materiálu. Seržante Berrino, jak je na tom mužstvo?"

„Docela dobře, pane. Byl to dobrý nápad dovolit jim sundat brnění, jestli smím podotknout... Garolova skupina přinesla dnes ráno tři divočáky."

„Vynikající. Tenhleten Garolo je dobrý chlapík a náš nejlepší střelec. Pánové, jsme na pekelném místě, ale teď patří našemu králi a my je musíme udělat obyvatelným. Nemylte se, až se guvernér vrátí z expedice, bude udělovat další povýšení. Možná, že pevnost Abeleius není nic pěkného na pohled, ale počkejte za pár let. To tady bude stát město s kostely, hospodami a všemi vymoženostmi civilizace."

Muži ho poslouchali jen z povinnosti. Skoro cítil jejich skepsi. Od vylovení uplynuly téměř dva a půl měsíce a Sequero věděl, že mezi lidmi se šušká o guvernérově smrti, že mnoho obyvatel pevnosti je přesvědčeno, že nenávratně zmizel v hlubinách temné džungle. On i průzkumná výprava byli pryč příliš dlouho. Za jeho nepřítomnosti den za dnem vzrůstala nespokojenost a strach. Vojáci i civilisté stále silněji věřili, že celá výprava je vlastně odsouzena k zániku. Lid dweomeru by si raději vybral smrt na hranici, která je čekala v Ambrusiu, než pomalé umírání na nemoci a podvýživu, kterým padlo za oběť již tolik z jejich bližních. Čas od času se Sequero cítil jako plavec, jenž bojuje se silným proudem, proudem nepřátelství, který hrozil, že ho jednoho dne pohltní.

„Pobočníku di Souzo, kolik lodních děl již máme na pobřeží? "

„Šest velkých kulverinů a pár lehkých sakerů, pane. Všechna jsou umístěna tak, aby kryla přístupovou cestu. Námořník Velasca si vám

chce stěžovat. Říká, že ta děla jsou majetkem kapitána Hawkwooda a měla by zůstat na lodi."

„Ať podá písemnou stížnost," nařídil Sequero, který, stejně jako mnoho ostatních šlechticů starého ražení, neuměl číst. „Pánové, jste volní. Všichni až na vás, di Souzo. Potřebuji si s vámi promluvit. Seržante Berrino, na dnešní večer povolují vydat mužstvu mimořádný přiděl vína. Muži si jej zaslouží - pracovali opravdu tvrdě."

Berrino, muž ve středních letech s uzavřeným brunátným obličejem, se zatvářil potěšené. „Děkuji, pane -"

„To je všechno, nyní nás necháte o samotě."

Oba vojáci začali sestupovat po žebříku, připevněném k rohové podstavě věže, zanechávající Sequera a jeho pobočníka di Souzu o samotě.

„Nalij si víno, Valdane," vybídl Sequero Di Souzu uvolněně a ukázal na měch s vínem, který visel na kolíku.

„Děkuji, pane." Di Souza si nalil do hrdla pořádný doušek krvavě červené tekutiny a utřel si ústa hřbetem dlaně. Tito dva mladí muži si byli hodnotami rovni do chvíle, než přistáli. Murad pak povýšil Hernana Sequera na haptmana a jmenoval ho vojenským velitelem malé kolonie. Jeho výběr byl logický. Di Souza byl šlechticem pouze díky adopci, kdežto Sequero pocházel z jedné z nejurozenějších rodin v království, jejíž pokrevní linie byla stejně blízko linii královského domu jako Muradova. Skutečnost, že byl negramotný a že nerozeznal jeden konec arkebuzy od druhého, nebyla zas tak důležitá.

„Guvernérova výprava je pryč téměř jedenáct týdnů," řekl Sequero podřízenému. „Během týdne nebo dvou by se měli vrátit, s boží pomocí. Po celou dobu jsme se ukrývali v opevnění, jako bychom byli v obležení. To se musí změnit. Neviděl jsem v této zemi nic, co by vyžadovalo tak absurdní obranná opatření. Zítra nařídím kolonistům mýtit džungli na nová pole. Budeme kácet a pálit, vyčistíme několik akrů a uvidíme, jestli se nám podaří vyšíť nějaké obilí. Jestli se budou věci vyvíjet dobře, vyšleme kolonisty z pevnosti postavit domy na nové půdě. Valdane, chci, abys zaregistroval každého kolonistu a každého člena každé domácnosti a vyznačil na mapě hranice pozemků. Budou jim přiděleny jako poddaným hebrionské koruny. Musíme vymyslet

nějaký daňový systém a tvým úkolem bude zavést pravidelné hlídky. Chcete něco říct, podporučíku? "

„Jenom to, že rozkazy lorda Murada nařizovaly zůstat uvnitř pevnosti, pane. Neříkal nic o mýcení země pro nové farmy."

„To je pravda, ale je pryč déle, než řekl, a všichni musíme čas od času ukázat trochu schopnosti samostatně myslet. Navíc pevnost je přeplněná a stává se semeništěm nemocí. I ti zatracení námořníci musí odvést svůj díl práce. Kolik vojáků je schopno služby?"

„Kromě nás osmnáct. Hawkwoodův zástupce Velasca má dalších osmnáct námořníků, kteří provádějí průzkum pobřeží ve dvou velkých člunech. Těží dřevo a železo z vraku karavely, kterou jsme našli na pobřeží. Další malá skupina odpařuje sůl, konzervuje maso a připravuje další zásoby pro zpáteční plavbu, čtyři další jsou v pevnosti a zacvičují muže ve střelbě z velkých děl."

„Ano, tihle námořníci se rádi drží stranou, to se bude muset změnit. Řekni Velaskovi, že chci, aby se tucet jeho mužů, ozbrojených střelnými zbraněmi, přidal k našim vojákům pod velením seržanta Berrina. Na palisádách potřebujeme více lidí."

„Ano, pane. Ještě něco dalšího?" Di Souzaova tvář byla zcela neutrální.

„Ne - ano. Povečeříte se mnou dnes v rezidenci, že ano?"

„Děkuji, pane." Di Souza zasalutoval a sešplhal po popraskávajícím žebříku. Když byl pryč, otřel si Sequero z tváře pot a dovolil si další doušek vína.

Stále si nebyl jistý, zda toto místo pro něj znamená příležitost udělat skvělou kariéru, nebo zda se nachází na hřbitově svých ambicí. Kdyby zůstal v Hebrionu, byl by již velitelem pluku. Vznešená krev nic menšího nedovolovala. Na druhé straně se právě tato krev mohla králi zdát příliš modrá, aby mu byla po chuti, proto se nachází v téhle kolonii. Přesto, jestli má někdo skutečné ambice, tak je to jeho nadřízený, lord Murad. Ten by se nikdy nezúčastnil ničeho, v čem by neviděl pro sebe výhodu. Proto je lépe být tady než u dvora. Jedním z nehezských zvyků výše postavených důstojníků v poli je umírat. U dvora se zase praktikovaly pouze manévry starců, zaměřené na získání hodností, to však nemá význam v přítomnosti silného krále. A Abeleyn

byl silným králem, přes všechno své mládí. Sequero ho měl rád, ačkoliv ho shledával příliš neformálním, příliš ochotným naslouchat radám, udělovaným níže postavenými.

Je Murad opravdu mrtev? Těžko říct - ten muž vždy vypadal jakoby stvořený jen z houževnatosti a silné vůle. Ale od jeho odchodu už uplynula dlouhá doba - příliš dlouhá doba. Poprvé v životě si Sequero nebyl jist sám sebou. Věděl, že bez Muradovy autority nebudou mít vojáci daleko ke vzpouře, zejména když věří, že celá kolonie je prokletá...

Ozval se zvuk těžkých bot na příčlích žebříku a na hraně podlahy strážní věže se objevila červená tvář.

„S prominutím, pane, ale mám mít hlídku. Podporučík di Souza mi řekl, abych se vyšplhal sem nahoru.“

„Velice dobře, už jsem skončil.“ Jak se ten muž jenom jmenuje? Sequero si nemohl vzpomenout a dostal na sebe tak trochu zlost. Ale vždyť to není důležité. Je to jen další smradlavý voják.

„Měj oči na stopkách... Ulbio.“ Ano, tak se jmenuje -nakonec si vzpomněl.

Ulbio moudře zasalutoval. „Ano, pane.“ A zatímco velitel slézal po žebříku, nasadil výraz muže ve službě. Když mu Sequero zmizel z dohledu, odplivl si přes pažení. Zasraní šlechtici, pomyslel si. Ani jeden se vůbec nestará o své podřízené.

Guvernérova rezidence byla jedinou stavbou v kolonii s jakýmsi náznakem architektury. Byla postavená jako část systému obrany pevnosti, přesto však měla kolem průčelí dlouhou verandu, na které bylo téměř příjemné na konci dne sedět a večeřet. Dřevo obrovských stromů, které rostly v okolí pevnosti, bylo velice tvrdé a špatně se opracovávalo, ale nábytek z něj vyrobený vypadal velmi hezky. Námořníci sestrojili jakýsi soustruh na šlapací pohon a toho večera se Sequero a jeho hosté mohli navečeřet u pěkného dlouhého stolu s krásně tvarovanými nohama. Na stole byly stříbrné a křišťálové nádoby, z nichž se jedlo a pilo. O světlo se postaraly vysoké svíce, které osvětlovaly tváře jedlíků a lákaly do plamenů myriády nočního hmyzu.

Kdyby nebylo únavného horka a zvuků džungle, tak by to vypadalo jako v Hebrionu, v sídle nějakého šlechtice.

Společnost u stolu nebyla příliš velká. Kromě Sequera a di Souzy byli přítomni pouze tři další hosté. Osmo z Fulku, umaštěný patolízal a obchodník s vínem, v jehož osobním vlastnictví se nacházela zásoba gaderianského vína; proto bylo politicky prozíravé ho pozvat. Dále tam byl Astiban z Pontifiády, vysoký šedovlasý muž se smutnou tváří, který byl v Abrusiu obchodníkem s léčivými bylinami a amatérským přírodovědcem. A konečně Fredric Arminir, původem z Almaraku, jehož předcházela pověst pašeráka.

Nikdo z těchto tří lidí nebyl opravdovým kouzelníkem. Ale každý z nich měl jakous takous sílu dweomeru různého stupně, jinak by tady nebyli. Sequero cítil skoro dětinskou chuť je pobídnout, aby předvedli své schopnosti, nějaký trik nebo kouzlo, a byl proto velmi potěšen, když podsaditý Osmo rozsvítil v rozích verandy zvláštní modrá světla. V okamžiku se kolem nich nakupil hmyz a začal po stovkách umírat. Stolovníci se mohli v klidu dál věnovat jídlu a pití, aniž museli neustále odhánět obtížné létavce, kteří se jim ještě před chvílí hemžili kolem tváří.

„To je něco, co jsem se naučil na Macassaru,“ vysvětlil Osmo nenuceně. „Tamní podnebí se v mnoha směrech velmi podobá zdejšímu.“

„A co vy, Astibane?“ zeptal se Sequero. „Předpokládám, že jako přírodovědec si musíte připadat jako v ráji - s takovým množstvím neznámých živočichů, kteří se na tomto kontinentu kolem nás plazí a létají?“

„Je pravdou, že jich je nám mnoho neznámých, lorde Sequero. Podporučík di Souza mi povolil doprovázet některé z našich loveckých výprav do džungle. Viděl jsem stopy, jež patří zvířatům dosud nepopsaným v žádném bestiáři starého světa. Ze své vlastní vůle jsem prozkoumal prales za našimi hradbami do hloubky několika set yardů. Stopy se přibližují k pevnosti a krouží kolem ní a pak se znovu ztrácejí v džungli. Podobné stopy jsem viděl v okolí více než stokrát.“

„A proč to asi dělají, přicházejí nás pozorovat?“ zeptal se Fredric pobaveně.

„Ano, myslím si, že přesně to dělají. Myslím, že jsme neustále pozorováni, ale kdo nás sleduje, nevím.“

„Přisuzujete těmto zvířatům rozumné jednání? “ zeptal se překvapený Sequero.

„Nevím, jestli bych ve svých hypotézách zašel až tak daleko. Ale jsem rád, že jsme chráněni pevnou palisádou a vojáky, kteří ji hlídají. Až se guvernér vrátí z expedice, jsem si jist, že přinese o tomto kontinentu mnoho poznatků, které vysvětlí moje objevy.“

Ten muž mluví, jako by byl profesorem poučujícím bandu žáčků, pomyslel si rozzlobeně Sequero... Alespoň však věří, že se guvernér opravdu vrátí. Z výměny kradmých pohledů, která proběhla mezi Fredricem a Osmou pochopil, že oni tuto víru nesdílejí.

Nahlas ale prohlásil: „Jsme průkopníky. Pro nás to znamená, že risk bude bohatě vyvážen odměnou.“

„Vy můžete být průkopníkem, pane," vmísil se Astiban, „ale my ostatní jsme utečenci. My jsme neměli na vybranou, buď jsme se museli nalodit na *Orla* kapitána Hawkwooda, nebo shořet na hranici.“

„Buďte zticha. Možná máte pravdu, možná je to tak, jak říkáte. Nyní se však nacházíme na novém kontinentu a z toho musíme vytěžit to nejlepší, co se dá.“

Dusnou nocí najednou zazněl osamělý výstřel, a všechny přítomné zvedl ze židle. Di Souza vstal. „Pane, s vaším dovolením -“

„Ano, ano, Valdane, jděte zjistit, co se stalo. Zřejmě jen strážný vypálil po nějakém stínu.“

Pak se najednou ozvaly tři hromové rány, které roztrhaly ticho noci na cáry. Noc projasnil záblesk kanónu, který vypálil z postavení u palisády. Di Souza se tam rychle rozběhl. Cestou strhl svůj meč, který visel na průčelí verandy, a zmizel ve tmě. Sequero s rozmyslem upil před očima vystrašených hostí doušek vína. „Pánové, obávám se, že naše večeře bude přerušena...“

Ozval se vzteklý řev nějaké neznámé bestie a v odpověď ze tmy vyšlehla salva výstřelů jako šafránové zajiskření. Podél celé palisády vzplály pochodně a někdo začal tlouct na lodní buben; to byl signál pro všeobecný poplach. Sequero také vstal a opásal se mečem.

„Nejlépe bude, když půjdete ke svým rodinám a ujistíte se, že jsou v bezpečí. Pak budu chtít, aby se každý zdravý muž dostavil k palisádám. A teď jděte.“

Zatímco tři muži odspěchali, dopil ze svého poháru poslední zbytek gaderianského. Byla by škoda, kdyby přišlo na zmar. U palisády se strhla regulérní bitva. Postavil prázdný pohár na stůl a vydal se z verandy vstříc výstřelům. Za jeho zády se zatřepotalo a zhaslo Osmovo modré světlo.

Kapitola třetí

„Co to je?“ zeptal se Hawkwood, který se právě vytrhl z tvrdého spánku. Uviděl, že Bardolin stojí a naslouchá nočním zvukům džungle.

„Něco - nějaký vzdálený zvuk, od pobřeží. Skoro jsem si chvíli myslel, že by to mohla být kanonáda.“

Hawkwood se okamžitě zcela probral a postavil se kouzelníkovi po bok.

„Vím, že jsme už blízko, ale nemyslel jsem si...“

„Tiše! Ozývá se to znova.“

V té chvíli to uslyšeli oba dva.

„Ano, je to kanonáda,“ povzdechl si Hawkwood, „to je jeden z mých kulverinů, pravděpodobně ho dopravili na pobřeží. U boží krve, Bardoline, to nemůže být dál než několik mil. Už jsme skoro doma.“

„Doma. Ale proč by stříleli z kanónů uprostřed noci, Hawkwoode? Řekni mi proč? Nemyslím, že to věští něco dobrého.“

Znova usedli k ohni. Na druhé straně ležel Murad jako mrtvola, ústa pootevřená a obličej pokrytý šrámy a jizvami.

„Zítřka se to dovíme,“ domníval se Hawkwood. „Ještě několik mil a jsme u cíle. Potom se nalodíme na *Orla* a vypadneme z téhle peklem páchnoucí země. Znova budeme dýchat čistý vzduch, ucítíme vítr ve tvářích. Mysli na to, Bardoline, mysli na to!“

Dělová palba hřměla možná déle než hodinu, připomínala salvy z lodních děl, a pak znovu nastal klid.

Hawkwood určil pomocí svého primitivního kompasu směr, odkud se dělostřelba ozývala, a porovnal ho se směrem, kterým se ubírali. Vypadalo to, že jdou přímo k místu bitvy. Úplně vyčerpáni, upadli konečně do hlubokého spánku.

Ale Bardolin zůstal vzhůru. Již před dlouhou dobou se vzdali myšlenky držet noční hlídky, ale jak ubíhal týden za týdnem, zjišťoval, že téměř nepotřebuje spát.

Cesta k pevnosti byla neuvěřitelně těžká, skoro je zahubila. Změnila je ve fanatiky s krví podlitýma očima. Jediným důvodem jejich existence se jim stala chuze. Dívali se na Hawkwoodův z ničeho udělaný kompas, jako by to byla svatá relikvie. Třásli se na každý kousek čehokoli, co vzdáleně připomínalo jídlo, a pak to zhlkli jako zvířata. Veškerá patina civilizace z nich spadla. Den za dnem pokračovali v úmorném pochodu, ve špíně, mokru a horku deštného pralesa. Častokrát se domnívali, že už nejsou schopni pokračovat. Téměř se vzdali a byli ochotni přijmout myšlenku na smrt. Dokonce by ji i uvítali, ale vždycky je zachránila náhoda. Nenadálý objev pramene čisté vody. Nález čerstvě zabitého pralesního jelena nebo léčivé byliny, kterou Hawkwood znal ze svých cest na Macassar. Jakýmsi podivuhodným způsobem se jim podařilo přežívat od jednoho šťastného okamžiku k dalšímu. Celou cestu udržovali směr, který Hawkwood určoval každé ráno. Vypadalo to, že přežijí, ale jenom Bardolin věděl proč.

Věděl to celou tu dlouhou dobu. Když na něj každou noc přišla ta nejtemnější hodina, tak ležel sám u ohně a vší silou bojoval proti nákaze, již v sobě cítil. Přesto každou noc o kousek postoupila. Jen o kousíček; a pak se zase stáhla.

Stejně to bylo i tuto noc. Cítil to jako požehnaný závan studeného větru. Mrazivé povzbuzení, které mu vlévalo sílu do strhaného těla. A pak se mu změnil pohled, takže mohl spatřit věci, které normálně zůstávají skryty. Tlukot Muradova srdce, které vypadalo jako zářivý pták uvězněný v jeho hrudi. Žíly plné krve, který se mu táhly po předloktí a pulzovaly jako nitky tekutého světla.

Bardolin cítil, jak jeho unavené kosti začínají praskat, jako by se zoufale snažily změnit velikost a tvar. Jazykem si přejížděl zuby a cítil,

že i ty se mění; z úst mu sálalo teplo jako z pece a on je musel otevřít dokořán a lapat po dechu. Když to udělal, přepadl mu přes dolní ret jazyk, ze kterého začaly stékat kapky potu.

Prudkým pohybem zvedl ruce k očím a zjistil, že mu zčernaly a zhrubly dlaně. V kloubech mu praskalo a křupalo. Sluch se stal neuvěřitelně citlivým - až na hranice snesitelnosti. Všechno to bylo tak bláznivě fascinující. Mohl v okolním deštném pralese slyšet a vidět celý nový vesmír plný života.

To byl čas největších pokušení. Chvilé, kdy se změna dala považovat za vítané osvobození; ta možnost metamorfózy do něčeho většího, lepšího, do něčeho, co mu umožní procítit život mnohem ostřeji, do něčeho, co mu dovolí zapomenout na bolesti a slabosti těla starého muže.

V tom okamžiku trpěl nejvíce. Zcela rozpolcený mezi touhou poddat se přirozenému toku této změny a vlastní vrozenou tvrdohlavostí, která mu zakazovala vzdát se. Pak tu změnu opět porazil a zůstal ležet slabý jako právě narozené kotě, s temnou stěnou džungle za zády.

„Bravo," oslovil ho známý hlas. „Nikdy jsem nikoho neviděl bojovat s temnou nákazou s takovým odhodláním a takovou silou vůle. Máš můj obdiv, Bardoline, i když tvoje úsilí je zaměřeno špatným směrem a je zcela marné."

Bardolin obrátil vyčerpanou tvář. „Už jsem tě dlouho neviděl, Aruane. Byl jsi zaneprázdněný?"

„Svým způsobem ano. Slyšel jsi tu dělostřelbu. Myslím, že si domýšlíš, co znamenala. Lod' je neporušená, o to jsem se postaral. Měl jsem jen jedinou obavu - že ti, co přežili, odplují dříve, než zítra dorazíte na pobřeží. Zařídil jsem, aby vál silný vítr k pobřeží. To je přinutí zůstat na kotvě, jestli nebudou chtít skončit na břehu."

„Jak promyšlené."

„Snažím se myslet na všechno. Myslíš, že byste došli tak daleko bez mé pomoci? Ačkoliv ten tvůj námořník je opravdu vynalézavý a nezdolný. Líbí se mi. Připomíná mi mne samého, když jsem byl ještě mladý. Máš štěstí na přátele. To já nikdy neměl."

„Z toho mi krvácí srdce."

Aruan se nahnul nad oheň, takže jeho tvář na chvíli připomínala tekutou masku.

„Jednoho dne bude. Teď tě opustím. Pokračuj ve svém boji, Bardoline, chceš-li, ale zbytečně se vyčerpáváš. Myslím, že povolám někoho, kdo ti pomůže utřídit myšlenky. Tak, a je dokonáno. Měj se dobře. Až se uvidíme příště, budeš mít pod nohama širý oceán." A zmizel.

Bardolin se žíznivě napil z dřevěné polní láhve; nechal hrdlo přiložené k ústům tak dlouho, až ji zcela vyprázdnil. Povzdechl si, když ucítil, jak mu studené prsty masírují ztuhlou šíji.

„Griello, co to s tebou provedl?"

Dívka se předklonila a zezadu ho políbila na tvář. „Dal mi život, co jiného?"

„Nikdo nemůže křísit mrtvé. Toho je schopen jenom bůh."

Dívka před ním poklekla. Bylo jí asi patnáct let, kolem hlavy jí v záři ohně svítily zlaté vlasy. Měla jemné uličnické rysy a i když se postavila vzpřímeně, nedosahovala Bardolinovi ani k prsní kosti.

Byla vlkodlakem a zemřela před několika měsíci - ještě než vkročili na půdu západního kontinentu. Jaké strašlivé kouzelnictví ji povolalo zpět z řad mrtvých? Bardolin si to nedokázal představit - a ani nechtěl. Zjevila se mu během strastiplné cesty z Undabane již několikrát. Pokaždé byla její návštěva pro Bardolina zdrojem muk a potěšení zároveň - jak jistě Aruan zamýšlel. Bardolin se do ní během plavby na západ zamiloval, ačkoliv ho tato láska naplňovala palčivým pocitem viny.

„Když se tomu podvolíš, Bardoline, zůstanu již navždy s tebou," slibovala. „Nyní jsme oba stejné podstaty a to přece není zase tak špatné, tahle černá změna. Aruan není příliš dobrý člověk, to já vím, ale není úplně zlý a po většinu času mluví pravdu."

„Oh, Griello!" zanaříkal Bardolin. Byla touže osobou, kterou znal, a zároveň jí nebyla. Instinkt mu napovídal, že ve skutečnosti je jakýmsi dokonalým simulakrem. Bytostí, vytvořenou z jeho nejhlubších vzpomínek a pocitů. Stejně jako trpaslík, kterého si Bardolin vytvořil jako familiára. Ale toto poznání nečinilo její obličej méně drahým.

„Slíbil, že můžu být tvým žákem, když přijmeš svůj úděl. Jednou jsi mi řekl, že vlkodlakové se nemohou stát zároveň mágy. Neměl jsi však pravdu. Naučíš mne magii a já tě budu učit všechno, co vím o temné změně.“

Bardolinův pohled se zastavil vedle ohně, kde ležel v poloze skrčence Murad.

„A co on, nevzpomínáš si na něj?“

Na chvíli vypadala zmateně, skoro vystrašeně. „Na některé věci si vzpomínám. Na špatné věci. Byl tam nějaký oheň. Murad prováděl nějaké věci... ne. Nedokážu si vzpomenout.“ Na chvíli si zakryla tvář dlaní, pak nechala ruku klesnout a zakryla si ústa. Oči měla najednou podivně prázdné. V dalším okamžiku byla pryč, s onou podivuhodnou rychlostí, s níž zmizel i Aruan.

„Dítě, dítě,“ pronesl smutně Bardolin. Opravdu byla jakousi formou familiára, stvoření přivedené k životu mocí dweomeru. V nitru pocítil temnou zuřivost; strašně se hněval na Aruana za to, že se dopustil takové odpornosti. Zuřil nad hrami, které arcimág hrál s lidskými životy a se samotnou mocí přírody. Nikdo nedokáže dělat takové věci a nezešílet.

Ráno Hawkwood a Bardolin vyprávěli Muradovi o noční dělostřelbě. Nevypadal, že by ho zpráva příliš překvapila, ale ani ho nepotěšila. Namísto hněvu se hluboce zamyslel a poškrábal si jizvu, která se mu táhla přes polovinu hlavy.

„To, že střelba ustala, znamená, buď že pevnost útok odrazila, nebo že byla dobyta nepřítelem,“ prohlásil Hawkwood.

Nikdo jeho hodnocení situace nekomentoval. Všichni mysleli na ty fantastické příšery, které povražďily jejich druhy v Undi. Masový útok takových stvoření by těžko odrazila i dobře ozbrojená skupina mužů, obzvláště je-li možné taková stvoření zabít pouze přímým dotykem železa.

„Pojďme,“ rozhodl nakonec Murad a vyškrábal se na nohy jako nějaký vyzábělý strašák. „Brzy získáme odpovědi na všechny naše otázky.“

Dopoledne vystoupili na skupinu vyvýšenin, která se jim táhla po pravici. Kopečky trčely z džungle jako zuby prožrané kazem. Hawkwood se na chvíli zastavil, aby je prostudoval, a pak k sobě zavolal ostatní.

„Podívejte se na ty kopce, víte, co jsou zač? To je přece kruhový hřeben: *Heyeran Spinero*. Bože, už nám zbývají jen jedna nebo dvě míle!”

Od okamžiku, kdy se vydali na objevitelskou výpravu, uplynuly skoro tři měsíce. Konečně dorazili do míst, ze kterých vyšli. Dál už pokračovali s větší opatrností. Po tak dlouhé době plné zklamání se zdráhali upínat se k nějaké naději.

Na první tělo narazili poblíž potoka, ze kterého osadníci brali vodu. Patřilo ženě středních let, aspoň tak se dalo soudit podle oblečení. Tělo bylo tak rozsápané, že bylo skoro nemožné určit, o koho se jednalo. Navíc se už na něm daly do práce tisíce mravenců a much. Smrad s horkem se rozkládající tkáně byl příšerný.

Dokonce i Murad vypadal otřeseně. Ani jeden z nich se nepodíval na druhého, beze slov pokračovali v cestě. Svah, na který vystoupili po přistání, byl změněný v bažinu. Všude byly rozházené různé věci. Roh na střelný prach, útržek koženého kabátu, rozervaný cíp lněné košile. Pod křovím lemujícím mýtinu ležela další dvě těla. Jedno bylo bez hlavy. Vnitřnosti obou mrtvol se táhly trávou jako mastná, mouchami pokrytá lana. I tohle byli civilisté.

Sestoupili ze svahu a srdce jim bušila nedočkavostí a úlekem. Konečně se objevil okraj deštného pralesa; vystoupili na mýtinu plnou pokácených kmenů. Před nimi se objevila zbořená a opuštěná palisáda. Vzduchem zavanul pach spáleniny smíšený s nasládlým puchem rozkládajícího se lidského masa. Za mýtinou se jim mezi stromy otevřel pohled na moře.

„Haló!” zakřičel Murad hlasem, jenž přeskakoval vzrušením. „Je tady někdo?”

Brána pevnosti byla vyvrácená a válela se v prachu. Za ní ležela hromada lidských těl, opodál trčela z bahna pažba arkebuzy. Všude byly kaluže krve, nad nimiž kroužila hejna komárů.

„Pane bože,” vydechl Hawkwood. Murad si zakryl oči.

Z pevnosti Abeleius se stala márnice. Guvernérova rezidence byla vypálená do základů, ze spáleniště se ještě kouřilo. Trosky ostatních obydlí byly rozházené různě po okolí. Všude se povalovala těla a části těl, spousty těl a spousty částí.

Bardolin se předklonil a začal zvracet.

Hawkwood si ucpal hřbetem dlaně nos. „Musím se podívat, jestli je loď v pořádku. Modlím se k bohu -“

Rozběhl se k moři. Cestou zakopával o mrtvoly a přeskakoval hromady polámaného dřeva; nakonec zmizel na pláži, která se táhla za mýtinou.

Murad se začal procházet mezi těly jako nějaký ghúl slídící na hřbitově po kořisti. Pokyvoval hlavou a pozorně studoval tu strašlivou podívanou.

„Přes palisádu se dostali nejprve na severu,“ prohlásil. „Tím rozdělili naše síly na dvě části. Někteří se jim postavili u brány, ale většina se stáhla do guvernérovy rezidence...” Opatrně si vybíral cestu mezi roztroušenými troskami k místu, odkud kdysi řídil chod kolonie.

„Tady leží Sequero, poznávám ho podle odznaku na uniformě. Ano, všichni se natěsnali tady,“ - odkopl ohořelou kost. „Když se jim podařilo zaujmout obranné postavení, musel nějaký hlupák zapálit střechu nebo vybuchl střelný prach. Jinak by se udrželi do rána. Bylo to rychlé, všechno se to semlelo znenadání. Všichni zahynuli. Pane bože.”

Murad padl uprostřed trosek a spálených těl na kolena a zakryl si oči dlaněmi. „Jsme v pekle, Bardoline, podařilo se nám najít peklo na zemi.”

Bardolin věděl své, ale mlčel. Už se stejně cítil jako zrádce. V pevnosti byla těla asi sto čtyřiceti lidí. Aruan říkal, že se lodi nic nestalo. Kolik lidí tvoří posádku?

„Pojďme k moři,“ navrhl Muradovi a uchopil ho za loket. „Možná tam najdeme *Orla*. “

Murad s ním šel jakoby v zajetí truchlivého šoku. Společně se proplétali mezi troskami; skoro zvraceli ze zápachu, který stoupal z rozkládajících se těl. Znovu vešli do pralesa, ale jen nakrátko. Do tváří jim zavanul pach soli a zaslechli zvuk příboje, zvuk, jenž pocházel ze světa, ve kterém kdysi žili.

Jasně sluneční světlo odražené od bílého písku pláže je na chvíli oslepilo, ale pak se jim otevřel pohled na daleký horizont mořského obzoru. Připadal jim rozprostřený do takové šíře, že ho nebyli schopni obsáhnout najednou. Příliš si zvykli na příšeří deštného pralesa. Pohled na vzdálený obzor s obrovskou modrou klenbou oblohy, která se nad ním rozpínala, je nepředstavitelně rozveselil. Z moře jim do horkem rozpálených tváří vanul chladivý vítr. Vítr vanul k pevnině, přesně jak slíbil Aruan.

„Sláva Bohu všemohoucímu!“ vydechl Bardolin.

Asi půl míle od pobřeží stála na kotvě jejich loď, *Gabrionský orel*. Vypadala neporušená a zcela opuštěná - než Bardolin zahlédl pohyb na příďové palubě. Stál tam muž a mával. A pak zahlédl, jak se z vln na půl cestě k lodi vynořuje hlava. To Hawkwood plaval k milované lodi a mezi jednotlivými tempy čas od času zamával a řval z plna hrdla. Bardolin a Murad se dívali, jak dosáhl boků karaky. Chvíli se pohupoval na vlnách, příliš vysílený, než aby se vyšplhal na palubu po spuštěném provaze. U zábradlí se objevila skupina mužů. Někteří byli námořníci, několik jich bylo oblečených do kožených vest vojenské uniformy. Vytáhli Hawkwooda na palubu a Bardolin spatřil, jak ho jeden z nich obejmul.

Murad si lehl na písek.

„Tak, mágu,“ prohlásil způsobem, který tak trochu připomínal jeho staré povýšenecké chování, „alespoň jeden z nás je šťastný. Myslím, že nadešel čas opustit tuto zemi. Přežili jsme opravdu vřelé přivítání. Tak tedy končí Nový Hebrion.“

Ale Bardolin na rozdíl od něho věděl, že to není pravda. Není to konec, ale naopak začátek něčeho nového.

Kapitola čtvrtá

Král byl mrtev, jeho tělo leželo tiché a strnulé na márách v hlavní chrámové lodi torunnské katedrály. Celé království bylo zahaleno do smutku, veškeré veřejné budovy byly ověnceny černými závěsy,

všechny vlajky byly staženy na půl žerdi. Lofantyr ještě ani nedosáhl třicítky a nezanechal žádného potomka.

Corfemu se únavou dělaly před očima mžítka. Stál u hlavy mrtvého krále v zářící poloviční zbroji a opíral se o archaický dvouruční meč. Vdechoval sladký pach kadidel a stovek kostelních svící. Andruw stál v téže pozici u králových nohou, hlavu skloněnou v hlubokém žalu. Corfe ale viděl, jak skryt před zraky okolí sklopeným hledím těžké přilby několikrát zívá, a musel vši silou bojovat s touhou se zasmát.

Katedrála byla přeplněna šepotajícím davem páchnoucím potem. Klečeli v lavicích nebo na dlážděné podlaze, po stovkách seřazení ve frontě, aby se směli rozloučit se svým králem. Proudily sem skoro nekonečné zástupy. Zármutek ale nebyl tak velký jako respekt před velebností a nádherou královské mrtvoly, jež ležela před dychtivým davem na katafalku. Lofantyr nevládl tak dlouhou dobu, aby si ho poddaní mohli zamilovat. Byl pro ně jen symbolem, pojmenovatelnou figurkou v čele uspořádání světa.

Zvenku se ozýval šum, jenž připomínal nárazy vln do mohutných stěn katedrály. Tam se tlačil dav méně poddajných. Ten zvuk připomínal hřmot příboje, zněl opravdu zlověstně, vzbuzoval strach; vždyť na náměstí před katedrálou se shromáždilo na čtvrt milionu lidí. Nikdo z nich si nebyl docela jist, proč vlastně přišel. Obyčejní lidé byli zmatení. Zprávy z paláce prohlašovaly, že nedávná bitva skončila pro torunnskou armádu vítězstvím. Ale proč tedy je král mrtev a proč zemřelo na osm tisíc mužů? Cítili se podvedení a byli rozzlobení. Seběmenší pobídka by je strhla k protestům, možná ke vzpouře.

Od Corfeho se očekávalo, že bude stát čestnou stráž u padlého krále, jak se sluší na nejvyššího velitele armády. To je prostě tradice a její rituály se neúnavně odvíjejí dál bez ohledu na danou skutečnost.

Alespoň mu to umožnilo v klidu přemýšlet, když nic jiného. Od velké bitvy na Torunnské pláni uplynuly dva dny a bitvu již začínali nazývat „Královskou“. Je podivné, jak si lidé myslí, že každá bitva by měla mít jméno. Poskytuje jim to jakýsi pocit návaznosti, který umožňuje zařadit každou událost do nějaké kategorie. I to, co bylo ve

skutečnosti nesouvislou změtí, chaotickou noční můrou plnou krve a zabíjení. Vypadá to, že historici potřebují, aby věci vypadaly upraveně.

Na obranu hlavního města zbylo Corfemu dvacet sedm tisíc mužů - poslední armáda. Torunna plýtvala svými vojáky opravdu marnotratně. Jedna polní armáda byla zničena v obklíčeném Aekiru, další byla zdecimována pádem Ormannovy Hráze. Zbývající síly ztratily skoro třetinu počtu v posledním krvavém střetu. A co merdukové, kolik ti ztratili mužů? Sto tisíc při dobývání Aekiru, třicet tisíc pod hradbami Ormannovy Hráze a dalších čtyřicet tisíc v „Královské bitvě“. Jak jen může sebevětší národ unést takové ztráty? Hordy z východu mohou být nespočitatelné, ale Corfemu se nechtělo věřit, že by zůstaly nedotčeny tak strašlivou matematikou. Snad zaváhají, než se pustí do dalšího kola krveprolití a zabíjení, než zvolí jiný postup. To bylo jeho nadějí, v tom spočíval základ strategie dosud jen napůl promyšlených plánů. Potřeboval získat čas. Konečně nastala doba střídání stráží.

Corfeho a Andruwa vystřídali, přicházejíce ponurým parádním pochodem, plukovníci Rusio a Williem. Při odchodu do zadní části katedrály Corfe zachytil pohled Williemových očí - sálala z nich nenávist. Vztek na kariéristu z východu, povýšeného do nejvyšší vojenské hodnosti na západě. To se dalo očekávat, i když to trochu ztíží chod věcí příštích. Ostatně - všechny záležitosti jsou vlastně velmi obtížně řešitelné a to se týká i těch zdánlivě nejjednodušších, jako je zabíjení bližního svého.

Při svlékání zbroje pomáhal Corfemu v generálské palácové šatně menší regiment sluhů. Jeho nové apartmá připomínalo jeskynní bludiště složené z množství mramorem obložených pokojů. Cítil se v nich směšně a nepohodlně. Ale generálovi není dovoleno bydlet se svými muži, popíjet pivo ve vojenských kantýnách nebo si čistit vlastní boty od bláta. Královna vdova - nyní vládnoucí torunnský monarcha a jediný pozůstatek královské krve - naléhala na Corfeho, aby se choval, jak je očekáváno od osoby v jeho postavení.

Je to tak dávno, co jsem se dělil o studený turín se slepým mužem na útěku z Aekiru! Ta vzpomínka jako by patřila do zcela jiného světa.

Komorník si diskrétně odkašlal, aby upoutal Corfeho pozornost.

„Generále, ve vašich komnatách je připravena jednoduchá přesnídávka. Dovoluji si vám navrhnout sníst ji, dokud je ještě teplá. Náš kuchař -"

„Sním ji později. Okamžitě mi zavolej správce paláce a ať si s sebou vezme něco na psaní. A také sem pošli ty dva písaře, kteří mi byli k ruce minulou noc. Pošli také pro plukovníka Andruwa Cear-Adurhala."

Komorník překvapeně zamrkal a lehce si otřel bílý pudr na spáncích. Kde proboha vznikla tahle bláznivá móda, pomyslel si nepřítomně Corfe.

„Samozřejmě, vše bude vykonáno, jak si přejete. Ale, generále, dovoluji si podotknout, že správce paláce, ctihodný Gabriel Venuzzi, je zodpovědný pouze vládnoucímu torunnskému monarchovi. Nespadá pod vaši pravomoc, jestli s odpuštěním smím podotknout. Je osobou velké důležitosti pro řízení paláce, a pokud mohu soudit, tak promptní předvolání by ho mohlo popudit. Jestli mi dovolíte, já osobně, jako nejvýše postavený komorník paláce, jsem schopen odpovědět na jakoukoliv otázku týkající se chodu paláce nebo chování očekávaného od všech osob v něm pobývajících, ať už hostů nebo osob nacházejících se zde z jiných důvodů."

Poslední věta obsahovala tak jemný posměšek, že ho Corfe skoro nepostřehl. Zamračil se a upřel na napudrovaného chlapíka před sebou studený pohled. „Jak se jmenuješ? "

Lokaj se uklonil.

„Damian Devella, generále."

„Takže, Damiáne, pojďme si hned na začátku vyjasnit několik věcí. Propříště si ty i tvoji kolegové vždycky setřete z tváře ty bílé sračky, kdykoliv mi budete posluhovat. Nejste dámské komorné ani herci z pantomimy. A okamžitě mi pošleš toho chlapíka Venuzziho. Vyjasni si to s její výsostí, jestli to považuješ za nutné. Do čtvrt hodiny dostaneš jeho napudrovanou prdel do tohoto pokoje, nebo tě při Bohu všemohoucím nechám odvést do armády jako rekruta a spolu s tebou celou tu směšnou bandu palácových poskoků. Pak uvidíme, jestli se pod tím vším sametem a krajkovím ukrývá alespoň šest palců páteře. Rozuměls mi?"

Devello několikrát naprázdno polkl. „Já - já - ano, generále."

„Dobře. A teď vypadni."

Písaři, psací stůl a karafa plná vína se objevili v Corfově komnatě s podivuhodnou rychlostí. Corfe si stoupl na balkon a odtud pozoroval, jak se jídelna mění v jakousi pracovnu. Všude se hemžili příslušníci palácového služebnictva jako mravenci, jimž do mraveniště někdo vrazil klacík.

Z Cimbrických hor padal déšť se sněhem. Corfe z balkonu viděl, že se obrovský dav shromážděný před katedrálou dosud nerozešel. Hlasy shromážděných tisíců se smísily do podivného bzučení. Polovinu davu tvořili utečenci z Aekiru, kteří stále ještě neměli domovy a ani naději na zlepšení své zoufalé situace. To se změní, jestli dokáže alespoň trochu prosadit svou vůli. Jsou to přece také jeho lidé. Sám byl utečencem stejně jako oni a nikdy na to nezapomněl.

„Co se připravuje, generále?" ozval se Andruwův veselý hlas. Corfe se otočil. Přítel byl oblečen do staré polní uniformy a pohodlných vysokých bot. Pouze plukovnické hodnostní označení se blýskalo novotou. Vypadalo to, jako by si je sám přišil. Led kolem Corfeho srdce trochu roztál. Byl by to opravdu černý den, kdyby Andruw ztratil humor.

„Jen se snažím udělat před pohřbem pár důležitých věcí," pověděl mu Corfe. „Tamhleten dav znamená velké problémy, i když to většina lidí v něm shromážděných netuší. Máš ty listiny?"

„Leží na stole. Pane Bože, po dnešní noci bych se potřeboval trochu vyspat. Cítit ve tváři trochu čerstvého vzduchu, aby odvanul všechen ten smrad inkoustu a papíru. Jsou ho tam naskládáné hromady!"

„Mysli na něj jako na municí. Á - omluv mne na chvíli, Andruwe."

Do místnosti byl uveden, s pompou příslušející východním státníkům, bohatě oblečený muž. Opíral se o ebenovou tyč se znakem svého úřadu. Byl velmi vysoký, velmi štíhlý a tmavé pleti jako merduk. Zřejmě rodák z Kardikie nebo jižní části Astaracu, odhadoval Corfe.

„Gabriel Venuzzi?"

Muž se zlehka uklonil a jen lehce přikývl.

„Ano, to jsem já. A vy zřejmě budete generál Cear-Inaf."

„Přesně tak. A nyní, Gabrieli, dobře poslouchajte. Máme problém, který vyžaduje naši okamžitou a plnou pozornost. .. Domnívám se, že mi můžete být nápomocen při jeho řešení.“

„Opravdu? Jsem rád, že vám mohu být nápomocen. A jaká je podstata toho problému, generále? Její Veličenstvo mne požádalo, abych vám poskytl jakoukoliv pomoc, které bude zapotřebí. Já samozřejmě musím vyplnit královnin rozkaz do posledního písmene.“

„Tady je náš problém, Gabrieli. Táhle dole.“ Corfe ukázal na balkon. Venuzzi přistoupil ke dveřím a lehce se zachvěl, když na něj dýchl studený venkovní vzduch. Podíval se na hlučící dav na náměstí.

„Obávám se, že jsem vás nepochopil, generále. Nejsem důstojníkem domobrany, jsem pouze správce paláce. Jestli chcete ten dav rozehnat, tak byste to měl projednat se svými podřízenými důstojníky. Já se nezabývám prostými občany.“

Jeho nadutost byla skoro impozantní. Corfe se pousmál. „Od této chvíle ano.“

„Promiňte mi moji nechápavost. Pořád vám nerozumím.“

„To je v pořádku, Gabrieli. Rád vám vše vysvětlím.“ Corfe zvedl list papíru, který mu přinesl Andruw. Než se zhostili své ceremoniální povinnosti v katedrále, strávili společně časně ranní hodiny prohlídkou palácových seznamů zásob. Místnost podobná zaprášené hrobce byla celá určena k ukládání statistických záznamů týkajících se hospodaření s palácovými zásobami.

„Mám tady záznamy o množství veškerých zásob potravin uložených nejenom zde v paláci, ale i ve všech královských skladech rozmístěných po městě a fakticky po celém království. Gabrieli, můj drahý příteli, vaše administrativa nakřečkovala v těchto skladech stovky tun pšenice, kukuřice, uzeného masa a - a -“

„A tresek, zvěřiny, olivového oleje a vína,“ doplnil ho pohotově Andruw. „Nezapomeň na víno. Osm set tun vína, generále.“

„A to už vůbec nemluvím o brandy, nasoleném vepřovém a fících,“ dokončil plynule Corfe, stále se usmívaje. „A teď bych rád slyšel vysvětlení. Proč byly nashromážděny tak obrovské zásoby potravin?“

„Domníval jsem se, že je to každému zcela jasné - i vám, generále,“ protáhl líně Venuzzi bez jediné známky neklidu. „To jsou královské

rezervy, určené ke každodennímu zásobování paláce a také zásoby určené pro případ obléhání."

„Všechno tohle tedy bylo shromážděno, jen aby bylo zabezpečeno dobré krmení obyvatel paláce?" zeptal se Corfe pokojně.

„Ano, tak je to. Protokol musí být dodržován i v době války. Nemůžeme si dovolit," a Gabriel se vědoucně a zlomyslně pousmál, „aby nám šlechta nakonec hladověla. Jak bychom vypadali před světem?"

„Tak ale má otázka míněna nebyla, nejedná se o to, zda bude palác hladovět či nikoliv. Jedná se o to, že někdo zabezpečil stravování několika stovek obyvatel paláce a shromáždil zásoby schopné nasytit desítky tisíc lidí." V Corfeho hlase zazněl kovový tón, který přiměl každého na místě ustrnout. Úsměv mu zmizel z tváře.

Venuzzi pod silou Corfeho pohledu o krok ustoupil.

„Generále, já -"

„Mlčte. V případě, že to uniklo vaší pozornosti, připomínám vám tu skutečnost, že se nacházíme ve válce. Právě jsem podepsal rozkaz k zabavení těchto nahamoněných zásob a jejich rozdělení utečencům z Aekiru a komukoliv z Torunny, jenž nemá dostatek jídla. Tento rozkaz bude vyvěšen během dneška na všech veřejných místech. Písaři už pořídili padesát kopií. Bylo mi řečeno, že k zahájení distribuce potřebuji váš podpis."

„Ten nedostanete! To je nemožné!"

Corfe přistoupil těsně ke správci. „Podepíšete, nebo z vás udělám obyčejného vojáka," pronesl tichým hlasem, tak tichým, že to nikdo jiný kromě Venuzziho neslyšel. „Mám potřebnou pravomoc, to vy víte. Mohu do armády povolat, kohokoliv se mi zachce."

„Blufujete! To se neodvážíte!"

„Vyzkoušejte to."

V místnosti zavládlo tíživé ticho. Venuzzimu zběly klouby, jak svíral černou hůl, odznak svého úřadu. Nakonec se otočil, přistoupil ke stolu, uchopil pero a podepsal listinu, která ležela na hromadě dalších rozkazů.

„Děkuji vám," řekl spokojeně Corfe.

Správce po něm vrhl pohled plný jedu.

„Královna se o tom dozví! Myslíte, že v paláci nemám přátele? Nevíte vůbec nic. Nejste nic jiného než povýšenec ze zapadákov s blátem za nehty. Vy hlupáku.“

Pak se otočil na patě a doprovázen houfem lokajů odkráčel z místnosti. Dveře se za ním hlasitě zabouchly.

Andruw si povzdychl. „Corfe, diplomat tedy rozhodně nejsi.“

Generál pokýval hlavou.

„To vím. Jsem jen obyčejný voják. Nic víc.“ Pak se upřeně zahleděl podřízenému do očí. „Víš, Andruwe, že před jižní branou museli založit nový hřbitov? Leží tam Aekiřané, už přes šest tisíc. Mnoho jich zemřelo hladu, zatímco my jsme pořádali v paláci hostiny. Takže mi nemluv o diplomacii, ne dnes ani v budoucnu, nikdy. Prostě se jen postarej, aby ty rozkazy byly vyvěšeny po celém městě. Jdu se podívat na naše muže.“

Andruw se za ním beze slova díval.

Ještě té noci se v hlavním městě setkala, v diskrétním salonu jedné prosperující hospody, skupina mužů. Všichni byli oblečení do neurčitých jezdeckých obleků, vysokých jezdeckých bot a blátem ulice pokrytých dlouhých plášťů. Někteří byli ozbrojeni vojenskými šavlemi. Posadili se kolem dlouhého hospodského stolu, osvětleného několika svícemi, jehož deska nesla stopy předchozího používání. V rohu místnosti popraskával v krbu oheň.

„To je prostě nepřípustné, naprosto nepřípustné,“ prohlásil jeden z přítomných. Byl to asi padesátiletý, červenolící muž s voussem prokvetlým stříbrem, plukovník Rusio z městské posádky.

„Říkají, že je synem sedláka z jihu,“ přidal se další muž. „Arasi, ty jsi tam dole byl. Myslíš, že je to pravda?“

Plukovník Aras, o dobrých dvacet let mladší než kdokoliv z ostatních, vypadal v té chvíli značně nervózně, ale zároveň bylo do očí bijící, že se snaží přítomným zavděčit.

„Nejsem schopen říci, zda to je či není pravda. Všechno co o něm vím je, že zvládá ty své démonické horské kmeny s jednoznačným mistrovstvím. Pánové, víte sami, že jižní povstání rozdrtil před mým příchodem. Jsem ochoten to přiznat. A jenom s pěti sty muži! A to

Narfintyr velel více než třem tisícům mužů, přesto však proti němu neměl žádnou šanci."

„To zní téměř jako byste ho obdivoval, plukovníku," ozval se sametový hlas hraběte Fourniera, hlavy torunnské vojenské rozvědky. Hrabě si pohladil upravený, do špičky ostré jako hrot oštěpu zastřižený vous a zadíval se upřeně na mladšího kolegu.

„Možná - možná ano," zajíkl se Aras. „Během Královské bitvy mi poslal na pomoc své Fimbrijce a tím zachránil moje postavení. Tak se podařilo odrazit útok dvaceti tisíc nalbenských jízdních lučištníků."

„Řekl jste *jeho* Fimbrijci," zamumlal Rusio. „Bože na nebesích! On vám poslal i *moje* děla, Arasi, nebo jste už zapomněl? "

„Jenom doufám, že se nezmítáte v nějakém vnitřním citovém konfliktu, co se týče naší záležitosti, můj drahý Arasi?" optal se Fournier. „Jestliže ano, tak jste na nesprávném místě a v nevhodnou dobu."

„Vím, komu patří moje loajalita," ohradil se Aras rychle. „A ta bude vždycky patřit především mé třídě a přirozenému uspořádání naší říše. Na prvním místě vždy bude zájem našeho království. Pouze jsem poukázal na fakta, to je vše."

„Je pro mne ulehčením slyšet tak jasné vyznání," ozval se znovu Fournierův hlas. „Pánové, sešli jsme se zde, abychom se poradili o tom - fénixovi, který se tak znenadání objevil v našem středu. Je pravdou, že má určité vojenské schopnosti. Také je pravdou, že je chráněncem naší vznešené královny. Ale je to jen obyčejný plebejec. Dává přednost velení divochům a Fimbrijcům před velením svým krajanům. Navíc nechová naprosto žádný respekt k tradičním hodnotám, na nichž toto království spočívá. Mám pravdu, doně Venuzzi?"

Správce královského paláce přikývl, půvabnou tvář prozářenou zlostí. „Myslím, že jste už viděli vyhlášky, polepil jimi snad celé město. Právě v tomto okamžiku rozdává potraviny z královských rezerv každému žebrákovi na ulici, který má ruku, aby ji natáhl."

„Takový čin mu získá sympatie těch nejnižších vrstev obyvatelstva království," poznamenal jeden člen skupiny. Byl to malý podsaditý muž s vyholenou hlavou a páskou přes jedno oko. Byl to plukovník Williem, který byl jmenován velitelem posádky hlavního města, když armáda

táhla do „Královské bitvy“. „Opravdu chytrý tah. Vypadá to, že tenhle chlapík Corfe má mozek.“

„Informoval jste královnu? “ zeptal se Fournier Venuzziho. „Konec konců je to královnin majetek, co tak velkodušně rozdává.“

„Samozřejmě. Ale je jím očarovaná, to vám tedy povím. Bylo mi řečeno, abych se nestavěl na odpor.“

„Vypadá to, že musí mít ještě nějakou jinou mocnou zbraň než jen Mogenův meč, který mu dala,“ zachrochtal Rusio a muži kolem stolu se zachechtali. Všichni až na Fourniera a Venuzziho, kteří vypadali spíše dotčeně.

„Dosáhla toho, čeho se snažila dosáhnout po léta,“ prohlásil Fournier ledově, „oficiální i faktické moci. Teď je torunskou královnou, ne již loutkářem tahajícím za nitky zpoza trůnu. Faktickým vládcem, který na trůně sedí po právu. A tenhleten Cear-Inaf je ozbrojenou pěstí nového režimu. Pamatujte na má slova, pánové, kolem tohoto stolu je nás několik, jejichž hlavy se skulí z popravčího špalku.“

„Taková možnost existuje,“ zamumlal Rusio. „Řekni mi, Fourniere, bude se znovu otevírat ten případ vražedného útoku?“

Fournierova tvář lehce zčervenala. „Ne, nemyslím si to.“

„To byla vaše a králova práce, že ano? “ zeptal se Rusio.

„Jaké monstrózní obvinění, snad si nemyslíš, že je potvrdím?“

„Pánové, pánové,“ zasáhl ostře Williemi, „to by snad stačilo. Jsme všichni na jedné lodi. Není vhodná doba ani místo obviňovat se z činů minulosti. Přišli jsme, abychom našli odpověď na jedinou otázku: Jak zbavit Torunnu toho povýšence?“

„A chceme se ho vlastně v tuto chvíli zbavit? “ zeptal se nervózně Aras. „Konec konců nám zatím prokazuje dobrou službu, vyhrává válku.“

„Dobrotivý Bože, plukovníku!“ zvolal Rusio. „Začínám opravdu věřit, že jste očarován magií tohoto chlapíka. Vy si opravdu myslíte, že vyhráváme válku? Před několika dny jsme zanechali na bojišti osm tisíc mrtvých, včetně našeho krále.“

Aras neodpověděl, jen jeho tvář nabrala barvu slonové kosti.

„Musí se tak stát legálními prostředky, pokud k tomu dojde,“ prohlásil uhlazeně Fournier, využívaje tak napjaté chvíle ticha, která

nastala. „A nesmí to ohrozit bezpečnost království. Opravdu se nacházíme uprostřed boje o přežití. Možná má Aras pravdu. Tenhle Corfe může být užitečný, to nemůžeme popřít. A abych řekl pravdu, tak si nemyslím, že by naše jednotky poslouchaly někoho jiného."

Rusio se nepokojně zavrtěl na židli, ale neřekl nic.

„Proto nám nezbyvá nic jiného, než s ním po určitou dobu spolupracovat. Dokud má důvěru královny, je v podstatě nedotknutelný, ale každý muž má slabá místa. Arasi, ty jsi nám říkal, že v Aekiru ztratil manželku?"

„Ano. Nikdy o tom otevřeně nemluvil. Zaslechl jsem, jak se o tom zmiňoval jeho přítel Andruw."

„Výborně, tady se nám naskýtá široká oblast k podrobnějšímu průzkumu. Cítí se vinen, proto je tak vstřícný k tomu aekirskému odpadu, kterému jsme poskytli útočiště v našem hlavním městě. A vy, Arasi, se k němu musíte dostat blíž. Zjevně ho obdivujete, takže tady bych začal. Pamatujte si, že ho nechceme zničit - jednoduše cítíme, že dosáhl vyššího postavení, než mu přísluší."

Aras přikývl.

„A nezapomeň si připomínat, na čí straně jsi," zabručel Rusio. „Obdivovat ho je jedna věc. Něco jiného je dovolit mu převálcovat zavedené pořádky, které drží tuto zemi pohromadě." Odpovědělo mu souhlasné mumlání. Pak se ozval Williem.

„Před branami se objevilo dalších šest set příslušníků divokých kmenů z Cimbrijských hor. Chtějí bojovat pod jeho velením. Ubytovatel Passifal je zrovna vystrojuje. Dejte na má slova, pánové. Jestli toho mladíka nezkrotíme včas, sám sebe ustanoví jakýmsi vojenským diktátorem. Dokonce ani nemusí spoléhat na podporu svých krajanů. S těmi ochočenými divochy a nezkrotnými Fimbrijci má v zádech sílu, která se vymyká běžným zvyklostem velení. Nebudou sloužit pod nikým jiným. To jsme už viděli na poslední poradě, které ještě předsedal král. A nyní se Corfe stará o ten odpad z Aikiru, který už měl být dávno poslán na jih. Kupuje si je. Vidím v jeho počínání jistý záměr. Věřím, že má zálusk na trůn."

„Je to znepokojivé," souhlasil s ním Fournier. „Možná - a teď znovu zdůrazňuji, že je to jenom návrh, nic víc - možná je načas,

abychom začali hledat pomoc mimo hranice království. Nějakou protiváhu té jeho stále silnější žoldnéřské armádě."

„A kde?" zeptal se otevřeně Rusio.

Fournier se odmlčel a pátravě se zadíval do obličejů svých společníků. Z místnosti pod nimi byl slyšet běžný hospodský hluk a bzukot. V salonku byl oproti tomu praskot ohně v krbu nejhlasitějším zvukem.

„Nedávno mi přinesl kurýr několik depeší z Almaraku, pánové. Toto království se nyní nachází v bezprostředním sousedství s merduky. Merdukové již dokonce vyslali do Torinnského průsmyku několik průzkumných kolon. Jednalo se sice opravdu jen o průzkum, ale Almark je z jejich přítomnosti v blízkosti svých hranic velmi znepokojen."

„Almark znamená Himeria," podotkl Rusio. „Ten vládne přímo celé himeriánské církvi, alespoň jak jsem slyšel."

„To je pravda. Prelát Murad byl ustanoven regentem království. Murad je praktický muž - a navíc velmi mocný. Pokud bychom souhlasili s určitými, řekněme, podmínkami, je ochoten nám poslat v hodině nejvyšší nouze kontingent almaracké jízdy."

„Co to je za podmínky?" zeptal se Williem.

„Uznání, že existuje důvodná pochybnost o identitě muže, který o sobě prohlašuje, že je pontifikem Macrobiem."

Rusio se drsně zasmál.

„A to je všechno? To nemůžeme připustit, drahý hrabě. To přece víte. Několikrát jsem se s Macrobiem setkal, když ještě sídlil v Aekiru. Pontifik, kterému poskytujeme útočiště, je sice pouhým stínem muže, jímž býval, ale pořád je to Macrobius. Himerius hledá cestu, jak vsunout nohu mezi dveře, nic jiného. Neuspěl-li cestou války ani povstáním, tak se pokouší nalézt další cestu, jak nás ovládnout; tentokrát pomocí diplomacie. Kněží! Kdyby bylo po mém, zbavil bych se celé té intrikánské smečky jedním rázem."

Fournier elegantně potřásl hlavou. „Pouze vás informuji o dostupných variantách. Ani já neuvidím rád almaracké vojáky v Torunně. Ale tento nápad by se dal použít jako nástroj k vyjednávání. Informuji o celé záležitosti královnu. Jenom jí prospěje, bude-li mít pár

věcí k zamyšlení." Pomlčel o další ze svých iniciativ, která si k němu našla cestu teprve nedávno. Sám si nebyl zcela jist, co s ní podnikne.

„Udělej, jak uznáš za vhodné. Ale co se mne týče, bylo by mi milejší, aby nás z téhle kaše vytáhli Toruňané. Ne kacířští cizinci nebo pletichářští mniši.“

„Na tahání z kaše nám už moc Toruňanů nezbylo, plukovníku. Ta kdysi mocná torunnská armáda je už jenom stínem své bývalé velikosti. Jestli alespoň nějakým způsobem neodpovíme na almarackou depeši, tak si nebudeme moci být jisti bezpečností naší severní hranice. Almark může zaútočit, zatímco budeme zaneprázdněni merduky. Nakonec budeme mít na svém území cizí vojáky, ať chceme nebo ne. Pouze se to v tomto případě obejde bez našeho pozvání.“

„Říkáš, že nebudeme mít v této otázce na vybranou?“

„Možná. Uvidíme, co si o celé situaci myslí královna. Ačkoliv je ženou, má stejně bystrou mysl jako každý z nás.“

„Odchýlili jsme se od hlavního důvodu našeho setkání,“ prohlásil Williem netrpělivě.

„Ne, to si nemyslím,“ odpověděl mu Fournier. Spočil štíhlé prsty v přemýšlivém gestu a tvrdým zrakem přejel všechny přítomné. „Jestli máme vymanévrovat Cear-Inafa z jeho současného postavení, tak bude možná lepší, abychom namísto jedné velké akce použili řetězec menších. Tím zůstane naše účast v pozadí dokonale skryta. A navíc, pro Cear-Inafa bude mnohem obtížnější úder vrátit.“

„On není ambiciózní,“ vyhrkl Aras. „Opravdu si myslím, že nebojuje za sebe, ale za svoji zemi a za své muže.“

„Nedostatek ambicí ho pozvedl opravdu vysoko, že?“ prohlásil Fournier. „Arasi, vy jste v jeho přítomnosti pobýval nejdéle z nás všech, co si o něm myslíte?“

Mladý plukovník zaváhal. „Je pro mne záhadou. Není jako ostatní vojáci - kariéristé. Je zatrpklý a tvrdý jako mramor. A přesto ho vojáci milují. Říkají o něm, že je novým Johnem Mogenem. Dokonce se povídá, že je Mogenovým nelegitimním synem. To se začalo povídat, když ho na bojišti uviděli s Mogenovou šavlí.“

„Mogen,“ zavrčel Rusio, „další povýšený milenec naší královny.“

„To by stačilo, plukovníku!" vyštěkl Fournier. „Generál Menin, ať je Bůh milostiv jeho duši, zřetelně něco v Cear-Inafovi viděl, jinak by ho před smrtí nepovýšil."

„Martin Menin cítil, že se blíží smrt. Zamlžilo mu to mozek," oponoval mu Rusio hněvivě.

„To je možné. To se už nikdy nedovíme. Máte někdo ponětí, jaké má náš vrchní velitel plány do budoucna?"

„Bude zapotřebí čas k reorganizaci a doplnění armády po výprasku, který dostala... Merdukové se stáhli na půl cesty k Searilu, takže máme vytvořen jakýsi prostor k nabrání čerstvých sil. Stále nemáme žádné zprávy od Berza a jeho flotily. Jestli se mu podařilo zničit merdučky hlavní zásobovací tábor, získáme čas až do jara."

„Máme tedy nějakou dobu na to, abychom uvedli do života naše plány. To je dobře, pánové. Jestliže nikdo nemá žádný další bod, který by chtěl projednat, tak si myslím, že je naše setkání u konce. Doufám, Venuzzi, že tvoji lidé jsou na svých místech?"

Správce přikývl. „Budete vědět, co měl k snídani ještě dřív, než se to doví on sám."

„Výborně." Fournier vstal. „Pánové, navrhuji, abychom neodešli všichni najednou. Takové věci si každý všimne."

Pozvolna se jeden po druhém vytráceli do noci, až v místnosti zbyli pouze Aras s Williemem. Starší důstojník se zvedl a položil Arasovi ruku na rameno.

„Vidím, že stále máte jisté pochybnosti o správnosti naší malé konspirace, není-liž pravda, Arasi?"

„Možná. Copak je špatné přát si vítězství bez ohledu na to, kdo nás k němu dovede?"

„Ne, to v žádném případě. Ale my jsme vůdcové země. Musíme se dívat za hranice současných problémů, dál do budoucna."

„Ale to se pak stáváme politiky a přestáváme být vojáky."

„Alespoň na chvíli určitě. Neberte si to moc k srdci a hlavně nezapomeňte, na které straně stojíte. Tenhle Corfe je jako létavice, dnes jasně září a zítra je zapomenuta. My tady budeme ještě dlouho poté, co ho honba za slávou přivede do hrobu." Williem pak poplácal mladšího muže po rameni a odešel.

Aras zůstal v místnosti ještě dlouhou chvíli. Naslouchal zvukům hýření, které sem doléhaly z výčepu, a rachocení vozů a kol, které stoupalo z dlážděné ulice. Vzpomínal. Vzpomínal na obraz merducké těžké kavalerie, jež útočila svahem přímo proti chřtánům děl. Na fimbrijské píky, na které se nabodávali zoufale řičící koně. Na vzteklý řev mužů v té smrti zabíjení. To je způsob, jak se rozhodují největší sporné otázky tohoto světa. Ve zmatku hromadné smrti. Pouze muž, který dokáže vnutit divokému chaosu bitvy svoji vůli, nakonec zvítězí. Před „Královskou bitvou“ si o sobě Aras myslel, že je ambiciózním vůdcem mužů. Teď už si nebyl tak jist. Odpovědnost velitele je tak drtivá.

„Co z toho vzejde?“ zauvažoval nahlas, osvětlen září krbu a svící. Obával se, že nakonec skončí jako zrádce jedné nebo druhé strany.

Kapitola pátá

Dřevěné paty králových nohou vytřukávaly do podlahy zvuk podobný stepování tanečníka s kastanětami. Snažila se přesvědčit ho, aby si vzal střevíce, ale byla to marná snaha. Zdálo se, že je fascinován pohledem na své ebenové prsty, jak klepou do mramoru. Chvillemi se zapotácel nebo mu podjely nohy a ona mu pomáhala udržet rovnováhu. Kdykoli ho podepřela, vždy jí proběhla bolest zpod žeber; dýchala jenom mělce. Tam ji uhodil svým novým dřevěným kolenem, když ho přidržovala během Golophinova magického léčení na lůžku. Ale teď nebyl čas na takové maličkosti. Hebrion měl zase krále! S její pomocí se šoural a potácel po královských komnatách jako nepokojný lev v kleci.

A já mám manžela, objevila se jí v hlavě znenadání nová myšlenka. Nebo ho spíš budu mít. Z jedné poloviny muže a z druhé - co?

„Neuvěřitelné,“ mumlal král Abeleyn. „Tentokrát se Golophin překonal. Ale proč dřevo? Starý Mercado má stříbrnou tvář. Nemohl mi dát nohy z oceli nebo ze železa?“

„Spěchal,“ vysvětlila Isolla. „Dnes proběhne hlasování o regentství. Nic jiného nebylo zrovna po ruce.“

„Ó já, mí vznešení bratřenci se slétají jako krvežízniví krkavci. Uzobnout si co největší díl z královské mrtvolky. Jaký utrčí ty skety šok, až mezi ně vejdu! Protože já tam vkráčím, a v plné zbroji.“

„Jen to nepřezívej, nechceme, abys vypadal jako strašidlo,“

Abeleyn se vesele zasmál, tímtež smíchem, který jí zrychloval tep už když byla mladičkou dívkou. Pořád vypadal jako velký chlapec, když se takhle usmál, i přes šediny ve vlasech a jizvy na obličeji.

„Golophon mi mohl uzdravit nohy, ale zbytek těla mám pořád z masa a krve. Jak by se ti líbilo vzít si za muže stolařskou lavici?“

„Nejsem žádná romantická hrdinka z nějaké balady, Abeleyn. Lidé naší krve se vdávají a žení z politických důvodů. Budu nosit tvůj prsten a obě naše země, Astarac a Hebrion, budou tímto svazkem posíleny.“

„Vůbec ses nezměnila. Pořád ta vážná malá holka, která nese na svých ramenou veškerou tíhu světa. Dej mi pusy.“

„Abeleyn!“

Pokusil se ji obejmout a přitáhnout si její obličej, ale na kamenné podlaze mu podklouzly nohy a on s hřmotem upadl. Přitom ji strhl na sebe. Přistáli v záplavě brokátu a hedvábí Isolliny sukně a Abeleyn zaburácel smíchem. Pořád ji objímal, políbil ji naplno na ústa a jednou rukou jí zašátral ve výstřihu. Odtahovala se mu z dosahu a cítila, jak jí tváře hoří ruměncem.

„Tak už vím, jak vyvolat na tvých lících růže!“ zažertoval. „Při Bohu všemohoucím, pěkně jsi nám vyrostla! Pod tou róbou schováváš krásné tělo.“

„Tak to by stačilo, můj pane, ještě se zraníte a navíc je to naprosto nevhodné chování.“

„Jsem naživu, Isollo. Naživu. Pojd'me na chvíli zapomenout na královskou důstojnost a ochutnejme trochu světského potěšení.“ Ruka mu sjela po odkryté klíční kosti až do výstřihu a jemně pohládila oblínu ňadra. Oblínu, kterou vyzdvihla tuhá látka živůtku. Projel jí záchvěv potěšení tak silný, že zapomněla na všechna slova, která se jí drala na jazyk. Ještě nikdo se jí nikdo nedotýkal tímto způsobem. Chtěla, aby přestal, a zároveň toužila, aby pokračoval.

„Výborně, sire, vidím, že se cítíte mnohem lépe,“ pronesl za nimi hluboký melodický hlas.

Okamžitě se vymanili z objetí a Isolla pomohla králi na nohy.

Golophin stál u dveří se založenýma rukama a pokřiveným úsměvem na tváři.

„Golophine, ty starý kozle!“ vykřikl Abeleyn. „Jako vždycky sis to načasoval naprosto nevhodně.“

„Tak mi to promiň, chlapče. Isollo, odveď ho zpátky do postele. Už jsi ho vzrušila dost - na jedno ráno.“

Isolla neřekla ani slovo. Abeleyn se o ni těžce opřel a ona mu pomohla do postele s nebesy, přidržovanými čtyřmi sloupky z tvrdého dřeva. Posteli chyběly dva sloupky po stranách, z těch byly magicky vy soustruženy královny pahýly.

„Můj lid mne musí vidět,“ prohlásil Abeleyn nedočkavě. „Nemůžu tady věčně vysedávat jako vylekaná stará panna. Už toho mám dost. A teď, Golophine, mi slovy pověz to, co máš tak jasně napsané na tváři. Co se děje?“

Z tváře zmizel mágovi úsměv, objevila se bolest a únava, a v okamžiku zestárl o patnáct let.

„Myslím, že to pravděpodobně tušíš.“ Golophin si nalil víno z karafy, která stála na stolku u královny postele, a číši jedním douškem zpoloviny vyprázdnil.

„Uplynulo několik týdnů a tvoje milenka Jemilla -“

„Bývalá milenka,“ přerušil ho rychle Abeleyn a podíval se na Isollu. Princezně se kolem srdce rozlil pocit tepla. Uvědomila si, že se chápe královny ruky jenom proto, že chce. Ruka byla suchá a horká, ale vrátila jí stisk.

„Ex-milenka,“ opravil se Golophin, „prokázala, že je schopná malá intrikánka. Zatímco se tu spolu bavíme, schází se hebrionské šlechta ve starém opatství zakladatelů a dohaduje se, zda bude ustaven úřad regenta.“

Abeleyn krátkou chvíli mlčel, jen si zíral na dřevěné nohy. Nakonec vzhlédl na Golophina.

„Myslím, že využívá Urbina, toho starého poctivce. S ním dokáže lehce manipulovat podle svého a ostatní ho budou následovat.“

„Bravo, sire. On je hlavním kandidátem.“

„Věděl jsem, že Jemilla je ambiciózní, ale zjevně jsem ji podcenil.“

„Svým způsobem je to obdivuhodná žena," souhlasil Golophin.

„Kdy má volba regenta proběhnout? "

„Dnes odpoledne, v šest hodin."

„To nemám mnoho času. Golophine, zavolej komorníka. Musím být dokonale oblečený a chci se vykoupat."

Starý čaroděj přistoupil ke králi a položil mu ruku na rameno.

„Jsi si jistý, že to zvládneš, chlapče? Vždyť vůbec nevádí, jestli dnes Urbina zvolí regentem. Tobě postačí objevit se kdykoliv v budoucnosti na veřejnosti a on se bude muset tohoto postu vzdát. Možná by bylo lépe, kdyby sis ještě trochu odpočinul."

„Ne. Tisíce mých poddaných zemřelo, aby mne dosadilo na trůn. Nedovolím, aby mne jedna pletichářská čubka a její loutka o něj připravila. Zavolej mi sluhy, Golophine. A také chci mluvit s Roverou a Mercadem. Odpoledne budeme potřebovat i malou vojenskou demonstraci. Je čas odkázat ty bastardy do patričních mezí."

Golophin se hluboce uklonil.

„Stane se, jak poručíte, sire. Zatím mi dovolu, abych vyhledal pár nejoddanějších palácových sluhů. Podaří-li se nám udržet zprávu o tvém uzdravení v tajnosti alespoň do dnešního odpoledne, bude mít tvůj příchod opravdu mimořádný účinek." Pak tiše odešel.

Abeleyn se zachvěl.

„Trochu mi pomoz, Isollo. Ty zatracené nohy váží snad tunu."

Pomohla mu zvednout dřevěné nohy na postel. Nedokázal od nich odtrhnout oči.

„Vůbec jsem to necítil," řekl pak tiše. „Vůbec nic. Je to podivné, člověku utrhnou polovinu těla a on si to vůbec neuvědomí. Teď je ale cítím. Bolí a svědí, jako by byly z masa a krve a ne ze dřeva. Pane Bože, Isollo, koho si to vlastně hodláš vzít?"

Silně ho objala, a připadlo jí to zcela přirozené.

„Vdám se za krále, můj pane, za velkého krále."

Stiskl jí ruku tak silně, že cítila, jak se odkrvuje, a hlavu si položil na její hrud'. Když za chvíli znovu promluvil, zněl jeho hlas silně a drsně a také trochu příliš hlasitě.

„Kde jsou ti zatracení sluhové? Vypadá to, že během mé nemoci se služebnictvo v paláci stalo naprosto neschopným."

Město Abrusio kdysi poskytovalo domov více než čtvrt milionu obyvatel. Skoro pětina tohoto počtu padla za oběť útoku na město a další desítky tisíc lidí sbalily veškerý svůj majetek a navždy odešly. Navíc se veškerý obchod, který protékal městem jako krev žilami, smrškl na desetinu původního objemu. Tisíce dělníků stále pracovalo na odklizení trosek po bojích. Prováděli opravy na domech a skladištích poničených dělostřelbou a strhávali stavby příliš vetché, než aby se daly opravit. Velká oblast Dolního města se proměnila ve zboženiště, v němž tábořili bezdomovci v jakýchsi svépomocně zbudovaných chatrčích.

Horní město ale tolik neutrpělo. A právě zde se tyčily domy šlechticů a haly kupeckých gild. Jediným pozůstatkem po bojích byly dělové koule, které uvízly v některých zdech; připomínaly černé bobule. Krátery v dláždění byly zasypány zeminou a sutí.

Na jednom ze dvou kopců, které se vypínaly nad městem, stála budova starého kláštera a opatství mnichů zakladatelů. V největší hale se sešla přeživší hebrionská šlechta, oděná do pompézní nádhery, aby svými hlasy rozhodla o budoucnosti království.

Na poslední chvíli byla uzavírána další spojení. Ve všeobecném zmatku mnozí intrikovali, jen aby se jim podařilo stát u kolébky nového řádu věcí. Ale většina událostí se stala přesně tak, jak je Jemilla naplánovala. Dnes bude vévoda Urbino z Imerdonu zvolen regentem Hebrionu a lady Jemilla bude veřejně prohlášena za matku následníka trůnu. Bude královnou vším, kromě jména. Co by si o tom asi myslel Richard Hawkwood? Sama se podívala svému osudu, když se tak dívala na šlechtice, kteří se kolem ní procházeli v přepychových róbách. Dívala na Urbinovu tvář, která se konečně po dlouhé době rozzářila úsměvem, jímž častoval své stoupence šlechtice z čestného místa v čele jednacího stolu.

Před opatstvím se shromáždil dav, který očekával, co vzejde z jednání konference. Jemillin správce podplatil několik stovek městských povalečů, aby tam postávali a provolávali slávu ve chvíli, kdy budou vyhlášeny výsledky jednání. K nim se přidalo, ostatně jak očekávali, i několik tisíc dalších čumilů, kteří vycítili vzrušenou atmosféru. Jemilla také nechala promyšleně umístit na

nejnavštěvovanější místa ve městě množství sudů s vínem. V ten pravý okamžik bude tedy možno připíjet na regentovo zdraví, až se vyhlásí změna vlády. Víno mělo zmírnit případné extremistické reakce roajalistů. Nic nebylo ponecháno náhodě, všechno měla pevně v rukou. Co udělá jako první? Postará se o tu astarackou čubku Isollu. Pošle ji spakovat se, alespoň pro začátek.

Když utichl v refektáři hluk a šlechtici se konečně usadili na svá místa, v nastalém tichu bylo slyšet volání davu, shromážděného před budovou. Vypadalo to, jako by volání nabíralo na síle. Hlupáci bez mozků! Jejich země leží v ruinách a jim stačí trocha laciného vína, aby začali provolávat slávu komukoli.

Šlechtici byli nakonec rozesazeni podle přesných pravidel, která brala v potaz jejich urozenost a postavení. Vévoda Urbino povstal z křesla, které bylo umístěno po pravé ruce nepřítomného krále. Vypadal jako někdo, kdo se snaží potlačit úsměv; pro ty, kdo ho znali, to bylo něco zcela nepředstavitelného. To smlouvání o ceně, kterým se zabývali dnem i nocí po několik uplynulých dní, bylo konečně za nimi. Výsledek hlasování byl již dopředu znám každému z přítomných, ale litera zákona musela být dodržena. Za několik minut se stane *de facto* vládcem Hebrionu. Jedním z nejmocnějších princů známého světa.

„Mí drazí bratraci," začal Urbino - a odmlčel se.

Řev davu dosáhl hranice slyšitelnosti, ale náhle byl přehlušen hřměním dělostřelecké palby.

„Co se to děje?" dožadoval se Urbino. Podíval se podezíravě na Jemillu, ale ta nechápavě zavrtěla hlavou. Tohle nebyla její práce.

Shromáždění naslouchalo za absolutního ticha. Zvuk připomínal pravidelnou obléhací palbu.

„Můj Bože, to jsou řádoví rytíři. Vrátili se," odhadl nahlas nějaký idiot.

„Buď zticha!" okřikl ho druhý.

Stáli, zaposlouchaní do rachotu děl. Urbino stál strnule jako socha, hlavu natočenou po zvuku dělostřelby. Ta se ozývala opravdu zblízka, musí snad pálit z hradeb paláce. Ale proč? A pak si to s prudkým bušením srdce Jemilla uvědomila. Byl to pozdrav.

„Spočítejte salvy!" vykřikla a nedbala, že jí z hlasu zaznívá hysterie.

„Dosud jich bylo devatenáct," ozval se jeden ze starších šlechticů. Hardio z Pontifiady, vzpomněla si na jeho jméno. Roajalista. Tvář měl naplněnou směsicí naděje a hrůzy.

Konečně utichla ohlušující ozvěna poslední salvy, ale shromážděné davy dál provolávaly slávu. Bylo vypáleno dvacet devět salv. Pozdrav vládnoucímu králi. Pro všechno na světě, co se to vlastně děje?

„Možná je to pozdrav novému regentovi," navrhoval někdo. Ale Hardio zavrtěl hlavou.

„To by byly dvacet dvě salvy."

„Možná zemřel, vždycky přece pálí z děl, když král zemře."

„Bože nedopuť," vykřikl chraplavě Hardio, ale většině přítomných mužů se v obličeji objevila úleva. Byla to Jemilla, kdo udělal rázný konec jejich nadějím.

„Nebud'te hlupáci. Copak neslyšíte volání? Myslíte, že by jásali, kdyby král zemřel?" Prohrávala - cítila to. Golophin a Isolla jí nějakým způsobem zhatili plány. Ale jak?

To otázka byla brzy zodpovězena. Z nádvoří se ozvalo hlasité troubení rohů a klapot podkov mnoha koní. Znovu a znovu se ozývala královská fanfára. Před dvojími dveřmi síně zazněl pravidelný zvuk pochodu - nohy dopadaly na zem ve vojenském pořádku. Pak se ozvala hlasitá rána, jak na dveře zvenku někdo udeřil.

„Ve jménu krále, otevřete!"

Skupina Urbinových sluhů zůstala ustrašeně stát; nevěděli, co mají vlastně dělat. Dívali se po svém pánovi. Očekávali jeho rozkazy, ale Urbino stál zcela v šoku. Byla to znovu Jemilla, kdo nařídil: „Otevřete ty zatracené dveře!"

Poslechli. Všichni přítomní se jako jeden muž zvedli.

Za dveřmi stály dvě dlouhé řady hebrionských arkebuzírů, všichni v dokonalých tmavě modrých královských uniformách. Praporečníci třímali hebrionské prapory.

V čele celého procesí stála vysoká postava muže, oblečeného do černého polovičního brnění, s tváří ukrytou pod sklopeným hledím přilby, na níž se třpytila zlatá, diamanty posázená hebrionská koruna.

Arkebuzíři beze slova vstoupili do síně a rozestavili se podél stěn. Doutnáky nesli zapálené a sál se brzy naplnil pachem střelného prachu. Osamělá postava se spuštěným hledím vkročila do místnosti jako poslední, s praporečnický v těsném závěsu. Shromáždění šlechtici v té chvíli vypadali, jako by je někdo proměnil v kámen - tedy až do okamžiku, než se ozval tvrdý hlas:

„Poklekněte před svým králem!“

Na ta slova černě oděná postava zvedla hledí.

Hebrionská aristokracie vydechla v hlubokém údivu a pak udělala, jak jí bylo přikázáno. Bez jakýchkoliv pochyb zde stál Abeleyn IV, král Hebrionu a Imerdonu.

Byl vyšší, než si ho pamatovali a vypadal dost starý na to, aby byl otcem toho mladého muže, jež kdysi znávali. Po králi-chlapci nezůstala ani stopa. Oči se mu třpytily jako dva kousky černého ledu, když přelétly klečící šlechtice. Jemilla zůstala ve svém křesle u krbu sedět. Příliš ochromena překvapením, než aby se mohla pohnout, ale on o ni ani nezavádil pohledem. Sál byl cítit stejnou měrou pachem strachu jako dýmem hořících doutnáků. Kdyby chtěl, mohl je všechny nechat na místě zastřelit, a nikdo by nic nenamítal.

Hardiovi a několika dalším, kteří nesouhlasili s myšlenkou regentství už od začátku, se obličjeje rozzářily radostí.

„Vaše uzdravení je pro nás neskonale radostí, sire,“ prohlásil starý šlechtic. „Toto je nejšťastnější den celého království.“

Hrůzu nahánějící králův výraz na okamžik změkkl a v krátkém záblesku připomněl mladíka z před několika měsíců.

„Děkuji, Hardio. Urození bratranci, můžete povstat.“

Kolektivní povzdech úlevy se ztratil v šumu způsobeném pohybem. Snad budou žít.

„A nyní,“ pokračoval král klidně, „věřím, že jste se tu shromáždili k projednání důležitých záležitostí, které se týkají mé země.“ Nikomu nezůstal utajen význam toho jakoby přereknutí, kdy namísto královského plurálu *my* použil slovo *já*.

„Zaujmeme - pokud nemáte námitek - naše právoplatné místo v čele tohoto vznešeného shromáždění.“

„Samozřejmě, sire," vzpamatoval se konečně Urbino. „A dovolte mi blahopřát vám k znovunalezení zdraví a způsobilosti."

Abeleyne se posadil na prázdné křeslo umístěné v čele dlouhého stolu. Měl podivnou chuť, krácel, jako by mu nohy byly příliš dlouhé. Jeho krok připomínal krok námořníka na rozhoupané palubě.

„Nejsem si vědom žádných schopností, které bych kdy ztratil, Urbino." Chlad vanoucích z králova hlasu zmrazil celou síň. Šlechtici si znovu uvědomili přítomnost vojáků, rozestavených za jejich zády.

„Ale vaší starostlivosti si všímáme," pokračoval král. „A nezapomeneme na ni." A v tu chvíli Abelyenovy oči přelétly místností a zastavily se na Jemille.

„Doufáme, že vás nacházíme v dobrém zdraví, paní."

Jemilla potřebovala několik sekund, než byla schopna promluvit. „Cítím se velmi dobře, můj pane."

„Výborně. Ale neměla byste se ve svém stavu unavovat státnickými záležitostmi. Máte naše povolení se vzdálit."

Samozřejmě neměla na vybranou. Neohrabaně se uklonila a pak opustila sál.

Dveře se za ní hlasitě zabouchly, uzavírajíce jí cestu ke splnění ambicí a snů. Jemilla se držela hrdě a zpřímá, nevšímajíc si oslavného řevu davu a smíchu vojáků. Její výraz se nezměnil, dokud nedosáhla soukromí své komnaty. Teprve pak dovolila, aby se jí na tváři objevily slzy a dala volný průchod vzteku.

„Současná situace by se dala nazvat velmi dobrou," prohlásil Himerius, nejvyšší pontifex západních ramusianských království.

Byl den plný sluneční záře, která se odrážela na sněhem pokrytých kopcích Narianu a vrhala záblesky k nejvyšším vrcholům Cimbrických hor na východě. Himerius stál tváří proti mrazivému větru, vanoucím z těch vysoko se tyčících vrcholů. Když vydechl, proměnil se jeho dech v oblak mléčné mlhy, který byl okamžitě odvanut divokým větrem. Za ním stála skupina mnichů a noviců. Všichni zachumlaní do teplých rouch a pod několikerymi rukávy si potajmu mnuli ruce v marném pokusu udržet je v teple.

„Je to jak pravíte, Svatosti," zapochleboval mu nestoudně Betanza. „Situace se nemohla vyvíjet lépe. Právě v této chvíli již regent Murad připravuje expediční sbor o síle osmi tisíc mužů. Měli by tu být během patnácti dní, jestli vydrží počasí."

„Už jste vypravili kurýry do Alstadu?"

„Vyrazili včera s doprovodem rytířů. Odhaduji, že dříve než za tři měsíce budeme mít v Torunnském průsmyku opevněnou posádku, která odrazí každý merducký průzkumný oddíl a bude sloužit jako výchozí opěrný bod pro další postup."

„A jaké jsou zprávy z Vol Ephriru?"

„Král Cadamost souhlasí s přítomností naší posádky na hranicích, ale vyžaduje, aby nebyla složena z rodilých Almarčanů. Pouze rytíři církve - je to pro něj otázka národní hrdosti, to je nutné pochopit. Bohužel, v současnosti nemáme rytířů nazbyt."

„Almarčtí vojáci jsou teď rovněž služebníky církve, stejně jako rytíři církve. Jestli to trochu zmírní perigrainské předsudky, tak oblékneme Almarcké do uniforem rytířů, ale musíme umístit naše jednotky na jižním perimetru. Je to jasné, Betanzo?"

„Dokonale, Svatosti. Okamžitě na to dohlédnu."

„Cadamost bude jmenován honorárním starším církve. To je to nejmenší, co pro něj mohu udělat. Je dobrý, pravověrný syn církve. Ale ani on nedokáže rozhodovat o záležitostech Perigrainu sám, ne v tak těžkých časech, jaké nastaly. Musíme se kacířům postavit pevně semknuti. Když Skarp-Hethin z Finnmarku souhlasí s umístěním almarcké posádky na svém území, nesmí totéž vadit Cadamostovi."

„Ano, Svatosti, samozřejmě máte pravdu. Je to jenom otázka prestiže. Skarp-Hethin je princ, a už tradičně je blízkým spojencem Almarku. Ale Perigraine je suverénním státem. Je nutné dodržet některé diplomatické zvyklosti."

„Ano, ano, chápu to. Nejsem žádné dítě, Betanzo. Prostě to nějak zaříd'. Je mi jedno, jaké prostředky použiješ, ale musíme mít rozmístěné naše jednotky v každé zemi, která uznala církevní svrchovanost. Nastala krize. Už nechci, aby se opakoval podobný debakl jako v Hebrionu. Tam jsme ztratili celé království a museli jsme je nechat v

moci kacířů jenom proto, že jsme neměli po ruce dostatek pozemních jednotek. To už se nikdy nesmí opakovat."

„Ano, Svatosti."

„Pokud máme v budoucnosti zaútočit na kacíře, tak na východě to bude možné pouze Torrunským průsmykem a na jihu východním Astarakem... Z Fimbrie stále nemáme žádné zprávy?"

„Ne, Svatosti. Ale podle neověřených zpráv byla fimbrijská armáda, vyslaná elektoráty, zničena v bitvě na Severních blatech společně s posádkou Ormannovy Hráze."

„Podle neověřených zpráv? Odkdy zakládáme politická rozhodnutí na neověřených zprávách?"

„Není jednoduché získat ověřené informace o průběhu východní války, Svatosti. Také jsem slyšel, že se u hlavního města Torunny strhla velká bitva, ale její výsledek není znám."

„Copak nemáme v Torunně žádné důvěryhodné informační zdroje?"

„Ale ano, máme, ale protože je torunnské hlavní město prakticky v obklíčení, dostávají se k nám hlášení opravdu pomalu."

Himerius neřekl nic. V záři slunce vypadal vyčerpaně, ale oči se mu blýskaly jako dva krystaly. V několika minulých dnech předvedl svým podřízeným neuvěřitelné ukázky nevyčerpatelné energie. Na muže v jeho věku, pracujícího dlouho do noci a komandujícího zástupy písařů, učenců a almarckých vojenských důstojníků, to bylo něco úžasného. V hloubi duše se Betanza tázal, jak dlouho ještě dokáže to vražedné pracovní tempo snášet. Ramusianská církev - nebo lépe řečeno ta její část, která působila zde - se prakticky během několika týdnů změnila ve velké císařství, do kterého nebyl začleněn jen Almark, ale také Finnmark, Perigraine a více než půltucet dalších královstvíček a vévodství. Cadamost z Perigrainu, vyděšený krveprolitím, které postihlo Hebrion, Astarac a Torunnu, spěchal s celým královstvím pod ochranné křídlo církve. Opravdu loajální syn církve, pomyslel si, ale také muž odvahy, o níž by stálo za to uvažovat.

Bentanza sám se díval na tak rychlou přeměnu církve ve stát se smíšenými pocity. On sám zastával funkci generálního vikáře řádu zakladatelů, druhý nejmocnější post v církevní hierarchii, ale hromadění

moci, které se mu odehrávalo před očima, ho překvapovalo. Protože pokud se na jedné straně stala ramusianská církev cílem merduckého útoku, tak se na straně druhé stal Charibon centrem mohutného mocenského bloku, který se rozkládal od Malvennských hor na západě až po Cimbrické hory na východě a zároveň se táhl daleko na sever až k Hardukhskému sultanátu, až téměř k pahorkům Severního Jafraru.

Pouze Fimbrijci na vrcholu své moci vládli tak obrovskému území. A lidé, kteří drželi v rukou otěže moci, byli duchovní, kněží bez jakýchkoliv zkušeností co se vlády týče. A to ho zneklidňovalo. A také mu nepřipadalo úplně správné, aby se hlava ramusianské církve zabývala déle než dvacet hodin denně diktováním rozkazů pro armádní velení. Nevstoupil do církve, aby se stal generálem. Vojenského řemesla si užil víc než dost v předcházející etapě života a nechtěl s ním mít už nikdy nic společného.

Vzhlédl ke strmým vrcholům Cimbrického horstva, které před ním zářily oslnivou bělostí, tak vysoké a tak nepokořené. Z vrcholů sfoukával vítr oblaka sněhu a ledové tříště, takže to z dálky vypadalo, jako by se z nich kouřilo. Celý svět stál v ohni, alespoň ten svět, který znal ještě jako chlapec a později jako mladík. Známý svět se potácel na hranici sebezničení. Kdyby jenom nebyl Aekir dobyt, přistihl se při toužebné myšlence, a kdyby nebyl Macrobius ztracen!

Takové úvahy byly samozřejmě zcela zbytečné a navíc nebezpečné. Musí se prostě snažit vytěžit ze vzniklé situace to nejlepší. Ale proč se pořád cítí tak vyděšený vyhlídkou na budoucnost? Možná to způsobila ta náhlá změna Himeriova chování. Pontifex byl vždycky hrdý, ješitným mužem, schopným těch nejdrsnějších intrik. Ale teď to vypadalo, jako by v pontifikově duši ambice daleko přerostly víru. Ten muž se už vůbec nemodlí! Je tedy správné, že je hlavou církve? A to podivné světlo, jímž mu za noci září oči, tak cizí, tak znepokojivé!

Jsem unavený, uvědomil si Betanza. Jsem tak unavený; vypadá to, že jsem starší, než jsem se domníval. Proč se tedy nevzdám postavení a neodejdu do samoty kláštera, kde bych mohl rozjímat o světě a o Bohu, který jej stvořil? To je koneckonců přece důvod, proč jsem vstoupil do církve!

Ale již dopředu znal odpověď na otázku, kterou si položil. Neodstoupí ze strachu před tím, že by ho Himerius nahradil někým opravdu bezbožným. Více než polovina vysoké církevní hierarchie byla nahrazena novými tvářemi; třeba Escriban, perigrainský prelát, který tak náhle zmizel. Měl příliš nezávislou mysl, aby mohl být novému řádu po chuti. Místo něj byl jmenován Pieter Goneril, muž bez fantazie, který ovšem udělá do puntíku přesně všechno, co mu bude nařízeno. A co presbyter Quirion, velitel církevních rytířů? Jeden z nejlepších mužů, kteří kdy zvedli meč ve službách církve a navíc jeho osobní přítel - a byl také odstraněn. Teď hnije v nějakém malém pohraničním městečku na almarckých hranicích. Ztratil Hebrion a prohrál boj proti králi Abeleynovi, ačkoli měl více než tisícovku rytířů církve. To nemohlo být odpuštěno.

Z Charibonu se stal královský dvůr, pomyslel si Betanza. Nejsme nic víc než banda poslíčků monarchy oblečeného v černém. A co naše víra? Co se s ní stalo?

Hluboko v nitru sám před sebou ukrýval to, co ho znepokojovalo ze všeho nejvíc a co ho budilo, hrůzou celého zpoceného, uprostřed chladných nocí. Útržek pergamenu, z něhož kdysi přečetl proroctví, jež vyplynulo ze snů jednoho blázna. Ten blázen byl ovšem jedním ze zakladatelů jeho matky církve.

A Bestie vstoupí na zemi za dnů, kdy bude světu vládnout druhá říše. A ona povstane na západě, v očích svit, jemuž nebude možno odolat, září, strašlivou na pohled. S ní přijde Věk vlka, kdy bratr pozvedne ruku proti bratrovi. A všechen lid padne k zemi a bude ji uctívat.

Než odložil knížecí kabátec a oblékl církevní roucho, nebyl Betanza žádný velký čtenář. Ve skutečnosti byl negramotný. Ale během let strávených v lůně církve se naučil číst a psát a četbu shledal natolik skvělou, že si ji zamiloval. Ve svém pokoji měl na policích naskládány řady knih; mnoho takových, že nalezeny u prostého novice, přivedly by jej na hranici. Začal je sbírat po té podivné vraždě bratra Commodia, hlavního knihovníka, jehož tělo bylo nalezeno ve sklepení velké knihovny svatého Garasa. Stále pociťoval mrazení hluboko v útrokách, když si vzpomněl na řádky *Knihy Honoriovy*. Prohlášení blázna

založené na pravdivých údajích. A proč byl Commodius zavražděn? To nikdo nevěděl. Vyšetřování nedospělo k žádnému závěru. Hlavní dva podezřelí zmizeli do noci. A co bylo ještě podivnější, Himerius se celým případem příliš neznepokojoval. Vypadalo to, že je pro něj důležitější dát zazdít průchod ke katakombám než najít vrahy.

Pane Bože, taková zima! Přijde vůbec někdy jaro? Co je to za strašlivý rok!

Himerius se rád potuloval po hradbách ambitů ve společnosti hejna písařů a podřízených. Pomáhá mu to přemýšlet, prohlásil. A to byl důvod, proč se nyní nacházeli tady, podobní hmyzu, jenž cupitá po kůži kamenného obra. S výhledem na Charibon, který se pod nimi rozkládal jako malinký model sebe sama. Torovo moře bylo stále zamrzlé a Betanza mohl vidět shluky lidí, jak rybaří u děr v ledu. Zima k nim byla nemilosrdná a stávala se den ode dne tvrdší - s každým příchodem nových vojenských jednotek, které museli ubytovat ve vlastních domovech. Do Charibonu přicházely každý den další zástupy vojáků. Klášterní město se pomalu měnilo v obrovský vojenský tábor.

Himerius se procházel po hradbách a neustále diktoval písařům. Betanza a s ním jeden úředník, který byl vybrán, aby ho doprovázel, se naopak nehýbali z místa. Starý Rogien, hlava pontifikovy domácnosti. Vrásčitá tvář s vystouplými žilami na spáncích se v tak prudkém světle zdála takřka průsvitnou.

„O čem přemýšlíš, bratře?“

Betanza se pousmál. „Je toho moc, o čem musím přemýšlet.“

„Stejně jako všichni ostatní. Jeho Svatost je muž fenomenálních schopností.“

„Fenomenálních, ano.“

„To zní trochu rozladěně, bratře.“

„Opravdu?“ Betanza se zadíval na pontifikovu suitu. Byli z doslechu. A on znal Rogiena tak dlouhou dobu. „Nejsem ani zdaleka rozladěn. Spíš se bojím.“

„Ano, jistě, v době války je to právem každého muže.“

„Myslím, že přece nejsme vojáci.“

„Že ne? Možná nenosíme brnění a nemáváme meči, ale přesto jsme svým způsobem válečníky.“

„Ale Charibon není kasárnami pro všechny vojáky, kteří se nacházejí v Almarku.“

„Ale teď jsme na hranicích, Betanzo. Říkají, že na východním pobřeží Torova moře byli spatřeni merdukové. Už jednou byl Charibon obléhán cimbrijskými kmeny. Přál by sis, aby se to opakovalo?“

Betanza se pousmál. „Dobře víš, co jsem tím chtěl říct.“

„Možná, že vím.“ Rogien ztišil hlas do úplného šepotu a naklonil se blíž. „Ale nepřistihneš mne, že bych to připustil.“

„A pročpak ne? Odkdy je zakázáno vyslovit v Charibonu otevřeně, co si člověk myslí?“

Rogien se pousmál. „Ale Betanzo, *kdy vůbec* bylo v Charibonu povoleno říkat nahlas, co si člověk myslel?“

„Ty mluvíš o kacírství a já o politice.“ Betanza nevypadal zrovna pobaveně. Ale to nevyvedlo starého mnicha z míry.

„Ale vždyť se tady vůbec nic nezměnilo. A jestli jsi na to dosud nepřišel, tak ses příliš nedíval kolem. Pohleď, bratře, kdysi jsi býval vévodou, mužem s velkou mocí. Snad nejsi tak naivní? Znovu se nauč používat ty schopnosti, kterými jsi dříve vládl tak dobře. Zjistíš, že ve dnech, které přijdou, se ti budou hodit.“

„Zatraceně, Rogiene, nestal jsem se mnichem, abych musel být vojenským církevním aristokratem.“

„Ale bratře, jsi členem nejzpolitizovanějšího církevního řádu na světě! Ba co víc, jsi jedním z jeho vůdců. Nechod' na mě s tou mučednickou askezí. Jestli myslíš vážně, cos mi právě řekl, tak se divím, že už dávno nechodíš bosý v šedé kutně a nekážeš boží pravdu nějakému zastrčenému koutu Astaracu.“

Betanza nedokázal odpovědět, Rogien měl vlastně pravdu. Ale přesto mu tato pravda nepomohla cítit se lépe.

„Pojď, doženeme je,“ řekl nakonec a kývl hlavou k pontifikově suitě, „zůstali jsme pozadu.“

„Ne, bratře,“ odpověděl mu Rogien studeně, „to pouze ty jsi zůstal pozadu.“

Kapitola šestá

Stará zasedací síň nejvyššího torunnského velení byla obrovská. Zdi byly lemovány růžovými mramorovými pilíři a na obou koncích prostory byly umístěny krby; každý z nich tak velký, že by vzrostlému muži nečinilo potíže stát v něm zpříma. Strop se klenul ve strmém oblouku, celý ověšený prapory a válečnými standartami. Zářivé barvy na nich časem vybledly a potáhly se kouřem a prachem, stejně tak jako ztmavla krev mužů, kteří zemřeli, když pod nimi pochodovali do bitvy. Budova byla postavena kdysi dávno, ještě za časů fimbrijské hegemonie, ale nebyla léta používána. Král Lofantyr dával přednost poradám v pohodlných palácových komnatách. Ale královna Odelia, nynější vládkyně Torunny, tuto síň, kde John Mogen a Kaile Ormann kdysi promýšleli své geniální strategie, znovu otevřela. Když se nejvyšší velení torunnské armády shromáždilo k prvnímu zasedání s novým náčelníkem štábu, vypadalo to, jako by se na ně ze stínu upřeně dívali duchové velikánů minulosti.

Shromáždění důstojníci byli oblečení do svých dvorních uniforem; dělostřelci v modrém, pěchota v černém a jízda v šarlatovém. Tvořili impozantní dav, ačkoli každý zkušený velitel by si na první pohled povšiml, že přítomní jsou na své hodnosti buď příliš mladí, nebo zase příliš staří. Ti nejtalentovanější torunnští důstojníci byli mrtvi. John Mogen a Sibastion Lejer padli u Aekiru, Pieter Martellus u Ormannovy Hráze, Martin Menin v „Královské bitvě“. Zůstaly jenom zbytky kdysi tak velkého štábu. Torunna se ocitla na konci provazu. Už nebyly žádné zálohy, které by bylo možno povolát a nikdo neočekával, že Fimbrijci pošlou další armádu, aby je zachránila. Ne poté, co ta první byla téměř zdecimována na Severních blatech. Bylo sice pravda, že z hor přicházeli příslušníci Cimbrijských kmenů, aby se připojili k armádě, ale nikdo z přítomných mužů zrovna nevěřil ve vojenskou schopnost těchto divochů; přes všechno, co dokázali pod velením generála Cear-Tnafa. Byli jen podivnou anomálií, ničím víc.

Jejich přítomnost na králově pohřbu byla podle mnohých vrcholnou ukázkou beztaktnosti. Ovšem davy je vítaly pochvalným křikem, když se objevili, nastoupení v řadách, a všichni se strkali, aby viděli ty slavné

exotické rudé jezdce, Katedrálníky, jak stojí na stráží u Lofantyrova katafalku.

Veškerý hovor ale utichl v okamžiku, kdy do sálu vešel ten pochybný generál a o rámě se mu lehce opírala královna. Odelia se posadila do čela dlouhého stolu, jenž se táhl středem sálu. Nato se i ostatní odhodlali usednout. Někteří si vyměnili rychlé skeptické pohledy. Žena a na válečné radě! Několik bystřejších mužů si všimlo pohledů, které věnovala královna svému čerstvě povýšenému generálovi a pomysleli si, že možná tentokrát bude na palácových drbech něco pravdy.

Generál Cear-Inaf povstal. Torunnští důstojníci strnuli, plní služební horlivosti. Tento muž nesl na ramenou břímě přežití celého království a navíc si uvědomovali, že v jeho moci je buď povznést je ke kariéře, nebo dokonale zničit.

„Všichni mne znáte, nebo jste o mně slyšeli," oslovil je Corfe. „Sloužil jsem pod Mogenovým velením u Aekiru, a ze svého místa jsem utekl, když město padlo. Sloužil jsem u Ormannovy Hráze, stejně jako tady Andruw a Ranafast. Velel jsem jednotkám, které bojovaly na Severních blatech, a řídil jsem ústup po 'Královské bitvě'. Vypadá to, že osud uznal za vhodné ustanovit mne vaším velitelem. Proto vás žádám, abyste přes jakékoliv osobní pocity plnili moje rozkazy, jako by to bylo slovo boží. To je základní princip, na němž armáda pracuje. Vždy budu přístupný všem rozumným návrhům či myšlence každého z vás a z tohoto důvodu za mnou můžete přijít v kteroukoliv denní či noční dobu. Ale všechny mé rozkazy, které se budou týkat vojenských záležitostí, jsou nezpochybnitelné. Cítím se velmi polichocen skutečností, že se Její Výsost rozhodla svěřit mi do rukou tak velkou moc, co se týče vedení války a velení armády jako takové. Od dnešního dne nebude při udělování hodností platit, že přednost mají starší důstojníci nebo ti, co pocházejí z vyšších vrstev. Povýšení se bude udělovat na základě prokázaných schopností, nikoli cestou rodinných konexí, a neovlivní je ani počet odsloužených let. Má někdo otázku?"

Nikdo neřekl ani slovo. To, co právě řekl, bylo už dopředu očekáváno. On, venkovan, který se dostal na vrchol kdovíjak, přece nedokáže ocenit tradiční hodnoty nebo postavení ve společnosti.

„Dobře. Před hodinou jsem dostal kurýrní galérou zprávu od admirála Berza a jeho flotily. Admirál oznamuje, že lokalizoval a zničil dva merducké zásobovací sklady, umístěné na pobřeží Kardianského moře -"

Hluk hovoru Corfe rychle ztišil pozvednutou rukou.

„Merducké ztráty odhaduje na několik tisíc mužů a je si jist, že spálil asi tři až pět milionů denních potravinových dávek. Ale i jeho ztráty byly těžké. Z námořních výsadek byla zabita skoro polovina mužů a také ztratil dvě z dvaceti tří velkých lodí. V době, kdy psal tuto zprávu, plul vstříc nalbenské flotile, která připlouvala na sever Kardianu, aby zajistila neporušenost merduckých zásobovacích cest. Už jsem mu poslal písemné rozkazy, ve kterých mu dávám volnou ruku. Berza je schopný muž a rozumí moři lépe než kdokoliv z nás. Flotila se tedy nevrátí a ani nebude hlídat horní tok řeky po, řekněme, nejbližší budoucnost."

„Ale tak zanechá řeku zcela otevřenou pro případný merducký pokus ji překročit!" zaprotestoval plukovník Rusio. „Merdukové se nám dostanou do boku a obklíčí nás!"

„Správně. Ale naše zpravodajská služba zjistila, že hlavní merducká polní armáda se stáhla zpět na čtyřicet lig od Torunny a je zaneprázdněna opravou severní cesty a Aekiru. Snaží se zajistit si volnou zásobovací cestu náhradou za tu, o níž ji připravily naše lodě. Věřím, že nepřítel je příliš zaměstnán, než aby byl schopen dalšího útoku. Andruwe - mohu tě poprosit?"

Corfe se posadil a namísto něho se zvedl Andruw. Vypadal lehce znepokojený, když se na něj upřely pohledy členů torunnského vrchního velitelství. Díval se do svých listin, rozložených na stole, a nervózním odkašláním si pročistil hrdlo.

„Ano, je pravdou, že se hlavní merducké síly stáhly, ale také je pravdou, že na severozápad vyslali průzkumné jednotky o síle několika tisíc mužů směrem k Torinnskému průsmyku. Evidentně se jedná o průzkum bojem s úkolem proniknout přes průsmyk do zemí ležících za ním. Poměrně dost lidí se na útěku před těmito útočníky dostalo daleko na jih, někteří z nich dokonce i sem do Torunny. Merdukové drancují města a vesnice, na které narazí. Máme nepotvrzené zprávy, že zahájili

výstavbu pevnosti, nebo snad řetězce pevností, které samozřejmě použijí v budoucnu jako opěrný bod pro další tažení na západ. Domníváme se, že na severu pravděpodobně operuje celá merducká armáda. " Andruw se posadil s očividným výrazem ulehčení. Byl rád, že se mu podařilo pronést projev bez zakoktání.

„Bastardi," řekl někdo nahlas.

„Je jasné, že v tomto okamžiku nejsme schopni proti nim nic podniknout," prohlásil plukovník Rusio nedočkavě. „Musíme soustředit veškeré úsilí na reorganizaci armády a doplnění stavů zde v hlavním městě, než bude armáda schopna další akce."

„S tím souhlasím," přikývl Corfe. „Ale nemůžeme dovolit, aby to trvalo příliš dlouho. Čeho nedosáhneme počtem, musíme nahradit drzostí. Nenavrhují sedět na zadku v Torunně a dovolit merdukům pálit a vraždit podle libosti. Musíme je donutit těžce zaplatit za každou píď torunnské země, kterou okupují!"

„Slyšte, slyšte," vykřikl nadšeně jeden mladý důstojník. Ale když se na něj obrátily studené pohledy hodnostně vyšších, raději ztichl.

„Proto," uzavřel temným hlasem Corfe, „navrhují, abychom na sever poslali naši vlastní přepadovou jednotku. Moje oddíly neutrpěly v bitvě takové ztráty jako hlavní část armády a navíc jsem dostal čerstvou posilu nových rekrutů. Hodlám se vypravit na sever, zbavit naši vlast alespoň části nájezdníků a pak se urychleně vrátit sem do hlavního města. Bude to průzkumná operace, jako vždy. Nutně potřebujeme informace o síle, kterou má nepřítel na severozápadě. Dosud jsme se spoléhali jen na pověsti utečenců a na kurýry."

„Doufám, generále, že to není kritika profesionality mých důstojníků?" ozval se hrabě Fournier, hlava torunské rozvědky.

„To v žádném případě, hrabě. Ale je přece jasné, že po nich nemůžeme chtít zázraky a navíc potřebuji, aby zůstali tam, kde jsou, a nadále hlídali pohyb merduckých hlavních sil. Pro vyčištění severu je zapotřebí silného uskupení. Moje jednotka je schopna zničit zatím jenom některá nepřátelská uskupení, s kterými se střetne, a potvrdit tak zbytek místního obyvatelstva, že jsme je neopustili. O to jde."

„Odvážný plán," řekl chraplavým hlasem Rusio. „Kdy se hodláte dát na pochod? Kdo zůstane jako velitel zde, v hlavním městě?"

„Vyjedu do týdne. A zatímco budu pryč, ujmete se velení vy, plukovníku. Královna milostivě schválila moje doporučení vašeho povýšení do hodnosti generála." Corfe uchopil svinutou listinu, která dosud ležela před ním na stole bez povšimnutí, a podal ji novopečenému generálovi.

„Gratuluji, Rusio."

Rusiova tvář byla obrazem překvapení. „Nemám slov, kterými bych vyjádřil - chtěl jsem říct... Vaše Výsosti, máte moji nekonečnou vděčnost."

„Nám neděkujte," odpověděla mu královna mrazivě. „Generál Cear-Inaf prohlásil, že vaše schopnosti zasluhují povýšení, a proto jsem také souhlasila. Udělejte vše pro to, abyste si zasloužil důvěru ve vás vkládanou, generále."

„Vaše Výsosti, já - já udělám vše, co je v mých silách." Přes poradní stůl se na celou událost díval zlostí přivřenýma očima Wiliem a další důstojníci, služebně starší než Rusio. Zatímco se někteří naklonili ze svých míst, aby potřásli Rusiovi rukou, ostatní vypadali zamyšleně.

„Vaším úkolem, Rusio," pokračoval Corfe, „bude zreorganizovat hlavní tělo armády. Předpokládám, že se vrátím do měsíce. Do té doby musí být armáda připravena vyrazit znovu do boje."

Rusio jen lehce přikývl. Svíral v ruce jmenovací patent tak silně, jako by se bál, že mu jej někdo najednou vyrve. Životní sen se mu splnil během okamžiku. Vypadal touto skutečností ohromen.

„Měsíc není dostatečně dlouhá doba, abyste překonal vzdálenost na sever a zpět. Vždyť jenom tam je to skoro padesát lig."

„Sedmdesát pět je přesnější číslo," opravil ho Corfe. „Ale nebudeme muset jít celou cestu pěšky. Že ano, plukovníku Passifale?"

Vrchní zásobovací důstojník přikývl.

„V přístavu kotví několik těžkých obilních lodí. Každá z nich je schopna pojmout skoro osm nebo devět set mužů. Větry v tuto roční dobu vždy vanou od moře do vnitrozemí. Lodě poplují proti proudu řeky dost rychle, i přesto, že budou plně naloženy. Navíc jsou vybaveny vesly pro případ bezvětrí. Mluvil jsem s posádkou. V tuto roční dobu dokáží plout po Torrinu rychlostí čtyř až pěti uzlů. Jednotka generála Corfe-Inafa by mohla dosáhnout severních kopců za několik dní."

„Jak nápadité," zamumlal hrabě Fournier. „A co když merdukové zaútočí za nepřítomnosti generála Cear-Inafa a nejlepších jednotek naší armády? Co budeme dělat pak?"

Corfe se na štíhlého aristokrata se špičatou bradkou upřeně zadíval.

„To by pak byla vina rozvědky, můj drahý hrabě. Vaši agenti nás ve svých zprávách neustále ujišťují, že merducké hlavní vojsko je ještě více v rozkladu, než jsme v současné době my. Vy nevěříte zprávám vašich vlastních lidí?"

Fournier se lehce zachvěl.

„Jen předkládám hypotézy, nic jiného, generále. Ve válce se musí očekávat neočekávané."

„V tom s vámi zcela souhlasím. Zůstanu ostatně v úzkém kontaktu. Pokud na Torunnu během mé nepřítomnosti zaútočí nepřítel, Rusio jej zastaví na hradbách a já mu vpadnu do týla, jakmile přivedu svou jednotku ze severu. Uspokojuje vás toto řešení?"

Fournier lehce přikývl, ale slovem neodpověděl.

Corfeův plán se nesetkal s dalšími námitkami, ale zasedání pokračovalo ještě hodinu. Pojednávaly se logistické problémy, především jak uživit velkou armádu uvnitř města již přeplněného utečenci. Když porada skončila a poslední důstojník opustil místnost, zůstala královna sedět a nařídila Corfemu, aby udělal totéž. Když byli úplně sami, podívala se na svého generála; lokty opřela o stůl a bradu složila do dlaní.

Corfe vyskočil a začal neklidně přecházet síní jako šelma v kleci.

„Byl to dobrý tah," potvrdila. „A navíc nutný. Vzal jsi jim vítr z plachet."

„Bylo to politické rozhodnutí," odsekl Corfe. „Nikdy jsem si nepomyslel, že jednoho dne svěřím svou armádu do rukou nepříteli, abych získal jeho loajalitu - loajalitu, kterou mi měl dát ze svobodné vůle, obzvlášť v takových časech."

„Nikdy sis také nepomyslel, že budeš v takovém postavení, abys mohl někomu svěřovat armádu," vrátila královna. „Na tomto stupni velení je politika stejně důležitá jako velení v bitvě. Rusio stál proti tobě. Nyní jsi ho přetáhl do svého tábora a tak jím zničil celou intriku - alespoň na chvíli."

„Bude mi tedy vděčný?“

„Znám Rusia. Strávil v torunnské posádce více než dvacet let. Dnes jsi mu na stříbrném podnose naservíroval jeho největší přání. Jestli padneš, padne s tebou - a on to ví. A navíc není tak špatný, jak si myslíš. Ano, bude ti vděčný a loajální také.“

„Jenom doufám, že má na to potřebné schopnosti.“

„A kdo jiný by to měl být? Z těch průměrných je nejlepší. Ted' ho už pusť z hlavy. Už se stalo a je to tak dobře.“

Vstala; sukně zašustily. Bohaté krajkové okružní propůjčilo její tváři panenkovský výraz, zelené oči jí zářily. Uchopila ho za paži a přidržela jej, aby přestal nervózně pobíhat po sále.

„Musíš víc odpočívat a přenechat podřízeným mnohem větší část běžných úkolů. Už nejsi poručík, ani plukovník. A potřebuješ si odpočinout.“

Podíval se na ni vpadlýma očima.

„Nemůžu. I kdybych chtěl, nedokážu to.“

Políbila ho na rty. Objala ho a on se na chvíli uvolnil. A pak ho znovu posedl nepokoj a vymanil se jí z náručí.

„Při boží krvi, Corfe!“ osopila se na něj podrážděně. „Nemůžeš zachránit celý svět jen vlastními silami!“

„Můžu se o to alespoň pokusit, při Bohu.“

Dívali se upřeně jeden druhému do očí. Rostlo mezi nimi napětí, až se najednou oba dva naráz začali smát. Vždyť měli společné vzpomínky! Vzpomínky na intimnosti, které sdíleli. To jim dělalo věci na jedné straně jednoduššími a na druhé naopak ještě složitějšími.

„My jsme tedy spojenci, ty a já,“ prohlásila královna. „Kdybychom dostali jenom nepatrnou šanci, tak dobudeme půl světa.“

„Mně bude stačit, když přežijeme.“

„Ano. Přežití. Corfe, poslouvej mne. Torunna je u konce se silami - víš to lépe než já. Lid pohřbil krále a tentýž týden korunoval královnu, první královnu v torunnské historii. Město je přeplněno uprchlíky z Aekiru a třetina země úpí pod tvrdou patou nepřítele, zatímco se hlavní město ocitlo v přední linii.“

Corfe se jí pořád díval do očí a pak si odfrkl.

„Nuže?“

Královna se od něj odvrátila a začala přecházet po poradní síni skoro stejně, jak tam před chvílí přecházel Corfe. Ruce měla založené za zády, na zaťatých prstech se jí blýskaly prsteny.

„Nuže - vyslechni mne do konce a neopovažuj se mne přerušovat!

Můj syn byl slaboch, Corfe. Nebyl zlý, ale slabý. Neměl schopnosti dobrého krále - stejně, jako je nemá mnoho mužů. Toto království potřebuje silnou ruku. Já mám schopnosti - a oba to víme - dát Torunně silnou ruku. Ale jsem žena a i sebelepší věc prosadím jen ztěžka. Na trůně mě trpí jenom proto, že zatím neměli jinou možnost. Výkvět torunnské šlechty padl s králem na bitevním poli. V každém případě - Toruňané nelpí tolik na udržení pokrevních linií jako Hebrienci. Ale hrabě Fournier je dost schopný vymyslet, jak mi vzít z rukou otěže vlády a vytvořit raději vládnoucí výbor."

Neschopen se ovládnout, Corfe ji přerušil.

„Ten čubčí syn? Musel by porazit celou armádu, aby toho dosáhl."

Odelia se potěšené usmála a potřásla hlavou.

„Armáda by neměla do vývoje událostí co mluvit. Ale vysvětluji ti to oklikou. Chtěla jsem ti prostě říct, že Torunna potřebuje krále - a to je krátce a dlouze všechno, co jsem měla na srdci. Corfe, musíš se se mnou oženit a stát se králem."

Zasažen tou krátkou větou jako bleskem, musel si sednout. Pak bylo dlouhou dobu ticho. Po celou dobu vypadala královna velmi rozzlobeně.

„Nedívej se na mne, jako by mi narostla další hlava! Uvažuj o celé věci rozumně!"

Konečně byl zase schopen mluvit.

„To je naprostá hloupost."

Ostře nasála vzduch a oči jí zaplály potlačovanou zlostí.

„Otevři tu svou zabedněnou hlavu, Corfe. Na chvíli zapomeň na neopodstatněné obavy a na předsudky okolního světa. Vím, jakého jsi původu, a vůbec mne to nezajímá. Máš schopnosti být velkým králem - a co je ještě důležitější, jsi velký stratég. Mohl bys tuto zemi vyvést z nekonečné války -"

„Nemohu být králem. Velký Bože, má paní. Dokonce se ani necítím dobře, když nosím obyčejné boty!"

Zaklonila hlavu a začala se srdečně smát.

„Tak vydáš dekret, že všichni musí buď nosit vysoké boty, nebo chodit bosky! Na chvíli zapomeň na hloupé námitky a uvědom si, co dobrého bys mohl vykonat!"

„Ne - ne. Nejsem diplomat, nedokázal bych sjednat dobré smlouvy. To je stejné, jako by ses mne zeptala, kolik andělů může tancovat na špičce jehly."

„Ale měl bys ženu, která by to dokázala udělat za tebe." Ted' ztišila hlas dojemného šepotu, tvář poznamenanou smutkem jako plačka. „Stála bych ti po boku a zvládala bych všechny dvorské intriky a úskalí toho zatraceného protokolu. A ty - ty bys měl armádu jenom sám pro sebe."

„Počkej, tomu nerozumím. Vždyť všechno, o čem hovoříš, už vlastně máme? Já mám armádu, ty máš trůn. Tak proč chceš věci měnit?"

Naklonila se k němu. „Protože se může stát, že tyto věci jiní změní. Dnes jsi na svoji stranu přetáhl Rusia, ale ty ostatní jsi zahnal do rohu. A to je ta chvíle, kdy se muž stává nejnebezpečnějším. Corfe, v Torunně neexistuje legální precedens, aby královna směla vládnout království sama. Tento stav nemá žádný zákonný podklad."

„A je nějaký zákon, který by to zakazoval?" zeptal se jí tvrdohlavě.

„To nevím. Nikdo to vlastně neví zcela jistě. Moji úředníci vytrvale prohledávají královský archiv, dokonce i teď, když tu spolu hovoříme, a doufám, že něco naleznou. Králova smrt na chvíli všechny ty lovce postů vyděsila - zahlédli tu propast, do které se království řítí. Ale dříve nebo později šok pomine. A když se jim nějak podaří omezit moji moc, tak se jim také podaří vzít ti tvoji armádu."

„Takhle to tedy je."

„Ano, tak to je. Vidíš konečně, proč ti navrhuji sňatek? Jako král bys byl nedotknutelný."

Znovu vyskočil a začal přecházet, hlavu v naprostém chaosu. On a král. Absurdní, dokonale absurdní. Každý by se mu vysmál. Torunna by se stala terčem vtipů po celém světě. To je prostě nemožné! I v myšlenkách od té představy utíkal.

A navíc - oženit se s touto ženou. To ho lekalo víc než myšlenka na korunu. Obrátil se k ní a našel ji, jak stojí před krbem a hledí do plamenů. Jako by na něco čekala. V záři ohně vypadala mnohem mladší, než byla ve skutečnosti, přestože měla věk na to, aby mu mohla být matkou. Tak stará!

„Bylo by to tak hrozné oženit se se mnou? “ zeptala se ho pokojně a přesnost té otázky Corfeho polekala. Koneckonců je čarodějnici. Možná mu čte myšlenky?

„To by vůbec nebylo hrozné.“

„Bylo by to manželství jen na oko,“ vyhlásila tvrdě. „Nebylo by nutné, abys navštěvoval moje lože. Už jsem ve věku, kdy žena nemůže mít děti, takže otázka následníka by nepadala v úvahu. Nežádám tě o lásku, Corfe. To je jenom téma pro básníky. Mluvíme o toku moci, o ničem jiném,“ a opřela se o krbovou římsu v typicky mužském gestu.

V srdci se Corfemu znovu ozvala bolest, když se tak na ni díval. Představoval si, jak se světlé vlasy mění v černé a zelené oči v šedé. Probůh, Herio, jak moc mi chybíš.

Nechtěl zranit tuto úžasnou a přitom tak citlivou ženu. Sice ji nemiloval - pochyboval, že vůbec kdy bude schopen lásky k jiné ženě - ale měl ji rád, opravdu hodně. Dokonce víc než to, hluboce si jí vážil.

Pořekl ke krbu a zezadu jí položil dlaně na ruce, takže tam chvíli stáli jako jedna bytost. Opřela se mu zády o hrud' a jak si vzájemně proplekli prsty, zaryly se mu Odeliiny prsteny do masa. Bolest, tu docela vítal, ta mu nevadila. Člověk v životě nezíská nic dobrého bez bolesti. O tom se už přesvědčil.

„Rád bych si tě vzal za ženu,“ prohlásil a v ten okamžik tomu i sám věřil. „Ale stát se kvůli tomu králem, to je pro mne příliš vysoká cena. Nejsem prostě vhodný královský materiál.“

Odelia se prudce obrátila a objala ho. Když se od něj odtáhla-, byla celá rozzářená, jako kdyby ji něco velmi potěšilo.

„To rozhodne čas,“ dodal nakonec.

Padesát lig od místa, kde se Corfe rozhodoval, zda se ožení s královnou, rozbili merdukové zimní tábor. Na jeho stavbě dřely desítky tisíc mužů. Do úmoru. A tak tomu bylo od Královské bitvy. Přeskupení

merduckých sil - to nebyl žádný útěk nebo ústup - vyžadovalo množství tvrdé práce. Už vybudovali míle se táhnoucí palisádu, na jejíž stavbu spotřebovali celý vzrostlý tes. Kopali zákopy a kolem nich nastavěli spousty záseků a překážek, které kryly dělostřelecké baterie. Vztyčili vysoké strážní věže s dál budovali silnice z dřevěné kulatiny, které vedly ke stanům uvnitř opevnění. Na západ od Ormannovy Hráze tak vyrostlo rozsáhlé město s pevnými cestami, po kterých přicházely a odcházely jednotky vojáků, zásobovací povozy přetahovaly děla, cválali kurýři a ploužily se ubohé skupiny torunnských otroků, kteří pracovali jako táboroví nádeníci. Dále na východ, chráněna ještě mnoha dalšími opevněními, se nacházela zásobovací skladiště. Byla to vlastně jenom dvacet stop vysoká a po půl čtvereční míli roztahaná hromada beden a soudků s jídlem a s municí. Protože prvosledové jednotky musely být krmeny a oblékány, neustále proudily od zásobovacího skladu do tábora povozy. Téměř deset čtverečních mil torunnské země zde bylo proměněno v největší a nejlidnatější vojenský tábor na světě. Ačkoliv byl nejvyšším velitelem této mocné armády Aurungzeb, ostrabarský sultán, nacházely se zde i velké kontingenty sultanátů Nalbeni, Ibniru a Kushdanu. Tyto merducké státy odložily dlouholeté neshody a konečně se spojily, aby vyřešily ramusianskou otázku jednou provždy. Cílem tažení nebylo nic jiného než dobytí celé Normannie až po Malvennorské pohoří. Zde se rozhodli zastavit pouze z obavy před Fimbrií, neboť tato říše ještě stále vzbuzovala hrůzu.

Samotný Aurungzeb a jeho dvůr se v tomto zimním táboře nenacházeli. Zabrali Ormannovu Hráz, aby strávili zimu v co největším pohodlí. Ostrabarský sultán stál toho dne na stejném místě, odkud generál Martellus zvaný Lev sledoval, jak se merducké útoky rozbíjejí jeden za druhým o neproniknutelnou obranu Ormannovy Hráze. Teď zde vlál nad dlouhou zdí hedvábný merducký praporec. Nad toužou zdí, kterou zde nechal před staletími postavit Kaile Ormann.

„Šáhre Johore," zaburácel Aurungzeb.

Ze skupiny vojáků a dvořanů, kteří postávali opodál, vystoupil vysoký důstojník. „Můj sultáne?"

„Víš, kolik našich mužů zemřelo při dobývání téhle pevnosti? "

„Nevím, Výsosti, ale mohl bych se podívat do -"

„Byla to jen otázka, ne rozkaz. Skoro třicet tisíc, šáhre Johore. A nakonec jsme ji stejně nedobyli, pouze jsme ji obklíčili a tak jsme donutili obránce ji opustit. Je to ta nejlépe postavená pevnost na světě, alespoň se tak říká. A víš proč?"

Šáhr Johor ztěžka polkl, viděl, jak sultánovy tváře nabírají červenou barvu.

„Proč? Vaše Výsosti."

Ale k výbuchu nedošlo. Naopak, Aurungzeb promluvil klidným, rozhodným tónem: „Protože je pro nás nepoužitelná."

„Ano, Výsosti?"

„Fimbrijci, ať je jejich jméno zatraceno, ji takto vybudovali úmyslně. Když k ní přicházíš z východu, tak je prakticky nedobytná. Ale kdyby se ti podařilo nějakým zázrakem se jí zmocnit, aniž ji zničíš, stejně je pro tebe bezcenná. Všechna opevnění totiž směřují na východ. Hrozbě ze západu se bránit nemůže. Tihle fimbrijští stavitelé museli být velice chytří."

Kolem postávající dvořané a vojáci tiše vyčkávali, zda ten zdánlivý klid, který sultán dosud zachovává, není jen předzvěstí velkého výbuchu vzteku.

„Chci tu pevnost srovnat se zemí."

Šáhr Indun jen překvapeně zamrkal. „Výsosti?"

„Jsi snad hluchý? Srovnejte pevnost se zemí. Chci, aby byla zbořena, vymazána z povrchu země. Pak na jejím místě postavte pevnost novou, tentokrát obrácenou k západu. Na stavbu použijte kameny ze zbořené pevnosti. Jestli se v budoucnosti stane, že se nějakou ďábelskou náhodou podaří ramusianům zatlačit naše armády až sem, tak je tady, u Searilu, zastavíme. Nechám je tady krváčet úplně stejně, jak nechali krváčet oni nás. A Aekir, moje nové hlavní město, bude v bezpečí. Zlatý Aurungabar, největší město na světě. Postarej se o to, šáhre Johore. Shromáždí naše ženisty. Ještě dnešní noci se chci podívat na nákres nových plánů. A také vyrobte model. Ano, zmenšený model pevnosti, jak bude vypadat v konečné fázi. Zbořit Ormannovu Hráz a namísto ní vztyčit novou pevnost. Musím pro ni vymyslet vhodné jméno..."

Šáhr Johor se nepovšimnut uklonil a odešel z věže, aby splnil rozkazy. Dvořané se dívali jeden na druhého. Ještě nikdy neslyšeli svého pána mluvit o něčem jiném než o útoku a vítězství. Teď do plánů zahrnul dokonce i porážku. Co se to stalo?

Obltoustlý palácový eunuch se odvážil zapípat tenkým hláskem.

„Můj sultáne, opravdu věříš, že ti prokletí nevěřící mohou zastavit, ba dokonce zatlačit naše slavné armády zpět k Searilu? Jistě jim už dochází dech. Brzy budeme hodovat v palácích Torunny.“

Aurungzeb se rozladěně zahleděl na prastarou pevnost, která se mu rozkládala u nohou.

„Přál bych si mít tvůj optimismus, Serrime. Zvědové mi donesli, že generál rudých jezdců byl jmenován vrchním velitelem torunnských ozbrojených sil. On a ti jeho prokletí jezdci již dvakrát zachránili torunskou armádu před porážkou.“

„Kdo je ten muž, můj pane? Co o něm víme? Možná by naši agenti mohli...“

Aurungzeb se vesele pousmál.

„To už jsme zkoušeli, ale on je muž, který se těžko zabíjí.“

Pak se mu nálada znovu zhoršila. „Nechtě mne o samotě, všichni. Ne, Aharo, ty tady zůstaň.“ Přesl do lámané normannštiny. „A ty také zůstaň, ramusiane.“ Znovu přikázal merducky: „Všichni ostatní mi zmizte z očí.“

Věž se vyprázdnila. Zůstaly pouze dvě osoby. Jednou byl nevelký muž oblečený do černého hábitu, jenž měl zápěstí spoutána stříbrnými řetězy. Druhá postava patřila štíhlé, do hedvábí oblečené ženě, jejíž tvář halil diamanty zdobený závoj. Aurungzeb pokynem ruky vyzval ženu, aby přistoupila blíž, odhrmul závoj a pohladil ji po bledé tváři.

„Srdce mého srdce,“ zašeptal. „Jak se daří tobě a mému synovi?“

Heria si pohladila vystouplé břicho.

„Máme se dobře, můj pane. Batak použil svoji moc, aby dítě prohlédl. Je to zdravý chlapec, můj pane. Za pět měsíců by se měl narodit.“ Mluvila merduckým jazykem.

Aurungzeb zazářil radostí a objal Heriu kolem ramen svalnatou paží.

„Když tě slyším mluvit naším jazykem, zaplesá moje srdce radostí. Naše řeč se ti musí stát mateřštinou. Lekce budou pokračovat - vypadá to, že si tvůj učitel opravdu zaslouží mzdu." Pak pozvedl hlas do normální slyšitelnosti. „Udělám z tebe královnu, Aharo. Nyní, když následuješ proroka a brzy budeš matkou mého syna, budoucího sultána. Můj následník nesmí mít za matku pouhou konkubínu. Jak by se ti líbilo být merduckou královnou?" Aurungzeb jí položil ruku na rameno a otočil si ji tváří k sobě.

Heria mu pohlédla do očí.

„Vaše země je teď i mojí zemí. Jste mým pánem, otcem mého dítěte. Nic jiného už pro mne nemá smysl. Budu vaší královnou, jestli si to přejete. Jsem zcela vaší a udělám vše, co mi přikážete."

Aurungzeb se pomalu usmál.

„Mluvíš pravdu. Už nejsi otrokyní, už ne. Budeš mou ženou - zrovna tak, jak se staneš mojí královnou. Budeme žít v Aurungabaru, a naše spojení svazkem manželským se stane symbolem nové doby." Sultán se na chvíli odmlčel a pak pozvedl hlas, aby ho muž oblečený v černém dobře slyšel.

„Sjednocení dvou ras, kněze. Jak se ti to líbí? Ramusiané žijící na východ od Torrinu pochopí, že nejsem žádné monstrum, jak si o mně - a ty také - mysleli."

Albrec se několika krůčky přiblížil k sultánovi. Zazvonily další řetězy, které ho poutaly pod kabátcem.

„To je výborná myšlenka. Ale já jsem si o tobě, sultáne, nikdy nemyslel, že jsi monstrum. Víím jistě, že nejsi. Každý velký vládce nakonec dělá to, co je nejlepší pro jeho lid, nejen to, co těší pouze jeho. Vidím, že sis to uvědomil."

Aurungzeb byl knězovou otevřeností zaskočen. Přinutil se k smíchu.

„U Ahrimuzova vousu, ty jsi mi ale nebojácný blázen, to ti musím přiznat. Ty i tvoji lidé máte velkou odvahu. Šáhr Baraz mi to vždycky říkal. Myslel jsem, že je jenom starý sentimentální hlupák, ale teď vidím, že měl pravdu."

Heria se podívala na Aurungzeba překvapeně. Dosud ho nikdy neslyšela mluvit o krajanech jinak než s pohrdáním. Bylo snad něco

pravdy na těch dvorních povídkách? Byl už Aurungzeb opravdu unaven válkou?

Zachytil její pohled; aby se mu vyhnul, přistoupil k zábradlí.

„Můj pane, opravdu věříš, že je nám ten nový ramusianský generál nebezpečný?“

„Nebezpečný? Jeho armáda je v rozkladu a zemi vládne žena. Nebezpečný!“ Ale sultánova slova jaksi postrádala přesvědčivost.

„Pojď ke mně, Aharo. Sem vedle mne.“

Přistoupila k němu a Albrec zůstal stát, zcela zapomenut.

Společně shlíželi z té závratné výšky strážní věže na hradby pevnosti, které se rozkládaly pod nimi. Na zrcadlovou hladinu řeky Searil, překlenutou nově postavenými dřevěnými mosty, na nichž ženisté pracovali po několik týdnů. Na východním břehu řeky stály ruiny východního barbakánu. Ramusianská posádka pevnosti jej podminovala množstvím střelného prachu a vyhodila do povětří přesně v okamžiku, kdy padl merdukům do rukou.

„Podívej se do kopců na západě, Aharo. Co tom vidíš?“

„Povozy, můj pane, tucty povozů, a stovky mužů, jak kopají.“

„Kopají masový hrob, do kterého pohřbíváme naše mrtvé. Kdykoliv bojujeme s Toruňany, vždy musíme vykopat právě tak velký.“

„Musí to pokračovat, můj pane, tolik zabíjení! Cožpak není možné válku ukončit?“

Neodpověděl jí hned. Vypadal unaveně - dokonce vyčerpaně.

„Zeptej se toho svatého blázna. Zdá se, že má odpověď na všechno.“

Albrec došel ke dvojici.

„Každá válka jednoho dne skončí,“ prohlásil pokojně. „Ale ukončit válku vyžaduje mnohem víc odvahy než ji rozpoutat.“

„Řečičky,“ utrousil Aurungzeb znechuceně.

„Váš prorok, sultáne, nevěřil ve války. Jeho přáním bylo, aby všichni lidé žili jako bratři.“

„Zrovna tak jako ten tvůj svatý,“ opáčil Aurungzeb.

„To je pravda. Měli mnoho společného. Váš Ahrimuz a náš Ramusio.“

„Poslouchej, kněže -“ začal se sultán dostávat do varu. Vtom je vyrušil dupot vysokých bot na schodech a na balkonu se objevil po dechu lapající voják. Pod Aurungzebovým pohledem padl na kolena.

„Výsosti, odpusť mi, ale právě dorazila depeše od našich vojsk na severu. Šáhr Johor nařídil, abys byl neprodleně informován. Naše jednotky dosáhly Torinnského průsmyku. Cesta na Charibon je otevřená!“

Z Aurungzebovy tváře se vytratily všechny známky starostí. „Hned přijdu.“

A když voják seběhl po schodech dolů, sultán ho okamžitě následoval bez jediného ohlédnutí. Poskakoval po schodech jako malý chlapec. Heriu a Albreka zanechal o samotě.

„Jste z Aekiru?“ zeptal se jí znenadání malý kněz.

„Byla jsem provdaná za vojáka místní posádky a při dobytí města mne zajali merdukové.“

„To je mi líto - myslel jsem si... už nevím, co jsem si vlastně myslel.“

„Proč jste přišel sem, k merdukům, otče?“

„Přinesl jsem zprávu. Bylo důležité, aby ji vyslechli.“

„Nevypadá, že by vás poslouchali.“

Albrec se otřásl. „Oh, já opravdu nevím. Cítím, že dosahuji výsledku, že mi začíná naslouchat, nebo alespoň že začíná pochybovat, Aharo.“

„Jmenuji se Heria Cear-Inaf. A jsem stále ramusianka, bez ohledu na to, ke komu mne nutí se modlit.“

„Cear-Inaf.“ Albrec to jméno už někde slyšel. Ale kde a kdy?

„Co se děje, otče?“

„Nic, vůbec nic.“ Zdálo se mu důležité, aby si uvědomil, kdy a kde to jméno slyšel, ale teď mu to unikalo. Čím více se člověk snaží, tím méně si dokáže vzpomenout.

„Ostatní sultanáty jsou už válkou unavené,“ řekla Heria rychle, „obzvláště Nalbeni. V poslední bitvě ztratili deset tisíc mužů a podle toho, co se povídá, byla jejich flotila poražena v bitvě na Kardianském moři torunnským válečným loďstvem. Armáda začíná hladovět, protože zásobovací cesty jsou příliš dlouhé. A povolanci z *minhraib* jsou

nespokojení a chtěli by se vrátit na své farmy. Kdyby se jen Toruňanům povedlo vyhrát ještě jednu bitvu, Aurungzeb by začal vyjednávat o míru."

„Proč mi to povídáte, Herio?"

Rychle se rozhlédla, zda je nikdo neposlouchá. „Nemáme moc času. Za chvíli se vrátí eunuchové. Pro teď na nás zapomněli, ale to nepotrvá dlouho. Otče, musíte utéct a vrátit se do Torunny. Musíte jim povědět, co jsem vám řekla. Ten nový generál - tady se všichni obávají, co udělá příště - ale musí jednat rychle, ať už chce udělat cokoli, musí si pospíšet. Je nezbytně nutné, aby zaútočil, než se přestanou bát."

Albrec cítil, jak mu srdce zalil chlad. Najednou si vzpomněl na setkání s vůdcem šarlatových jezdců, když pochodovali z Torunny, na jeho šedé oči, stejně šedé jako oči ženy, která stála předním.

Kdo jste?

Corfe Cear-Inaf, plukovník torunnské armády.

„U krve Svatého," vydechl Albrec a tvář mu zbělela jako papír.

„Co se stalo?" lekla se Heria. „Co je s vámi, otče?"

„Má paní, máte se okamžitě odebrat do harému," ozval se za nimi vysoký hlásek. Oba se otočili a uviděli eunucha Serrima se dvěma vojáky za zády. „A ten ramusian má jít zpátky do své cely."

Heria si připjala závoj a očima se zabodla do Albrekových zraků s poslední tichou prosbou. Pak sklonila hlavu a poslušně následovala eunucha. Merduční vojáci popadli malého kněze a drsně ho postrčili ke schodům, ale on si jich skoro nevšímal.

To je jenom náhoda, určitě. Ale to jméno není příliš rozšířené. A navíc ten pohled - stejně hluboký a plný stejné beznaděje.

Pane Bože, pomyslel si. Bylo by to možné? Jak smutné.

Kapitola sedmá

Nábřeží řeky Torrin zaplňoval dav, který je přišel vyprovodit. Bylo tam tolik lidí, že generál Rusio považoval za nutné rozmístit podél navigace pět tercií pěchoty, aby udržel dav dostatečně daleko od nástupních lávek. Lodě se připravovaly k odražení, poslední z koní se

zakrytýma očima byli převedeni na paluby a velké průvlaky v bocích lodí uzavřeny a utěsněny. Corfe, Andruw a Formio stáli na nábreží, zatímco utěšňovači šplhali zpět, aby si poradili s nepořádkem na palubě a lodníci začali namáhavě uvolňovat úvazná lana.

Generál Rusio o krok vystoupil ze skupiny starších důstojníků, kteří se přišli s Corfem rozloučit. Napřáhl pravou ruku. „Přeji vám hodně štěstí, pane.“ Rusiova tvář byla smutná, jako by očekával, že jej někdo urazí. Corfe srdečně potřásl nabídnutou rukou.

„Dávej dobrý pozor na tohle město, zatímco tu nebudu,“ přikázal. „Pravidelně mě informuj. Máš přesný plán našeho pochodu, ale můžeme ho čas od času změnit. Bude-li potřeba, zvýš počet kurýrů!“

„Ano, pane. Prvního pošlu za tři dny, jak jsme se domluvili.“

„Pánové a dámy,“ zvolal hlasitě lodník s mohutnou šjí. „Jestli nechcete plout s námi proti proudu řeky, bylo by dobré vystoupit.“ Na zdůraznění svých slov si odplivl do řeky.

Corfe jen mávl rukou a znovu se obrátil k Rusiovi.

„Stále vysílej průzkumné hlídky,“ zdůraznil naposled. „Až se vrátím, chci vědět, kde se nachází každý merducký regiment. Chci vědět i to, kde vykopali poslední latríny.“

„Nezklamau vás, generále,“ prohlásil Rusio vážně.

„Věřím, že mě nezklameš. Andruwe, Formio, slyšeli jste toho lodníka. Je čas nalodit se.“

S pomocí šplhacích lan, umístěných na vysokých lodních bocích právě pro suchozemce, se trojice začala drápat nahoru. Těžce oddechující překročili štítnici a stanuli na palubě obchodní lodi, kterou Corfe žertem nazval svou vlajkovou.

„Všichni na palubě?“ zahřímal kapitán z vyvýšené paluby na zádi.

„Ano, pane!“

„Uvolněte úvazná lana na přídi a zádi a vytáhněte kotvy. Rozviňte košové plachty a vnější kosatku! Kormidelníku, dva rumby z levoboku, až nabereme vítr.“

„Dva rumby, pane. Podle rozkazu, pane.“

Jakmile muži kdesi vysoko na ráhnech uvolnili košovky, ty se s prásknutím vyduly a vrhly na palubu chvějivé stíny. Pobřežní bríza se do nich opřela a loď se naklonila. Zřetelně pod Corfeovým

nohama zrychlila a vyrývala bílou brázdu do vodní hladiny. Všechna ostatní plavidla konvoje rovněž napnula plachty. Byl to opravdu nádherný pohled, jak lodě jedna za druhou vplouvaly do středu řeky. Torrin se rozlévala do šíře větší než půl míle. Překlenuta zde byla dvěma prastarými kamennými mosty, jejichž střední pole tvořily dřevěné mostovky, jež mohly být vyzdviženy vrátky, aby lodě mohly proplout. Připlouvali k prvnímu, Minantyrovu mostu. Zatímco Corfe s úžasem přihlížel, dřevěná středová pole se dala do pohybu a začala se vznášet. Směny zvedáčů mostů byly zaměstnány permanentně, střídaly se dnem i nocí, tím byl zajištěn hladký pohyb obchodních lodí oběma směry. Corfe o mostech věděl, ale nikdy je neviděl v činnosti, a když těžká nákladní loď náhle vplula do stínu mostu, připadal si jako vesničan při první návštěvě města..

Protáhli se kolotající vodou, projeli polotmou pod zdviženým mostem a vynořili se do bledého zimního světla. Kapitán, vysoký štíhlý muž s hlasem hřmící vichřice, zakřičel na posádku:

„Rozvinout vratiplachtu - a pořádně koukejte! Bene Freniasi, já tě vidím. Ať už seš na tom ztraceným ráhnu!"

Stejně jako Corfe, tak se i Andruw a Formio s úžasem rozhlíželi. Žádný z nich nikdy předtím nevstoupil na loď a domnívali se, že lodi, které je dopraví proti proudu řeky, budou jenom vylepšené říční čluny. Avšak obilní lodi, i přes omezený ponor, měly výtlak přes tisíc tun. Nesly příčné plachty v uspořádání podobném oplachtění brigantiny a pro oko suchozemce vyhlížely jako skutečné oceánské plachetníky. Posádky čítaly kolem dvou tuctů mužů a kapitán Mirio poctivě přiznal, že by jich potřeboval více. Někteří z jeho mužů loď opustili, odmítli ji převážet na sever do míst, která z jejich pohledu byla územím ovládaným nepřítelem. Prostě majitelům lodí se velmi dobře zaplatilo ze ztenčujícího se torunnského pokladu, a proto některým vojákům z těch, kteří tvořili náklad šestnácti lodí, Corfe nařídil, aby se chopili lan jako každý jiný lodník.

V lůně těchto šestnácti plavidel bylo asi osm tisíc mužů a dva tisíce koní a mul. Corfe převážel na sever všechny své Katedrálníky. Nějakých patnáct set s dalšími posilami plus Formiovými Fimbrijci a veterány od Ormannovy Hráze, kteří sloužili pod jeho vedením v

Královské bitvě. To byla, jak se domníval, dostatečná síla, v jejíž moci bylo zvládnout jakékoliv nepřátelské uskupení - snad kromě hlavního voje merducké armády. Byl rozhodnut vylodit se co nejvýše na horním povodí Torrinu a pak udeřit u hlavního města. Zabije každého merduka, na kterého narazí. A alespoň na čas osvobodí severozápadní torunnské území od útočníků. V Torunně se v minulých dnech vyprávěly strašné příběhy o znásilňování a masovém vybíjení obyvatelstva. Tyto věci jsou součástí každé války a byly smutnou a nedílnou položkou hlášení. Vypadalo to, že se merdukové snaží vylidnit celou tuto oblast. Velmi strategické území, hraničící s Torrinským průsmykem, bránou do západní Normannie a Cimbrického pohoří. Nepřítel se nesmí probít tímto průsmykem beze ztrát.

Poslední, a ne nepodstatný Corfův plán byl dostat se z Torunny mimo dosah dvora a vrchního velení.

Marsch se objevil v jednom ze širokých palubních jícňů. Vypadal znepokojeně a ustaraně. Corfeovi dalo hodně práce, dostat příslušníky divokých kmenů na palubu. Takové dopravní prostředky byly hvězdně vzdáleny od pohledu na svět z koňského hřbetu. Ti, kteří zbyli z původních pěti set galejníků, si spojovali loď se svým ponížením, ti ostatní nikdy neviděli po vodě plout nic většího než veslici a jeskyním podobná skladiště, v nichž byli ubytováni, je ohromovala a znepokojovala.

Corfe zahlédl, jak se velký Cimbrigec snaží vyhnout pohledu na břehy řeky, které hladce ubíhaly podél boků lodi. Vyzařovala z něj hluboká nechuť ke všemu plovoucímu. Přesto však uvítal zprávy o připravované expedici bez jakékoliv námitky.

„Koně se uklidnili," hlásil, když přistoupil ke svému veliteli. „Dole to pěkně smrdí." Z tváře mu vyzařovalo znepokojení. Pach podpalubí mu vrátil staré vzpomínky na doby, kdy byl přikován k veslu a na záda mu dopadal bič.

„Nebude to trvat dlouho," ujistil ho Corfe. „Ne více než čtyři nebo pět dnů."

„Na severu bude špatná pastva," pokračoval Marsch. „Doufám, že máme dostatek krmení. Muly je sice vezou, ale také je jedí."

„Raduj se, Marschi," povzbuzoval ho jako vždycky bezstarostný Andruw. „Je to tu pořád lepší než ve městě. Já budu raději sedět tady a dívat se, jak okolo mne plyne svět, než se po svých štrachat do severních kopců."

Marsch nevypadal moc přesvědčeně.

„Budeme potřebovat jeden nebo dva dny, abychom dostali koně do přijatelné kondice, až opustíme -" stáhl rty v úsměšku, „tyhle *lodě!*"

„Nedopust', aby tě Mirio slyšel nazývat jeho milovaný *Siors* lodičkou," zasmál se Andruw. „Asi by nás hodil přes palubu. Tihle námořníci - pardon, *lodníci* - jsou trochu nervózní, když se jedná o jejich povolání. Jako starý muž s mladou ženou."

Poznámka vnesla úsměv do všech tváří okolo. Corfe je ponechal jejich žertování a pomalu šel na zád', kde stál Mirio u kormidla.

Říční kapitán mu bez úsměvu pokynul. „Máme skoro tři uzly, generále. Neplujeme tak rychle, jak jsem doufal, ale přesto vás včas vylodíme, kde budete potřebovat."

„Děkuji vám, kapitáne. Omlouvám se za své muže, jsou na řece nováčci a nejsou zvyklí na loď."

„Dobře, rozumím. Nebudu předstírat a přiznám, že bych raději převážel náklad obilí místo bandy vojáků postižených mořskou nemocí a stáda řvoucích koní. Musíme dělat to, co nám určí osud. Tak, právě míváme poslední pozici říčních baterií a královské námořní loděnice."

Corfe se podíval k západnímu břehu. Rozlehlé pobřeží bylo zhruba na dva kabely daleko. Hradby Torunny se téměř dotýkaly řeky. Chránila je skupina čtverhranných věží s velkým množstvím těžkých kanónů. U pobřeží bylo několik tuctů přístavních můstků a bazénů. Většina z nich byla prázdná. Jen v některých z několika malých říčních lodí muži rychle vykládali náklad, aby mohli opět přeplout řeku tam a zase zpět. Za nimi byly vidět obrysy královských loděnic. Dvě velké lodě, oceánské karaky s plným oplachtěním, stály v suchých docích. Boky měly podepřeny těžkými trámy a stovky mužů se ve spleti provazů a kusů dřeva hemžily kolem jako mravenci.

„Jak daleko jsme od moře?" Corfe se naklonil přes zábradlí můstku. V řadě za *Siors* pokračovaly zbývající lodě. Od přídí jim odletovala pěna, jak se probojovávaly proti síle proudu.

„Nějakých pět lig," řekl Mirio. „Za bouří proniká slaná voda až sem a občas se stává, že lodě z Kardianu jsou odneseny ústím proti proudu řeky."

„Až sem? To si nedokážu představit." Corfe vždy považoval Torunnu za vnitrozemské město spojené s mořem řekou. Nyní si uvědomil, že je spíše přímořským městem. To si musí zapamatovat a důkladně na to upozornit Berza, až se admirál vrátí s flotilou. Jestli merdukové mohou přepravovat jednotky po moři, mohou Toruňané dělat totéž.

Celý den vanul čerstvý vítr. Mirio s viditelným uspokojením nahlásil rychlost kolem pěti uzlů. Hlavní město již dávno zmizelo za obzorem. Obilné lodě proplouvaly velmi zabydlenou zemí. Zdejší farmáři chovali dobytek, pěstovali obilí a rybařili na řece. Zatímco kraj jižně od řeky vypadal dobře obhospodařovaný a nedotčený válkou, na severu bylo hodně domů a farem opuštěno. Corfe viděl pobíhat zdivočelý dobytek, vyvrácené dveře usedlostí visely volně na pantech. Na horizontu se na několika místech objevily siluety vypálených vesnic.

Každou noc zakotvily lodě u břehu. Riziko, že ve tmě uvíznou na mělčině, bylo příliš velké. Museli plavidla pevně uvázat k silným kmenům stromů rostoucích na břehu a spustit kotvu, aby se zabránilo lodím přetočit se po proudu. Muži se za takových podmínek vylodit nemohli. Na Marschovo naléhání nechal Corfe vždy vyvést na břeh alespoň několik koní a mul k výcviku. Práce s koňmi byla zároveň dobrou možností, jak postavit pohyblivé strážce. Tato služba byla velmi oblíbená mezi mužstvem, které shledávalo ubytování v podpalubí nákladních lodí vcelku nepřijemným.

Plavili se již čtvrtý den. Řeka Torrin se stáčela do oblouku, tekla přímo od severu a pak se koryto stočilo na severozápad. Corfe mířil přímo k jejím pramenům u Thuriánských hor, které, pokryté věčným sněhem a ledem, lemovaly severní horizont. Vlevo se rýsovaly ostré, bílé vrcholy Cimbrických hor. Většinu času měly vrcholy zahalené v oblacích. Zde nebyly žádné farmy, oblast byla málo obydlená dokonce i před válkou a nyní vypadala úplně opuštěně. Divočina sem zasahovala

ze vzdálených hor a nárokovala své místo v povodí Torrin, která se zde změnila v říčku širokou jen dva kabely.

Čtvrtého dne cítili, jak kýl těžce naložených lodí čas od času dře o písčité dno. Navíc se proud stával divočejším a rychlost se snížila na pouhé dva uzly.

K velkému potěšení vojáků i lodníků se Corfe pátého dne ráno konečně rozhodl lodě opustit. Všech šestnáct obrovských plavidel strávilo ráno manévrováním u západního břehu. Vyhodili všechny kotvy na palubách, aby lodě pevně zabezpečili. Řeka se je samozřejmě stále snažila spláchnout po proudu.

Dřeli se celý den a noc se změnila v noční můru plnou bláta, vody a potu, nadávajících mužů a zpanikařených zvířat. Všechny nákladní lodi měly několik ramp, které se opřely přes bok a poskytly tak lidem poměrně bezpečnou cestu na břeh, ovšem nebyly zkonstruovány k vykládce dvou tisíc koní a mul. Ty museli vytahovat pomocí lan a lodních rumpálů. Zdivočelá a s vytřeštěnými očima se zvířata konečně ocitla na rampách. Byla už hluboká noc, když poslední mula a poslední muž stanuli na břehu a všechny vojenské zásoby byly v hromadách narovnány na suché zemi. Dva muži se utopili a šest koní museli utratit, ale Corfe byl šťastný, že neztratil mnohem víc. Část břehu, kterou obsadili, se táhla téměř míli a připomínala močál složený z bláta, zdupané trávy a kobylic. Muži se únavou potáceli jako mátohy s obrovskými očima, ale konečně byli všichni na břehu. Bez jakýchkoli ztrát překonali za pět dní přes osmdesát lig.

Když byl ustájen poslední kůň, rozžehli táborové ohně. Jejich záře prosvítala tmou na břehu jako ubohá imitace hvězdné oblohy nad nimi. Země na všechny strany od břehů byla tvrdá a kamenitá. To bude dobré pro pochod, ale budou trpět zimou, protože každý voják měl jen jednu pokrývku. Corfe kupodivu nebyl vyčerpaný, ačkoli od Královské bitvy se stále cítil unavený a cestou po řece pro sebe každou noc urval pouhé čtyři hodiny spánku. Ale jasně vnímal pocit svobody. Být v poli se svou vlastní jednotkou a nemuset přestát nekonečné konference, porady nebo psaní rozkazů. Jenom skupina zimou trpících mužů a zvířat, utábořená v zamrzlé severské divočině.

Tito muži k sobě patřili. Bojovali bok po boku, rameno vedle ramene v Královské bitvě. Popíjeli vespolek pivo v torunnských hospodách a společně překonali putování po řece na sever. Nyní byli jednotní. Příslušníci Cimbrijských kmenů, fimbrijští pikanýři, torunnští arkebuzíři. Samozřejmě, pořád mezi nimi byla nějaká rivalita, ale zdravá. Corfe seděl u táborového ohně, díval se, jak bez reptání spí v potrháných a blátem pokrytých uniformách na tvrdé zemi. Uvědomil si, že je všechny miluje.

Andruw se proplétal mezi ohni až k němu. Uvelebil se na sedle a podal svému generálovi dřevěnou láhev.

„Napij se, Corfe. Ochrání tě to před mrazem - dárek od kapitána Miria.“

Corfe láhev odzátkoval a napil se dlouhým douškem. To, co bylo uvnitř, mu sežehlo ústa a vypálilo ohnivou cestu až do žaludku. Oči se mu naplnily slzami a těžce zalapal po dechu.

„Přísahám, Andruwe, jednoho dne oslepneš.“

„Kdepak já, já mám konstituci koně.“

„A zrovna tolik rozumu. Jak jsme na tom s prachem?“

Andruw se zamyšleně podíval na tábor.

„Stihli jsme zachránit šest soudků a dalších osm provlhlo. Jen Bůh ví, budeme-li mít šanci je usušit.“

„Zatraceně, máme menší zásoby. Ale i tak to bude stačit pro boj v několika bitvách. Ale chci, abys upozornil Ranafastovy muže, že nemohou kolem sebe pálit, jak se jim zachce.“

„Buď klidný.“

Tmou se k nim prodíraly křovím další dvě postavy. Když se přiblížily, Corfe uviděl velmi neobvyklou dvojici: Marsche a Formia. Formio vypadal tak štíhle, tak nedospěle vedle hromotlucké postavy příslušníka horského kmene, oděný do kdysi úpravné uniformy změněné teď šmouhami bláta v šaškovský kostým. Marsch byl oproti němu navlečený ve střízlivém koženém kabátě. Vypadal šťastněji než v předcházejících dnech.

„Á, co to tady máme, setkání nejvyššího velení?“ zeptal se Andruw posměšně. „Jó, vy dva, ochutnejte tohle. To víte, hodnost má koneckonců svá privilegia.“

Formio a Marsch se na drsnou obilnou pálenku tvářili stejně jako Corfe.

„Pánové?" optal se Corfe.

„Našly se zásoby, které spadly přes palubu." Formio si utřel ústa.
„Uvázly na mělčině asi dvě míle po proudu."

„Výborně, budeme je potřebovat. Marschi?"

Velký horal hodil dřevěnou láhev Formiovi. „Koně jsou v lepším stavu, než jsem se domníval, ale budeme potřebovat další dva dny," zarazil se a hledal v paměti vhodné slovo, „abychom je dostali do dobré kondice. Někteří nechtěli na palubě žrát a jsou vysláblí."

Corfe přikývl.

„Tak dobře, dva dny, ale víc ne. Marschi, ráno s Morinem a oddílem nasednete na pár nejzdravějších koní a začnete s průzkumem této oblasti do vzdálenosti pěti mil. Pokud uvidíte i malou skupinku nepřátel, zničte je! Když narazíte na větší formaci, okamžitě se vraťte! Jasně?"

Marschovu tvář prozářil vzácný úsměv.

„Úplně jasné! Bude to tak, jak jsi rozkázal."

Andruw popíjel z Miriovy láhve, až těžce padl na sedlo, opřel se loktem o hrušku a zahleděl se nepřítomně do plamenů.

„Jsi v pořádku?" zeptal se ho Corfe.

„Jako čiperka, ani nejsem ospalý, jen dost unavený. Můj Bože, jak ty zatracené lodě smrděly! Jsem strašně rád, že jsem u jízdy a ne u námořnictva."

Marsch a Corfe si také přisedli k ohni.

„Tohle válečné sedlo je nádherná poduška," podotkl Andruw a uložil se pohodlněji. „Ale ne tak dobré jako ženská prsa."

„A já si myslel, že jsi dělostřelec a ne koňák," dobíral si přítele Corfe. „Zapomínáš na své kořeny, Andruwe?"

„Já? Nikdy! Já jsem jen na prodlouženém zapůjčení. Posad' se k nám, Formio! Pro boží milosrdenství, stojíš tam jak vyřezaný svatý. To se Fimbrijci nikdy neunaví?"

Mladý fibrijský důstojník pozvedl obočí a pak si k nim přisedl. Potřásl odmítavě hlavou, když mu Andruw nabídl dřevěnou láhev.

Andruw pokrčil rameny a vypil další doušek. Marsch, Formio a Corfe si vyměnili pohledy.

„Vzpomínáš si ještě na dny u Ormannovy Hráze? Jak na nás útočili z okolních kopců a moje děla po nich střílela, baterie za baterií? To byl pohled! Copak se asi stalo s těmi mými dělostřelci, co myslíš? Byli to dobří muži. Myslím, že jejich kosti v troskách děl lemují ruiny pevnosti.”

Corfe hleděl do ohně. Dělostřelci u Ormannovy Hráze, Ranafastovi muži, byli částí tisíce mužů zadního voje, který kryl Martellův ústup z pevnosti. Nikdo z nich neunikl.

Z lesa se ozvalo zahoukání sovy. Bylo slyšet dusot hlídek, které objížděly hranice tábora, šum větru, šustění trávy a praskání dřeva v táborových ohních.

Corfe zavzpomínal na své muže. Na ty, které vedl u Aekiru. Ti všichni byli už dlouho mrtví. Už si ani nedokázal vybavit jejich tváře. Od té doby velel tolika dalším!

„Vojáci umírají, proto tu jsou!” řekl Formio znenadání. „Čekají, až padnou, jdou stále vpřed a na konci zemřou. Muži, kteří ztratili naději na další život, přestanou bojovat nebo bojují jako hrdinové. Nikdo neví proč, ale je to tak.”

„Fibrijský filosof,” řekl Andruw a usmál se, aby uhladil tu trochu skrytého posměšku. Potom zvážněl. „Já jsem se tu narodil, tady na severu. Tohle je a po generace byla země mé rodiny. Mám sestru a malého bratra, jen Bůh ví, co se s nimi stalo. Jsou mrtví nebo v nějakém merduckém pracovním táboře.” Znova se pokusil napít z láhve a když zjistil, že je prázdná, vhodil ji do ohně. „Občas přemýšlím, Corfe, jestli na konci z našeho světa něco zbude, něco, co bude vůbec stát za záchranu.”

Corfe mu položil dlaň na rameno, v očích ho pálil kouř. „Je mi to líto, Andruwe.”

Andruw se zvláštním způsobem zasmál už bez bolesti, oči měl jasné a zářily mu odrazem plamenů.

„Všechny ty malé tragédie. Nevadí, neviděl jsem je už roky. Život vojáka, že jo? Ale když už jsme tady, nemohu na ně nemyslet, co se s nimi asi stalo.” Obrátil se na Fimbrijce, který seděl tiše vedle něj.

„Vidíš, Fibrijce, vojáci jsou také lidé. Vždycky jsme něčí synové, dokonce i vy, Fimbrijci.“

„Dokonce i my, Fimbrijci? Jsem potěšen, že to slyším.“

Formiova ironická odpověď je přiměla ke smíchu. Andruw poplácal důstojníka vedle sebe po zádech.

„Myslel jsem si, že jste všichni jenom tlupa válečnických mnichů, co žerou střelný prach a serou koule. Máš rodinu v elektorátech, Formio?“

„Mám matku a - a děvče.“

„Děvče! Ženský Fimbrijec, představte si! Tomu jsem odvykl, už dlouho spávám pouze se svým mečem. Jak vypadá, Formio? Jsi mezi přáteli, můžeš být upřímný.“

Důstojník svěsil hlavu; zřetelně se ocitl v rozpacích.

„Jmenuje se Merian.“ Náhle se rozhodl, sáhl do náprsní kapsy kabátce a vytáhl dřevěnou krabičku, která se v půli rozevřela v útluh knihu.

„Takhle vypadá.“

Shlukli se kolem něho jako nezbední kluci. Formio držel v dlaních miniaturní obrázek. Drobnou kresbu blondaté dívky s půvabným a zvláště plachým obličejem, s velkýma temnýma očima a vysokým čelem. Andruw zahvízdl úžasem.

„Formio, ty seš ale šťastný pes!“

Fimbrijec opatrně uložil miniaturu do kapsy.

„Až se vrátím, vezmeme se.“

Už nepokračovali v rozhovoru. Corfe si najednou cosi uvědomil. Nikdo nepředpokládá, že přežije. Tohle poznání by ho mělo šokovat, ale vlastně ho ani nepřekvapilo. Formio měl pravdu.

Andruw se postavil na vratkých nohou a prohlásil:

„Pánové, musíte mne omluvit. Myslím, že musím jít močit.“

Zapotácel se. Corfe a Marsch vyskočili, uchopili ho za ruce a odvedli do stínu. Andruw se ohnul a začal hlasitě zvracet. Konečně se napřímil; oči se mu třpytily.

„Vypadá to, že stárnu,“ prohlásil.

„Ty? Ty nikdy nezestárneš, Andruwe.“ O sekundu později si přál, aby tu nešťastnou větu nikdy nevyslovil.

Kapitola osmá

Golophin si mokrým šátkem otřel z čela pot. Se zaúpením vstal od pracovního stolu. Vyhlédl z okna, otevřel těžké okenice dokořán a vpustil do své komnaty ve věži stříbrný měsíční svit. Z této výše mohl lehce přehlédnout celý západní Hebrion. Rozprostíral se pod ním v celé své kráse a blouznivé hvězdy Abrusia prozařovaly horizont. Měsíční světlo stékalo v brilantové záři do vln velkého západního oceánu. Odtud až za obzor k zemi, která se tam nacházela. Začichal po vůni větru jako starý pes, zavřel oči. Noc se změnila. V tomto ročním období vždy od moře přicházela teplá bríza - jako příslib jara. Konečně zima pomine. V jednu chvíli myslel, že neskončí nikdy.

Abeleyn byl zase králem. Jemilla prohrála a Hebrion žil v míru. Možná právě teď nastal čas pohlédnout na osud ostatního světa. Minulý den přistála v Abrusii karavela z Candelaria. Přivezla náklad vína z Cinamonu a také zprávy o východní válce. Torunnský král zahynul před branami vlastního hlavního města. Říkalo se, že merdukové nyní útočí přes Torrinský průsmyk. Mladý Lofantyr je mrtev, pomyslel si Golophin. Ještě ani nezačal panovat. Na trůn dosedne Odelia, ale to může přinést jen větší problémy. Jsme mezi merduky na jedné a himeriany na druhé straně. Golophin příliš nevěřil v šance Torunny, pokud bude mít na trůně ženu.

A hned za hranicemi zahájila himerianská církev rychlou konsolidaci svých zemí, rozložených na velké části kontinentu. Hodný hlupáček Cadamost si pozval církevní síly do Perigrainu, aniž by uvážil, že může nastat chvíle, kdy se jich bude chtít zbavit.

Jak bude vypadat svět za dalších pět let? Možná je už příliš starý, aby se o to zajímal. Poškrábal se a vrátil se k pracovnímu stolu.

Na stole byla do série pospojovaná skleněná soustava křivulí, které ústily ve velké hrdlo, jež ve světle jediné svíce zářilo. Nádoby byly plné tekutiny. V jedné se nacházela temná silueta, třásla se a čas od času zaťukala na sklo, které ji věznilo. Golophin položil ruku na stěnu křivule.

„Brzy, už brzy, můj maličký," řekl a tmavá silueta se zklidnila.

„Další familiár?" zeptal se hlas od okna. Golophin se ani neotočil.

„Ano.“

„Vy, čarodějové ze starého světa, jste na nich příliš závislí. Myslím si, že je vytváříte, protože se cítíte sami.“

„Možná. Mají jistý význam, ačkoli se dá říct, že spíše pro ty z nás, kteří nejsou tak... schopní jako ty.“

„Podceňuješ se, Golophine. Existují i další cesty, jak využít sílu dweomeru.“

„Ale já je nechci využívat!“ konečně se Golophin otočil. V záři měsíčního světla se u okna objevila postava velkého zvířete. Obrovský vlk, s krkem silným jako buvolí šíje, stál zpříma na zadních nohách. Nad čenichem žhnula dvě světla očí.

„Proč se takhle předvádíš? Snažíš se mě ohromit?“

Vlk se zasmál, a v okamžiku ne delším než úder srdce stál na jeho místě vysoký muž s ostře řezanou dravčí tváří, oděný v archaické róbě.

„Je to lepší? “

„O mnoho!“

„Gratuluji ti k pevným nervům, Golophine. Ani ses moc nepolekal. Nejsi alespoň trochu zvědavý, kdo jsem a co tu dělám? “

„Jsem zvědavý na víc věcí. Domnívám se, že nepřicházíš z mně známého světa. Tvoje síly jsou... řekněme, ohromující. Myslím, že jsi zde, abys mne z nějakého důvodu oslovil. Kdybys mě chtěl zabít nebo zotročit, mohl jsi to udělat už dávno. Místo toho jsi mi obnovil síly - a tak čekám na vysvětlení.“

„Výborně řečeno. Jsi člověk podle mého gusta.“

Cizí Proměněnec vykročil přes komnatu a došel až ke krbu. Vztáhl ruce k ohni a hřál se. Přehlédl stovky knih, které uloženy na policích lemovaly stěny pokoje, a jednu vyňal.

„To je opravdu hodně stará kniha. Myslím, že hodně z toho, co je v ní, bylo už překonáno. Když jsem ji psal, domníval jsem se, že myšlenky, které do ní vkládám, budou platit navždy. Mužská bláznivá pýcha, co?“

Obrátil hřbet prastaré knihy ke Golophinovi. *Elementy Gramarye* - stálo napsáno na hřbetě - od Aruana z Garmidalanu. Tato kniha byla napsaná a ručně iluminovaná již ve druhém století.

„Můžeš se dotýkat věcí, ty nejsi pouze projekce," podotkl Golophin klidně a silou vůle potlačil nenadálý třes rukou.

„Přesně tak. Nazýváme to translokace. Mohu překročit svět v okamžiku kratším než je mžiknutí oka, Golophine. Uvažuji, že ji představím jako nový řád, ale je to velmi únavná práce. Mimochodem, nemáš nějaké víno?"

„Mám fibrijskou brandy."

„To je mnohem lepší."

Golophin položil knihu na stůl. Na obálce byl portrét autora, téhož muže, Bože na nebesích, který stál před ním. Ale to by znamenalo, že je stár nejméně čtyři staletí.

„Asi taky potřebuji skleničku," prohlásil, z karafy nalil do dvou sklenic pořádnou dávku vychvalované kořalky a jednu podal hostu. Aruan, pokud to byl opravdu on, poděkoval kývnutím. Lehce zatočil sklenicí - tekutina v záři měsíčních paprsků lehce zavířila – a s chutí usrkl.

„Mé díky, bratře mágu."

„Tak na to, že jsi objevil ještě něco významnějšího než *translokaci*, tajemství věčného mládí!"

„Ne úplně, ale jsem velmi, velmi blízko."

„Ty jsi asi ze Západního kontinentu, z místa, které objevil Bardolin, že ano?"

„Á, tvůj přítel Bardolin, to je opravdu velký talent, Golophine. Ještě si plně neuvědomuje svůj potenciál, ale vzdělávám ho. Až ho znova uvidíš, a to bude brzy, budeš velmi překvapen. A odpověď na tvou otázku? Ano, jsem ze západu."

Golophin znova potřeboval pocítit v hrdle teplo přátelského nápoje. Vypil ho jedním douškem, jako by to bylo pivo.

„Proč jsi obnovil moje síly, Aruane? Jsi-li to opravdu ty."

„Jsi přece kolega mág v nesnázích, tak proč ne? Musím se ti omluvit za násilnou podobu toho procesu, doufám, že tě příliš nevyčerpá."

Vpravdě to byla ta nejbolestivější zkušenost, kterou kdy Golophin zažil, ale neříkal nic. Měl strach. Z tohoto muže byl cítit dweomer stejně jako smrad z kusu masa, které hnilo někde v tropech. Sílu, která z

něho sálala, bylo možno přirovnat k fyzickému kontaktu. Nikdy, ani ve snu, ho nenapadlo, že by mohl někdo být tak silný. Báł se a zároveň byl fascinován. Měl na jazyku tolik otázek, ani nevěděł, kterou má začít.

„A proč jsi tady?“ zeptal se nakonec.

„Dobrá otázka. Začneme s těmi nejpodstatnějšími věcmi. Řekněme, že jsem na takové malé procházce po kontinentu a sbírám informace. Musím toho tolik poznat a mám tak málo času, ale pro Hebrion jsem měl vždycky slabost. Mimochodem, Golophine, víš, že se zde nachází mnohem víc lidu dweomeru než v ostatních královstvích? Méně díky čistkám, které zorganizovala matka církev, samozřejmě, ale stále značné množství. V Torunně téměř nikdo z našeho lidu nežije. Almark, stejně jako Charibon, nikdy nehostil mnoho našich soukmenovců. Ve Fimbrii je nějakým způsobem utvořena lidová mise, která se proti našemu lidu staví už od nejranějších dob. Nemůžeme do nekonečna vymýšlet hypotézy, důvody a důvody důvodů. Já se osobně domnívám, že něco existuje přímo v kostech země. To způsobuje, že se rodí lid dweomeru. Někaká anomálie, která je v některých oblastech více přítomna než v jiných. Byli tvoji rodiče mágové?“

„Ne. Otec byl úředníkem v kupecké gildě.“

„Vidíš? To není nic, co by se dědilo po krevní linii. Musí tu být jiná příčina. My jsme znetvoření od přírody, Golophine, a jako takoví jsme byli pronásledováni kam až paměť sahá, ale to se změní.“

„Co je s Bardolinem? Co jsi s ním udělal?“

„Jak už jsem řekl. Začal jsem otevírat zámky jeho síly. To je bolestivá procedura. Tyto věci nikdy nebyly jednoduché, ale nakonec mi poděkuje.“

„No, aspoň zeje naživu, kdesi na západě. Mluvily mýty pravdu? Skutečně existuje západní kontinent?“

„Mýty mluvily pravdu. Já sám mám prsty v tom, že některé vznikly, Golophine. Na západě máme celý svět jen pro sebe. Je to společnost, jejíž základy stojí na dweomeru. Così se tam nachází jako samostatná substance, i ve vzduchu, který tam dýcháme -“

„Vás je tam tedy víc? “

„Já jsem poslední, kdo zbyl z původních průzkumníků. Poslední, který přežil dodnes. Ale žijí tam další, kteří přišli později, a ještě pár se

nás rodí. A to je odpověď na otázku, proč jsem se vrátil do starého světa. Potřebujeme novou krev, nové myšlenky, a hodláme přinést pár vlastních myšlenek."

„Přinést? Mágové ze západu se hodlají vrátit do Normannie? "

„Jednoho dne. To je naše naděje. Mým úkolem je připravit tento svět na náš příchod. Teď tedy víš, proč jsem tady. Potřebujeme přátelské hlasy, které by nás ve všech královstvích podpořily a mluvily v náš prospěch. Jinak by mohl náš příchod vyvolat všeobecnou paniku, dokonce násilí. Ale jediné, co chceme, bratře mágu, je vrátit se domů."

Golophinem otrásla nová myšlenka.

„Počkej chvíli. Ta tvá vlčí podoba, to byla stínová projekce, že?"

Aruan se pousmál.

„Čekal jsem, kdy tu otázku položíš. Ne, to nebyla projekce. Já jsem poznamenaný černou nemocí, ačkoliv ji nevnímám jako nějakou vadu."

„To je nemožné. Žádný mág nemůže být zároveň lykantropem."

„Bardolin uvažoval zrovna tak. Nyní už dobře ví, že se mýlil. Jsem mistrem sedmi řádů. Jsem velmi zaneprázdněný, musím vytvořit další. A proč jsem za tebou v tuto noc přišel, Golophine? Chci se tě zeptat, jestli se k nám připojíš."

„Připojit se k vám? Nejsem si jist, že ti dobře rozumím."

„Á, já si myslím, že mi rozumíš velmi dobře. Zakrátko nebudu pouhý noční návštěvník, ale opravdová síla v tomto světě. Žádám tě, abys byl mým kolegou. Můžu tě pozvednout do závratných výšin, Golophine. Už nebudeš nadále králův sluha, ale sám budeš králem."

„Někdo se může domnívat, že tvé ambice jsou příliš vysoké - jak se ti je podaří uskutečnit?"

„To nám poví čas, ale skutečným je. Linie již byly načrtnuty přes celý kontinent, málokdo o nich zatím ví. Připoj se k nám, Golophine. Považoval bych za velkou čest mít muže jako jsi ty v našem táboře. Nejen silného mága, ale i zdatnou mysl, obeznámenou s intrikami a kličkami boje o moc. Co mi na to povíš?"

„Jsi velmi přesvědčivý, Aruane, ale neříkáš mi všechno. Bojíš se říct mi příliš mnoho?"

Aruan odmítavě zavrtěl hlavou.

„Je pravda, že některé věci jsou příliš důvěrné. Stejně ti nemohu svěřovat podrobnosti plánu, který není ještě úplně zformován. Pro začátek by mi úplně stačilo, kdybych tě mohl zařadit mezi naše přátele.“

Starý čaroděj pozorně hleděl na svého návštěvníka. Aruanova tvář byla pravidelně oválná a z očí mu probleskovala krutost. Nebyla v nich žádná mírnost, ale ani skrytá vypočítavost. Golophin cítil, že alespoň nyní mluví mág pravdu. Ta představa - celý nový svět kdesi za nekonečným oceánem! Společnost mágů, kteří žijí beze strachu ze smrti upálením. Byla to nádherná vize. Vize, která uvolnila stavidla přívalu myšlenek. Starý čaroděj měl pravdu nejméně v jednom bodě. Kolik století pronásledování ještě může lid dweomeru vydržet, než bude zcela vyhlazen? Jednou se budou muset spojit. Zvrátit veškeré předsudky a požadovat uznání a místo v životě. Byla to úžasná myšlenka. Na sekundu přinutila Golophinovo srdce poskočit radostí. Kéž by to bylo možné!

Ale přesto cítil něco mnohem hlubšího. Aruan, přes veliké kouzlo osobnosti, měl v sobě utajenou divokou bestii. Golophin nedokázal zapomenout na chvíli, kdy uslyšel Bardolinovo zoufalé volání, které mu vyslal přímo do mysli ze vzdálenosti přesahující tisíce lig.

Golophine! Ve jménu Božím, pomoz mi!

Ten strach, ta hrůza, které zněly v tomto výkřiku, jenž ho vzbudil!

„Tak co?“ zeptal se Aruan. „Co mi odpovíš?“

„V pořádku. Považuj mne v této věci za přítele. Neprozradím ale žádné tajemství nebo strategii hebrionské koruny, váže mne k ní pouto loajality.“

„To mi zatím stačí. Děkuji ti, Golophine.“ Aruan napřáhl ruku.

Ale Golophin jí odmítl potřást. Místo toho se odvrátil a opět naplnil sklenky. „Navrhuji ti, abys odešel. Musím být brzy ve městě,“ na chvíli se pozastavil, „ale rád bych si s tebou ještě promluvil. Mám nesmírně zvědavou mysl, něco bych strašně rád věděl.“

„Velmi se na to těším. Ale přesto, než odejdu, darem ti ukážu svoji dobrou vůli.“

Než se Golophin vůbec stačil pohnout, Aruan k němu skočil jako velký útočící dravec. Mágova ruka dopadla na Golophinovo čelo a chvíli tam setrvala. Zdálo se, že se prsty do lebky zabodly jako hřebíky.

Golophinovi vypadla z ruky sklenice a roztříštila se o kamennou podlahu. Vytřeštil oči, až bylo vidět bělmo. Rty se mu zkřivily a v úšklebku vycenil zuby. Aruanovu tvář pokryl studený pot.

„Dávám ti velký dar!“ řekl tichým hlasem, „Dar, který ti bude k velkému užítku. Máš výraznou mysl, můj příteli, a já ji chci zanechat netknutou. Chci loajalitu, která je dávana svobodně. Už půjdu.“

Golophin padl na kolena a několikrát silně vydechl z plných plic.

„Budeš se muset nějakou dobu učit, než dokážeš plně využít to, čím jsem tě obdaroval,“ dodal Aruan. „Ale tvoje vynalézavá mysl najde v tomto daru fascinující nástroj. Jen se, prosím, nesnaž překročit oceán, abys vyhledal přítele Bardolina. Již ti to nemohu dovolit. Měj se dobře, Golophine. Měj se!“ A v okamžiku zmizel.

Prudce oddechuje se Golophin těžce postavil na nohy. V hlavě mu ještě několik hodin hučelo, jako by mu v uších duněly zvony. Cítil se neohrabaný a jako opilý. Hluboko v něm ale přetrvával pocit něčeho úžasného.

Ano - získal novou znalost, a byla mu přístupná. Otvírala před ním nepřehlednou škálu možností k znovunalezení síly.

Aruan mu dal schopnost translokace.

Kapitola devátá

S očima plnýma strachu, špinaví a vyčerpaní byli zajatci hnáni Marschovou patrolou jako stádo dobytka. Byl jich asi tucet. Corfeho zavolal k předvoji armády zářící posel Katedrálníků, aby si je prohlédl. Zastavil postup dlouhé kolony a cvalem se rozjel dopředu. Marsch ho přivítal pokývnutím.

Zajatci vyčerpaně padli na studenou zem. Ruce měli přivázané k bokům a někteří krváceli v obličejích. Marschovi vojáci za nimi vedli koně; silná, dobře stavěná zvířata s malýma ušima a velkýma očima východního plemene.

„Kde jsi je našel?“ zeptal se Corfe velkého horala.

„Pět lig severně odtud. Je to zbytek větší jednotky o počtu přibližně tisíce jezdců. Našli jsme je v jednom městě.“ Marschův hlas se naplnil

potlačovanou zuřivostí. „Právě to město vypalovali. Hlavní jednotka odvážela povozy plné žen a také hnala stáda ovcí a krav. Tihle," kývl hlavou k po dechu lapajícím merdukům - „byli docela zaneprázdnění, když jsme je chytili."

„Zaneprázdnění? "

Z Marschova hlasu se znovu ozvalo vůlí ovládané násilí.

„Měli tam ženu. Umřela, než jsme se k ní dostali. Střídali se na ní."

Merdukové leželi na zemi a s obavou vzhlíželi na Katedrálníky a Toruňany, kteří je obstoupili.

„Zabijte ty sráče," Andruwův hlas se změnil v zasyčení, které znělo tak nepatříčně právě z jeho úst.

„Ne," zamítl to Corfe. „Nejprve je vyslechneme."

„Zabijte je hned," křičel další voják, jeden z Ranafastových Toruňanů.

„Zpátky do řady!" zahřměl Corfe. „Při Bohu všemohoucím, budete poslouchat, nebo tuhle armádu opustíte a půjdete zpátky do Torunny po svých. Do tvaru!"

Reptající klubko mužů se rozpadlo.

„Bylo jich tam víc," pokračoval Marsch v hlášení, jako by se nic nestalo. „Zabili jsme osm nebo devět a tyhle jsme zajali, když si natahovali kalhoty. Myslel jsem, že by bylo užitečné přivést je živé."

„Udělal jsi dobře," pochválil ho Corfe. „Marschi, eskortuješ je vedle kolony k Formiovi. Předáš je do opatrování Fimbrijcům."

„Ano, generále."

„Viděl jsi pouze jednu velkou jednotku? "

„Ne. Drancovalo tam víc skupin, každá o síle dvě stě až tři sta mužů. Hemžili se tam jako kobylinky."

„Neviděli vás?"

„Ne, byli jsme opatrní. A navíc, máme přece merduckou zbroj. Natřeli jsme ji blátem, abychom zakryli barvu, a jeli jsme k nim jako přátelé. Proto jsme je chytili. Nikdo neutekl."

„Dobrá práce. Tihle drancíři - to je všechno kavalerie?"

„Většinou ano. Něco je i pěchota, podobná té z Královské bitvy. Všichni mají arkebuzy nebo pistole."

„Rozumím. Teď je odved' k Formiovi. Až zastavíme na noc, tak mi je přivedou - a v jednom kuse, rozumíš?" dodal pouze kvůli Toruňanům, kteří sice stáli v perfektně vyrovnaném tvaru, ale prsty měli zaťaty do zbraní, až jim zbělely.

„Jak jsi nařídil, tak se stane." Pak Marsch předvedl u něj vzácný záchvat vzteku a zuřivosti.

„Tohle nejsou žádní vojáci, tahle hovada. Jsou to zvířata. Jsou stateční, jenom když přepadnou ženy nebo neozbrojené muže. Někteří zahodili zbraně a brečeli jako děti, když jsme na ně zaútočili. Nejsou k ničemu." Z hlasu mu znělo hluboké pohrdání. Pak přijel až ke Corfovi, aby nikdo jiný nezaslechl, co říká.

„A někteří ani nejsou merdukové. Vypadají jako muži ze západu, jako my nebo jako Toruňané."

Corfe přikývl. „Všiml jsem si. Odved' je hned pryč, Marschi."

Celý zbytek dne armáda pokračovala v pomalém pochodu na sever. Corfe musel neustále myslet na zajatce. Andruw mu jel zamračený a tichý po boku. Minuli půl tuctu vesnic, některé byly vypáleny do základů, některé vypadaly podivuhodně netknuté. Všechny byly opuštěné až na rozkládající se těla, poznamenaná zvířaty a počasím. Už ani nebylo možno určit pohlaví. Krajina byla vypálená a opuštěná a nálada v celém vojsku stále zuřivější. Bojovali s merduky již dříve, střetávali se s nimi v otevřené bitvě tváří v tvář. Ale vidět vlastní zemi vypálenou - a to jenom z čisté brutality - bylo něco jiného. Corfe to již jednou viděl v okolí Aekiru, ale pro většinu ostatních to byla nová zkušenost.

Andruw, který tuto část země znal až příliš dobře, řídil pohyb vojska. Rozkaz zněl provést obchvat ve tvaru podkovy a pak znovu pochodovat na jih. Katedrálníci jim poskytnou pohyblivé krytí přesunu a informace o vzdálenosti od nepřítele. Když se objeví větší uskupení nepřátel, hlavní část armády se rozvine do bitevní linie a čelně zaútočí. Ale zatím se nesetkali s žádným nepřátelským oddílem takové síly, aby bylo zapotřebí rozvinout armádu do bojové formace. Vojáci byli čím dál frustrovanější a vzteklejší. Uplynuly již čtyři dny od chvíle, kdy opustili lodě. Katedrálníci až dosud neustále sváděli šarvátky s

nepřítelem a pěchota oproti tomu ještě neviděla živého merduka - kromě zajatců, které přivedl Marsch. Corfe si připadal, jako by se snažil udržet na vodítku obrovskou smečku loveckých psů, kteří se touží osvobodit a nespoutané lovit. Obzvláště Toruňané byli rozhodnutí dosáhnout odplaty za zničení rodné země.

Tu noc tábořili v rozsáhlém sosnovém lese. Koně a muly uvázali na okraji - mužstvo se stáhlo hlouběji. Skryti hradbou stromů zapálili táborové ohně. Osm tisíc mužů potřebuje k táboření velký prostor, přes dvanáct akrů nebo i více. Les byl ale tak velký, že jim poskytl požadovaný prostor vcelku bez potíží.

Když rozdělali ohně a postavili stráž, rozdali denní dávky potravin. Formio přivedl čtyři zachmuřené Fimbrijce. Merducké zajatce postavili do řady, zády ke stromům, které vytvářely jakoby hlídku obrů, která sledovala každý jejich pohyb. Umlkl už tichý hovor mužů, kteří se připravovali ke spánku. Stovky Corfeho vojáků se shromáždily, aby mohly poslouchat. Přišli Andruw, Ranafast, Marsch i Ebro - všichni starší důstojníci. Nebyli povoláni, ale Corfe je nemohl vykázat. Najednou si uvědomil, že důvěřuje více disciplinovanosti Katedrálníků a Fimbrijců než vlastních krajanů. Dnešní noc nevelel profesionálním torunnským vojákům, ale rozzlobeným mužům plným nenávisti, kteří si potřebovali svou zuřivost na něčem vylít. Trochu se obával, zda bude schopen, půjde-li do tuhého, zabránit jim, aby se nezměnili v jakýsi lynčující dav.

Procházel mlčky podél řady zajatců. Někteří se mu podívali do očí, jiní hleděli do země. Ano, Marsch měl pravdu, alespoň čtyři z nich měli světlou pokožku a modré oči zapadánu. Bezpochyby byli částí jednotek *minhraib* z Ostrabaru, prostí vesničtí odvedenci. Ostrabar se kdysi jmenoval Ostibar a byl ramusianským královstvím. Dědové těchto vojáků bojovali proti merdukům stejně divoce jako proti nim nyní bojovali Corfeho Toruňané. Tihle vojáci byli od narození poddanými sultána, uctívači proroka Ahrimuze, a na svůj ramusianský původ zapomněli. Nebo téměř zapomněli.

„Kdo z vás mluví normanštinou? “ utrl se na ně Corfe.

Jeden malý muž zvedl hlavu.

„Já, můj pane, jsem Felipio z Artakhanu.“

Felipio - dokonce i to jméno bylo ramusianské. Corfe se snažil, aby mu vztek a nenávist nezatemnily úsudek. Chvilí bojoval o vládu nad vlastním hlasem.

„Dobře, Felipio. Buď tak laskav a řekni mi jméno svého regimentu a co měl za úkol na severozápadě mé země.“

Felipio si olízl suché rty a podíval se na obličej plný nenávisti, které ho obklopovaly. „My jsme ze šedesátého osmého pistolnického regimentu, vaše milosti," spustil. „Pěchota, část odvedenců předtím, než padla Ormannova Hráz. Pak nám dali koně a muškety a poslali nás na průzkum severu k Torrinskému průsmyku.“

„Tak na průzkumu?" vyštěkl z okolní temnoty hlas, následovaný všeobecným mumláním.

„Ticho!" zařval Corfe. „Při Bohu, teď budete držet jazyk za zuby. Plukovníku Cear-Adurhale, vezměte deset mužů a zabezpečíte prostor tak, abychom nebyli přerušováni. Tohle není žádný polní soud ani debatní kroužek.“

Andruw splnil rozkaz bez jediného slova. V minutě rozestavil kolem zajatců deset mužů s obnaženými meči.

„Pokračuj, Felipio," vyzval ho Corfe.

Zajatec se díval na své nohy a mumlavě pokračoval. „Tady už není moc víc co povídat, vaše důstojnosti. Náš subhadar, šáhr Artap, který velí regimentu, pronesl na nástupu řeč. Řekl, že tato země je ode dneška merducká a my si s ní můžeme dělat, co se nám zlíbí..." Na Felipiově čele se vytvořily kapky potu a začaly mu stékat v potůčcích po tváři jako blýskavá ukázka strachu, který pociťoval.

„Pokračuj," opakoval Corfe.

„Prosím, vaše důstojnosti, já nemůžu -“

Andruw přiskočil a praštil muže pěstí v kroužkové zbroji do obličej. „Budeš plnit generálovy rozkazy," zařval hlasem připomínajícím spíše zvířecí zavrčení než lidský projev. Corfeho to překvapilo.

„To stačí, Andruwe. Ustup.“

Andruw se podíval na svého velitele. V očích mu zářily slzy.

„Ano, pane," a ustoupil do stínu.

Od hradby mužů se znovu ozvalo tiché mumlání. Noc plná ovládaného vzteku. Záblesky ohňů osvětlovaly zeď tváří mužstva, které se přes Corfeho zákaz shromáždilo kolem. V temnotě se blýskla obnažená čepel. Corfeho oči se střetly s Formiovým pohledem; chvíli se na něj upřeně díval. Formio lehce přikývl a odkráčel mezi stromy.

„Vstaň, Felipio.“

Hranatý merduk se nejistě postavil na nohy. Jeho tvář připomínala rudou pomačkanou hmotu, zpod níž vykukovala bílá kost. Místo jednoho oka měl podlitinu.

„Jak vysoko na sever tvůj regiment pronikl - byli jste už v průsmyku?“

Felipio opile přikývl.

„Jsou tady ještě nějaké další merducké síly? Je pravda, že tvoji lidé stavějí pevnost?“

Felipio neodpovídal. Vypadal, že je při vědomí jenom napůl. Corfe se na něj chvíli díval a pak se vydal podél řady zajatců k dalšímu muži se světlou pokožkou.

„Jméno.“ Byl to skoro ještě chlapec. Pomočil se do kalhot a tvář mu třísnily slzy a hleny. Není zase tak mladý, aby nemohl znásilňovat, pomyslel si Corfe. Uchopil ho za vlasy a zvedl mu hlavu.

„Jméno?“

„Nezabíjejte mě, prosím, nezabíjejte mě. Přinutili mne to udělat. Odvedli mne z farmy. Doma mám ženu -“ Začal poplakávat. Corfe se silou vůle opanoval a zahnal silnou touhu zajatce uhdit. Zbavit se zuřivosti a nenávisti, rozbít tuhle hloupou mladou tvář na močál krve a zlámaných kostí. Ztišil hlas a zašepтал do hochova ucha:

„Mluv se mnou, nebo tě *jim* předám.“ A gestem ukázal na mlčící zástup.

„Na severu jsou i další regimenty,“ zablekotal chlapec, „čtyři nebo pět. Staví velký opevněný tábor, obehnaný hradbami a příkopy. Ze severu má přijít ještě další velká armáda... Ta má směřovat k - k mnišskému místu u moře. To je všechno, co vím, přísahám!“

Corfe ho pustil a on se zapotácel a rozplakal se nahlas. Merdukové tedy hodlají vytáhnout na Charibon a začali opevňovat průsmyk. To je dobré vědět. Hluboce zahloubán se obrátil a poodešel několik kroků. Ze

stínů se vyloupila velká skupina mužů. Mlčenlivá zed' tváří se rozpadla v dav, který se rozhodně blížil.

„Od této chvíle se už o ně postaráme, generále.“

„Zpátky do řady!“ Jeho zařvání je přimělo zastavit, ale jeden vystoupil před ostatní a odmítavě zavrtěl hlavou. „Generále, budeme vás následovat do pekla a zpět, ale každý muž má hranice. Někteří z nás ztratili díky těmhle zvířatům rodiny a domovy. Musíte nám ty darebáky přenechat.“

V tom okamžiku se objevil oddíl bojovníků s Formiem v čele. Byli to černě odění Fimbrijci s obnaženými meči a příslušníci cimbrických kmenů v šarlatové zbroji. Rychle a účinně se rozestavili kolem Corfeho a merduků, jako by byli jejich tělesná stráž. Formio a Marsch stanuli Corfemu po bocích.

„Generál vám dal rozkaz,“ oslovil je Formio rozvážně. „Vaše práce je tento rozkaz uposlechnout. Jste vojáci a ne dav nějakých civilistů.“

Dvě skupiny ozbrojených mužů stály mlčky tváří v tvář proti sobě několik desítek vteřin. Corfe nedokázal promluvit. Jestli se začnou rvát mezi sebou, bude armáda ztracena. Nenávratně se rozpadne na Fimbrijce, Toruňany a příslušníky horských kmenů. Jeho autorita visela na vlásku.

„Tak dobře, chlapci,“ promluvil lehce Andruw, když se jako duch vynořil zpoza hradby stromů. „Budeme-li se chovat stejně jako oni, nebudeme o nic lepší. Jsou to jen zločinci. A navíc, chcete se opravdu dočkat dne, kdy torunnského důstojníka poslouchají Fimbrijci a divoši z hor a ne jeho vlastní krajané? Kde je vaše hrdost? Vyriane - znám tě - a viděl jsem tě na hradbách pevnosti. Tehdy jsi plnil povinnost příkladně. Dělej to i dnes. Splňte generálův rozkaz, chlapci. Vraťte se do tábora.“

Toruňané chvíli nerozhodně přešlapovali, zahanbení a neústupní. Corfe vykročil, aby si promluvil s jejich samozvaným vůdcem Varianem. Díky Bohu, že si Andruw zapamatoval jeho jméno.

„I já jsem přišel o rodinu a domov, Variane,“ řekl mu pokojně. „Každý z nás trpěl, tak či onak.“

Varianovy oči byly plné palčivého zármutku. „Měl jsem ženu,“ zakrákoral skoro nesrozumitelně „a měl jsem i dceru.“

Corfe ho pevně chytil za ramena. „Neudělej nic, čím bys pošpinil jejich památku.“

Voják si odkašlal a pěstí si otřel oči. „Ano, pane. Je mi to líto, pane. Všichni jsme zatracení hlupáci.“

„To jsou všichni muži, Variane. Ale byli jsme kdysi manžely, otci a bratry. Schovej si svoji nenávist na bitevní pole. Tahle zvířata jí nejsou hodná. Teď se jdi trochu prospat.“

Corfe pozvedl hlas. „A to platí i pro vás všechny, vraťte se ke svým jednotkám. Tady už se nic neděje, už tu není nic k vidění.“

Znenadání se začali rozcházet. Poslechli. Corfe cítil, jak jím ve vlnách prochází uvolnění. Díky Formiovi a Andruwovi zůstali pořád pod jeho velením. Byli armádou a ne bezhlavým davem.

Za půlnoční hlídky si obešel tábor, tak jako vždycky. Vyměnil tu a tam pár slov se strážnými a podíval se na koně. Odvázal své zvíře, klidného hnědého valacha, a jen tak bez sedla s ním vyjel na nedalekou vyvýšeninu, která se tyčila západně od tábora. Uviděl tam dalšího jezdce, temný stín na pozadí hvězdnaté oblohy. Byl to Andruw. Stál a díval se na spící Torunnu. Corfe popohnal koně a zastavil mu po boku. Chvilí mlčky stáli a dívali se.

V širokém prostoru nocí přikryté země viděli vzdálená světla, která v temnotě poblíkávala jako světlušky. Jedno vzplanulo v okamžiku, kdy se Corfe díval ke vzdálenému obzoru.

„Vypalují města podél Searilu," řekl Andruw.

Corfe se znovu pátravě zahleděl na roztroušené ohně a představil si, jaké scény plné hrůzy a krveprolití se tam odehrávají. Vzpomněl si na pád Aekiru, na okamžiky, kdy dav zachvátila panika. Na peklo přecpaných ulic. Přejel si obličej dlaní.

„Je mi líto, že jsem na chvíli ztratil hlavu," řekl Andruw bezbarvě. „Už se to nestane." Z hlasu mu zaznívala zloba a beznaděj. „U boží krve, Corfe, bude tomu někdy konec? Proč dělají takové věci? Co je to vůbec za lidi? "

„Nevím, Andruwe, opravdu nevím. Bojujeme proti nim po generace, a přesto o nich nevíme skoro nic. A oni o nás neví nic zrovna tak, aspoň si myslím. Dva národy, které se vůbec nesnaží jeden

druhému porozumět, ale které se jednoduše rozhodly jeden druhého vyhladit."

„Slyšel jsem, že na západě v Gabrionu a Hebrionu mořští merdukové obchodují a plaví se na lodích s ramusianskými kapitány, jako by mezi nimi neexistovaly žádné bariéry. Společně cestují a zakládají společné podniky. Proč je to tady tak jiné? "

„Protože tady je hranice, Andruwe. Tady se kolo dotýká cesty. Držíval jsem ceremoniální stráž v Aekiru při večeři, kterou ještě před obléháním pořádal John Mogen pro své kapitány. Myslím, že jestli žil někdo, kdo jim alespoň částečně rozuměl, tak to byl on. Myslím, že je i trochu obdivoval. Říkával, že muž musí vždy mířit k západu. A oni se tam ubírají právě tak jistě, jako vlaštovky odlétají na zimu na jih.

Původně byli merdukové stepní kmeny ve stepích za Jafrarem, ale šli za sluncem. Překročili hory a tam narazili na zdi a píky Fimbrijců. Ti je dokázali zastavit, nám se to nedaří. A to je jednoduchá pravda. Jestliže nemáme bojovat jeden s druhým až do úplného vyhlazení, tak se jednoho dne musíme setkat u jednacího stolu a uzavřít mír na základě vzájemných ústupků. Buď takto, nebo budeme zatlačeni do hor a svoje dny ukončíme jako náčelníci kmenů bez domova, jako Marsch a jeho lid."

„Musím si promluvit s Marschem. Ta část mé řeči, kdy jsem mluvil o divoších z hor... Musím mu říct -"

„On to ví, Andruwe, on to ví."

Andruw přikývl. „Myslím, že ano." Na chvíli to vypadalo, že má potíže najít ta správná slova. Corfe cítil ten vnitřní boj, který se v něm odehrával, neklidně poposedával na hřbetě svého koně a chytal ho za hřívu.

„Zahanbili nás, Formio, Marsch a jejich muži. Oni, cizinci a žoldnéři, stáli při tobě, zatímco tvoji vlastní lidé byli ochotni tě odstrčit. Ti muži bojovali s námi na hradbách Ormannovy Hráze. Dokonce někteří z nich bojovali pod tvým velením na barbakánu. Dnes je v táboře ticho. Zklamali se."

„Ne," řekl Corfe rychle. „Jsou to jenom muži, kteří byli přinuceni dělat věci za hranicemi svých možností. Nemyslím si proto o nich nic zlého. A tahle armáda není tvořena třemi národnostmi, Fimbrijci,

Toruňany a příslušníky kmenů. Už ne. Teď jsou všichni mými muži, jeden každý z nich. Společně bojovali a společně umírali. Není nutné mluvit o nějaké hanbě, ne se mnou."

Andruw se pousmál. „Možná... víš, Corfe. Byl jsem připraven podříznout těm zajatcům hrdla. Udělal bych to bez nějakých výčitek a pak bych spal jako nemluvně. Nikdy předtím jsem nepoznal nenávisť, opravdu ne. Svým způsobem to pro mne byla jedna velká hra. Ale teď, teď je to něco jiného. Ti uprchlíci z Aekiru byli pro mě jen neznámé tváře, ale tady jsem doma. Po těch kopcích jsem sáňkoval, když jsem byl kluk. Zdejší lidé jsou moji lidé, ne proto, že jsou to Toruňané - to je jenom jméno, ale proto, že jsem tady žil. Vím kde a jak žijí, Varian už neviděl svoji ženu skoro rok. Neví zda žijí, nebo zda jsou mrtví. A mezi vojáky, kteří přišli z Ormanovy Hráze, je mnoho takových, jako je on. Když začalo obléhání, tak odeslali své rodiny sem na sever a do okolí Torunny. Mysleli si, že je válka nikdy nedohoní. Mýlili se, my všichni jsme se mýlili."

„Ano," přitakal Corfe, „všichni jsme se mýlili."

„Myslíš, že už jsme prohráli, že nejsme nic jiného než blázni bránící se nevyhnutelnému?"

„To opravdu nevím a abych pravdu řekl, příliš mne to nezajímá, Andruwe. Jediné, co umím, je bojovat. A tak bojuji. Možná jednoho dne budeme moci uzavřít s merduky nějakou mírovou smlouvu. Doufám v to pro dobro Varianovy rodiny a tisíců jemu podobných. Jestli se tak ale nestane, tak s těmi bastardy budu bojovat do dne, kdy mne zabijí, a pak je můj duch bude strašit ze spaní."

Andruw se rozesmál a Corfe si najednou uvědomil, jak moc jeho smích postrádal.

„Vsadím se s tebou, že se tak stane. Ze Corfem a jeho rudými jezdci budou merducké matky strašit své děti."

„Taky tomu věřím," odpověděl mu Corfe s úsměvem.

„Myslíš si, že ten nosatý chlapec mluvil pravdu o merduckém pochodu na Charibon?"

„Asi ano. Mohla by to být fáma, ale tomu příliš nevěřím. Ne, myslím že nadešel čas, aby se naše armáda vydala na lov. Nejkratší cesta z průsmyku k Ormannově Hrázi leží dva denní pochody na

východ. Zítra se tam vypravíme. Katedrálníci pod tvým a Marschovým velením budou naší čelní záštitou."

„Máš nějakou představu o síle armády, kterou hledáme?"

„Bude dost malá, abychom ji mohli napadnout. Sultán je stále přesvědčen, že torunnská armáda je rozložená kolem hlavního města a líže si rány. A Charibon nebyl nikdy nějak zvlášť opevněn. Můžeme být trochu přecísleni, ale ne o mnoho."

„Nemůžeme tady zůstat příliš dlouho. Máme zásoby tak na tři další týdny."

„Začneme vydávat polovinu denního přídělů, jestli to bude nutné. Nedovolím jim, aby vyslali Torinnským průsmykem jakoukoli armádu. Nemusím mít příliš v lásce ty havrany z Charibonu, ale ať jsem proklet, jestli nechám merduky volně se procházet po Normannii, jako by jim patřila. Navíc mám dobrý pocit, že jsme přinutili nepříteli, aby zvolnil tempo postupu. Otupili jsme ostří jeho útoku. Jestli přinutíme merduky krvavě zaplatit za každý yard torunnské půdy, nebudou jí tak chtiví."

„Pořádná bitva, to je to, co naši muži potřebují!"

„Ve válce se bojuje v bitvách, Andruwe, v bitvách, ve kterých zemře a zmrazí se mnoho mužů."

„Ty přece víš, jak jsem to myslel, Corfe. Potřebují utopit svoji nenávisť v krvi a zrovna to, do pekla, potřebuji i já."

„Rozumím ti, Andruwe," a Corfe obrátil koně k táboru. „Je čas, abychom urvali nějaký spánek i my."

„Ještě chvíli tu zůstanu a budu přemýšlet," odpověděl Andruw.

„Moc to nepřeháněj, Andruwe, věř mi, že příliš mnoho přemýšlení ti klidu nepřidá. Já sám to vím moc dobře." Pak popohnal Corfe koně patami a odjel a zanechal Andruwa o samotě.

Albrekova cela byla zařízena spartánsky a byla studená, ale nedalo se říct, že byla nesnesitelná. Pro mnicha, který prošel rarnusianským noviciátem, byla skoro pohodlná. Měl postel s tvrdým slamníkem, který byl k jeho překvapení prost hmyzu, malý stůl a rozvrzanou židli. Ke své velké radosti našel i svazek svící s křesadlem. Vysoko u stropu bylo malé okénko, sice hustě zamřížované, ale jako zdroj denního světla stačilo.

Celu sdílel ještě s velkým pavoukem a vyhublou krysou, kterou hlad dělal velmi odvážnou. První noc se pokusila okousat Albrekovi uši, ale po další noci jí nechával zbytky jídla, které mu podávali dírou ve dveřích každý den, a tak začala čekat na žalárníka, který mu je nosil, mnohem netrpělivěji než on sám. Jídlo nebylo příliš chutné. Skládalo se většinou z černého chleba a starého syra. Tu a tam navíc z misky studené polévky, ve které plavaly hrudky krupice. Ale Albrec nebyl nikdy žádný požitkář. Navíc se jeho mysl zaobírala řadou důležitějších věcí.

Poměrně často byla jeho osamělost přerušována, když si ho zavolal sultán, a on byl k velké lítosti krysy vyvlečen z cely a odveden do komnat, ve kterých se svou domácností sídlil sultán.

Eunuchové ho vždy obřadně spoutali. Většinou to dělali spíše pro efekt, než z praktických důvodů a pak ho postavili někam do kouta, kde čekal na sultánovo zavolání. Občas na něj zapomněli i po několik hodin a on s velkým zájmem pozoroval chod merduckého dvora. Občas Aurungzeb obědval se svými staršími důstojníky nebo vysoko postavenými mulláhy a Albrec byl povolán, aby s nimi debatoval a vysvětlil svoji teorii o společném původu Svatého a Proroka. Sultánovi se líbilo provokovat své hosty tímto malým povyražením. Nejenom že jeho slova, tlumočená sultánovou západní konkubínou, byla shledávána rouhačskými a šokujícími, ale i jeho vzhled považovali za velmi bizarní. Byl jakýmsi dvorním šaškem, ale on sám si uvědomoval, že výkladem svých teorií zanechává stopu v myslích hodnostářů, kteří mu naslouchali. Někteří z mulláhů se dožadovali jeho okamžité exekuce, ale jiní se s ním přeli jako s rovnocenným diskutérem - bylo to představení, které Aurungzeb shledával neskutečně zábavným.

Občas vzpomínal na Avilu a také na Macrobia a nemohl nezatoužit po zprávách z torunnské metropole. Ale z nějakého důvodu musel neustále myslet na důstojníka kavalerie, Corfe Cear-Inafa, nyní nejvyššího velitele torunnské armády. Sultán byl jeho osobou posedlý, ačkoliv merdukům byl znám jen jako velitel šarlatové jízdy. Dosud se nedozvěděli jeho jméno. Albrec dospěl k názoru, že merducká armáda žije v očekávání strašlivého útoku šarlatových jezdců; proto také pokračovaly práce na opevnění horečným tempem.

A Heria, sultánova oblíbená konkubína, která nosila pod srdcem jeho dítě a vbrzku se měla stát královnou - mohla být docela dobře Corfeho ztracenou ženou. Albrec tuto vědomost pohřbil až na dno své mysli a za žádnou cenu ji nechtěl nikomu prozradit. Zničilo by to příliš mnoho životů. Dokonce by to mohlo narušit přirozený průběh války. Jen ať zůstane torunnský generál beze jména.

Smutek zračící se v jejích očích byl tak hluboký, a bylo tak bolestivé ho vidět! Nebylo by pro ni částečnou útěchou, kdyby se dozvěděla, že její muž žije? Celá situace připomínala některé etické problémy, které musel řešit během noviciátu. Rozhodnout se mezi dvěma činy, z nichž oba mají dalekosáhlé následky, ale jeden je duchovně správnější než ten druhý. Ale na rozdíl od filosofických cvičení zde měl v rukou moc utěšit sklíčenou ženu nebo zničit lidské životy.

Zarachocení klíčů a klapnutí odemykaného zámku mu ohlásilo, že je znovu povolán před sultána. Krysa bojovala s touhou zůstat v cele a možná dostat nějaké jídlo, a touhou skrýt se v díře. Nebyl čas oběda. Albrec seděl na posteli. Bylo už pozdě, obyčejně jej volali mnohem dříve.

Ale když se dveře otevřely, nestála v nich známá postava žalárníka, ale neznámý mulláh. Bohatě oblečený muž s mohutným vousem a vedle něj stála do závoje a pláště zahalená žena. Vešli do jeho cely beze slova a zavřeli za sebou dveře.

Žena na chvíli spustila závoj, aby ji poznal. Byla to Heria. Mulláh si bez okolků sedl na Albrekovu stoličku. Ta tvář mu byla povědomá, Albrec s ním mluvil již předtím u večeře.

„Méhr Jirah," představil se mulláh a pokračoval normanštinou s těžkým cizím přízvukem. „My mluvili čtyři -pět dní -"a pak se prosebně otočil na Heriu.

„Vy a méhr Jirah jste spolu mluvili minulý týden," řekla. „Přeje si s tebou znovu pohovořit, tentokrát v soukromí. Podplatili jsme strážce, ale nemáme moc času a jeho normanština není příliš dobrá, proto vám budu tlumočit."

„Velmi si cením, že mne navštívil," odpověděl Albrec.

Mulláh se rozhovořil ve své řeči a po několika větách začala Heria překládat. Albrec vycítil, že se pod závojem usmívá. „Jeho první otázkou je, zda jsi blázen.“

Albrec se pousmál. „Sama znáte odpověď na tuto otázku, má paní. I když někteří lidé mne považují za poněkud excentrického.“

A znovu merduká řeč a Heriin překlad.

„On je zástupce *hraibu* Kurasianů ze sultanátu Danrimir. Chce vědět, zda to, co prohlašuješ o Prorokovi, jsou jenom tvé domněnky, a nebo zda máš důkazy?“

Albrekovo srdce se rozbušilo. „Už předtím jsem mu řekl, že moje tvrzení je založeno na starém dokumentu, o kterém věřím, že je pravý. Nikdy bych netvrdil něco takového, kdybych si nebyl až do hloubi duše jistý, že mám pravdu. Víra není něco, o čem je možno žertovat.“

Když byla jeho slova přeložena, méhr Jirah souhlasně pokýval hlavou. Pak na delší chvíli zaváhal, hlavu skloněnou na prsou a jednou rukou si hladil svůj úctyhodný vous. Pak se narovnal a pronesl merducky dlouhou řeč. Heria se na něj udiveně zadívala, ale pak se vzpamatovala a začala překládat.

„Kurasiané jsou velmi starý kmen, nejstarší ze všech merduckých *hraib*. Byli to oni, komu se dostalo jako prvním privilegia vyslechnout kázání proroka Ahrimuze, skoro před pěti staletími. Podle jejich tradice se vypráví, že prorok přešel pohoří Jafrar na mule ze západu a že to prý byl muž bílé pokožky, který zprvu neovládal jejich řeč, ale jehož svatost a úctyhodnost byla od prvního pohledu zřejmá. Pobyl mezi Kurasiany po dobu pěti let a pak se vydal na cestu do severních zemí. Do zemí *hraib* Kambak. A tak se k merdukům dostala pravá víra. Přinesl ji boží posel, který přišel ze západu.“

Albrec a mulláh na sebe upřeně hleděli, zatímco Heria dokončila překlad. V mulláhových očích převládal strach a zmátek, kdežto Albrec se cítil podivuhodně posílen.

„Takže mi věří.“

Znovu následovala dlouhá řeč v merdučtině a pak překlad.

„Není si jistý. Ale prostudoval řadu knih, které byly zachráněny z aekirské knihovny. Hodně toho, co řekl prorok Ahrimuz a svatý Ramusio, je stejné až do základů podobenství, na kterých vysvětlovali

svá učení. Možná jeden znal toho druhého, nebo Ramusio byl Ahrimuzovým studentem -"

„Byli jedním a tímž. Ví to. Vidím mu to na očích."

Když Heria přeložila i tuto větu, zůstal méhr Jirah dlouho zticha.

Vypadal také hluboce znepokojen. Pak promluvil tichým hlasem, aniž se podíval na Albreka.

„Říká, že mluvíš pravdu, ale co chceš, aby s ní udělal?"

„Pravda je důležitější než naše životy. Musí být vyhlášena veřejně, bez ohledu na následky. Prorok říká, že lidská duše umírá pokaždé, když člověk pronese lež. Bylo už pět století lží. Už se nesmí déle lhát."

„A co tví lidé, ramusiané, chtějí i oni slyšet pravdu?"

„Už jí začali naslouchat. Hlava mé víry v Torunně, Macrobius, ten věří. Je jen otázka času, než lidé začnou pravdu přijímat. Válka musí skončit. Merdukové a ramusiané jsou bratry ve víře a jako takoví by neměli zabíjet jeden druhého. Jejich bůh je i naším bohem a poslem božím, který nám všem vyjevil pravdu, je stejný muž na západě i na východě."

Méhr Jirah vstal.

„Bude o tvých slovech přemýšlet. Bude přemýšlet o tom, co dál."

„Ať nepřemýšlí příliš dlouho," žádal Albrec a také povstal.

„Musíme jít." Merduk otevřel dveře cely. Náhle se obrátil a pronesl: „Proč jen jsme byli právě my vybráni pro zvěstování takové zprávy?"

„To opravdu nevím. Jediné, co vím je, že jsme byli vybráni a že nesmíme utéci před úkolem, kterým nás bůh pověřil. Cokoliv jiného by bylo to nejhorší rouhačství. Muž, který stráví svůj život ve službě lži, a který ví, že slouží lži, je v božích očích shledáván nehodným."

Méhr Jirah chvíli postál ve dveřích, než Heria dokončila překlad Albrekových slov, a pak odešel.

„Udělá něco?" zeptal se Albrec.

„Ano, určitě, i když nevím co. Je to muž hluboce věřící. Je jediný ze všech, který mnou nepohrdá. Nevím jistě proč."

Možná je z těch, co poznají kvalitu, když ji vidí, pomyslel si Albrec a aniž si to uvědomil, promluvil.

„Tvůj muž v Aekiru - nebylo jeho první jméno Corfe?"

Heria strnula. „Jak to víš?"

Zpoza dveří Albrekovy cely se ozvalo chřestění klíčů. Mužský hovor a dupání bot. Ale Heria se nepohnula.

„Jak to víš?" zopakovala.

„Potkal jsem ho. Je stále naživu. Herio" - slova z něj vytryskla, ještě než byl schopen zavřít ústa. Zvenčí někdo něco zavolal drsnou merdučtinou - „je naživu. Velí celé torunnské armádě. To on je velitel obávaných rudých jezdců."

Skoro fyzicky cítil, jak ho to, co právě řekl, opouští a vchází do Herii. Na chvíli se lekl, uvěřil, že omdlí, pak se ale vzpamatovala. Roztřásla se a opřela se o dveře.

Ty se otevřely a v nich se objevil žalárník. Vypadal velmi vyděšeně. Začal tahat Heriu za rukáv a cosi brebentil merducky. Setřásla jeho ruku.

„Jsi si jist?" znovu se optala Albreka.

Nechtěl opakovat důvody pro svoji domněnku a tak pouze potvrdil: „Ano."

Ve dveřích se objevil merducky důstojník a Heriu odtáhl. Pak se dveře s prasknutím zabouchly a Albrec klesl na postel, tvář ukrytou v dlaních. „Blahoslavený Svatý, co jsem to udělal, co jsem to udělal?"

Kapitola desátá

Když poprvé spatřili na horizontu Hebronské hory, bylo už jaro. Hawkwood sklonil hlavu ke kormidelní páce a na chvíli dovolil, aby mu tiše tekly z očí slzy díky. Ostatní členové posádky byli hlasitější. Nahlas děkovali Bohu za záchranu nebo otevřeně vzlykali jako malé děti. I Murad byl trochu naměkko, dokonce potřásl Hawkwoodovi rukou.

„Jsi opravdu mistr námořního řemesla, to byla ukázka perfektní navigace."

Hebrion vypadal v ranním oparu nádherně. Hory se zabarvily do růžová, když je zalila oranžová sluneční záře. Severní mys obepluli před pěti dny, těsně před bouřkou přicházející z Hebrionského zálivu. A nyní pluli trojúhelníkovým Abrusijským zálivem s výtečnou

jihozápadní brízou z levého zadoboku. Byli pryč téměř osm měsíců. Statečný *Orel* se jim pod nohama potápěl, přestože se u pump střídali všichni zdraví muži. Voda již zaplavila nejspodnější palubu. Bardolin musel být přikován v kapitánově kabině, jinak by utonul.

Po celou dobu plavby jim vanuly příznivé větry a nebýt té jedné bouře, která je málem potopila, dosáhli vpravdě vysoké cestovní rychlosti a přesnost kapitánovy navigace byla opravdu zázračná. Hawkwood byl opálen do mahagonova. Stál u kormidla v hadrech, s bradou a bujnou hřívou pokrytýma mořskou solí, s očima zářícíma z unavené tváře jako hvězdy. S pomocí Jakubovy hole, velkého štěstí a hluboké studnice zkušeností, kterých nabyl za celý svůj život strávený na moři, přivedl *Orla* domů. Z nejstrašnější a také jistě nejdelší plavby, jakou historie zaznamenala.

Sedmnáct přeživších stálo na palubě a dívalo se, jak se karaka plynule otáčí na severoseverovýchod a jak podél levoboku ubíhají známé tvary pobřeží. V Hebrionu byl dosud sníh, byť jen tenký poprašek, ale slunce už jim zahřívalo nahá záda. Ne tím žhnoucím a trestajícím žářem západu, ale příjemným jarním teplem. Viděli nejvyšší horu Abrusiu, jež se zvedala z oparu před nimi. Jeden z vojáků zaplakal úžasem a ukázal na malou flotilu rybářských jólů, jako by to byl zázrak.

Abrusio. Teď spatřili trosky, které zbyly z Dolního města. Stopy zkázy byly i v docích stále zřetelné. Vládlo tam zuřivé pracovní úsilí tisícovky mužů, kteří se jako mravenci hemžili po lešeníh. Hawkwood a Murad se podívali jeden na druhého. Vypadalo to, že během doby, co byli pryč, zde byla válka nebo nějaká přírodní katastrofa. Jaká další překvapení na ně čekají v tom starém přístavním městě?

„Skasat košovky!“ vykřikl povel Hawkwood. *Orel* míjel téměř prázdná přístaviště, která vypadala stejně poničeně jako město, některá více, jiná méně. Vnitřní rejda byla skoro bez lodí, ale námořní loděnice byly plné válečných lodí, z nichž většinu opravovali.

„Připravte příd'ové úvazné lano!“

Karaka zpomalila a svinuté plachty se přestaly nadouvat ve větru. Přes púltuctů mužů stálo na zobci přídě s úvaznými lany, připraveno vyskočit na pevnou zem a uvázat je kolem přístavních pacholat. Na molu se shromáždil malý hlouček zvědavců. Muži potřásali nevěřicně

hlavami a ukazovali si na poničenou loď. Někteří z nich se hádali ve snaze přijít na to, o jakou loď se to vlastně jedná. Hawkwood se pousmál. Lodí otřásl jemný náraz, jak trup jemně přilehl na provazový odrazník zavěšený na hrázi přístaviště.

„Přivažte ji k molu. Chlapci, jsme doma.“

Muži seskočili z paluby a zajistili loď. Potom se začali objímat, smát se, plakat a poskakovat na místě jako dav bláznivých do bronzova opálených otrhanců.

„Excelence,“ řekl Hawkwood hlasem přetékájícím ironií. „Přivezl jsem vás domů.“

Šlechtic se na něj upřeně zadíval a usmál se.

„Už nejsem excelence. Můj titul zanikl společně s kolonií, stejně tak jako tvůj, mistře Hawkwoode. Vypadá to, že nakonec stejně zemřeš jako obyčejný člověk.“

Hawkwood si odplivl přes pažení.

„To klidně přežiju. A teď si odnes tu svou aristokratickou prdel z mé lodi.“

V Muradových očích se nezračil žádný cit. Žádné kamarádství, žádná vzpomínka na prožité utrpení, žádný pocit naplnění, vůbec nic. Otočil se a bez dalšího slova opustil loď. *Orel* byl tak hluboko ponořen ve vodě, že nebylo zapotřebí sešplhat z vysokých lodních boků. Murad pokračoval v chůzi. Groteskní otrhaná postava přitahovala pohledy davu, který se začal shromažďovat. Přes veškerou šířavou zvědavost se ho ale nikdo neodvážil oslovit. Hawkwood kráčel zbořeníštěm toho, co kdysi bylo dolním městem, s tváří obrácenou nahoru k místu, kde z ranní mlhy vystupoval hebrionský královský palác.

Konečně jsem se ho zbavil, pomyslel si Hawkwood, a poděkoval za to Bohu - za to a za mnoho dalších věcí.

„Je to opravdu *Gabrionský orel*?“ vykřikl někdo z davu shromážděného na molu.

„Ano, to je on. Vrací se domů z kraje světa.“

„Ricardo! Ricardo Hawkwoode! Při Bohu všemohoucím, sláva ti!“

Muž malé postavy, oblečený do drahé tmavé modré a žluté róby, se prodíral davem. Na hrudi se mu skvěl řetěz s odznakem kapitána přístavu.

„Richarde! Ha, ha, ha! Nemůžu tomu uvěřit. Zpátky z vodního hrobu!”

Hawkwood přeskočil lodní pažení. Zapotácel se, když ucítil pod nohama pevné molu. Na chvíli měl pocit, jako by se lehce zahoupalo.

„Galliardo,” řekl s úsměvem, a nevysoký muž ho zuřivě popadl za ruku a silně jí potřásl, jako by mu ji mýnil vytrhnout z ramene. V očích se mu zaleskly slzy.

„Musel jsem před šesti měsíci napovídat spoustu věcí na tvoji obranu. Bože, Richarde, co se s tebou dělo?”

Tlak davu, jenž se k Hawkwoodovi sběhl, byl téměř nezvladatelný. Vypadalo to, že se kolem *Orla* shromáždila více než polovina všech přístavních dělníků, aby se podívali na ten zázrak a vyslechli si bezpochyby úžasný příběh. Hawkwood se snažil oprostit od radosti z přistání a myslet čistou hlavou.

„Našel jsi jej, Richarde?” blábolil Galliardo. „Opravdu se na západě nachází světadíl? ”

„Ano, je tam kontinent, a co se mne týče, tak tam může i zůstat a shnít. Poslouchej, Galliardo, moje loď se potápí - i tady v kotvišti. Každíčká spára propouští vodu a já nutně potřebuji muže k pumpám a dělníky, aby utěsnili díry v trupu. A potřebuji je hned.”

„Máš je mít. Ve městě není námořníka nebo tesaře, který by nedal ruku za privilegium pracovat na palubě tvé lodi.”

„Ještě je tady jedna věc. Mám náklad, který potřebuje při vyloďování jistou diskrétnost. Je určen pro horní město, pro palác.”

Galliardovi se na chvíli oči zamžily chamtivostí.

„Já to věděl, Hawkwoode, na západě jsi nadělal jmění. Sázím se, že aspoň milion ve zlatě!”

„Ne, ne - nic takového. Je to... vzácné zvíře, přivezené pro královskou zábavu.”

„Jeho cena bude nesmírná.”

Hawkwood konečně povolil.

„Ano, Galliardo. Jeho cena je nesmírná.”

Pak ale tvář přístavního kapitána zvažněla.

„Ty asi nevíš, co se zde v Ambrusiu mezitím stalo. Nic si neslyšel, že ano?”

„Ne," přisvědčil Hawkwood unaveně. „Vůbec nic nevím, ale poslouchej, můžeš mi to povyprávět nad pohárem piva."

Galliaro mu položil ruku na rameno.

„Richarde, musím ti to říct. Tvoje žena Estrella je mrtvá."

Zpráva jím otřásla. Útlá, malicherná Estrella. Skoro více než půl roku na ni vůbec nepomyslel.

„Jak se to stalo?" zeptal se. Necítil žal, jenom trochu zmatené lítosti.

„Umřela při požáru, když za války zapálili Dolní město. Říkají, že v ohni uhořelo padesát tisíc lidí. Bylo to peklo na zemi."

„Ne," zavrtěl hlavou Hawkwood. „Já jsem viděl peklo na zemi, a to se nenachází tady. A teď mi prosím sežeň nějaké dělníky, Galliaro. Rychle, než se *Orel* potopí přímo na místě, kde kotví."

„Buď bez obav, do jednoho přetočení hodin je tady budeš mít. Poslouchej, najdeš mne u Dolphina, až budeš volný. Už nějakou dobu si tam pronajímám pokoj; tedy aspoň od doby, co mi shořel dům."

„Tobě také? Bože můj, to pro mne nemá nikdo žádné potěšitelné zprávy?"

„Opravdu málokdo, příteli. Ale tvůj návrat bude důvodem k oslavě pro celý přístav. Teď pojď - dovol mi koupit ti pohár piva."

„Počkej chvíli, musím si vzít lodní deník a navigační zápisky."

Hawkwood znovu vstoupil na palubu karaky a vydal se tak dobře známou cestou do záďové kajuty. Tam ležel ve špíně na zemi Bardolin, pokrytý starými jizvami, s očima žhnoucíma jako dva uhlíky z hloubi porostu, jenž mu pokrýval tvář. Podlaha byla plná krve a v kabině to páchlo jako v kleci divokého zvířete.

„Tak konečně doma, kapitáne?" zašeptal.

„Brzy se vrátím, Bardoline i s několika pomocníky. Dnešní noci tě dopravíme ke Golophinovi. Je ubytován v paláci, že ano?"

Bardolin sebou neklidně zazmítal. „Ne, neber mě do paláce. Na úpatí kopců má Golophin postavenou věž. To je místo, kde provádí výzkumy, a tam mne musíš vzít. Znáš cestu. V té věži jsem si odbyl učednická léta."

„Když myslíš."

„Děkuji ti, kapitáne, za všechno, co jsi pro mne udělal. Jednu chvíli jsem toužil jenom po smrti. Měl jsem ale čas přemýšlet. Nakonec jsem přišel na to, že by mohlo být dobré ještě chvíli zůstat naživu.“

„To je ten správný duch. Ještě chvíli vydrž, Bardoline. Brzy budu zpátky.“

Hawkwood mu položil ruku na rameno v povzbudivém gestu a potom odešel.

„Máš v něm opravdu dobrého přítele, Bardoline,“ řekla Griella. Zčista jasná se před ním materializovala jako duch.

„Ano. Je to dobrý muž, tenhle Richard Hawkwood.“

„Ano, je a navíc má pravdu. Stojí za to žít. Život je opravdu něco vzácného.“

„Vím. Teď už to vím.“

„A co se týče tvé nemoci - není to tak hrozné, jak si myslíš. Že ano?“

Bardolin zvedl hlavu a zadíval se na ni. „Myslím, že se nemýlíš, Griello. Možná má tvůj pán pravdu.“

„Teď jsi ty mým pánem, Bardoline,“ usmála se a políbila ho na rozpraskané rty.

Muradův městský dům přečkal válku téměř neporušený, až na několik děr po kulkách v masivních zdech. Když se konečně těžké dveře pod jeho zuřivými údery otevřely, vrátný vrhl jediný pohled na zjizvenou tvář příchozího a přibouchl mu dveře před nosem. Murad propadl zběsilému vzteku, křičel z plných plic a mlátil do dveří. Konečně se otevřelo jedno křídlo a ven vyšli dva tlustí kuchyňští pomocníci. Za hlasitého zapraskání kloubů si promnuli ruce.

„Poslouchej, do domu nesmí žádní žebráci ani jim podobní -“

Murad je nechal sténající a téměř v bezvědomí na ulici a vkrácel otevřenými dveřmi do domu; odstrkoval sluhy a volal po svém majordomovi. Kuchyňský personál se před ním rozprchl jako kuřata před liškou. Ženy křičely, že do domu vnikl šílenec. Když se konečně objevil majordomus, se sekáčkem na maso v ruce, Murad ho na místě zmrazil jenom tím, že na něj upřel zrak.

„Poznáváš mne, Glarusi z Garmidalanu? Tvůj otec je hajný na mých pozemcích. Matka byla komornou mého otce po dvacet let.“

„Bože můj,“ zajíkl se Glarus a padl na kolena. „Odpusťte mi, můj pane. Všichni jsme mysleli, že už jste dávno mrtev. A vy... vy jste se tak změnil -“

Z Murada vyprchala horečnatá síla. Ztěžka se opřel o velký kuchyňský stůl a spustil pohled z vyděšeného muže. Sekáček zazvonil o podlahu.

„Konečně jsem doma. Připrav mi koupel a pošli mi lazebníka. Tamhletu holku -“ ukázal rukou na děvče, které se krčilo v koutku a svíralo v ruce květinu, „- mi pošli do ložnice. Chci víno, chleba, sýr a pečené kuře. A také jablka. A chci je, než uplyne půl hlídky. A také musím poslat zprávu do paláce se žádostí o audienci.“

„Během půl hlídky?“ zeptal se Glarus bojácně. Murad se zasmál.

„Vypadá to, že se ze mne nakonec opravdu stal námořník. Deset minut bude stačit. U boží krve, je krásné vrátit se domů!“

O dvě hodiny později si prohlížel svoje tělo ve velkém zrcadle, zatímco z ložnice odváděli uplakanou kuchyňskou služičku s prostěradlem přehozeným kolem ramen. Vousy i vlasy měl půvabně nakadešené a oblékl si kabátec z černého sametu lemovaný stříbrnou krajkou. Visel na něm jako pytel a namísto punčoch si musel obléci kalhoty, protože nohy měl příliš tenké, než aby na ně mohl navléknout punčochy. Předpokládal, že časem snad trochu přibere na váze; měl velký hlad, ale z přineseného jídla se mu dělalo špatně.

Komorník mu pomohl přetáhnout přes hlavu bandalír s rapírem. Stál před zrcadlem, lehce usrkával víno a díval se na toho cizince, který mu vracel pohled ze zdobeného rámu. Nikdy nebyl to, co by se dalo nazvat pohledným mužem, ačkoliv z něj vyzařovalo podivné kouzlo, které opačné pohlaví shledávalo atraktivním. Ale nyní se na něj dívalo vychrtlé strašidlo s dohněda opálenou tváří, ve které zela ústa beze rtů, vykrojená do věčného úšklebku. Guvernér Nového Hebriónu. Jeho Excellence. Objevitel Nového světa.

„Na nádvoří jsou připravena nosítka, můj pane,“ ozval se zpoza dveří Glarusův hlas.

„Za chvíli jsem tam.“

Ještě nebylo poledne. Pouze před pár hodinami byl žebrákem na potápějící se lodi ve společnosti nejposlednějších z posledních. Nyní byl znovu šlechticem, se sluhy, jež čekali na každý jeho rozkaz a s kočárem přistaveným na jediné slovo. A s králem, ochotným udělit mu audienci. Aspoň část světa byla konečně na patřičném místě. Zdálo se, že je opět nastolen přirozený stav věcí.

Sešel na nádvoří. Díval se z okna kočáru, zatímco ujížděl po dlážděných ulicích do paláce. V této části města nebylo vidět příliš mnoho stop zkázy. Pro Abeleya je dobré, že je ochoten, zřejmě šířán zvědavostí, přijmout ho tak rychle. Důležité bylo, aby si co nejdříve vyslechl Muradovu verzi toho, co se skutečně stalo na západě. Tolik věcí mohlo být chybně interpretováno!

Zatímco Murad stříkal semeno do zadku naříkající služby, Glarus mu vyprávěl o válce, o zničení města a o králově zranění. Vypadá to, že během doby, kdy se se svými společníky prodíral nekonečnou džunglí a pojídal brouky, aby se udržel naživu, se přihodilo mnohé. Murad si nemohl pomoci, ale cítil, že se svět během krátké doby stal pro něj cizím místem. Ale Sequerové byli zničeni, stejně tak jako Carrerové. To znamenalo že on, lord Murad z Galiapena se stal nejbližším královým příbuzným. Hebrionem prolétl zlý vítr, který nikomu nepřivál nic dobrého, snad alespoň jemu ta válka k něčemu bude.

Král ho přijal na zahradě, uprostřed cvrkotu cikád a šumění cypřišů. Téměř před rokem se s ním na tomto místě Murad setkal a přednesl mu svoji žádost o vyslání objevitelské expedice na západ. Svět se od té doby změnil. Oba se stali jinými muži, než kteří se tu onoho jarního rána domlouvali.

Král za ten rok zestárl. Kdysi temné kadeře měl tu a tam prokvetlé stříbrem a do tváře se mu vyryly jizvy, ne nepodobné Muradovým. Byl vyšší, než si ho Murad pamatoval, a jeho chůzi poznamenala zranění, která utrpěl při osvobození města. Usmál se na bratrance přátelským úsměvem. Muradovi neušlo, že mu tváří přeletěl výraz šoku, který rychle silou vůle potlačil.

„Bratranče, jsem rád, že tě znovu vidím.“

Objali se, jeden druhého drželi na délku paží za ramena a navzájem si upřeně hleděli do tváře.

„Tvá cesta musela velmi tvrdá," promluvil Abeleyn.

„Myslím, že totéž bych mohl říci o vaší pouti, sire."

Král přikývl. „Čekal jsem, že se ozveš dříve. Nalezl jsi ten tvůj západní kontinent?"

Murad si sedl na kamennou lavičku, vyhrátou paprsky slunce, králi po boku.

„Ano, našel jsem ho."

„A stála ta cesta za to?"

Na několik sekund ztratil Murad řeč. V mysli mu proběhla řada obrazů. Velká kopule Undabane, která se před nimi vynořila z divoké zeleně džungle. Masakr jeho mužstva. Zpáteční cesta džunglí. Ubohé zbytky vypálené pevnosti Abeleius, které našli po návratu. Bardolinovo vytí, které se za nocí ozývalo lodí spolu se skučením větru. Na chvíli zavřel oči.

„Celá výprava byla od začátku ztracená, sire. Ti, kteří vyvázli s holými životy, jsou ti šťastnější. Bylo to - bylo to jako strašlivá noční můra."

„Vyprávěj."

A Murad vyprávěl. Vyprávěl všechno, co se stalo od okamžiku, kdy před několika měsíci zvedli kotvy v abrusijském přístavu. Řekl Abeleynovi v podstatě všechno, ale nezmínil se příliš podrobně o Grielle nebo o tom, co se stalo z Bardolina. A Hawkwoodova role v celém příběhu byla také jen nepatrná. Všichni podle něj přežili jen díky odhodlání a odvaze lorda Murada z Galiapena, který si nikdy nezoufal, ani v nejhorším okamžiku.

Ptáci zpívali svoje vítání úsvitu a Murad cítil v ranním vánku vůni jalovce a levandule. Příběh, který právě odvyprávěl, zněl jako jedna z těch varovných zkazek, které kolují v námořnických krčmách. Ne jako něco, co se opravdu stalo. Bylo to jako zlý sen, ze kterého se konečně probudil do slunné reality skutečného světa.

„Zvu tě na oběd," řekl král, když Murad skončil. „Také mám příběh k vyprávění, ačkoliv jsi z něho jistě část již slyšel."

Král se zvedl z lavičky za slyšitelného zapraskání dřeva a oba muži, doprovázení ptačím zpěvem, opustili zahradu společně.

Zprávu přinesl Golophinovi do paláce chlapec z přístavu. Vyhnul se všem vojákům a strážím a skoro praskal novinkami. Z daleké plavby se konečně vrátila loď *Gabrionský orel*, a její kapitán posílá jakýsi vzácný náklad nahoru do kopců do Golophinovy věže. Bude tam kolem poledního. Kapitán Hawkwood by se s ním rád setkal dnes večer, jestli to bude možné. Celý přístav vřel vzrušením. Přeživší posádka *Orla* byla oslavována v každé přístavní krčmě, která stála v Dolním městě. Vyprávěli příběhy plné cizích zemí, cizokrajných zvířat a zlatonosných řek!

Golophin obdaroval chlapce za jeho námahu stříbrnou korunou a na chvíli se zastavil v zamyšlení. Měl tušení, které mu našeptávalo, co za náklad mu kapitán Hawkwood posílá. Utrhl se na špiclujícího palácového sluhu, nařídil, aby mu okamžitě osedlali jeho mulu, a pak se vydal do svých komnat v paláci posbírat knihy a jisté bylinné ingredience, o kterých předpokládal, že je bude potřebovat.

Tam ho také našla Isolla, jak si ve spěchu balí zavazadlo.

„Něco se stalo a já se musím okamžitě vrátit do své věže," vysvětlil jí. „Možná, že budu pryč několik dní."

„Ale copak jsi neslyšel tu novinu? Ze západu se vrátil jakýsi lord, který se tam vydal hledat Západní kontinent. Dnes odpoledne bude hvězdou audience."

„To jsem slyšel, ale jeden můj dobrý přítel se dostal do... do potíží a já jsem jediný, kdo mu může pomoci."

„To musí být opravdu blízký přítel," Isolla zřetelně překypovala zvědavostí. Myslela si, že Golophin nemá nikoho blízkého, snad jen samotného krále.

„Kdysi byl mým žákem."

Na dveře zaklepalo páže a pak strčilo do komnaty hlavu.

„Mula je osedlána, pane."

„Děkuji ti." Golophin si přehodil přes hubené rameno koženou tašku, nasadil si klobouk se širokou krempou a spěšně políbil Isollu na tvář. „Zatímco budu pryč, dávej pozor na krále."

„Ano, samozřejmě. Ale Golophine -“

V tom okamžiku zmizel. Isolla v záchvěvu hněvu a překvapení mohla jen dupnout nožkou. Koneckonců - proč by svým citům nedala průchod? I když měla Golophina velmi ráda, občas ji jeho nadřazenost pěkně rozčilovala.

Sice přijde o audienci, ale něco jí říkalo, že Golophinova nutná pomoc příteli souvisela s návratem lodi ze západu.

Isolla se rozběhla do svých komnat. Potřebovala se převléknout do něčeho vhodnějšího k jízdě.

Kapitola jedenáctá

Armáda se probudila ještě za tmy, těsně před rozbřeskem. V chladném šeru mužové zakopávali o součástky výstroje, nadávali a zatímco žvýkali armádní suchary, dýchali si na necitlivé a prochladlé prsty, oblékající se do zbroje. Corfe se rozdělil o pohár vína s Marschem a Andruwem, postával opodál a všichni tři sledovali mužstvo.

„Nezapomeň posílat kurýry," drkotal Corfe zuby. „Je mi jedno, že nebude co hlásit; alespoň mi sdělí tvoji přesnou polohu. A pro boží spasení, nepouštěj se do bitvy s větším oddílem do chvíle, než dorazí hlavní síly.“

„Bez starosti," řekl Andruw. „Á, neboj se, a nemusíš učit starou slepici kvokat.“

„To jsem si vykoledoval." Pravdou však bylo, že Corfe nenáviděl tu situaci, kdy musel Katedrálníky posílat do boje pod velením někoho jiného - dokonce i když to byl Andruw. Začínal chápat, že mu vysoká hodnost na jedné straně poskytuje větší možnosti, a na straně druhé po něm vyžaduje oběti. Potřásl si s Marschem a Andruwem rukama a díval se za nimi, dokud nezmizeli v ranním šeru. O několik minut později začali Katedrálníci sedlat koně a během další půlhodiny vyjeli v dlouhé mlčenlivé řadě z tábora. Vycházející slunce ozářilo prvními paprsky mraky nad východním obzorem.

Zbytek armády, kolem šesti a půl tisíce mužů, byl roztažen v přes půl míle dlouhé koloně, jejíž čelo směřovalo na východ. V přední hlídce jel Corfe, obklopen asi patnácti kyrysníky, jedinými, kteří zbyli z jezdeckého regimentu Ormannovy Hráze. Jeho trubač Cerne trval na tom, že zůstane s ním. Andruw si ponechal z ceremoniálních důvodů dalších patnáct Katedrálníků jako jakousi tělesnou stráž. Za touto malou skupinou jízdy pochodovalo pět set torunských arkebuzíru následovaných dvěma tisíci Formiovými Fimbrijci a pak další tři tisíce arkebuzíru pod Ranafastovým velením. Za nimi pochodoval trén, složený z šesti set tvrdohlavých mul. Zadní voj tvořila skoro tisícovka Toruňanů.

Několik prvních mil ještě mohli vidět na hranici horizontu, jako černou šmouhu na jinak šedém pozadí, v dálce jedoucí Katedrálníky. Během dopoledne se ráz krajiny změnil. Zpouštěly se začaly objevovat kamenné vyvýšeniny, které znatelně zpomalily tempo pochodu a znemožnily přímý výhled na východ. Brzy odpoledne se znenadání vyčistila dosud zachmuřená obloha a krajinu ozářily sluneční paprsky. Na zem padaly stíny mraků, které se jim hnaly nad hlavami a připomínaly koňské oháňky. Na východě stoupaly přímo k nebi sloupky kouře, které pak ve výšce zachytily vysoko vanoucí větry a rozvály je oblohou. Byl to dým, jenž stoupal z vypálených měst podél řeky Searilu. Pěchota se na dým upřeně dívala a vojsko se ponořilo do ještě tíživějšího mlčení.

Na noc se utábořili v závětrí vysokého kopce. Když byly postaveny hlídky, dovolil Corfe vojákům rozdělat táborové ohně. Zvlněná okolní krajina je dobře ukrývala z jižní a východní strany. Panovala štiplavá zima. Obloha se vyčistila a nad hlavami jim zářily myriády hvězd, ty největší pomrkávaly rudou a modrou září.

O půlnoci dorazil kurýr od Andruwa. Strávil na cestě pět hodin. Katedrálníci se utábořili asi čtyři míle od řeky v táboře bez ohňů. Zničili tři drancující merducké bandy, a to bez vlastních ztrát, a nyní se obraceli na jihovýchod, souběžně s tokem Searilu. Tam se nacházelo poměrně velké město Berrona, které ještě nebylo vydrancováno. Ale podle zvětšujícího se počtu merduků, na které Andruw narazil, to

vypadalo, že do okolí města táhne hlavní část merducké armády. Město bylo příliš lákavým cílem, aby je nechali bez povšimnutí.

Corfe se na chvíli posadil k ohni. Zatímco se kurýr hladově pustil do jídla, postaralo se několik kyrysníků o koně a další mu osedlali čerstvého na zpáteční cestu.

Nakloněný k plamenům napsal Corfe chvatnou odpověď. Andruw měl provést průzkum okolí Berrony silou jedné nebo dvou eskadron a ostatní jednotky měl udržovat z dohledu. Hlavní část armády se vydá k Berroně zrychleným pochodem hned ráno. Corfe předpokládal, že se nacházejí nějakých pětaticet mil od města. Ta vzdálenost přesahuje délku denního pochodu, ale on věřil, že to jeho muži zvládnou. Pak na místě vyčkají dalšího vývoje situace.

Jestli se má armáda vrátit do Torunny ještě bojeschopná, tak se jí tady naskytá poslední možnost, kdy se může s merduky utkat v bitvě. Zbývají mu dva dny, nanejvýš tři, než se bude muset obrátit na zpáteční cestu, nebo bude muset snížit denní dávky na polovinu. To ovšem bude znamenat, že jim začnou padat koně. Něco, co Corfe naprosto nemohl dovolit.

Unavený kurýr znovu vyrazil. S trochou štěstí dohoní Andruwa před úsvitem. Byl to úžasný výkon, za jednu noc zdolat skoro sedmdesát mil. Jak se mu podařilo najít cestu temnotou a v úplně neznámé zemi, bylo něco zcela mimo Corfeho chápání. On a Andruw si s sebou na sever vzali množství map - jen aby zjistili, že jsou beznadějně zastaralé. Severní Torunna, rozložená ve stínu Thurianských velehor, byla vždy divočejším místem než zalidněný jih. Bylo zde málo cest a ještě méně měst, ale ze strategického hlediska to byl významný prostor. Jednoho dne, pokud k tomu bude moci Corfe něco říct, se to změní. Vybuduje v Torinnském průsmyku pevnost a od ní povedou dobré cesty až do hlavního města, aby se armáda mohla rychle přesunovat. Toruňané zde na severu příliš dlouho spoléhali na fimbrijské dědictví. Ormannova Hráz, Aekir, Torunna samotná i se spojovacími cestami, to vše byly pozůstatky po dávno zaniklém císařství. Už bylo načas, aby Torunna vybudovala něco sama za sebe.

Před úsvitem se armáda dala znovu na pochod. Corfe a Katedrálníci jeli před hlavní hlavní částí armády; velení přenechali starému Ranafastovi. Měli osamocené farmy, které merdukové nevypálili. A jednou dokonce projížděli kolem o samotě stojícího kostela, který rovněž unikl merduckým plamenům. Při bližší prohlídce však zjistili, že ho nepřátelé delší čas používali k ustájení svých koní. Našli tam také těla dvou spoutaných mužů; nohy upálené ke kolenům dosud ležely v dávno vyhaslém ohništi. Corfe je nařídil pohřbít.

Kolem poledne zastavili, aby nechali odpočinout koně a umožnili pěchotě, aby je došla. Corfe ohryzával kus soleného hovězího a tvrdý armádní suchar, a nedočkavě pátral na východním horizontu po nějaké známce života. Kolem něj si mezi sebou klidně povídali Katedrálníci svým zvláště znějícím jazykem. Povídali si i s koňmi.

Na obzoru se objevil jezdec a hovor utichl, jako když utne. Hnal koně plným tryskem a křičel mu do uší, když zakolísal na nějaké překážce; snažil se z něj vymáčet každou unci rychlosti. Byl to Katedrálník, zbroj se mu blýskala jako čerstvě prolitá krev. Corfe na něj zamával a on se k němu rozjel. O několik minut později se před nimi zprudka zarazil. Koni odletovala od huby pěna, nozdry měl celé růžové. Jezdec seskočil ze sedla a podal Corfemu zapečetěnou obálku.

„Andruw - poslal mne," vydechl.

„Dobrá práce, muži. Pojd'te sem někdo, dejte mu napít. Postarejte se o koně a dejte mu čerstvého." Corfe se odvrátil a rozvinul smotek pomačkaného papíru, na kterém byla Andruwova pečeť.

Hlavní část merducké armády se nachází tři ligy od Berrony. Je to nějakých patnáct tisíc mužů pěchoty a dva tisíce kavaléristů umístěných jako čelní záštita. Mají jenom lehkou výzbroj. Zaujal jsem pozici asi půl ligy na sever od města, abych se vyhnul prozrazení. Vypadá to, že chtějí do Berrony dnes odpoledne. Obyvatelstvo města nemá tušení ani o naší ani o merducké přítomnosti. Kdy dorazíte ?

*Andruw Cear-Adurhal
Velící plukovník*

Corfe vycítil z Andruwových slov zoufalou prosbu. Chtěl by uchránit město hrůz merducké okupace. Ale muži už dosáhli nejvyšší pochodové rychlosti. Až se obě části armády znovu setkají, bude už noc. A Corfe nehodlal riskovat noční útok s armádou vyčerpanou celodenním přesunem. A ještě proti silnějšímu nepříteli. Dokonce ani nemohl Andruwovi povolit, aby varoval obyvatele města před příchodem katastrofy - tím by prozradili, že se v oblasti nachází torunnská armáda a až by ráno zaútočila, merdukové by byli připraveni.

To se nesmělo stát. Musel Berronu nechat napospas osudu.

Byly doby, kdy by jí šel na pomoc ihned. Doby, kdy nevelel tolika mužům a kdy nezodpovídal za nic jiného než za vlastní život. Ale když teď ochromí svoji armádu, bude s celou Torunnou konec. Napsal Andruwovi odpověď, tvář měl bledou a bez výrazu.

Zůstaňte na současných pozicích. Za všech okolností se vyvarujte střetu s nepřítelem. Pěchota dorazí během noci. Ráno zaútočíme.

*Corfe Cear-Inaf
Vrchní velitel armády*

Tak a je to. Corfe cítil kolem žaludku divný pocit, když depeši kurýrovi předával. A když se muž vyšvihl do sedla a vyrazil, téměř ho zavolal zpět. Ale už bylo příliš pozdě. Katedrálník byl skoro z dohledu a za chvíli zmizel za obzorem. Už se stalo. Právě odsoudil obyvatele Berrony k noci v pekle.

„Co uděláme se zajatci?“ zeptal se Ranafast, když kolem nich prošla dlouhá kolona jejich mužů.

Pěchota se po krátkém odpočinku opět zvedla. Slunce se už sklánělo k západu a před nimi byl ještě pořádný kus cesty, než se jim podaří dostihnout Andruwa a Katedrálníky. Ale zatím žádný muž neodpadl, jak Corfeho infomovali Ranafast a Formio. Zpráva, že mají zaútočit na nepřítele, je naplnila novou energií a vůlí pokračovat.

„Nech je jít,“ řekl klidně Corfe. „Nejsou pro nás ničím jiným než zatracenou přítěží.“

Ranafast se na něj dlouze zadíval, tmavé oči se mu ostře zablýskaly nad orlím nosem a ocelově šedou bradkou, zastřiženou do špičky.

„Mohl bych říct mužům, aby se o ně postarali," navrhl.

„Ne, propusť je na svobodu, ale chci s nimi nejprve mluvit."

„Pane, musím protestovat -"

„Nechci, aby se z našich mužů stali vrahové, Ranafaste. Když začneme zabíjet bezbranné zajatce, klesneme na stejnou úroveň jako oni. Každý bude mít zítra hromadu příležitostí zabít si merduka v otevřené bitvě. A teď mi pošli ty zajatce."

„Doufám, že víte co děláte, generále," prohlásil Ranafast a odjel.

Zajatci vypadali už jen jako hromádka roztrhšených trosek. Hlídali je dva Fimbrijci, kteří se na ně dívali s očividným pohrdáním. Před Corfem se chvěli strachem, jako by byl jejich popravčím. Část jeho bytosti toužila dát je zabít. Nedělal si iluze o tom, co tady na severu prováděli, ale také musel vzpomínat na armádu sedláků, kterou zmasakroval na jihu. To byli poddaní hraběte Narfintyra, malí farmáři přinucení chopit se zbraně a bojovat za zájmy svého pána, pána, kterého skoro neznali a který se na ně díval jako na lehce nahraditelný majetek. Z toho masakru, té zbytečné smrti nešťastných ubožáků, se Corfe i po tak dlouhé době ještě nevzpamatoval. A tihle merdukové byli vlastně stejní ubožáci. Byli násilím odvedeni do sultánovy armády a museli opustit své rodiny a farmy. Někteří dokonce neměli v žilách ani kapku merdukové krve. Bude v nadcházejících měsících zabíjet tisíce takových bezejmenných chudáků, ale to byl nevyhnutelný následek války. Nevykoupí své svědomí další chladnokrevnou vraždou. Stejně mu už ulpělo na rukou příliš mnoho krve.

„Můžete svobodně odejít," řekl zajatcům. „Mám pouze jednu podmínku. Nesmíte se znovu připojit k merdukové armádě, ale namísto toho se vraťte domů k rodinám. Vím, že v téhle válce nejste z vlastní vůle, ale jenom proto, že vás k tomu přinutili. Odejděte v míru."

Zajatci na něj nevěřícně zírali, pak se podívali jeden na druhého a začali brebentit v rychlé merdučtině a normanštině. Byli nedůvěřiví; příliš překvapení, aby mohli mít radost. Někteří dokonce vztahovali ruce, aby se dotkli jeho třmenů, a on popohnal koně kousek dál.

„Tak už běžte. A už nikdy se do Torunny nevracejte. Pokud se vrátíte, tak vám slibuji, že zemřete.“

„Děkujeme vám, Výsosti!“ vykřikl potlučený muž, ve kterém Corfe poznal Felipia. Pak se merdukové otočili na patě a jako jeden muž se rozběhli k dlouhým stínům Thurianských velehor, jako by se snažili utéct co nejdál, než Corfe změnil názor. Kolem pochoduující Toruňané se dívali, jak utíkají. Někteří si zhnuseně odplivovali. Neprotestoval však ani jeden.

Corfe se otočil k Ranafastovi, který seděl na koni opodál. „Tak co, Ranafaste, stal se ze mě zatracený hlupák? Začínám měknout?“

Veterán se usmál. „Možná, můj chlapče, možná. Ale možná se z tebe stává politik. Zatraceně dobře víš, že se ti bastardi budou snažit dostat zpátky ke své armádě. Ostatně nemají kam jinam se vrátit. A když se jim to podaří, tak se zpráva o tom, že Toruňané se chovají dobře ke svým zajatcům, rozletí jako požár za suchého léta. Když si merdučtí odvedenci budou myslet, že je nezabijeme, když složí zbraně, nebudou bojovat tak tvrdě.“

„To je to, v co doufám, i když si stále nejsem jist, zda se to stane. Ale dospěl jsem názoru, Ranafaste, že nemůžeme vyhrát válku jenom silou zbraní, potřebujeme i chytrost a lest.“

„To teda potřebujem. Ale moc dobře to nechutná, nemám pravdu?“ a pak Ranafast obrátil koně a připojil se k pochoduující koloně. Corfe zůstal stát na místě a díval se na propuštěné merduky, jak bláznivě uhánějí do kopců, dokud se nezmenšili na malé černé body na sněhovém pozadí Thurianských hor. Na krátkou chvíli zatoužil, aby i on mohl běžet s nimi, ke svobodě.

Katedrálníctví průzkumníci je vedli nocí na místo setkání. Počasí se ohlásilo mrznoucím mrholením, které přinesly z hor dující větry. Vítr však také překryl veškerý hluk, který působili. Muži měli hlavy skloněné únavou a těžce za sebou vlekli nohy. V temnotě noci se poháněčům utrhlo a ztratilo kolem jednoho tuctu mul, ale jinak byla armáda nedotčená; trochu prochládlá, ale bojeschopná. Andruw pro ně našel kryté tábořiště asi pět mil severně od města. Údolíčkem protékal i potok, ze kterého nedočkavě pili bok po boku muži i koně. Když se

vojáci uložili k nedlouhému spánku, mnozí před usnutím zvedli hlavy a dívali se k jihu. Tam se na obloze odrážela oranžová záře. To hořela Berrona.

Andruw přivítal Corfeho bez úsměvu, tvář se mu ve stínu přilby zračila jen nezřetelně a šerem se blýskaly pouze uhlíky jeho očí.

„Merducká kavalerie vjela do města asi před hodinou,” řekl místo pozdravu. „Muže odvedli do kopců na jihu. Teď se baví s ženami.”

Corfe k němu dojel tak blízko, až se dotýkali koleny.

„Nemůžeme s tím nic dělat - aspoň ne dnes v noci. Muži padají únavou. Zaútočíme na ně za úsvitu, Andruwe.”

Andruw přikývl. „Já vím. Musíme být rozumní,” ale hlas mu přetékal potlačovanými emocemi.

„Už víš, kde mají hlavní síly?”

„Ty táboříš na jihu. Ležení je plné lupu a žen z více než půltuctů měst. Ti syčáci mají lehký život. Musí si tady na severu připadat jako na dovolené.”

„Ta jim skončí zítra ráno na úsvitu, to ti slibuji. A teď nech svolat ostatní důstojníky. Chci, abys nám přesně popsal postavení těch bastardů.”

Andruw přikývl a začal otáčet koně. Pak se zarazil.

„Corfe?”

„Ano?”

„Musíš mi něco slíbit.”

Andruwův hlas byl plný smutku a nenávisti. Bylo příliš tma, aby mu Corfe viděl do tváře. „Pokračuj.”

„Slíb mi, že zítra nebudeme brát zajatce.”

Do ticha, které po jeho slovech zavládlo, zaznělo jen šustění větru a hluk armády, která se ukládala ke spánku. Politika, strategie, jeho hovor s Ranafastem, to vše prolétlo Corfemu hlavou. Ale pod tím vším se ozval silnější pocit. Vědomí vlastního utrpení a utrpení přítele. Když konečně Corfe odpověděl, zněl mu hlas drsně jako Andruwovi.

„Dobrá, zítra nebudou žádní zajatci, to ti slibuji.”

Kapitola dvanáctá

Město Berrona bylo odevždy nepříliš významným místem, vystrčeným daleko od severozápadní hranice Torunny, nedaleko řeky Searil. Přimo ve stínu západního Thurianu zde bydlelo kolem šesti tisíc duší. Jejich jediným spojením s Torunnou byla prašná cesta, která se táhla na jih a mizela v kopcích. S pádem Ormannovy Hráze se technicky vzato octli za merduckými liniemi, ale ztraceni v pustině uprostřed zimy, kdy cesty byly navíc nesjízdné, se cítili poměrně v bezpečí. Podle vlastního mínění byli příliš daleko od cesty, blíže k Aekiru než k Torunně. A navíc je skrývala úpatí Thurianských hor. Válka je minula a stále byla jen mlhavou pověstí, něčím, o čem se tlachá za zimních večerů, nic víc. Několik uprchlíků z Aekiru se po pádu města dostalo nějakým způsobem až sem. Zde byli dobře uvítáni, v místní hospodě jim našli útočiště a oni strašili posluchače vyprávěním historek plných násilí a hrůz války.

„Utíkejte!“ říkali usedlíkům, „překročte řeku Torrin, dokud je čas.“

Ale Berroňané nevěřili, i když se děsili historek o válečném šílenství, a nevěřili, že se jich válka může také dotknout.

„My jsme příliš daleko, mimo cesty,“ říkali. „Co by dělali merdukové tak daleko na severu, když armády bojují dole na pláních v okolí hlavního města? Překážáme válku tady a pak uvidíme.“

Šokovaní Aekiřané, utečenci z kdysi tak kvetoucího města, jen potřásali hlavami. A přestože byli pozváni, aby zůstali, odmítli přerušit svůj útek na západ a dál prchali přes blízkou torunnskou hranici.

Nakonec se zdálo, že lidé z města mají pravdu. Zima se přehoupla do druhé poloviny a nový rok se stal starším. Vypadalo to, že na Berronu všichni zapomněli a nechali ji bez povšimnutí. Lidé lovili v kopcích, tak jak to dělali vždy během zimy už dlouhá léta. K rybolovu vysekávali díry do ledu, který pokrýval řeku Searil. Ujíдали ze svých zásobáren plných sušených ryb a ovoce. A okolní svět je nechával na pokoji.

„Podívej se, Arjo, koně! Podívej, muži na koních.“

Dívka se narovnala a rukama zaťatýma v pěst se opřela o boky jako nějaká stará žena, ačkoli jí ještě nebylo ani patnáct. Zastínila si oči před sluneční září, jež se odrážela od sněhu, a podívala se přes bílé kopce k místu, kam s radostným vzrušením ukazoval mladší bratr.

„Zase máš nějaké vidiny, Narři. Vůbec nic nevidím," a dál drsným provazem svazovala nasbíranou otep palivového dřeva. Černé vlasy jí padaly přes obličej. Ale bratr Narfi ji znova zatahal za rukáv.

„Podívej, vsadím se, že teď je už uvidíš! Už je přece může vidět každý!"

Rozmrzele ho plácla přes ruku a znova se zahleděla do dáli. Na tu vzdálenost rozeznala jen temné kontury; postavy jely v zástupu, jenž se vinul po úbočí jako had. Byly tak daleko, že se téměř nedalo rozeznat, zda se vůbec pohybují. Určitě to byli muži na koních. Dlouhá kolona se brodila sněhem a snažila se skrýt před dujícím větrem. Arja viděla, jak se sluneční paprsky odrážejí na zbroji, hrotech kopí, helmách a od hradních plátů.

„Vidím je," řekla tiše. „Teď je už vidím."

„To jsou vojáci, Arjo! Co myslíš, jsou to naši? Myslíš, že mi dovolí projet se na koni?"

Arja nechala dřevo dřevem a uchopila bratra pevně za ruku. „Musíme jít domů!"

„Ne! Chci se na ně podívat. Chci na ně počkat!"

„Mlč, Narři! Co když to jsou merdukové?"

Při slově merdukové se bratrova tvář zakabonila.

„Tatínek říkal, že nikdy nepřijdou," zadoufal.

Sestra ho táhla domů a když se ohlédla přes rameno, viděla, jak se postavy zvětšily. Temný had se rozpadl do stovky malých postavíček, všechny postupovaly v dlouhé řadě. Dál a dál, až tam, kde mraky a velká vzdálenost neumožňovaly vidět ostře. Vypadaly jako linie vzdáleného lesa, který se dal na pochod podél úpatí kopců. Je to nějaká armáda. Nikdy předtím žádnou armádu neviděla, ale teď okamžitě věděla, o co jde. Velká armáda! Zalapala po dechu a hlavou jí jako jarní déšť prolétla slova modlitby. Ale oni určitě budou pokračovat dál. Ještě nikdy do Berrony žádná armáda nepřišla, určitě město minou. Musí ale rychle všechno říct otci.

Odpoledne vjeli do města jezdci. Přijeli, jako by se vítězní válečníci vrátili domů. Byly jich stovky, možná tisíce, všichni na vysokých koních, odění v cizokrajných zbrojích. Ratiště kopí jim zdobily hedvábné praporky. Každý měl pár křesadlových pistolí, zavěšených na sedlových brašnách. Ztichlí obyvatelé lemovali ulice, někteří jezdci i mávali, a oni posílali polibky ženám. Velitelé sesedli před radnicí. Starosta, bílý jako sníh, čekal na schodech. Jeden z krásně oděných jezdců sundal přílbu a ukázal snědou a usměvavou tvář s očima černýma jako uhlíky.

„Přináším pozdravení ve jménu Aurungzeba, mého sultána, a proroka Ahrimuze. Ať žije na věky!“ vykřikl jasným mladým hlasem. Jeho normanština byla dokonalá, jen malinký přízvuk naznačoval, že nemluví svou mateřštinou.

„Ries Millian, starosta města,“ představil se muž na schodech; tvář měl bílou a chvěl se mu hlas. „Vítejte ve městě Berrona.“

„Děkuji ti. Nyní prosím řekni všemu lidu tohoto města, aby se shromáždil zde na náměstí. Musím jim sdělit jedno oznámení.“

Millian zaváhal pouze na okamžik.

„Co od nás chcete?“ zeptal se.

„To brzy zjistíte! A nyní udělej, co jsem ti nařídil.“

Merducký důstojník se otočil a v rodné řeči vydal několik rozkazů. Jezdecká kolona se rozpadla. Kolem dvou stovek bojovníků zůstalo na náměstí před radnicí. Zbytek se rozdělil do skupin o jednom či dvou tuctech a rozjel se z náměstí do okolních ulic. Podkovy koní zvonily na dláždění.

Starosta se šeptem domlouval s ostatními členy rady. Nakonec předstoupil. „Nemohu udělat, co jsi nám nařídil. Nej dřív nám pověz, co s námi hodláš udělat,“ dožadoval se odvážně. Muži za ním přikyvovali na souhlas s těmito slovy.

Merducký důstojník se pousmál a beze slova vytáhl svůj tulvar. V nepřítisť jasném slunečním světle se zableskla ocel a Ries Millian najednou klečel na kolenou a chrčel. Jeho ruce se bez úspěchu snažily zastavit krváčení z rány v hrdle. Krev se rozlévala po dlažbě a stoupala z ní pára jako z vařící polévky. Starosta padl na bok, zachvěl se a pak už ležel bez hnutí. Z davu vyběhla žena, křičela a padla na tělo.

Merducký důstojník nervózně pokynul a dva z jeho mužů odtáhli stále křičící ženu od starosty. Před přihlížejícím davem z ní stáhli oblečení. Jak rozřezávali oděv, pořezali jí i nohy. Když byla nahá, ohnuli ji a jeden z nich jí vrazil skimitar mezi nohy po rukojet'; bylo slyšet křupnutí kosti. Žena zmlkla a padla na zem. Merdukové se začali pochechtávat. Ten, co ji zabil, očichal svůj krvavý meč a posupně se na své druhy zašklebil. Znova se rozesmáli. Merducký důstojník si otřel zbraň do starostova roucha a otočil se na znehybnělou skupinu mužů, s kterými se Millian prve šepetem domlouval.

„Udělejte, jak říkám. Přiveďte na náměstí všechny, a to hned!“

Slunečný den se změnil v předčasný zimní večer, ale obyvatelům Berrony se zdál neskutečně dlouhým.

Merdukové vydrancovali každý dům. Vjížděli do místností na koních. Oddělili muže od žen a dětí a několik stovek nájezdníků je odvedlo na jih do kopců. Pak se odtamtud po celou noc rozléhala studeným vzduchem střelba, jako by nikdy neměla skončit. Zněla hodiny a ženy si neuvědomovaly, co to znamená. Nájezdníci dověkli do města několik pastevců; byli zkrvavení a vystrašení. Říkali, že na jih od města se utábořila obrovská merducká armáda, ale nikdo jim nevěřil nebo neměl čas zvažovat význam tohoto sdělení. Jejich vlastní tragédie jim zcela zaplňovala mysl.

Arja viděla, jak jsou ženy zatahovány do prázdných domů skupinami smějících se vojáků. Pak se ale z domů ozývaly výkřiky, a vojáci vycházeli, zapínajíce si zbroj. Usmívali se a líně spolu mluvili rodnou řečí. Friedu, kovářovu ženu, považovanou za nejkrásnější ve městě, svlékli a přinutili ji nalévat víno merduckým důstojníkům, kteří se ubytovali ve starostově domě. Jejího manžela vytáhli z davu, připoutali ho v rohu místnosti a odtud se musel dívat, jak ji jeden po druhém znásilňují. Nakonec ji chladnokrevně zabili a jeho potom oslepili, vykastrovali a nechali ležet na podlaze. Nikdo se mu neodvážil pomoci, vykrvácel vedle zpusťšeného těla své ženy. Arja se to dozvěděla od propuštěných žen, se kterými bylo zacházeno stejně jako s Friedou. Ony to viděly na vlastní oči.

Skoro padesát mladých a krásných městských žen merdukově vehnali do radnice. Nastala noc a okupanti zapálili na ulicích ohně, jako palivo jim sloužil nábytek z prázdných domů. Drancovali po celém městě. Brali vše, co mělo nějakou hodnotu, a co nemohli odnést, ničili. Mnohé budovy vypálili až do základů. Říkalo se, že v domech uvěznili všechny staré lidi a pak je zapálili.

Otce Arja neviděla od okamžiku, kdy byli muži odvedeni. Osmiletého bratra odtáhli s ostatními muži. Zůstala sama v davu žen a dívek, zavřených v temnotě. Některé ženy plakaly, ale většina byla potichu. Čas od času se ozýval kradmý šepot, ženy uvažovaly o osudu mužů, otců a bratrů.

„Všichni jsou mrtvi!“ sykla jedna z žen. „Všichni jsou mrtvi a my je brzy budeme následovat.“

„Ne, ne,“ odmítla to další. „Odvedli muže, jen aby pro ně pracovali. Proč by zabíjeli pracovní síly, naši muži kopou obranné zákopy před městem. Proč zabíjet ty, kteří pro tebe pracují? To nedává smysl.“

Tato naděje, byť jen malá, zvedla náladu mnoha ženám.

„To je válka,“ říkaly, „ale určitě to má nějaký význam. Vojáci mají své rozkazy. Teď jsme tedy pod merduky. Ti přece musí také jít, přizpůsobíme se. Můžeme jim být užiteční.“

Ozval se rachot a mohutné dvojité radniční dveře se otevřely. Tmou venku prosvětlovala oranžově červená barva hořících domů. Ženy spatřily v záři plamenů siluety mnoha mužů; někteří třímali láhve, jiní holé meče. V této situaci se nedalo mluvit o užitečnosti.

Někteří povykovali, jiní byli úplně tiší. Merdučtí vojáci procházeli mezi ženami, dívali se jim do tváří a přejížděli jim dlaněmi po tělech, jako by si na trhu vybírali koně. Když našli, co se jim líbilo, uchopili ženu za zápěstí nebo za vlasy a vytáhli ji ven. Tak odvěkli asi polovinu žen. Poté dveře znova zavřeli. Ženy uvnitř se strachy natlačily do rohů a navzájem se mlčky objímaly.

Zvenku se ozývaly ženské výkřiky a mužský smích. Arja zůstala se zbytkem žen v radnici, mysl zastřenou bílou nenávistí. Každý zvuk zvenku připomínal noční můru. Nemohla uvěřit, co se dnes stalo. Bylo to všechno hrůznější, než si kdy dokázala představit. Jako by se

otevřelo okno do světa, v jehož existenci dosud nevěřila. Vypadá válka opravdu takhle?

Ženám se zdálo, že uplynulo několik hodin; nemohly přesně říct kolik času strávily v temnotě a jejich odhad byl změněn a zkreslen světem, do něhož byly uvrženy.

Výkřiky ustaly, ale nikdo nespál. Seděly, vzájemně se objímaly, zíraly na temné dveře a jaté děsem čekaly, až se otevřou.

Opět nastala ta chvíle, ozval se rachot a radnice se otevřela dokořán. Arja si téměř oddechla. V temném očekávání cítila, že napětí musí brzy prasknout jako příliš ohýbaný prut.

Výběr byl rychlý. Stín, který smrděl potem, pivem a zvratky, popadl Arju za paži a vytáhl ji do ďábelské záře ohňů. Na náměstí postávaly povozy plné nahých žen, které ukrývaly zkrvavené tváře pod vlasy. Na dlažbě leželo několik těl s rozpáranými břichy; kolem se povalovaly vnitřnosti jako rozmačkané jahody. V jednom ohni hořel předmět připomínající kmen stromku. Díky štiplavému zápachu bylo jasné, že to, co hoří, není dřevo.

Muž, který Arju táhl za sebou, byl malý a k jejímu překvapení neměl tmavou pleť a tmavé oči. Vypadal jako Toruňan a promluvil dobrou normanštinou.

„Svlékni se, rychle!”

Udělala, co jí bylo nařízeno. Všude kolem ní se svlékaly ženy a dav několika set mužů přihlížel. Když zůstala ve spodním prádle, nemohla pokračovat, celé tělo jí zachvátila strnulost a ona pocítila paniku, jež ji zcela ochromila. Torunnsky vypadající merduk se zasmál, zhluboka se napil z láhve a potom z ní strhl spodničku. Stála před ním nahá.

Několik jeho kamarádů ji obstoupilo, dívali se na ni, jako by ji chtěli sníst očima. Několika plesknutími jí odtrhli dlaně, kterými se snažila zakrýt, a potom se začali opile smát. Někteří měli rozepnuté kalhoty a vykukující penisy se v záři ohně leskly. Arju zachvátila temná křídla propastné hrůzy. Znova ji naplnil pocit nereálnosti toho všeho.

Vojáci mezi sebou klábosili merducky tak klidně a nenuceně, jako když se muži setkají po perném pracovním dni v hospodě. Dva ji chytili za paže, dva další ji přinutili roztáhnout kolena. Potom ten malý,

torunnsky vypadající voják uchopil pevně svoji láhev a vrazil ji Arje mezi stehna.

Vykřikla v agónii bolesti a bezmocně se zmítala v sevření čtyř vojáků, kteří ji drželi. Ten malý voják chvíli jezdil hrdlem láhve nahoru a dolů, a když ji konečně vytáhl úplně, sklo bylo zabarveno do ruda a třpytilo se. Zamrkal na své kumpány a dlouhým douškem se z krvavého hrdla napil, pobaveně pomlaskáváje.

Potom ji ohnuli přes poničené křeslo; do prsou a břicha se jí zabodly třísky, jeden z nich do ní zezadu vnikl a začal přirážet do potrhaného lůna. Cítila jenom rezavou bolest. Noc osvětlovala krvavá zář táborových ohňů, ruce, které držely její dlaně, přestala cítit. Do rtů jí začalo narážet něco měkkého, odtáhla od toho příšerného zápachu hlavu, ale někdo ji chytil za vlasy a normansky přikázal:

„Otevři ústa.“

Vzala tu věc do úst a ta věc narostla. Zarážela se jí hluboko do hrdla, až se začala skoro dusit. Poté do ní vráželi z obou stran. Zezadu ji zalila teplá tekutina, jakýsi muž zanedával a pak se začal smát. Také do úst jí pronikla tekutina, slaná a hnusná. Ta věc, kterou měla v ústech, znova změkla a vypadla. Začala zvracet; vyčistila si tak ústa.

Náhle ji ruce pustily a ona upadla na tvrdé dláždění. Cítila chlad a vlhkost. *Už je to pryč, pomyslela si, už je to hotovo.*

Ale přišla druhá skupina vojáků, odstrčila tu první a Arju znova postavili na nohy.

Vzduch úsvitu plnil pach spáleniny. Na modrém zimním horizontu se převaloval dým. Vojáci na náměstí si udělali čas, aby vyhřebelcovali koně a začali se přehrabovat v sedlových vacích, aby si udělali snídani. Konečně zazněla řada rozkazů a vojáci nasedli. Koně byli obtíženi vinnými měchy, živými kuřaty, ranci s oblečením a cinkajícími vaky. Důstojníci se shromáždili na jižních kopcích mimo město. Mezi nimi byla i skupina nádherně oděných starších důstojníků z merduckého hlavního voje. Praporečníci drželi povlávající hedvábné prapory.

Konečně se těžce naložená kavalerie zformovala a začala opouštět vydrancovanou Berronu. Někteří vojáci měli kocovinu a těžkou hlavu, jiní klímbali v sedlech a další byli stále ještě opilí. Nasměrovali koně na

jih. Zde, asi dvě míle od města, byl rozbit velký merducký tábor. Odcházeli za východem slunce a s oranžovou září svítání po levé ruce. Za zády nechali vypálené a vyplundrované město. Na konci kolony jel půltucet povozů tažených mulami, tažnými koňmi a osly. V nich se ukrýval houf nahých, krvácejících a ponížených žen, které se, natěsnané k sobě, krčily tiše jako postrašená ptáčata. Sultánovi vojáci začali s lehkým srdcem zpívat vítání východu slunce a nového dne.

Arja seděla schoulená, hlavu mezi koleny, a snažila se odpoutat od okolního světa. Ona a další ženy, které přežily, byly namačkány jedna na druhou, aby se alespoň trochu zahřály. Některé tiše naříkaly, ale většina měla suché oči a nepřítomný pohled. Myšlenky měly velmi daleko. Některé si skoro ani nevšimly, když merdukové přestali zpívat.

Povoz zastavil a muži začali křičet. Arja zvedla hlavu.

Merducká kolona se rozpadla na neuspořádaný dav jezdců a mužů, kteří pobíhali zmateně sem a tam. Co se děje? Někteří merdukové v panice zahazovali nakradenou kořist, jiní se zbrkle snažili vytáhnout pistole z jezdeckých brašen. Důstojníci řvali.

A pak Arja spatřila důvod celého zmatku. V kopcích za vypálenou Berronou se zjevila dlouhá linie bojovníků. Byly jich tisíce. Sice ještě na míle daleko, ale blížili se rychle. Černé odění vojáci, někteří měli v rukou pušky, jiní nesli na ramenou píky. Běželi neúnavně, cílevědomě, hrozivě, jako stroj.

„Armáda je tady. Toruňané přišli,“ vykřikla radostně jedna z žen.

Nejbližší merucký voják ji skimitarem nenávisťně sekl přes hlavu, až mrtvá přepadla přes bočnici povozu.

Po několika minutách zmatku se merdukové velmi nejistě zformovali. Celá vlna kavalérie se v rychlém, vyčerpávajícím trysku obrátila na jih. Vozy s nakradenou kořistí ponechala osudu.

Jak těžké je mít znovu zájem o okolní svět! Skoro jako ožít v nové agónii znovuzrození. Arja se zvedla na zkrvavělá kolena, aby lépe viděla, co se vlastně děje. Z očí jí začal téci potok slz.

Země pod koly vozů se začala třást jakoby v rytmu podzemního hromu; to byl důsledek hluku a fyzické přítomnosti vojska. Toruňané se nezmenšenou rychlostí proplétali ulicemi vypáleného města, za ním se formace znovu semkla, aniž ztratila rychlost. Ale nikdy se jim nepodaří

dohnat merduckou kavalerii. Všichni jsou pěší. Cítila, jak jí v srdci sálá horký plamen čisté nenávisti. *Merdukové utečou. Zabili bratra a otce. A přesto utečou!*

Dunění vycházející ze země se stalo intenzivnějším. Teď už to byl slyšitelný řev, jako by se kamením a masivem kopců prodírala zuřivá řeka.

Najednou se jako překvapivý úder apokalypsy objevila na dohled velká masa kavalerie, rozvinuté v široké linii. Vyjeli zpoza obzoru na jihu, do cesty prchajícím merdukům. Zaslechla signál loveckého rohu, který se nesl čistě a jasně nad neskutečným dusotem tisíců koní v plném trysku. Jezdci byli oděni do šarlatové zbroje a když se blížili, zpívali.

Merdukové se zoufale ohlíželi a i na tuto vzdálenost mohla Arja vidět hrůzu, jež se jim zračila ve tvářích. Divoce kopali koně do slabin a odhazovali kořist, zbraně a dokonce i přilbice. Ale to jim nepomohlo, nebyli dost rychlí.

Rudí jezdcí vpadli do davu merducké kavalerie jako šarlatový blesk. Viděla, jak tucty nepřátelských koní srazila na zem pouhá síla nárazu. Merdučtí vojáci byli vymrštěni vysoko do vzduchu a nabodnuti na hrot kopí. Nepřítel vypadal, jako by se jednoduše rozpustil. Červené řady přes něj prostě přejely a během chvilky pozabíjely stovky mužů. Jen pár tuctů merduků se dokázalo vyprostit z hromady mrtvých mužů a koní. Pokračovali v šíleném úprku k hlavnímu táboru na jih. Hodně jich křičelo a prchalo po svých, ale do těžké zbroje oděni šarlatoví kavaleristé je lovili jako králíky. Probodávali je oštěpy nebo je zadupávali do země kopyty koní. Pak se znovu ozval hlas rohu. V tom okamžiku přestali jezdcí nepřátele pronásledovat a zformovali se do linie. Nad hlavami jim zavlál rudý prapor; nesl znak, který nedokázala rozpoznat. Celá akce netrvala déle než tři nebo čtyři minuty.

Torunnská pěchota běžela podél vozů. Muži ztěžka lapali po dechu, studený pot jim stékal po obličejích, v očích měli led. Drželi vyrovnané řady, jako by byli spojeni neviditelnými řetězy. Zvuk, který vydávali, zněl, jako by jim z hrdel unikalo zvířecí vytí. Jeden muž v běhu chytl Arju za ruku, krátce ji políbil a utíkal dál. Ostatní jen vztekle brečeli, když vozy míjeli, ale všichni drželi své místo ve formaci. Dým ze zapálených doutníků tkvěl ve vzduchu jako vzácný parfém války. Když

dosáhli útvaru kavalerie, jezdci se rozdělili na dvě části a zaujali pozice na bocích. Takto sjednocená formace pokračovala vpřed nyní už jen rychlým pochodem. Vzdálenost mezi nimi a merduckým táborem se začala zkracovat. Pochodovali jako klidná, nezastavitelná a smrtonosná vlna.

Tento pohled se Arje nesmazatelně vryl do paměti; připadal jí jako jedna z nejúžasnějších věcí, které kdy v životě viděla.

Kapitola třináctá

Ceremonie byla krátká, jako by částečně popírala prvotní důvod. Odehrávala se pod otevřeným nebem, bílé vrcholy Thurianských hor na severním horizontu poskytovaly nádherné kulisy. Ruiny Ormannovy Hráze zářily v pozadí jako prastarý monument, scénérii dokreslovala řeka Searil, pospíchající k západu.

Dva tisíce merduckých kavaleristů, oděných do parádních uniforem, obklopovalo ze tří stran velkého čtverce samostatnou skupinu mužů. Na čtvrté straně byl vystavěn zvláštní pavilon, krytý lesknoucím se hedvábím. Vítr si lehce pohrával s lehkou látkou. Uvnitř na šarlatovém a zlatém pódiu seděla královská konkubína. Eunuši za ní stáli jako bílé sochy. Skupina vznešeně oděných postav postávala před pavilonem. Občasné záblesky zimního slunce se odrážely na vpravdě císařském bohatství rób, na diamantech a drahých kovech. V pozadí nastoupené kavalerie stálo tucet slonů, pod vrstvou zlata a hedvábí na kožených postrojích byli pomalováni k nepoznání. Na hřbetech několika koní spočívaly obrovské dobytčí bubny. Skupina muzikantů vyhrávala na rohy a pískaly.

Obřad začal. Dunění bubnů připomínalo vzdálenou dělostřeleckou salvu nebo zaburácení hromu v horách. Rozhostilo se ticho, rušil je jen vítr, jenž vanul přes kopce severní Torunny.

Před Aurungzebem, sultánem ostrabarským, a Aharou, jeho konkubínou, stál méhr Jirah. Sultán držel v pravé ruce uzdu nádherného válečného koně a v levici třímал prastarý skimitar. Byl oděn do prostého koženého oděvu, jako starý stepní náčelník. Ahara byla oblečena

podobně jako Aurungzeb, ve vlněném dlouhém plášti a s tváří zakrytou průhledným závojem.

Méhr Jirah vydal rozkaz, na který dva tisíce kavaleristů udeřilo kopími o štíty. Ano, přijmou toto spojení a budou tuto ženu uznávat jako královu první manželku, svoji královnu.

Aurungzeb vložil uzdu válečného koně do Ahařiných rukou a k nohám jí položil skimitar, který patřil již jeho praotcům. Lehce ho překročila. Všichni shromáždění radostně vykřikli. Hudebníci na hřbetech slonů rozezvučeli své nástroje v kakofonii zvuků. Méhr Jirah nabídl oddávanému páru pohár kobyliho mléka. Oba upili a políbili se. Bylo vykonáno. Aurungzeb, ostrabarský sultán, měl novou ženu. Ženu, v jejímž lůně spočívalo dítě, které bude jednoho dne jeho legitimním nástupcem na trůně.

V jedné z věží Ormannovy Hráze služebnictvo připravovalo pro královnu nové komnaty. Okna směřovala na východ přes řeku Searil k Aekiru a k merduckým zemím, ležícím za ní. Seděla dlouhou dobu u okna, zatímco malá armáda eunuchů a komorných pobíhala, zapalovala svíce, stěhovala nábytek a přinášela sladkosti a víno. Uvědomila si, že jí někdo stojí za zády a sleduje ji. Odvrátila pohled od okna. Stále měla na sobě střízlivý stepní oděv, ve kterém byla oddána.

Serrim, hlavní eunuch. Vedle něj stál vysoký merduk v koženém jezdeckém oděvu a hedvábné tunice, opásaný šerpou, za níž měl zasunutý nůž. Tvář měl ošlehanou větrem, vous bílý jako mořskou sůl a oči šedé jako sama Ahara. Díval se jí přes ramena z okna, jejich pohledy se nestřetly. Vypadal na šedesát, ale držení těla patřilo mnohem mladšímu muži.

„Co se děje?“ zeptala se Ahara. Serrim byl jen podřízený sluha, už když se stala povýšenou konkubínou. Nyní, když byla příslušnicí merducké šlechty, se z něho velmi rychle stal *sikophant*. Proto ho nesnášela ještě více.

„Paní, Jeho Výsost ti posílá šáhra Baraze, jako osobního pobočníka.“

Vysoký merduk odtrhl pohled od okna a poprvé se jí podíval do očí; beze slova se uklonil.

„Můj pobočník? Ale já už jich mám spoustu.“

Baraz spíše patřil s mečem v ruce na hřbet koně než do dámské komnaty.

„Má být tvým osobním strážcem! Bude ti vždy nablízku.“

„Můj osobní strážce?“ Heria vypadala poněkud udiveně. Vzpomněla si. „Nebyl to právě šáhr Baraz, vrchní velitel armády, kdo dobyl Aekir? Myslela jsem, že je to velmi starý muž a že už dávno není s námi.“

„Toto je vážený Chádivův syn, paní.“

„Chápu. Ponech nás o samotě, Serrime!“

„Má paní, já...“

„Odejdi! Všichni ven! Chci tu být sama, svou práci můžete dodělat později.“

Procesí sluhů okamžitě opustilo místnost. Uražený eunuch odešel s nimi. Heria pocítila uspokojení. Znova se zamyšleně zahleděla do temných oblaků.

„Nedáš si trochu vína, šáhre Barazi?“

„Ne, nemám chuť.“

„Ty máš být mým osobním strážcem? Před kým mne budeš chránit?“

„Před kýmkoliv, kdo by ti chtěl ublížit.“

Začala mluvit normansky. „A rozumíš této řeči?“

Merduk zaváhal. Na čelisti se mu napjaly svaly. Přes tvář se mu táhla dlouhá klikatá jizva a mizela ve vousech.

„Některým slovům rozumím,“ odpověděl normansky.

„Tedy rozumíš. Asi nejsi nic jiného než sultánův špión, který mne má hlídat a hlásit každý můj pohyb.“

„Nejsem žádný špión!“ odpověděl šáhr Baraz důrazně.

„Proč by sultán uložil synovi slavného otce tak podřadný úkol?“

Šedé oči mu vzplály vzteky. Odpověděl perfektní normanštinou. „Aby mne potrestal.“

„Proč by tě chtěl potrestat?“

„Protože jsem syn svého otce. On si myslí, že ho můj otec v bitvě před touto pevností zklamal.“

„Tvůj otec je tedy mrtev?“

„Ne - nevím. Raději zmizel v horách, než aby se vrátil ke dvoru a zodpovídal se ze svých činů."

Vrátila se k merdučtině.

„Tvoje normanština je lepší, než si myslíš."

„Nejsem žádný špión!" opakoval. „A sultán mne o to nežádal. Moje rodina sloužila ostrabarskému domu po mnoho generací. Nezklamu sultánovu a ani tvoji důvěru, má paní. To přísahám! A navíc," na chvilku změkčil tvrdé rysy záblesk úsměvu, „harém je už dávno plný špiónů. Sultán nepotřebuje dalšího."

Pocítila k němu sympatie.

„Máš rodinu?"

„Ano. Ženu a dvě děti. Jsou v Orkhanu."

Jako rukojmí za jeho dobré chování, o tom není pochyb. „Děkuji ti, šáhre Barazi. Můžeš jít!"

Ale on zůstal tvrdohlavě stát na místě.

„Mám setrvat ve tvé přítomnosti neustále!"

„Neustále?" zeptala se a zvedla obočí. Šáhr Baraz se začervenal.

„Samozřejmě ve vsí počestnosti."

Cítila, jak se do ní začal dráp hluboké bezmoci a ukončila rozhovor. „Dobře tedy!"

Věžeňské zdi zůstaly, jen získaly jinou podobu. Mohla jen poroučet větší skupině sloužících, jinak se nic nezměnilo. Bláhová představa, že tomu bude jinak.

Obrátila se a pohlédla z okna. Bolest v ní zůstala, ale Ahara ji držela na uzdě. Obcházela ji stejně, jako když se poutník na cestě vyhýbá propastem beze dna. Kdesi za horizontem, v ruinách Aekiru, ve vločkách popela, tam dosud zůstávají zbytky jiného života. Muž, se kterým tento život sdílela, byl tehdy naživu. Kde je asi Corfe nyní? Jediný muž, kterého kdy bude milovat. To vědomí, že dýchá a chodí po zemi bylo zvláštní, teď se jí stalo dalším utrpením. Nemohla se radovat, nenáviděla se. V lůně nosila dítě jiného muže. Muže, jenž ji nyní nazýval svou ženou. Byla do toho sňatku vehnána, a zbytek života stráví za mřížemi zlaté klece. Zatímco Corfe je naživu, někde vede boj proti světu, do kterého ona nyní patří.

Chtěla se zabít.

Ale nedokázala to. Měla v lůně syna. Nebylo to Corfeho dítě, ale bylo to něco, co jí bylo tak drahé, co bylo její! Pro toto dítě zůstane naživu a možná, že jednou bude moci udělat něco pro Corfa a Toruňany. Snad se jí naskytne možnost pomoci těm, kteří byli kdysi jejím lidem.

Stále cítila tu bolest, nekonečné kruté trápení.

„Šáhre Barazi," řekla, aniž by se obrátila.

„Má paní? "

„Potřebuji... potřebuji opravdového přítele." Z očí jí vytryskly slzy, hlas se jí chvěl, jako se třepotá křídlo labutě za letu.

Temene Heriiny hlavy se dotkla ruka a jemně ji pohladila. To byl po dlouhé době první přátelský dotek. A náhle zbořil veškeré stěny v její duši. Sklonila hlavu a zoufale se rozplakala. Když opět vzhledla, šáh Baraz klečel před ní a hladil jí ruce.

„Merducká královna nesmí plakat," napomenul ji jemně. Usmál se na ni.

„Jsem královnou krátkou dobu, snad si zvyknu."

„Osuš si oči, má paní. Slzy ti po tváři rozmazaly líčidla." Palcem jí setřel šmouhy na lících; z hlavy se jí svezl závoj.

„Muž, který se dotkne sultánovy ženy, přijde o obě ruce," upozornila ho.

„Já to nepovím, když to ty neřekneš."

„Souhlasím." Vzpamatovala se. „Musíš mi odpustit. Vzrušení tohoto rána..."

„Jedna z mých dcer je asi ve tvém věku," omlouval se. „Modlím se, aby nikdy nemusela trpět jako ty. Přál bych si, aby raději dožila své dny v malé hliněné chatrči s mužem, kterého miluje, než..." Přestal mluvit, vzpřímil se. „Pošlu komorné, má paní, aby tě upravily. Je nepatřičné pro muže zůstat sám ve tvých komnatách. I když jsem starý, sultánovi by se to nelíbilo."

„Ne, jestli pro mě chceš něco udělat, tak mi prosím pošli toho malého ramusianského mnicha. Chci s ním mluvit. Je vězněn v dolních patrech této věže."

„Nejsem si jist, zda -"

„Prosím, šáhre Barazi."

Přikývl. „Koneckonců jsi královna." Uklonil se a odešel.

Královna, pomyslela si. *To je to, co se ze mě nyní stalo?* Stále vzpomínala na peklo dobývaného Aekiru. Na merduckého vojáka, který ji v záři hořícího města znásilnil. Na peklo v jeho očích. Na tu strašlivou cestu na sever ve vozech. Na Toruňany, vojáky Johna Mogeny, hnané podél kolony, s krky a rukama svázanýma v zajateckých poutech. Muže ukřižované po tisících. Děti pohozené do sněhu, aby zemřely. Všechny tyto strašlivé zážitky se staly nedílnou součástí její mysli, té křičící divočiny, ze které utekla, aby si udržela zdravý rozum.

Zůstala jen na několik málo okamžiků sama, bez upovídaných komorných a špiclujících eunuchů. Bez skupiny nekonečně intrikujících konkubin, jež se přely o ubohé tretky a laciné náhrdelníky. Směla stát u okna, dívat se na zemi, jež byla kdysi její, a alespoň na chvíli se cítit svobodná. Jmenovala se Heria Cear-Inaf. Nebyla královnu, pouze krásnou dcerou obchodníka s hedvábím. Její srdce jí stále patřilo a ona ho mohla dát tomu, komu se jí zachtělo.

„U brady Prorokovy, kde je ten chlap? Ty jsi tu sama? Tohle se nesmí už nikdy stát! Kde je ten darebák Baraz? Nechám ho zmrskat!"

Ostrabarský sultán jí vpadl do komnaty jako dělová koule, doprovázel ho hlouček štábních důstojníků. Byl ověšen diamanty a zlatem, oděn v kožešinou lemovaném kabátě. Stříbrné spony se mu blýskaly na špicích vysokých bot.

Ahara si rychle upravila závoj.

„Šáhr Baraz je pryč. Zadala jsem mu úkol, můj pane. Neobviňuj ho, chtěla jsem se ujistit, jestli je opravdu jen můj a zda udělá, cokoli mu přikážu."

Aurungzeb se rozesmál, krátce ji přes závoj políbil a lehce se dotkl jejích rtů.

„Dobře jsi udělala, ženo. Ta rodina potřebuje pokoru! Naložili si na bedra příliš velké břímě mnoha pozemských starostí. Nuže, už ses seznámila s mým nejnovějším žertem. Důstojnické ubytovny jsou toho plné. Baraz jako komorná! Jen mu dej pořádně zabrat - to mu udělá jediné dobře. Ale ty jsi ještě oblečená do svatebních šatů! Svlékni ty prastaré hadry. Je dobré držet se tradice, ale moje První žena nesmí

chodit jako žebrácká. Kde jsou tvé komorné, nakopu Serrima do té jeho tlusté zadnice, hned jak ho uvidím."

„Připravuji moji garderobu," zalhala Heria. „Poslala jsem je všechny pryč, aby se práce udělala co nejrychleji. Jsou tak pomalí."

„Ano, ano, musíš na ně být přísná. Nech jich několik zmrskat a uvidíš, že příště budou rychlejší."

Aurungzeb ji objal. Temeno Heriiny hlavy mu stěžl dosahovalo k bradě, ačkoliv byla na ženu velmi vysoká.

„Ty moje nádherná kůstko! Nevím, jak to bez tebe vydržím, než se dítě narodí." Pohladil jí vlasy; tvář mu zářila radostí. „Už musím jít, má královno, povinnosti volají. Šáhre Johore, nažeň sem ty zatracené komorné. Moje žena je tady sama jako plačka. A zaříd', ať sem přinesou nábytek z Aekiru." Sultán ještě jednou obhlédl celou místnost. Ve dnech, kdy pevnost ovládali Toruňané, byla částí bytu Pietra Martella a vypadala spíše jako kasárna.

„Je to ubohé ubytování pro ženu, ačkoliv je stále lepší než stan. Musíme to tu trochu zkrášlit. Možná, že tuhle věž nechám stát jako památník. Ale teď musím jít. Dnes spolu povečeříme, Aharo. Pozval jsem i velvyslance. Budeme mít ústřice. Už jsi někdy jedla ústřice? Á, tady jsi, šáhre Barazi. Jak si dovoluješ nechat moji královnu o samotě?"

Ve dveřích se objevil šáhr Baraz a nehnul ani brvou.

„Omlouvám se, můj sultáne, už se to nestane."

„To je v pořádku, Barazi. Trochu si s tebou hraje, ta moje západní hrdlička." Obrátil se k Herii: „Je tak hrozně podobný tomu svému strašlivému otci, a je zrovna tak úzkoprsý. Jen ho pořádně prožeň, má lásco. Dnes večer si oblékni modré šaty, ty, co nám poslali z Nalbeni. Rozjasní ti oči." A byl pryč, vyrazil z pokoje v závěsu se svými pobočníky, kteří se snažili držet s ním krok. Jeho zvukný hlas ještě dlouho zazníval z chodby a ze schodiště.

Ve chvíli, kdy Albreka přivedli k nové merducké královně, Heria už dávno odložila prostý svatební oděv a byla od hlavy k patě zahalená do oblačně modrého hedvábného šatu. Závoj jí přidržoval stříbrný diadém a oči měla zvýrazněny umným nalíčením. Seděla na divanu uprostřed skupiny komorných, které posedávaly na polštářích. U dveří

stál rovně jako oštěp starší vysoký merduk, kterého Albrec dosud nikdy u dvora neviděl. Strohé stěny pokoje zakrývaly pestrobarevné tapiserie a záclony. V miskách se pálilo kadidlo a z uhlíků v koších sálalo příjemné teplo. Tři dívky udržovaly lehkým máváním malých vějířů uhlí stále rozžhavené do ruda. Nádherná komnaty a ubohost předvedeného mnicha tvořily kontrast, který bil do očí.

Albrec, pošťouchnut Semmem, se hluboce uklonil.

„Vaše Výsosti, dovolte mi, abych vám poblahopřál ke svatbě.“

Merducké královně chvíli trvalo, než mu odpověděla.

„Posaďte se, otče. Roxanne, nalej hostu víno.“

Albrekovi přinesli stoličku a on se na ni usadil. Pak mu podali pohár té ostré aromatické tekutiny, již merdukové říkali víno. Během té krátké mezihry nespustil ani na chvíli oči ze zahalené královniny tváře.

„Přijala bych tě skromněji, ale Serrim trvá na tom, že se musím začít chovat tak, jak přísluší mému novému postavení.“

Albrec přelétl očima po pokoji, který připomínal cosi mezi kasárnami a bordelem. „Obdivuhodné," zamumlal.

„Pojď, ukážu ti výhled z balkonu.“

Heria vstala a podala malému mnichovi ruku. Albrec okamžitě vstal a nabízenou ruku přijal zbývajícími prsty. Přítomné ženy si začaly šeptat.

Odvedla ho na malý balkon a tam si společně nechali do tváří vát vítr, zatímco se dívali na ruiny pevnosti. Hlavní val byl už skoro úplně rozebraný. Vojáci pracovali na odstranění základů a hmoždili se s kyklopskými bloky kamene, které dopravovali na čekající pramice a pak převáželi na druhou stranu Searilu. A tady, na západním břehu, už byly položeny základy nové pevnosti. Z velkého díla Kaila Ormanna zanedlouho nezbude nic než věž, ve které se právě nacházeli. Dokonce i mohutný pevnostní příkop byl už zaplněn zeminou, o to se postarali torunnští otroci. Menší opevnění umístěná na ostrůvcích budou přestavěna a tam, kde byl původně příkop, vyroste pevnostní barbakán. Aurungzeb stavěl zrcadlový obraz prastaré pevnosti, jediný rozdíl byl v tom, že pevnost teď bude obrácena na západ namísto na východ.

„Povídej mi o něm otče," zašeptala Heria. „Rychle mi řekni všechno, co víš.“

Komorné a eunuch je pozorovali. Proto se snažil Albrec mluvit tak tiše, jak jen svedl.

„Slyšel jsem říkat, že je vtělením Johna Mogeny. Je favoritem torunnské královny - to ona ho jmenovala vrchním velitelem armády. Ale to se stalo až poté, co jsem opustil hlavní město. Bojoval i tady, v pevnosti, a na jihu. Poslouchají ho dokonce i Fimbrijci.“

„Pověz mi jak vypadá, otče.“

Albrec upřeně studoval královninu tvář. Byla úplně bílá a ta část, jež byla pod závojem vidět, vypadala jako vyřezávaná ze slonoviny. Silně nalíčené oči dokreslovaly dojem masky.

„Herio, nemuč se.“

„Pověz mi to.“

Albrec zaletěl ve vzpomínkách na tu krátkou chvíli setkání na cestě do Torunny. Zdálo se mu, že se to stalo před lety. „V obličejí má vepsanou bolest, zejména v očích. Ale má tam i tvrdost.“ Je zabijákem, pomyslel si. Je jedním z těch mužů, kteří mají pro zabíjení talent a našli v něm naplnění života, stejně tak jako jiní v tesání soch nebo ve skládání hudby. Ale to Herii neřekl.

Merducká královna dlouho mlčela. Vítr si pohrával se závojem jako s cárem kouře. „Děkuji ti, otče.“

„Nepůjdete už z toho balkonu, má paní,“ ozval se eunuch svým pisklavým hláskem. „Mohla byste se nachladit.“

„Ano, Serrime. Už jdeme dovnitř. Jen jsem ukazovala otci Albrekovi sultánovu novou pevnost. Vyjádřil přání ji vidět.“ A Albrekovi řekla tichým přiškrceným hlasem: „Musím tě odsud dostat, musíš se vrátit do Torunny. Je na nás, abychom mu pomohli vyhrát válku. Ale nikdy mu nesmíš říct, co se ze mne stalo. Jeho žena je mrtvá. Rozumíš? *Mrtvá!*“

Albrec mlčky přikývl a pak ji následoval do teplého pokoje plného vůně kadidel.

Kapitola čtrnáctá

Na dlouhý zástup unavených mužů a koní padal déšť. Když procházeli Východní bránou, měnili cestu silou svých kroků v blátivý močál. Do Torunny přicházela naprosto vyčerpaná armáda. Armáda, která se dlouhé dny probíjela těžce průchodným terénem severních kopců, mnoho a mnoho mil. Armáda, která chránila ve svém středu pestrou směsicí několika set povozů, a všechny byly zaplněné tichými, unavenými civilisty. Někteří z nich měli přes hlavu a záda přehozeny naolejované kůže, jiní seděli v přívalu deště bez hnutí a ani je nenapadlo se nějak chránit. Skoro ke každému vozu byla přidělena skupina padesáti vojáků, kteří ho čas od času vyprošťovali z hlubokého bahna. Celá kolona vypadala jako podivný polovojenský exodus.

Corfe, Andruw, Marsch a Formio stáli před branou, zatímco kolem nich procházelo jejich unavené vojsko branou do hlavního města Torunny. Městská posádka se vyrojila po stovkách z kasáren a mlčky je sledovala. K nim se brzy připojili i civilisté. Nikdo neprovolával slávu - nikdo si nebyl jist, jestli se armáda vrací jako vítěz, nebo jako poražený.

„Kolik myslíš, že jich tady máme?“ zeptal se Andruw.

Corfe si z očí vytřel vodu. „Takových pět, šest tisíc.“

„Počítám, že s takovýmá dvěma třema tisíci se jim podařilo uprchnout,“ pokračoval Andruw.

„Já vím, Andruwe, já vím. Alespoň tihle jsou teď v bezpečí. A armáda byla skoro uštvaná, než jsme se vzdali pronásledování. Osvobodili jsme sever - alespoň pro tuto chvíli.“

„Připadají mi jako pes, který nemůže být vycvičen,“ pronesl Formio. „Skočí ti po krku, ty ho praštíš klackem, on se stáhne, ale pak skočí znovu.“

„Přesně tak, jsou to houževnatí bastardi, to jim musím přiznat,“ odpověděl mu Andruw s kyselým úsměvem.

Armáda v podstatě zničila merducké síly, s kterými se střetla u města Berrony. Corfeho vojáci zaútočili v okamžiku, kdy se merdukové ještě stále snažili zaujmout pozice před svým táborem. Ale v okamžiku, kdy byla formace rozbita a merdukové byli vrženi do vlastního tábora, bitva se změnila ve strašlivý masakr. Protože ve stanech se nacházely

tisícovky týraných a znásilňovaných torunnských žen, kdysi obyvatelk ramusianských měst a vesnic, které sloužily pro potěšení merduckých vojáků, Ranafastovy Toruňany posedla vražedná nenávist a zabili každého merduka v dohledu. Corfův odhad nepřátelských ztrát zněl na jedenáct tisíc.

Ale zatímco se armáda oddávala ničivému šílenství uvnitř tábora, podařilo se několika tisícovkám nepřátelských vojáků uniknout i s velkou skupinou zajatců. Corfeho vojáci byli příliš vyčerpaní, aby je mohli pronásledovat, a navíc vítr z hor přinesl sněh. Pronásledování muselo být přerušeno a jakmile vykopali hroby pro čtyři sta svých mrtvých, armáda se zformovala a vydala se na dlouhou cestu k jihu. Povozy je zdržovaly a navíc se dělili s osvobozenými zajatkyněmi o zásoby. Výsledkem bylo, že nikdo z mužů už neměl po tři dny nic v ústech a polovina Katedrálníků přišla o koně. Když uštvaní koně padli, byli okamžitě staženi z kůže a pozřeni hladovými vojáky. Z šesti set kdysi tak výborných válečných koní nezbylo nic než hromádky kostí u cesty. Ale tažení bylo úspěšné, připomínal si Corfe. Podařilo se jim přesně to, co bylo jejich cílem. On se z toho však prostě nedokázal radovat.

„Pivo," pronesl Andruw zasněně. „Pořádný, pěkně velký džbán toho nejlepšího. A taky obrovský kus sýra, aby skoro neprošel dveřma. A jablko."

„Čerstvě upečený chleba," přidal se. Marsch. „S medem. Cokoliv, jenom ne maso. Na maso se ani nepodívám alespoň měsíc. A raději umřu hladem, než bych snědl další koninu."

Corfe myslel na královské komnaty, na vanu plnou horké vody a planoucí oheň. Boty si nezul už několik týdnů a cítil, jak mu nohy ve vlhku opuchly. Kůže přezky zbroje pokrývala zelená plíseň. Samotné brnění bylo všude, kde oprýskala rudá barva, rezavé. Jenom čepel meče Johna Mogaena zůstala zářivá a bez poskvrny. Za nehty měl Corfe ještě merduckou krev.

„Mužstvo potřebuje důkladný odpočinek," prohlásil. „Armáda potřebuje doplnit a musíme poslat na jih pro další koně. Jsem zvědavý, jak si vedl během naší nepřítomnosti Rusio."

„Vsadím se, že ten svůj zadek po celou dobu nezvedl příliš daleko z teplíčka," skočil mu do řeči Andruw. „Příště musíš poslat na sever také nějaké ty papírové vojáky z posádky. Ať na chvíli ochutnají, jaké to je, když ti ustavičně prší na hlavu."

„Možná že pošlu, Andruwe. Možná, že ano. Ale teď chci, abyste vy tři šli do města. Ujistěte se, že se naši chlapi dobře uložili - a nechci slyšet žádné pitomosti od proviantářů. Chci je večer vidět všechny pořádně opilé. Zaslouží si to."

„Tak takové rozkazy se mi líbí," zasmál se Andruw. „Marschi, Formio, slyšeli jste velitele. Máme něco na práci."

„A co vy, generále?" zeptal se Formio.

„Myslím, že ještě chvíli postojím a budu se dívat na svou armádu, jak pochoduje do města."

„Ale no tak, Corfe, pojď už z toho deště, nebudou pochodovat o nic rychleji, když tady budeš postávat," ozval se Andruw.

„Samozřejmě, vy tři běžte napřed, já si musím ještě něco promyslet."

Andruw ho poplácal po rameni. „Nefilozofuj tady moc dlouho. Mohl bys také zjistit, až projdeš branou, že ti vypili všechno pivo."

Andruw a Marsch vsedli na své unavené koně a připojili se ke koloně, pouze Formio ještě zůstal.

„Udělalí jsme všechno, co jsme mohli, generále," oslovil ho vážně.

„Já vím. Jenomže to nikdy nestačí."

Fimbrijec přikývl. „Chtěl jsem vám alespoň říct, generále, že moji muži jsou spokojeni, že pod vámi slouží. Vypadá to, že vojáci se rodí i v Torunně."

Corfe se proti své vůli musel usmát. „Jen jdi, Formio, postarej se o své muže. A děkuji ti." Uvědomil si, že se mu právě dostalo té největší profesionální poklony v životě.

Formio odešel bez dalšího slova za Marschem a Andruwem.

Corfe zůstal stát před branou, dokud neměl na dohled zadní voj. To bylo skoro o hodinu později. Tehdy vsedl na koně a vyrazil jim vstříc. Bylo to dvě stě Katedrálníků pod velením Morina a Ebra, hlavy jejich koní se skláněly skoro až k zemi.

„Tak copak je nového, haptmane? "

Ebro zasalutoval. Ten kdysi tak pompézní mladý důstojník, jak ho před rokem Corfe poznal, se vypracoval na zkušeného vůdce s očima veterána. Už ušel dlouhou cestu.

„Na posledních dvou mílích jsem přišel o dalších pět koní," hlásil Ebro. „Ještě jeden den a stala by se z nás všech pěchota."

„Žádný nepřítel v dohledu?"

Ebro záporně zavrtěl hlavou. „Věřím, generále, že jsou skoro na půli cesty do Ostrabaru. Ukázali jsme jim, co je to strach."

„To bylo naším cílem. Dobrá práce, Ebro."

Kolem něj bahnem cesty projeli do šarlatových brnění odění jezdců. Někteří zvedli hlavu nebo zamávali, když míjeli svého velitele. Mnoha z nich visely ze sedel uťaté merducké hlavy. Corfe se podívil, kolik z těch původních galejníků je ještě naživu. Počkal, až projel i poslední z nich a pak konečně i on vjel do brány. Těžké veřeje za ním s bouchnutím zapadly.

Když se dostal do svých komnat, byla už skoro noc. Navštívil předtím raněné ve vojenské nemocnici, mučil si mozek, aby z něj vydoloval jejich jména a upamatoval se na ty, které viděl v bitvě a mohl jim připomenout odvahu, kterou prokázali. Pevně držel sevřenou pěst jednoho cimbrijského kočovníka, dokud mu před očima neumřel. Ten muž vydržel převoz na rozhrkaném voze, dny plné hladu, kdy jedinou potravou bylo koňské maso, jen proto, aby prohrál svůj zápas, když jej konečně uložili do teplé postele. Bojovník zemřel s Corfeovým jménem na rtech - to bylo to jediné, co uměl říct normansky.

Pak ještě bylo nutné prohlédnout koně, kteří přežili, a pak ještě musel přetrpět jednání s několika různými zásobovači, aby se ujistil, že o osvobozené zajatce, které přivezl, bude náležitě postaráno. Většinu si rozebralo civilní obyvatelstvo. A pak si konečně mohl dát pivo s Marschem, Andruwem, Formiem, Ranafastem a Ebrem. Chvíli s nimi postával na udusané podlaze kasáren a pil jednu pintu vlažného nápoje za druhou. Všech šest si přiřukávalo plnými korbely, jak je zvykem mezi muži. A vojáci udělali totéž. Mnozí byli úplně nazí. To proto, že odhodili špinavé šaty a prorezlou zbroj. Corfe zanechal své důstojníky

zábavě a na nejistých nohou se vydal do paláce. Na jedné straně potěšen, že se dočká zaslouženého odpočinku, na druhé straně rozmrzelý, že musí opustit přátelstvím prosycenou atmosféru kasáren.

Vypadalo to, že na něj čeká celý dav. Všichni se před ním ukláněli a mohli se samou ochotou přetrhnout. Projednou byl rád, že mu někdo pomůže sundat brnění, stáhne boty a přinese teplý vlněný oděv. V krbu plál hřejivý oheň a okenice přivřeli jako ochranu před prudkým deštěm. Přinesli konvice vroucí vody a podnosy plné jídla a pití. Dokonce by ho i vykoupali, kdyby jim to dovolil. Vyhnal je všechny ven a vykoupal se sám, ale byl už příliš unavený, aby se utřel do připravených ručníků a tak si jen sedl ke krbu, s bosýma nohama nataženýma co nejbližší k plamenům. Pod ním se na podlaze vytvořila kaluž vody. Pokožku měl bílou a svraštělou a za nehty nu ještě zůstala krev zabitých mužů, ale to mu nijak nevadilo. Byl dokonce příliš unaven, aby pojedl z připravených lahůdek. Pouze se napil vína, aby si zahřál vnitřnosti. Je tak dobré být sám, v klidu, a nemuset dělat žádná rozhodnutí. Jen cítit, jak ho víno příjemně hřeje v břiše, slyšet bubnování deště na okenice.

„Sláva vítěznému hrdinovi," ozval se za ním hlas. „Tak ses vrátil."

Ani se neotočil. „Ano, vrátil."

Torunnská královna vstoupila do záře plamenů. Neslyšel ji vejít do místnosti.

„Vypadáš unaveně."

Odelia byla oblečena do jednoduchých plátěných šatů. Vlasy volně rozpuštěné jí věncily obličej a v záři ohně se třpytily. Vypadala jako mladá žena, která se chystá do postele.

„Čekala jsem na tebe, ale pověděli mi, že jsi někde ve městě s armádou."

„Musel jsem zařídit pár věcí."

„To jsi asi musel. Byl jsi pryč skoro šest týdnů. A to sis nemohl najít čas a navštívit svou královnu, abys jí pověděl, jak tažení probíhalo?"

„Chtěl jsem to nechat až na ráno. Za úsvitu proběhne porada nejvyššího velení."

Odelia si k němu přitáhla židli. „Tak to mi můžeš povědět všechno i teď. Obyčejně, bez těch vojenských frází."

Zadíval se na záblesky, které prosvěcovaly víno v poháru. Vypadalo to, jako by uvnitř tlouklo malé srdce.

„Blízko Berrony jsme narazili na nepřátelskou armádu - nedaleko od Searilu - a zničili jsme ji. Vydrancovali celou krajinu. Brali do zajetí jenom ženy, muže vraždili. Celá oblast je posetá mrtvolami. Vylidněná a proměněná v poušť. Zpáteční pochod do Torunny byl... obtížný. Vozy nás dost zpomalily a došlo jídlo. Polovina koní pomřela, ale naše ztráty byly velmi lehké, když uvážíme, s jak velkou armádou jsme se utkali. Věřím, že oblast Torrinského průsmyku je nyní bezpečná, alespoň po nejbližší budoucnost."

„Tak to je opravdu dobrá zpráva. Gratuluji ti, Corfe. Ty a ti tví hrdinové jste se zase vytáhli. Kolik merduků jste pobili tentokrát?"

Vzpomínal na ten neuvěřitelný masakr v merduckém táboře. Na ten okamžik, kdy se jednotky vzájemně promíchaly. Na muže, kteří se svíjeli v blátě. Ranafastovi Toruňané pochytili dvě stovky merduků, když vybíhali ze stanů. Všem podřezali hrdla, nikdo nedostal milost. Žádná milost, žádní zajatci.

„A co je nového v hlavním městě?" zeptal se, aniž jí odpověděl.

„Bezrova flotila porazila nalbanské loďstvo v bitvě u kardikianského pobřeží. Aurungzebova armáda už po moři nedostane ani zlomek zásob. Fournierovi špióni nám nahlásili, že si sultán, poté co zbořil Ormannovu Hráz, našel ženu. Prý je to ramusianka. Oženil se s ní v ruinách pevnosti."

Corfe se zachvěl, „Ormannova Hráz je -"

„Už není. Merdukové pilně pracují na stavbě nové pevnosti, na místě, kde stávala ta původní. Vypadá to, že hodlají zůstat."

„To může být příznivá zpráva - může to znamenat, že sultán začíná myslet na obranu."

„To ráda slyším."

„A co se týče té jeho ženy - nevíš, proč se oženil s ramusiankou? Má přece celý harém merduckých princezen, jak jsem slyšel."

„Prý je velkou kráskou, to je vše, co o ní víme."

„Snad by ho to mohlo ovlivnit?"

„Možná, nevkládala bych do ní příliš velké naděje. Ženská mysl je nestálá."

„Co to slyším z vašich úst, má královno, nejste také náhodou žena?"

Naklonila se k němu a políbila ho na ústa. „Já jsem jiná..."

„Tak tomu věřím."

„Pojď do postele, Corfe, postrádala jsem tě."

„Za chvíli. Musím počkat, až se mi do nohou vrátí ztracený cit. A také si chci připomenout jaké to je cítit pod zadkem židli."

To ji rozesmálo a když se smíchem lehce zaklonila, tvář plnou veselí, cítil, že v tomto okamžiku ji miluje. Rychle ten pocit spláchl vlnou viny a hanby. Nemiluje ji. Nemůže ji milovat.

„V mé nepřítomnosti byl Fourniere pěkně pilný, že ano?"

„Ó ano. Mimochodem, potkal jsi někdy malého zmrzačeného mnicha jménem Albrec?"

Corfe si odfrkl. „Myslím, že ne. Ne - počkej. Jednou ano. Před branami Torunny. Neměl nos."

„Tak to je on. Macrobius mi prozradil, že se vydal kázat merdukům."

„Vždycky se najde nějaký blázen. Co s ním udělali? Ukřižovali ho?"

„Ne. Vypadá to, že získal jakousi pozici na merduckém dvoře a káže tam cosi o bratrství mezi národy."

„Vypadá to, že máme dobré zprávy o tom, co se děje na merduckém dvoře."

„To jsem ti právě chtěla říct. Fournierovi se tam podařilo propašovat špeha, jen bůh ví jak. Hrabě je sice podlá sketa, ale ve svém řemesle se vyzná. Dokonce ani já neznám špehovu totožnost. Dvakrát během minulého měsíce přišel k našim bránám merducký dezertér s ukrytou depeší."

„Používá merduky? Pro každou zprávu jednoho muže? Brzo ho chytí. Takovou věc nemůžeš udržet v tajnosti příliš dlouhou dobu. Asi nemáme možnost předat tomu agentovi naši zprávu?"

Odelia zavrtěla hlavou. „Nechápu, jak se mu daří podávat zprávy nám."

„A co tvé... schopnosti -?"

„Myslíš moji čarodějnou moc?“ královna se znovu rozesmála.
„Chodím jinými cestami, Corfe. Víš něco o sedmi řádech?“

„Jen jsem o nich slyšel, nic víc.“

„Opravdový mág musí zvládnout alespoň čtyři. Já ovládám jenom dva. Kouzelnictví a opravdovou magii. Jsem možná o něco lepší než vesnická zaříkávačka, ale nikoli opravdový mág.“

„Chápu. Tak bych si aspoň rád promluvil s těmi takzvanými merduckými dezertéry.“

„To bych také ráda. Na merduckém dvoře se děje něco divného. Ale Fourniere je schoval, jako by to byly lakomcovy poklady. Myslím, že se jich už dokonce zbavil.“

„Ty jsi přece královna. Nařid' mu, ať je vydá, nebo alespoň ty depeše, které přinesli.“

„To by ho mohlo urazit a pak by s námi přestal spolupracovat úplně.“

Corfeho oči se na ni upřeně zadívaly a záblesky vrhané ohněm je proměnily v rudé uhlíky. Tím pohledem probleskovalo nahé násilí. Cítila, jak se v duchu zachvěla, jako by jí někdo chodil po hrobě.

„Chceš říct, že ten modrokrevný zkurvysyn před námi schválně tají informace, které jsou důležité k vedení války? A jenom proto, aby nás popudil?“

„Není jedním z tvých vojáků, Corfe. Je šlechticem a jako takový vyžaduje zvláštní zacházení.“

„Šlechta.“ Corfeho hlas zněl i nadále měkce, ale tón, kterým to řekl, jí zježil vlasy na zátylku. „Ještě jsem nepotkal žádného, který by mi stál alespoň za odplivnutí. Ti dezertéři a znalosti, které mají, jsou pro nás nenahraditelné.“

„Nesmíš se Fourniera dotknout,“ odsekla Odelia, „nemůžeš království jen tak zbavit základů, na kterých stojí. Nech ho na starosti mně.“

„Tak dobře, když jsou základy království tak důležité, nechám ho tedy na pokoji.“

Jaký by byl král? pomyslela si Odelia. Jsem snad blázen, že o tom uvažuji? Je v něm tolik zloby. Mohl by Torunnu zachránit a pak ji roztrhat na kousky. Jen kdyby ho dokázala uzdravit!

Položila mu dlaň na hlavu. „Co to děláš?" zeptal se jí, stále s hněvem.

„Kradu ti mysl. Co jiného? Teď se chvilku nehýbej."

Tedy do práce. Musí se mu ponořit do hlubin mysli. Nebyla opravdovým čtenářem myšlenek, ale byla docela dobrým léčitelem. A opravdu ho milovala. To jí otvíralo dveře. Po krátkém zaváhání jimi vstoupila.

Bylo to, jako by naslouchala vzdálenému hřmění; zvuky neslábnuící bolesti a vzteku. Prošla kolem scén násilí a vraždění. To je jeho talent, je dobrý v zabíjení svých bližních, ale nemá to rád. To poznání ji zbavilo těžkého břemena. Jeho duše není duší krvežíznivého barbara, ale přesto patří divochovi. Byl prostoupen pohrdáním sebou samým a touhou po nápravě; to ji překvapilo a naplnilo lítostí.

Tady to je - Aekir. Hoří, jako by nastal konec světa. Musím jít ještě dál, hlouběji do minulosti. A tady je, mladý muž s citlivým srdcem a bez současné ocelové vůle. Byl tak jiný. Objevil se před ní zcela neočekávaně.

Uvědomila si, že ho nesmí uzdravit. Alespoň ne vlastní rukou. Utrpení ho přetvořilo do současné podoby. Z chlapce vykovalo muže z ocele. Cítila k němu obdiv a lítost zároveň. Nemůže pro něj udělat nic. Vůbec nic.

Začala se od něj odpoutávat. Už nebyla schopná dívat se na to štěstí, které jím protékalo před pádem Aekiru, ty krátké záblesky, v nichž viděla dívku s vlasy barvy havraního křídla, pohled, který na ni vrhala opravdová láska. Ale ten mladík, který se kdysi oženil s dcerou obchodníka s hedvábím, už neexistoval. Místo něj tady stál generál. Ano, mohl by se stát králem. Dokonce velikým králem, králem, který bude zářit jako legenda přes propast staletí. Ale nikdy nebude sám se sebou smířen - to byl ovšem motor, který ho poháněl k velikosti.

Usedla do křesla a promnula si oči.

„Tak?" zeptal se.

„Tak nic. Jsi prostě tvrdohlavý sedlák, který by se potřeboval častěji opít."

Corfeho úsměv jí prozářil srdce. Nikdy je nebude svazovat láska, ale pouze hluboká náklonnost. To by mohlo stačit.

„Myslím, že tvoje magická moc zeslábla," prohlásil.

„To se stává často. Už jsem měla být v posteli. Jsem jenom stará žena, která potřebuje svůj odpočinek."

Vzal ji za ruku. „Ne, sedni si ještě ke mně. Pak půjdeme spát společně."

Na chvíli se dokonce začervenala a byla proto vděčná příšeří, které v pokoji panovalo. „Tak dobrá. Posedíme ještě chvíli u ohně a budeme předstírat."

„Předstírat co?"

„Že nejsou žádné války, žádné armády. Jen děšť za oknem a víno ve sklenici."

„Tak na to se napiju."

A tak seděli, ruku v ruce, a dívali se do nízkých plamenů. Okolní ticho jim oběma vyhovovalo. Vypadali jako manželský pár po dlouhém úmorném dni.

Stalo se mi to bizarním zvykem. Zvykem starého muže, pomyslel si Betanza. Tyhle noční procházky po hradbách, kde fouká studený vítr. Na stará kolena se ze mě stává podivín.

Charibonské katedrální zvony ohlásily půlnoc a klášter vypadal opuštěně až na do černé sutany oblečenou postavu, obrázek nepokojné duše bloudící v temnotách. V poslední době se takto potuloval každou noc, rozcházel svoje pochybnosti po dlouhých chodbách tak dlouho, až se unavil a upadl do bezesného spánku. Přesto se však budil za časného jitra, kdy slunce ještě setrvává hluboko pod horizontem.

Staří nepotřebují tolik spánku jako mladí, říkával si. Stáří si už příliš zvyklo na představu vlastní smrtelnosti.

Byla obleva a namísto sněhu teď padal z oblaků déšť. Zaléval Cimbrii a bičoval vlny Torova moře zrovna tak, jako kameny starého klášterního města. Přeháňková fronta se zvolna přesouvala na východ, aby se vypršela na Torrinských pláních a na svazích Thurianských hor. Ráno bude pršet nad Severní Torunnou, přesně nad těmi místy, kde se zrovna nachází Corfeho armáda, ještě jeden celodenní pochod od svých postelí.

Betanza se na své nekonečné procházce zastavil. Na chodbě před ním stál další osamělec, nezřetelně se rýsoval na pozadí světlající oblohy. Vysoká postava oděná do mnišské černi. Další podivín.

Když došel blíž, muž se k němu obrátil a Betanza byl schopen pod kapuci rozeznat část klenutého nosu a vysokého čela. Dokonce i náznak obočí.

„Bůh s tebou," pozdravil ho muž.

„I s tebou," odpověděl administrátor zdvořile. Chtěl pokračovat dál, nehodlal porušit svou osamělost. Ale cizinec znovu promluvil a zastavil ho.

„Nejsi náhodou Betanza, hlava zdejšího mnišského řádu?"

„Ano, to jsem." Bylo skoro nemožné určit přesnou barvu kutny neznámého, ale byla z dobrého materiálu a prosta veškerých ozdob.

„Slyšel jsem o tobě, otče. Kdysi jsi byl vévodou z Astaraku."

V Betanzovi se probudila zvědavost, zadíval se na neznámého. „Ano, to je pravda. A ty jsi kdo?"

„Jmenuji se Aruan. Přicházím ze západu. Jsem návštěvník, jenž hledá radu v těchto nepokojných časech."

Muž mluvil s lehkým astarackým přízvukem, ale z jeho řeči zaznívala také jakási archaičnost. Mluví jako herec nějaké staré historické hry. V současnosti bylo v Charibonu tolik různých kleriků z tolika různých částí světa! Jen včera dorazila z Fimbrie delegace v doprovodu čtyřiceti černě oděných pikanýrů.

„Z které části Astaraku pocházíš?" zeptal se.

„Původně jsem žil v Garmidalanu, ale už jsem tam mnoho let nebyl. Á - slyšíš, Betanzo? Slyšíš ten zvuk?"

Betanza naklonil hlavu a přes zvukovou kulisu deště uslyšel vzdálené melancholické vytí. K prvnímu se za chvíli připojilo další a pak ještě další.

„Vlci," prohlásil. „V tuhle roční dobu hledají potravu i v ulicích samotného města."

Aruan se zvláštním způsobem pousmál. „Ano, vsadím se, že přesně to dělají."

„Promiň, ale musím odejít. Nechám tě tvé meditaci, Aruane." A Betanza pokračoval v přerušené procházce. Něco podivného, co z

cizince vyzařovalo, ho znepokojilo. Navíc nebyl zvyklý, aby ho někdo oslovoval tak familiárně. Ale nebyl v náladě nad tím příliš dumat. Schoval ruce do širokých rukávů a šel dál. Myslí mu zase zavířila známá dilemata.

A náhle se musel zastavit. Muž jménem Aruan mu znenadání stál znovu v cestě.

Překvapen od temné postavy couvl.

„Jak jsi to -?“

„Promiň, chodím velmi tiše a ty jsi byl ztracen v myšlenkách. Mohl bys mi věnovat trochu svého času, Betanzo? Je několik věcí, které s tebou nutně musím prodiskutovat.“

„Vyhledej mne ráno. A teď mi uvolni cestu,“ osopil se na něj rozlobeně Betanza.

„To je škoda. Taková škoda.“ Před Betanzovýmá udivenýma očima se odehrála podivná proměna. Vysoká Aruanova postava ještě vyrostla. Okraj hábitu se zvedl. Zpod kápě zablýskala dvě zářivá světla žlutých očí a ozval se zvuk trhané látky. Betanza se přezehnal znakem Svatého a pokusil se odejít od té strašlivé bytosti, v níž se Aruan proměnil.

„Jsi velmi schopný muž,“ ozval se napůl zvířecí hlas. „Je to škoda. Mám rád nezávislé myslitele. Ale nemáš slabá místa ani schopnosti, které hledám. Odpusť mi, Betanzo.“

Před ohromeným mnichem se tyčil vlkodlak, z nějž visel roztrhaný hábit. Uši mu trčely z mohutné lebky jako rohy. Betanza se otočil, aby utekl, ale uprostřed pohybu byl chycen a zvednut vysoko do vzduchu, jako by nebyl dospělý muž, ale malé dítě. Pak ho ta bytost hryzla do krku a prokousla mu tepny. Betanza se zasmíchal ve smrtelné křeči a vzápětí ho dostihla nehybnost smrti. Betanzovo tělo bylo jemně položeno na zem, hromádka černých šatů, ze kterých zářila bílá tvář ztuhlá v nehybné agónii.

Za zdmi kláštera se ozvalo táhlé vlčí zavytí.

Kapitola patnáctá

„Máš mě za hlupáka? Opravdu si myslíš, že jsem hlupák?" řval ostrabarský sultán. „Ty si vážně myslíš, že patnáctitisícový sbor je možno považovat za průzkumnou hlídku? To ti mám věřit? U brady našeho milovaného Proroka, jsem obklopen hlupáky. Co to má znamenat, to je jedna z tvých her, šáhre Johore? Řekni mi, jak se to mohlo stát! A vysvětli mi, proč jsem o tom nebyl informován!"

Velká poradní komnata, ve které kdysi Lev Martellus plánoval obranu Ormannovy Hráze, byla ponořena v tichu. Shromáždění merdučtí důstojníci se snažili udržet tváře bez jakéhokoliv výrazu. Šáhr Indun Johor, náčelník štábu merducké armády, si odkašláním pročistil hrdlo. Po hezké mužné tváři mu stékaly potůčky potu.

„Výsosti, já..."

„Žádné vytáčky nebo omluvy, chci slyšet pravdu!"

„Je možné, že jsem překročil tvé rozkazy, to je pravda. Bylo mi řečeno, abych provedl průzkum bojem ve směru Torrinského průsmyku, a jestli to bude možné, zřídil tam posádku, která přeruší spojení mezi Torunnou a Almarkem."

„To jen papouškuješ text mých psaných rozkazů. Teď mi vysvětli, proč byly porušeny."

„Výsosti, není pravda, že jsem neuposlechl, opravdu. Ale odpor místního obyvatelstva byl tak nepatrný, že jsem se domníval, že přišel čas uchytit se zde napevno. To měla vykonat armáda Chemira Arzamira. Žádná naše hlídka nehlásila přítomnost torunnské armády. Ani jedna! A nejméně ze všeho jsem tam očekával ty prokleté rudé jezdce s jejich fibrijskými spojenci. Proto jsem překročil tvé rozkazy. Nařídil jsem Arzamirovi, že pokud nenarazí na žádný odpor, má se pokusit pokračovat v tažení na Charibon. Byla to velká chyba, teď to vím." Šáhr Johor se vzpřimil, jako by očekával ránu. „Přijímám plnou odpovědnost. Hrál jsem a prohrál. Proto jsme přišli o deset tisíc mužů, nenacházím pro sebe žádnou omluvu."

V celé místnosti zavládlo tíživé ticho. Jako by zde stály pouze sochy. V hlubokém tichu slyšeli od řeky, která protékala pod okny, křik

subadara, jak kára vojáky. Z větší dálky sem doléhalo bušení kladiv, která rozbíjela zbytky dlouhé zdi.

Aurungzeb vypadal, jako by se najednou zhroutil. Zuřivost mu z obličeje vmžiku vyprchala. Nahlas zaskřípal zuby a zasyčel:

„Co je to za člověka? Je snad kouzelník? Umí nám číst myšlenky? Obětoval bych půlku království za jeho hlavu, naraženou na oštěpu. Bataku!"

Ozval se kožnatý pleskot a homunkulus o velikosti holuba slétl z hradu, na kterém seděl, do prostředka stolu. Několik přítomných důstojníků se od něj odtáhlo, jiní znechuceně pokrčili nosy. Malé stvoření složilo křídla, naklonilo hlavu na stranu a promluvalo hlasem dospělého muže.

„Můj sultáne?"

„Zatraceně, Bataku, nemůžeš tu být osobně? Jak dlouho se ještě musíš i se svým znetvořením ukrývat ve věži?"

„Můj výzkum je téměř dokončen, můj pane. Čím ti mohu posloužit?"

„Zasluž si to zlato, kterým jsem tě zasypal. Zbav mě toho torunnského kapitána!"

Homunkulus uchopil odhozené pero, které leželo na stole před ním. Chvilku ho okusoval, pak ho zahodil, prskaje jako kočka. Světlo, které mu planulo v očích, na chvilku pohaslo a vzápětí se rozhořelo stejnou silou jako předtím.

„Není lehké splnit, oč mne žádáš, můj sultáne. Zabijáci -"

„Odmítli moji nabídku. Vypadá to, že jeden z nich se již v Torunně ztratil. A oni nemají zájem riskovat ztrátu dalšího. Ale ty jsi čaroděj! Mistr magie. Tvůj dřívější pán, Orkh, ti plně důvěřoval. Nejmenoval by tě za dvorního mága místo sebe. Nyní prokaž důvěru, již v tebe vložil. Chci smrt toho muže, a brzy! Rozhodující úder na Torunnu povedu za pár týdnů. Chci, aby ten jejich paladin byl do té doby studený a pod zemí, kam patří!"

„Uvidím, co se dá dělat, můj pane." Záře se z homunkulových očí ztratila. Zíral na muže kolem stolu a šelestil drobounkými drápky, potom vzlétl. Závan větru od jeho křídel rozházel papíry po celém stole. Chvilí visel ve vzduchu a pak vyletěl otevřeným oknem ven a zmizel.

„Takoví tvorové jsou propadlí zlu a žádný pravověrný by se s nimi neměl spolčovat," prohlásil přísný hlas.

Aurungzeb se otočil. Do místnosti vstoupili méhr Jirah společně s Aharou, zahalenou v hedvábí půlnoční modři. Za zády jí stála vzpřímená postava šáhra Baraze. Pobočníci za příchozími tiše zavřeli dveře.

„V době války musí být využity všechny prostředky," zamumlal sultán s nepříjemným pocitem. „Je něco, s čím ti můžeme pomoci, méhre Jirahu? Toto je uzavřené jednání nejvyššího velení, zde není místo pro mulláhy. Aharo, má královno, co tě sem přivádí v tento čas? Ženy a dokonce ani královny nenavštěvují jednání mužů. To jim nepřísluší!"

Ahara zůstala tiše stát, jen pohlédla na svůj doprovod.

„Chceme s tebou mluvit, sultáne. My oba," řekl méhr Jirah. „Záležitost, v níž přicházíme, je velmi důležitá. Je nutno ji řešit rychle, ale nikoli ve spěchu. Nemůžeme čekat, až válečná porada skončí."

Jirahův vnitřní klid si Aurungzeba podmanil. Už už chtěl něco říct, ale rozmyslel si to a obrátil se opět ke stolu. Jednou rukou si pohrával s jílcem vykládané dýky, zasunuté za šerpou.

„Už jsme téměř skončili. Šáhre Johore, rozhodl jsi špatně, ale vím, že jsi byl veden ušlechtilou pohnutkou. Jen z toho důvodu budu milosrdný! Dám ti ještě jednu důvěru, ale jenom jednou. Pověz mi o svých plánech, které se týkají závěrečného útoku. A v krátkosti, jestli mohu prosit! Vidím, že méhr Jirah a má královna jsou netrpěliví."

Poslední slova vyslovil s viditelnou zvědavostí.

Merducký chediv rozvinul na stole velkou mapu a rohy zatížil kalamáři.

„Plán je už připraven, Výsosti. Naše ztráty na severu ho nijak neohroží. Z důvodu přerušení naší zásobovací námořní cesty jsme ale museli posunout datum útoku."

„Díky nalbenskému přehánění. Přísahali, že dokáží zbavit moře torunnských lodí a podívejte, co se stalo. Ztratili polovinu své flotily a s druhou se schovávají v přístavu."

„Ticho. Zásobování je o něco méně plynulé, než bych si přál, což znamená -"

„Což znamená, že máme poslední šanci.“

„Přesně tak, Výsosti. Je velmi pravděpodobné, že opravdu máme poslední možnost dobýt torunnske hlavní město. Na další pokus už nemáme prostředky ani dostatek mužů. Nemůžeme v tažení pokračovat další rok.“

Po šáhrových slovech nastalo v poradní komnatě hluboké ticho. Všichni přítomní věděli o skutečnosti, že je nemožné pokračovat v tažení, už před poradou, ale prohlásit to tak otevřeně a navíc v přítomnosti sultána se nikdo z nich neodvážil. Ramusiané mohli uvažovat o merduckých zdrojích jako o neomezených, ale muži, kteří seděli kolem poradního stolu, měli lepší informace. Příliš mnoho vojáků zemřelo za těžkých bojů u Ormannovy Hráze a v dalších bitvách, které následovaly. Navíc byli zcela odkázáni na jedinou zásobovací trasu, což je nedostatečný a riskantní způsob zásobování tak obrovské armády.

Přestavba Ormannovy Hráze už nebyla vnímána jako poraženectví, ale jako prozíravost. Přesto však to byla pro dobyvatele Aekiru hořká pilulka, kterou museli spolknout.

Konečně přerušil tíživé ticho Aurungzeb. „Pokračuj, šáhre Johore.“

Mladý merducký chedív se chopil uschlého stvolu rákosu a začal na rozprostřené mapě ukazovat klíčová místa. Na mapě byla detailně zakreslena oblast mezi řekou Torrin a jižní částí Thurianu. Tato kdysi tak úrodná a pokojná země se stala bojištěm, kde se rozhodovalo o výsledku celé války.

„Hlavní síly budou postupovat podél Západní cesty. Budou to *minhraib*, *hraibadar* a naše nové arkebuzírské regimenty, sloni, dělostřelectvo a obléhací stroje - celkově sto tisíc mužů. Tato armáda bude mít za úkol na sebe poutat každou nepřátelskou sílu, na kterou narazí. Další armáda sestávající z *ferinai* a jízdních střelců, doplněných zbytkem nalbenských jízdních lučištníků - dohromady dvacet pět tisíc mužů - bude postupovat rovnoběžně, severně od hlavního voje.“

„Tato armáda se skládá výhradně z jezdeckta," podotkl Aurungzeb.

„Ano, Výsosti. Musí být rychlí a pohybliví. Jejich úkol bude dvojitý. Za prvé chránit severní křídlo hlavní armády před útokem - pokud se prokáže, že na severu operují rudí jezdci s dalšími nepřátelskými jednotkami. Jestli se ovšem ubezpečíme, že na severu žádný nepřítel

není - a jsem si jistý, že přesně tak to bude -, vyčkají až do chvíle, kdy dojde ke střetu našeho hlavního voje s torunnskou armádou a pak vpadnou nepříteli do boku nebo do týlu. Budou kladivem na naší kovadlině."

„Proč si myslíš, že na severu se už nenachází žádný nepřátelský voják?"

„Osvobodili velké množství ženských zajatců, které shromáždili naši bojovníci. Jsem si jist, že je odvezou do torunnského hlavního města. Věřím, že jenom díky jejich přítomnosti se podařilo uniknout části armády chedíva Arzamira."

„Kladivo a kovadlina," zamumlal si pro sebe Aurungzeb. „To se mi líbí."

„Je to stejná taktika, kterou použil proti Nalbencům v bitvě u Torunny," ozval se jeden z důstojníků, starší muž se zjizvenou tváří.

„Kdo?"

„Ten torunnský generál, Výsosti. Zastavil je arkebuzíry a pak jim vrhl do boku jízdu. Tím je zcela zdecimoval. Když byla tato taktika účinná proti tak rychlé síle, jakou představují jízdní lučištníci, bude o to účinnější proti torunnské pěchotě."

„Jsem rád, že se dokážeme učit i od nepřítele," prohodil Aurungzeb ironicky, ale na čele se mu objevily mraky. „Dobře, šáhre Johore, kdy se dá armáda na pochod?"

„Do dvou týdnů, Výsosti."

„A co když ten jejich chvastounský generál vůbec nepřijde, ale dá přednost našemu obléhání Torunny?"

„Vyjde nám naproti, Výsosti. Je to jeho přirozenost. Říká se, že v Aekiru ztratil ženu, a to ho naučilo nás nenávidět. Veškerá jeho strategie, i obranná, se zakládá na útočných prvcích. A ta jeho šarlatová kavalerie v ní hraje hlavní úlohu. Zaútočí na nás, o tom jsem jistojistě přesvědčen."

„Doufám, že máš pravdu. Obléhání bychom vyhráli, to je samozřejmé, ale válka by se protáhla až do léta, možná i déle. A *minhraib* se musí vrátit na žně do Ostrabaru."

„Výsosti, do žní budeš používat torunnský trůn jako podnožku, na to klidně vsadím i svůj život."

„To jsi právě udělal, šáhre Johore - to jsi udělal. Ten plán se mi líbí. Torunnská armáda má asi třicet tisíc mužů. Jestli se nám je podaří vtáhnout do boje na otevřeném poli a pak jim poslat do týla *ferinai*, nebudou mít žádnou šanci přežít. Jestli toho torunnského generála nedostane dřív Batak svou magií, tak si ho nechám předvést v otrockém jhu a pak ho donutím jít pěšky až do Ostrabaru, kde ho dám ukřižovat," zasmál se Aurungzeb, „koneckonců sám prohlásil, že jeho osud leží na bitevním poli, tak by neměl být příliš zklamán."

Místností zazněl drsný smích.

„To by pro dnešek stačilo. Můžete všichni odejít, až na méhra Jiraha a jeho důležitou zprávu. Aharo, mé srdce, posad' se přece. Šáhre Barazi, copak jsi opravdu tak neschopný? Najdi pro moji královnu křeslo."

Merdučtí důstojníci opouštěli místnost, při odchodu se ukláněli Aurungzebovi a Ahaře. Když se dveře za posledním z nich s klapnutím zavřely, obrátil se Aurungzeb na Jiraha: „Tak dobře, co jsi mi přinesl tak neodkladného, žes musel vtrhnout na poradu mého štábu bez patřičného ohlášení, a proč je s tebou královna?"

„Prosím o odpuštění, můj sultáne. Ale došlo k objevu nedozírného významu, objevu, který zásadně ovlivní víru našeho lidu až do samotných základů, proto jsem považoval za vhodné tě okamžitě na tuto skutečnost upozornit."

„Mateš mne a napínáš. Pokračuj!"

„Vzpomínáš si, pane, na toho ramusianského mnicha, který k nám přišel z Torunny?"

„Ten blázen. Co je s ním?"

„Sultáne, věřím, že není blázen." Tvář méhra Jiraha zvažněla a on sám se vzpřimil a vypjal do plné výše své postavy.

„Věřím, že mluví pravdu."

Aurungzeb překvapeně zamrkal. „Co? Co to povídáš?"

„Poslední dva měsíce jsem uskutečnil rozsáhlý výzkum v archivech, do kterých jsi mi tak laskavě umožnil přístup. Zejména jsem bádál v historické části knihovny Gadoriana Haguse v Aekiru. Tam jsem zjistil skutečnosti, které i naši *hrai*b potvrdili jako pravdivé. Krátce. Prorok Ahrimuz, budiž jeho jméno pochváleno, k nám přišel ze

západu a nyní jsme si jisti, že nebyl nikým jiným než západním svatým Ramusiem -"

„Méhre Jirahu!"

„Sultáne, Svatý a Prorok jsou jednou a touže osobou. Naše náboženství a náboženství zapadánu jsou produktem jedné mysli, která uctívá téhož boha, a obě náboženství uctívají téhož muže jako jeho vyslance na zemi."

Aurungzebova růžová tvář zbělela. „Méhre Jirahu, musíš se mýlit," vyštěkl chraplavě. „Ta myšlenka je absurdní."

„Kéž by byla. Poznání pravdy mnou otrásl až do hloubi duše. Mnich, kterého jsme považovali za blázna, je ve skutečnosti vědec velkých znalostí a muž hluboké víry. Nepřišel k nám z nějakého rozmaru - ne, on nám přišel zvěstovat pravdu a přinesl s sebou kopii prastarého dokumentu, který potvrzuje, co říká. On sám musel utéci z Charibonu. Ramusianská církev ukrývala tuto pravdu před okolním světem po staletí, ale Bůh uznal za vhodné vložit ji do našich rukou."

Pak se odmlčel. Po chvíli ticha se Aurungzeb se zřejmou nechutí zeptal:

„Aharo, jaká je tvá role v celé té historii?"

„Posloužila jsem jako překladatel méhra Jiraha při jeho rozhovorech s mnichem Albrekem, můj pane. Mohu potvrdit vše co, říká."

„Nemyslíš si, sultáne, že je to podivuhodné, jak nám ruka osudu přivedla ze západu nejprve tvoji novou královnu a pak ramusianského učence, a oba téměř ve stejnou dobu? Vidím v tom zásah boží ruky. Jeho slova byla zkreslena a ukryta už příliš dlouho. Konečně nastal čas, aby byla vynesena na denní světlo."

Aurungzebovi se nebezpečně zablýskaly oči. Začal se procházet po pokoji jako neklidný medvěd. „To všechno je jenom podvod - nějaká intrika ramusianů, aby nás rozdělili a svedli z pravé cesty v hodině našeho největšího vítězství. Má královna kdysi byla ramusiankou. Chápu, že se snaží víru, kterou vyznávala v minulosti, dát do souladu s vírou, již měla to štěstí poznat. Ale ty, méhre Jirahu, jsi přece svatý muž, muž učený a důvtipný. Jak můžeš uvěřit takovým lžím? Takovému rouhačskému lhaní?"

„Poznám pravdu, když ji slyším," odpověděl mu méhr Jirah chladně. „Nejsem hlupák ani lehkovážný snílek, který zaměňuje přání za skutečnost. Celý svůj život jsem strávil studiem Prorokových slov a odmítáním lží toho jejich podvodného svatého. Představ si, pane, jaký to pro mne byl šok, když jsem porovnal obě učení a našel ve stejných případech tatáž slova, pronesená Ramusiem a Ahrimuzem, budiž jeho jméno pochváleno, tatáž podobenství. Dokonce i způsob jejich vyjadřování je podobný! Jestli je to ramusianský trik, tak jej začali připravovat před staletími. Navíc text, který jsem studoval, se týkal příchodu našeho proroka. Ahrimuz byl zde! Než přešel Jafrar a přinesl našemu lidu pravou víru, žil zde v Normannii a byl západ'anem. Jeho jméno, můj sultáne, bylo Ramusio."

Aurungzebovi se podařilo vypadat zároveň zuřivě a vyděšeně.

„Kdo ještě ví o tvém objevu? "

„Shromáždil jsem ty nejbližší mulláhy z těch nejučenějších *hraiib*. A oni se mnou souhlasí - všichni do jednoho. Naše starost se teď týká pouze způsobu, jakým bychom měli tuto zprávu rozšířit mezi jednotlivými kmeny a sultanáty."

„To všechno jsi udělal bez mého vědomí. Jakým právem? "

Méhr Jirah uhodil pěstí do stolu takovou silou, až kalamáře nadskočily a mapa se svinula. „Nejsem povinován se zpovídat ani tobě ani nikomu na této zemi, protože mé činy řídí pouze víra! Jsem zodpovědný pouze Bohu Všemohoucímu. Nejsem tady, abych tě žádal o dovolení, chceme-li udělat to, o čem víme, že je správné. Pouze tě o stavu věcí zpravujeme. Nebudeme bránit šíření pravdy, jako to dělali v minulých pěti stoletích ramusiané. Současný výklad jejich víry musí páchnout nozdrám božím. Žádáš po mně, abych vědomě spáchal takové rouhačství? "

Vypadalo to, jako by se pod vahou jeho slov Aurungzeb zmenšil. Přisunul si židli a ztěžka na ni usedl.

„To ale ovlivní postoj armády k celému tažení. To si přece musíš uvědomit. Už dnes jsou mnozí z *minhraiib* neochotni bojovat. A když vejde ve známost, že ramusiané jsou jakýmsi spoluvěrci, co pak -"

„Dávám přednost tomu smýšlet o nich jako o bratrech ve víře," přerušil ho méhr Jirah pochmurně. „A podle Proroka je smrtelným

hříchem útočit na někoho, kdo vyznává stejnou víru, jako je víra útočnickova. A víra ramusianů je stejná jako naše. Můžeme být rozdělení neshodami, ale uctívají stejného Proroka jako my."

„Víra v jednoho Boha nezabrání lidem, aby jeden druhého nezabíjeli. A nikdy nezabránila. Jen se blíže podívej na ty tvé bratry ve víře. V Hebrionu a Astaraku - dokonce i v Torunně - mezi sebou bojují, i když bušíme na východní hranice."

„Nejsem tak naivní, sultáne. Je mi jasné, že válku není možné jen tak zastavit. Jediná věc, o kterou tě žádám je, aby sis v okamžiku, kdy nadejde čas, v němž bude možné uzavřít mír, vzpomněl na to, co jsem ti dnes řekl."

„To udělám, méhre Jirahu. Máš mé slovo. Až dobudeme Torunnu, budu milosrdný. Nenařídím vyhladit obyvatelstvo, to tě mohu ujistit."

Méhr Jirah se díval na svého sultána po několika napjatých a dlouhých vteřin a pak se uklonil.

„O víc žádat nemohu. A nyní se s tvým dovolením vzdám."

„Kdy hodláš tuto zprávu rozhlásit mezi vojáky?"

„Ještě po nějakou dobu ne. V obou doktrínách je řada bodů, které vyžadují sjednocující výzkum. Rád bych tě ale požádal o laskavost, můj sultáne."

„Klidně požádej."

„Byl bych rád, kdybys svěřil do mé péče toho ramusianského mnicha. Už mne unavuje pořád se krčit v pevnostních žalářích."

„Samozřejmě, méhre Jirahu, můžeš mít svého malého maniaka, kdykoliv ho budeš potřebovat. Pověz Akranovi, že ti ho svěřuji do péče. Nyní nás můžeš opustit. I ty, šáhre Barazi, ty také."

„Sultáne, má paní -"

„Na pět minut smíš přestat být jejím stínem, doprovod' méhra Jiraha. Tvoje paní mi bude dělat společnost."

Méhr Jirah a šáhr Baraz se oba uklonili a odešli. Heria vstala, ale Aurungzeb ji gestem ruky zarazil.

„Ne, moje milovaná, zůstaň sedět. Nás přece nemusí svazovat žádné obřadnosti. Jsem přece sultán a tys moje královna."

Když se znovu posadila, došel až těsně k ní. Tyčil se nad ní jako hora a usmíval se. Pak vztáhl chlupatou ruku a serval jí z obličeje závoj.

Prsty ji pevně uchopil za bradu a surově jí zmáčkl rty, takže se zkrřivily. Když pak promluvil, zněl jeho hlas přidušeně jako hlas vášnivého milence.

„Jestli ještě někdy uděláš něco podobného za mými zády, nechám tě poslat do polního bordelu. Rozumíš mi, Aharo?“

Beze slova přikývla.

„Jsi sice moje královnou, ale jenom proto, že v břiše nosíš mého syna. Jsi vážena jenom kvůli němu, a jenom díky mně - ale to je všechno. Nemysli si, že tvoje krása, jakkoliv je podmanivá, že mne někdy udělá hlupáka. Vyjádřil jsem se jasně? Pochopila jsi mne?“

Znovu beze slova přikývla.

„Velmi dobře.“

Políbil ji na rty. Pak ji pustil. Heriina tvář hořela rudě, až na bílé otisky prstů.

„Dnešní noci přijdeš do mé postele. Nosíš sice dítě, ale jsou i jiné způsoby. Teď si nasad' závoj a odeber se do svých komnat.“

Když se Heria vrátila do svého apartmá ve staré pevnostní věži, nechala služebné, aby ji svlékly. Celou dobu seděla bez hnutí jako socha. Když ji oblékly do večerní róby, propustila služebnictvo a zůstala ve stejné pozici po dlouhou dobu. Ze zadumání ji vyrušilo zaklepání na dveře.

„Má paní, jsi v pořádku?“ zeptal se zpoza dveří šáhr Baraz.

Na chvíli přivřela oči a pak jej klidným hlasem vyzvala: „Vstup, šáhre Barazi.“

Starý merduk vypadal ustaraně. „Sultánova nepřízeň je jako rozmar větru, má paní. Krátký závan a po chvíli je vše zapomenuto. Rozhodně se pro to netrap.“

Barazova slova jí vyvolala na tváři úsměv. „Co si myslíš o objevu méhra Jiraha?“

„Jsem velmi udiven, že si toho někdo nevšiml už dávno, během těch pěti století merducko-ramusijského soužití.“

„Možná, že všiml. Možná, že tento objev byl znovu a znovu pohřbíván. Ale tentokrát se to nestane.“

„Paní, nejsem si jist, zda se jen nesnažíš mezi námi vyvolat roztržku či zda opravdu usiluješ o pravdu. Smím-li být upřímný, tvůj přístup mne znepokojuje.“

„Chtěla bych, aby válka skončila. Je to snad tak špatné? Nechci, aby byly zabíjeny ani znásilňovány další ženy a aby se z dalších dětí stávali sirotci. Jestli to znamená zradu, tak jsem zrádce až do morku kostí.“

„Ramusiané také odvedli svůj díl zabíjení,“ poznamenal šáhr Baraz suše.

„A to je důvod, proč musí být mnich Albrec propuštěn a poslán zpět do Torunny. Tam by také rádi před světem ukryli tuto důležitou zprávu, zrovna tak jak by to nejraději udělali tady.“

„Muži se vždycky budou navzájem zabíjet.“

„To já dobře vím, ale ať alespoň nepředstírají, že to dělají ve jméne Božím.“

„V tom s tebou souhlasím. Přesto ti, paní, musím říct: netlač Aurungzeba do rohu.“

„Myslela jsem, že jeho nepřízeň je jako závan větru.“

„To je, ale jenom když je mu odporováno ve věcech, které považuje za bezvýznamné. Nestal se sultánem proto, že by se bál jednat. Když si bude myslet, že někdo ohrožuje samu základnu jeho moci, tak ho zničí bez váhání a bez lítosti.“

„Včetně mne?“

„Včetně tebe.“

„Děkuji ti za tvoji otevřenost, šáhre Barazi. Je s podivem, že od té doby, co žiji mezi merduky, jsem potkala více čestných mužů než za celý svůj předcházející život. Tebe, méhra Jiraha, mnicha Albreka.“

„Jen tři muži. To není zas tak mnoho. Copak v Aekiru byli lidé tak nepoctiví?“ zeptal se šáhr Baraz s lehkým pousmáním.

Zakabonila se a odvrátila se od něj.

„Omlouvám se, má paní. Nemyslel jsem to tak -“

„To nic není. Opravdu. Musím si zvykat sama na sebe. Koneckonců lidé si prý časem zvyknou na všechno.“

Oba se odmlčeli. „Budu přede dveřmi, kdybys cokoliv potřebovala, má paní,“ řekl nakonec Baraz. Uklonil se a opustil pokoj, ačkoliv

jediné, co opravdu chtěl, bylo sevřít ji do náručí a ukonejšit ji. Když zaujal svoje místo přede dveřmi, v duchu si vyčínil. Vždyť podobná myšlenka je nesmysl. Ale ona je příliš dobrá, aby byla jen chovnou klisnou merduckého sultána. Cítil v ní vůli z oceli, která se ukrývala za krásnýma očima. Ten chlapík, kterého milovala v Aekiru, ten její manžel, to musel být opravdový muž. Nic menšího si nezasloužila.

Kapitola šestnáctá

Bardolin se na kamenné podlaze zazmítal a osahal si zamyšleně zápěstí. Krvavé rány po okovech uschly a v několika okamžicích se zahojily. Jediným důkazem jeho trápení, který zůstal, byly jizvy. Rukou přešel po vyholené tváři a suše se pousmál tomu zázraku.

„Můj Bože, znovu si připadám jako člověk.“

„Nikdy jsi nebyl nic jiného,“ shrnul Golophin krátce ze svého křesla u ohně. „Posluž si vínem, Barde, ale pij pomalu, tvůj žaludek na ně není zvyklý.“

Bardolin se narovnal a trochu nemotorně se postavil na nohy. Přes tvář se mu mihl úšklebek.

„Už jsem odvykl stát zpříma. Jsou to skoro tři měsíce, kdy jsem si naposledy mohl natáhnout nohy. Můj Bože, v hrdle mám sucho jako na poušti. Déle než rok jsem s nikým nemluvil, Golophine. Je dobré být konečně doma. Pomáhá mi to uzdravit se. Dokonce ani tvá magie mne nemůže uzdravit okamžitě.“

„A co je s tvou magií, co se s ní stalo? Měl by ses už vzpamatovat ze ztráty svého familiára. Co se stalo s tvými řádý? Máš stále své schopnosti, nebo je tvá proměna také pozměnila?“

Bardolin nic neříkal, pomalu usrkával víno a díval se na zbytky klece, které se povalovaly naproti němu v kulaté věžní místnosti. Ležely tam těžké řetězy s přirezlými stopami krve a špíny a rozbité kusy bedny, ve které ho přivezli. Dopravilo ho sem šest povozníků, kteří byli strachem téměř bez rozumu, jak na ně ta věc vrčela, prskala a jak se mlácením do stěn snažila osvobodit. Rychle shodili bednu z povozu a tryskem uháněli na vyděšených koních pryč od osamělé věže.

„Přichází a odchází to bez jakéhokoliv důvodu, nepravidelně," odpověděl nakonec, „každým dnem to mohu méně ovládat. Myslím tu vlčí podobu."

„To pomine. Časem budete ty a to zvíře jedno. Budeš schopen proměnit se silou vůle. Já jsem to už viděl."

„Jsem rád, že alespoň jeden z nás je na vlkodlaky odborník," usekl Bardolin štiplavě.

Golophin potichu a dlouhou dobu studoval svého žáka a přítele. Skoro se z něj stal pouhý stín muže. Lícni kosti mu vystupovaly a oči byly hluboko zapadlé. Svaly měl ztuhlé a kůži svraštělou jako kůru grepu. Hlavu měl vyholenou, aby se zbavil hmyzu, který se mu usadil ve vlasech. Vypadal jako mnich. Ten zdravý a sebejistý mág, kterého Golophin znával, zmizel beze stopy.

„Jednou ses dotkl mé mysli," řekl starý mág pokojně. „Prohledával jsem západ v naději, že najdu tvou stopu, a zaslechl jsem tě křičet o pomoc."

Bardolin se upřeně díval do plamenů. „Byli jsme na moři, myslím. Pocítil jsem tě, ale pak přišel on a spojení přerušil."

„Je to mimořádný muž, jestli slovo muž přesně vystihuje to, čím je."

„Je novou bytostí, nevím jakou, zřejmě zcela novou, něco jako já. Jeho nesmrtelnost má cosi společného s touto černou změnou a její silou. Zde, ve starém světě, jsme si vždy mysleli, že Proměněnec nemůže ovládnout ani jeden ze šesti řádů. To zvíře v něm zničí přirozenou harmonii duše, které je k tomu zapotřebí. Ted' si to už nemyslím. Jednou ovládnuté zvíře může svého hostitele zavést k nejintimnějšímu porozumění síly dweomeru. Proměněnec je plný esence vyvolávaného zvířete. Bytosti, která zcela vděčí za svoji existenci nějaké venkovní síle, jež stojí mimo normální zákonitosti vesmíru. Když se z muže stane lykantrop, stává se z něj věc složená z čisté magie; má-li vůli si ji vzít, tak tam ta síla na něj čeká. Veškerá síla."

„Říkáš to, jako bys přijal svůj osud."

„Hawkwood mě sem přivezl, protože si myslel, že mě dokážeš vyléčit. Ale my oba víme, že nemůžeš. Možná, že už nechci být

vyléčen. Golophine, myslel jsi na to? Tento Aruan je neuvěřitelně mocný a já můžu být stejně mocný. Vše, co potřebuji, je čas. Čas na přemýšlení a na výzkumy."

„Tato věž a vše, co je v ní, ti je k dispozici, Barde. To víš dobře."

„Děkuji ti."

„Mám jednu otázku. Když odemkneš ten zásobník síly, budeš-li toho někdy schopen, co s ní budeš dělat? Aruan je připraven založit jakousi hegemonii lidu dweomeru. Připravuje se na to po staletí - alespoň co mi řekl. Až ten den přijde, budou obyčejní králové a obyčejní vojáci tohoto světa stát proti němu a jeho druhu. Našemu druhu. Kde bude vyznačena linie, kterou nesmíme překročit?"

Bardolin se na něj ani nepodíval. „Ale v jedné věci má pravdu, že ano? Po staletí jsme byli pronásledováni, mučeni, vražděni a to jenom kvůli daru, s nímž jsme se narodili. Je čas to zastavit. Lid dweomeru má právo žít v míru!"

„S tím souhlasím. Ale rozpoutat válku není správná cesta, jak toto právo zabezpečit. Naopak, to ještě více poštvě ostatní obyvatele tohoto světa proti nám."

„Možná nastal čas, aby se ostatní lidé tohoto světa začali stydět za svoji slepou nesnášenlivost," zavrčel Bardolin. Z hlasu mu zazněla taková zavilá zloba, že se Golophin překvapením nezmohl ani na slovo.

Hawkwood si ani nedokázal vzpomenout, kdy naposledy seděl na koni. Naštěstí zvíře, které si najal, vědělo o jízdě mnohem více než on. Nepohodlně se natřásal v sedle a jeho cíl, viditelný jako zdvižený bílý prst z kamene, svítil v paprscích jarního slunce na severním kopci. Na cestě před ním byl ještě jeden jezdec, žena. Náhle její kůň začal kulhat a ona sesedla a začala mu prohlížet podkovy - jednu po druhé. Zatáhl za uzdu a zastavil; mohla za to bezpochyby nějaká stará vzpomínka na galantnost.

„Mohu vám pomoci?"

Vzhlédla. Byla to velmi dobře oblečená vysoká mladá dívka s dlouhým nosem a nádhernou hřívou zářících vlnitých vlasů, od nichž se odráželo sluneční světlo.

„Myslím, že ne," odpověděla a vrátila se k prohlídce kopyt.

Hawkwoodův vzhled mluvil proti němu a on to o sobě věděl. I když se vykoupal, převlékl a přetrpěl lazebnickou péči Domny Poneri, Galliardovy mimořádné ženy, stále vypadal jako tulák.

„Jak daleko ještě jedete?" pokusil se navázat rozhovor.

„Spadla mu podkova, u boží krve, nevíte, jestli tu je v okolí kovář? "

„To tedy nevím. Kam máte namířeno?"

Dívka se narovnala. „Ne moc daleko, do támhle té věže. " Podívala se na Hawkwooda rychlým nebojácným pohledem. „Mám pistoli. Myslím, že jinde najdete snadnější kořist."

Hawkwood se rozesmál. „Vsadím se, že určitě. Jak to tak vypadá, mým cílem je stejná věž. Znáte mága Golophina?"

„Možná." Zvědavě si ho znova prohlédla od hlavy až k patě. Líbil se mu dívčin upřímný pohled a síla, již viděl vepsanou v jejích rysech. Není to žádná extra kráska, alespoň ne v konvenčním smyslu, ale určitě má pevný charakter.

„Jmenuji se Hawkwood..."

„A mé jméno je Isolla." Uklidnila se, když viděla, že to u něho nevyvolalo žádnou reakci. „Myslím, že bychom po zbytek cesty mohli cestovat společně. Není to zase tak daleko. Golophin vás očekává?"

„A vás?"

Trochu zaváhala. „Ano. Můžete sesednout a nedívat se na mě shora? "

„Můžete si sednout na mého koně, když budete chtít."

„Ne, já jezdím pouze v dámských sedlech."

To znamenalo, že je ze šlechtické rodiny. Mohl tak usuzovat i podle šatů. Jen dívčin přízvuk ho trochu mátl, nedokázal ho určit. Zcela jistě byla z Astaraku.

„Znáte Golophina dobře?" zeptal se, když kráčeli bok po boku a koně vedli za uzdy.

„Docela dobře. A vy?"

„Jenom díky jeho věhlasu. Stará se o mého nemocného přítele."

„Vy jste zdravý? Máte divnou chuť."

„Už dlouho jsem nejel na koni a velmi dlouho jsem nekráčel po pevné zemi."

„Ale cožpak máte křídla, která vás odnesou, kamkoliv chcete?“

„Ne, křídla nemám, ale loď. Přistála dnes časně z rána.“

Oči se jí rozzářily. Znova si ho prohlédla od hlavy až k patě, ale teď už s podivem.

„Richard Hawkwood, no ovšem, ten námořník, jsem to ale popleta. Vaše jméno zní celým městem.“

„Ano, to jsem já.“ Chvíli čekal, zda o sobě také něco řekne, ale nedočkal se. Kráčeli mlčky. Z nějakého důvodu se Hawkwood cítil skoro zklamán, když zaklepal na dveře Golophinovy věže. Z Isolly vyzařovalo zvláštní fluidum, které ho přimělo cítit, že už je zase doma.

Byl jsem na moři příliš dlouho, řekl si.

„Zvědavost," vrčel Golophin rozzlobeně, „je u muže přednost, která ho vede k poznání a vzdělávání. U ženy je to vada, která ji vede k zlovolnosti." A požíval se na Isollu. Ale ta si z toho nic nedělala.

„Tohle úsloví vymyslel nějaký muž. Já nejsem žádná upovídaná služtička, Golophine.“

„To bys ses měla přestat chovat jako jedna z nich. Á, kapitáne Hawkwoode, děkuji mnohokrát, že jste přivedl princeznu bezpečně a včas. Když už byla tak umíněná a vydala se sem sama.“

„Princeznu?" zeptal se Hawkwood a s těmito slovy v něm umřela jakási naděje.

„To není tak důležité," odpověděla mu.

„Díváš se na příští hebrionskou královnu, na nikoho menšího," řekl Golophin. „Jako by tento svět potřeboval nějakou další královnu. Buď zticha, Isollo, a přines nám nějaké víno. V mé studovně se chladí jeden džbáněk.“

Isolla opustila pokoj nijak zvlášť nespokojená; s nesouhlasem starého čaroděje si hlavu nelámala. Když odešla, objevil se mágovi na tváři úsměv.

„Měla být mužem," řekl se zřetelným potěšením.

Hawkwood s tím nesouhlasil, ale svůj názor si nechal pro sebe.

„Kapitáne, konečně se setkáváme, jsem velmi rád, že jste přijel.“

„Kde je Bardolin?"

„Bardolin spí. Urychlí to léčbu.“

„Je... bude...?“

„Změnil se, ale to zvíře v něm je pro dnešek v klidu. Částečně jsem mu pomohl, aby je mohl ovládat.“

„Můžete ho tedy vyléčit?“

„Ne. To nedokáže nikdo, ale můžu mu pomoci, aby to zvládl. Vyprávěl mi o vaší plavbě. Opravdová noční můra.“

„Ano, to jistě.“

„Ne mnoho mužů by to dokázalo přežít.“

Hawkwood se otočil k oknu, pohledem sklouzl z nejvyššího místa věže k jižnímu Hebrionu, kde na zemi pokrytou zelení svítilo slunce. A tam, v dáli na horizontu, se třpytilo moře.

„Myslím, že nás nechali přežít. Alespoň Bardolina. Dovolili nám utéci. Občas mě napadá, jestli snad byli tak silní a řídili kurz naší lodi až domů? Myslím, že ti o nich Bardolin vyprávěl. Rasa monster. Domnívám se, že někteří jsou již v Normannii a mnohem víc jich ještě přijde. Mají s námi určité plány, ti prokletí čarodějové ze západu.“

„Dobře, jsme alespoň dopředu varováni. Díky tobě. Jaké máš plány, kapitáne?“

Ta otázka zastihla Hawkwooda nepřipraveného.

„Příliš jsem o tom neuvažoval. Můj Bože, jsem na suché zemi jeden den a už se toho stalo tolik. Moje žena zemřela v Ambrusiu, můj dům vyhořel, jediné, co mi zbylo, je loď a i ta je v žalostném stavu. Uvažoval jsem, že navštívím krále, jestli pro mne něco nemá?“ uvědomil si, jak hloupě to zní a začervenal se.

„Něco by sis zasloužil, to je pravda,“ ujistil ho Golophin zdvořile. „Jsem si jist, že Abeleyn nebude šetřit uznáním. Tvoje expedice možná skončila neúspěchem, ale také je pro nás velmi cenným zdrojem informací. Pověz mi, co si myslíš o lordu Muradovi?“

„Je jakoby popletený, ne že by byl šílený, ale něco se mu v hlavě pomotalo. Způsobil to západ.“

„A ta dívka-proměněnec, Griella.“

„Bardolin ti o ní pověděl? Ano, možná. To byl hluboký vztah. Vázal je velký cit, ale nakonec je to zranilo oba.“

Isolla se vrátila s hliněným džbánkem plným chlazeného vína.

„Vaše Výsosti,“ poděkoval Hawkwood.

Isolla se na něho podívala třpytícíma se očima a odsekla: „Ještě nejsem!”

„Už jenom několik týdnů. Myslím, že je stále netrpělivější.”

„Občas se chováš jako malý kluk, Golophine.”

„Myslíš si, že je to tak? Abeleyn o mně vždycky uvažoval jako o staré ženě. Asi jsem muž pro všechna čtyři roční období.”

Hawkwood násilím odtrhl pohled od Isolly a odložil pohár, ačkoli z něj sotva párkrát usrkl.

„Musím už jít. Jen jsem se chtěl ujistit, že je Bardolin v dobrých rukou.”

„Promluvím ve tvůj prospěch s králem, kapitáne. Doufám, že dosáhnu vyrovnání tvých ztrát a že se ti dostane uznání za dosažené úspěchy,” slíbil mu Golophin.

„To nebude nutné!” řekl Hawkwood se strnulou hrdostí. „Pečuj o Bardolina. Je to dobrý muž - i přes to, co mu ten bastard čaroděj udělal. Já se o sebe dokážu postarat. Bůh s tebou, Golophine.” Hluboce se uklonil. „Má paní,” a odešel.

„Je to hrdý muž na nešlechtice,” zamyslela se Isolla.

„Není jen tak obyčejný muž,” odpověděl jí Golophin. „Byl jsem hlupák, že jsem řekl, co jsem řekl. Zaslouží si za své činy uznání, ale on se otočí zády v okamžiku, kdy bude mít sebemenší podezření, že to zavání dobročinností. Zatímco lord Murad na těch svých tenkých nohách už určitě běžel ke králi, bezpochyby mu vypravuje o zázracích, které se přihodily na jeho expedici, a snaží se urvat co nejvíc zásluh. Je to špinavý svět, Isollo.”

„Mohl by být horší.”

Pohlédl na ni a rozesmál se.

„Á, podívejme se co to znamená být zamilován?”

Začervenala se až po kořínky rudých vlasů.

„Budeš mu dobrou ženou. Jenom jestli si tě náš příliš hrdý kapitán neukradne jen pro sebe.”

„Cože, co to říkáš?”

„Hebrion má krále a brzy bude mít i vznešenou královnu. Tato země si potřebuje alespoň na chvíli po této válce a všech intrikách odpočinout. Jsem rozhodnut se s Bardolinem uchýlit sem a věnovat se

čisté vědě. Už jsem se příliš dlouho pletl do politiky. Mám jí dost. Ty a Abeleyn dokážete úspěšně řídit toto království bez mé pomoci. Musíš mít stále na očích Murada a tu harpyji Jemillu."

„U dvora už skončila. Žádný šlechtic jí již nevěnuje ani chvíli."

„Nebud' si tak jistá. Koneckonců nosí pod srdcem královské dítě, které, i když nelegitimní, bude vždycky starší než jakékoliv dítě, které porodíš ty."

„Tak alespoň doufejme, že to bude holčička."

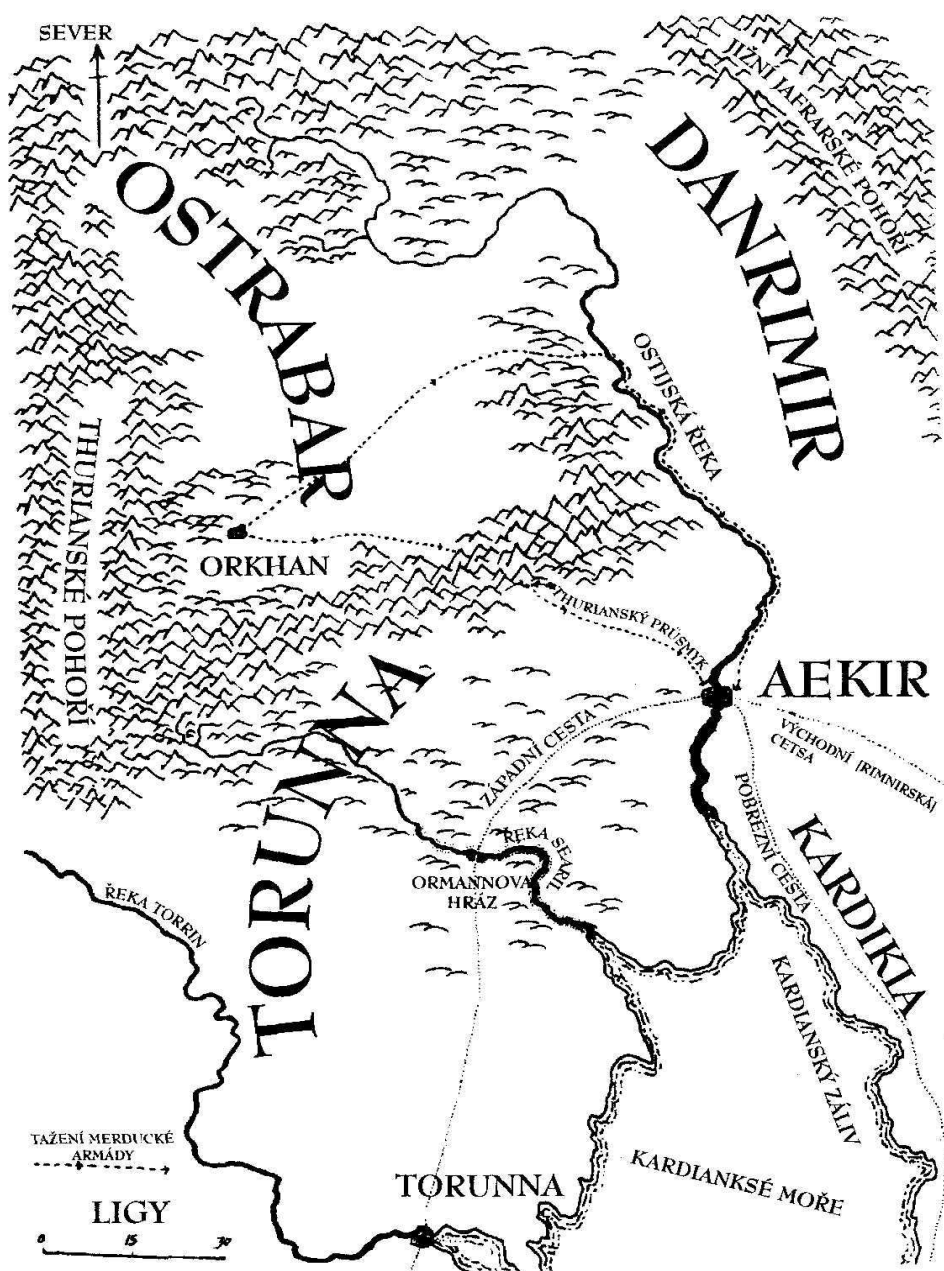
„Doufejme. Nyní se vrať do paláce, Isollo. Je tam muž, který tě potřebuje."

Isolla políbila starého čaroděje na tvář. V Hebrionu v něm našla muže, který se jí stal téměř otcem. Golophin měl pravdu, to nejhorší je zcela jistě za nimi, tato země konečně bude žít v klidu.

ČÁST DRUHÁ

Smrt vojáka

Brzy se objeví velký válečník.
Bude se tyčit vysoko nad zemí
a ty spatříš zem pod jeho nohama
posetou uťatými hlavami,
a řinčení modrých mečů
se v ozvěně bude odrážet od kopců.
V proudech krve budou plavat
uťaté končetiny mužů
Njalova Sága

Kapitola sedmnáctá

Palác pontifika Macrobia byl kdysi malým opatstvím. Ale teď, když byl přeplněn kleriky, hledači teplých místech, ozbrojenými strážemi a úředníky s prsty zašpiněnými inkoustem se zdálo, že brzy praskne ve švech. A celý ten dav se dnes rozšířil o vznešeně vystrojené torunnské vojáky. Byla to osobní stráž vpravdě vhodná pro královnu. V jejím středu, jako šarlatové hlavice oštěpů, stálo osm Katedrálníků v celé své barbarské nádheře. Vojenští krejčí pro ně narychlo ušili kabáty, neboť nebylo vhodné, aby se objevili v pontifikově přítomnosti v otlučené zbroji. Přestože ve vši té nádheře vypadali daleko upraveněji než kdykoli předtím, stejně je jejich potetované tváře a dlouhé vlasy činily nápadnými.

Královna Odelia a vrchní velitel ozbrojených sil přišli do paláce na Macrobiovo pozvání, a to tedy znamenalo, že museli být přijati s veškerou pompou a ceremoniemi, které mohla válkou poznamenaná Torunna poskytnout. V přijímacím sále stály dva trůny. Královnin byl o něco méně zdobný než Macrobiův a vedle obou bylo postaveno obyčejné černé křeslo pro do hedvábí oblečeného generála.

Corfe byl nejstřízlivěji oděný člen královnina doprovodu, který projížděl od královského paláce k pontifikovu sídlu. Ale přesto to byl právě on, kdo vyvolával v shromážděných davech největší nadšení. Provolávali mu slávu do ohluchnutí a někteří odvážnější se protlačili kordonem vojáků a dotýkali se jeho jezdeckých bot zasunutých do třmenů nebo hřívy hřebce, na němž jel. Andruw, který mu klusal po boku, to vše shledával neskutečně legračním. Ale Corfe se cítil jako podvodník. Nazývali ho „Zachráncem vlasti“, ale Torunna je ještě hodně daleko od záchrany, pomyslel si.

Kavalkáda sesedla na hlavním náměstí před opatstvím. Balkony domů postavených kolem náměstí byly přeplněny mnichy a kněžími, kteří provolávali slávu - zvláštní a jaksi komický pohled. Corfe nabídl královně rámě a za zvuků trub a potlesku šlechty vstoupili do velkého přijímacího sálu paláce. Zde se shromáždil zbytek torunnské šlechty a jejich přivítání bylo mnohem méně nadšené než přivítání, kterého se Corfemu dostalo od davu. Dívali se na potetované Katedrálníky se

zjevnou nechutí, na do černého hedvábí oděného generála s podezřením a nelibostí a na stárnoucí královnu s pečlivě střeženým nesouhlasem. Corfeho tvář byla nehybná jako dřevěná maska, když stál před pontifiikovým trůnem a díval na starého slepého muže, který byl duchovním vůdcem poloviny kontinentu.

Monsignore Alembord si ještě nestačil pořádně odkašlat, aby mohl odpovídajícím způsobem uvést významnou návštěvu, když ho Macrobius neočekávaně přerušil. Kulhavě sestoupil z trůnu a napřáhl paži.

„Corfe.“

Corfe uchopil tápající ruku. Na dotyk mu připomínala suché podzimní listí; křehká jako uschlý stonek bodláku. Zahleděl se do zpustošené tváře a vzpomněl si na ty dlouhé studené noci, které spolu strávili na rozbahněné Západní cestě během útěku z Aekiru.

„Svatosti, jsem zde.“

V celém sále se rozhostilo hluboké ticho. Alembordův pečlivě připravovaný projev se smrskl na nezřetelné zamumlání. Oči všech se obrátily na pontifika a generála.

Macrobius se usmál. „Od našeho posledního setkání uplynula už dlouhá doba.“

„Ano, velmi dlouhá.“

„Jednou jsem ti řekl, že tvá hvězda teprve začala stoupat. A měl jsem pravdu. Od Aekiru jsi ušel dlouhou cestu, příteli. Dlouhou a tvrdou cestu.“

„Oba jsme ji ušli,“ odpověděl Corfe. V hrdle jej pálilo. Pohled na Macrobiovu poničenou tvář vzbudil vzpomínky z jiného světa a z jiného času. Starý muž mu pevně stiskl rameno. „Posaď se vedle mne a vyprávěj mi o svých cestách. Dnes se můžeme podělit o víc než jen o připálený turín.“

Křeslo, které stálo dost stranou, bylo spěšně prisunuto do těsné blízkosti Macrobiova trůnu a trojice se posadila. Macrobius se pak formálněji přivítal i s královnou. Začala hrát hudba a dav shromážděný v sále začal hlasitě hovořit. Andruw zůstal stát u schůdků, jež vedly na pódium s trůny, i s katedrálnickou tělesnou stráží. Vedle něj se postavil muž asi tak jeho stáří, oblečený do mnišské kutny.

„Jak se vede, Otče? "

„Jak se vede *Vaše milosti*, vojáku. Jsem biskup, abys věděl."

Andruw si ho prohlédl od hlavy k patám. „A co já s tím - mám ti políbit prsten?"

Avila se srdečně zasmál a z tácu kolem procházejícího číšníka vzal dva poháry zlatého vína. „Jestli chceš, tak mi můžeš políbit i můj kněžský zadek. Ale nejprve se na to napijme. Tyhle audience jsou dost suchopárné záležitosti. A já slyšel, že z té vši těžké práce na severu máte docela velkou *žízeň*. Ty a ti tvoji šarlatoví barbaři."

„Ani jsem netušil, že v dnešní době jsou biskupové tak mladí."

„A já zase, že máme tak mladé plukovníky. Přišel jsem do Torunny z Charibonu s... s jedním přítelem."

„Počkej, už si vzpomínám. Nepotkali jsem se už? Tenkrát jste cestovali s dvojicí Fimbrijců a bylo to na Severní cestě před několika měsíci. Corfe se tenkrát zastavil a mluvil s vámi oběma."

„Máš dobrou paměť!"

„A co tvůj přítel - ten bez nosu. Kde ho máš? Raději se drží z cesty vysoko postavených a mocných? "

„Já... já opravdu nevím. Ale něco ti povím. Ať je kde je, pojďme si připít na jeho zdraví. Na zdraví Albreka, toho blázna, kěž ho Bůh ochraňuje."

A přitukli si poháry, aby pak do sebe obrátili jiskrný obsah.

„Máme důvod se domnívat, že je stále naživu, ten tvůj biskupský poslíček," řekla Odelia. „A navíc, může se volně pohybovat po merduckém dvoře a šířit svoje poselství. Z našich informací vyplývá, že merdučtí mulláhové v tuto chvíli diskutují o jeho poselství."

Macrobius přikývl. „Věděl jsem, že uspěje. Měl tutěž auru osudu, kterou jsem vycítil i kolem Corfeho. Možná je dobře, že se tak stalo. Osud věcí příštích nám byl vzat z rukou. Nevidím žádnou jinou možnost než tuto zprávu veřejně vyhlásit i zde v Torunně. Doba diskusí a debat patří minulosti. Musíme začít šířit slova nové víry."

„To je mi tedy překvapení, ta tvá nová víra," prohlásil klidně Corfe.

Odelia mu dopředu prozradila, co otrásá celým pontifikovým palácem. Byl stejně překvapen jako každý druhý, ale přikláněl se k

názoru, že se jedná zcela o věc církve. Zpráva, že i merdukové berou tento nový fakt velmi vážně, dávala celé věci nový rozměr. Cítil, že to lze vojensky využít.

Na závěr dlouhého dne plného pompézních řečí a politického divadla se uzavřeli královna s pontifikem a Corfem do soukromých komnat. Celé setkání bylo bezesbýtku úspěšné, alespoň tak je vyhodnotila Odelia. Její korunovace byla stvrzena církví a každý mohl vidět, jak pontifex přivítal Corfeho jako ztraceného přítele. Každý, kdo by nyní usiloval o svržení či zpochybnění nové vlády, si jistě dvakrát rozmyslí každou nepřátelskou akci. Obzvláště po vřelých ovacích davu a výrazně projeveném přátelství mezi korunou a církví.

„Bude mít Albrekova zpráva vliv na další vývoj války, jestli se jí merdukové rozhodnou uvěřit?“ zeptala se Odelia.

„To opravdu nevím,“ odpověděl jí pontifex. „I mezi merduky jsou čestní muži, to nám bylo vždy známo. Ale čestní muži mají zřídka vliv na vedení války.“

„S tím souhlasím,“ poznamenal Corfe. „Sultán bude pokračovat v boji. Všechno nasvědčuje skutečnosti, že nadcházející bitva bude nejdůležitější bitvou války. Je rozhodnut dobýt Torunnu a nedopustí, aby mu mulláhové stáli v cestě - ne v okamžiku, kdy má vítězství na dosah. Ale když se dokážeme udržet do léta, stane se možnost, že se zahájí jednání o ukončení války, více pravděpodobnou.“

„Konec války,“ povzdechla si Odelia. „Při Bohu všemohoucím, myslíš si, že se toho dožijeme? Úplného konce?“

„Včera jsem mluvil s Fournierem. Byl nesnesitelně arogantní jako vždycky, ale když jsem na něj zatlačil tak mi sdělil, že z merdukové armády denně dezertuje velké množství branců. Pokud další bitva nepřinese jasné vítězství, domnívá se, že sultán nebude mít síly na pokračování války. *Minhraib* byli odvedeni do armády i během žní. Jestli zůstanou mimo domov i další rok, vypukne v Ostrabaru hladomor. Aurungzeb má poslední možnost zvítězit.“

„O tom jsem nevěděla,“ zamyslela se královna. „Nikdy jsem na ně nemyslela jako na lidi, kteří sklízí obilí a mají rodiny. Pro mne jsou spíš jako... jako švábi. Zabiješ jednoho a objeví se tucet dalších. Teď tedy konečně máme naději, konečně se na konci tunelu objevilo světlo.“

„Naděje je vždycky," prohlásil důrazným hlasem Corfe. „Ale jak jsem řekl, vsadí všechno na poslední bitvu. Budeme stát proti sto až sto padesáti tisícům mužů."

„Neměli bychom raději zůstat za hradbami a podstoupit obléhání? Můžeme se udržet měsíce - jistě se udržíme do konce žní."

„Jestli to uděláme, tak nás tady uvězní a na to mu postačí mnohem menší síly. Bude moci poslat *minhraib* domů a nic se nestane. Ne, my se s ním musíme utkat v poli. Musíme ho přinutit, aby nasadil jednoho každého muže, aby sáhl až na dno svých rezerv."

„Corfe," oslovil ho Macrobius laskavě, „naše šance, tak jak je popisuješ, vypadají skoro beznadějně."

„Já vím, já vím! Ale vítězství pro nás znamená něco jiného než pro merduky. Pokud se nám podaří odrazit útok jejich armády, zastavit jejich postup a přitom zabránit obležení Torunny, tak jsme vyhráli. Věřím, že můžeme uspět, ale potřebuji alespoň malou výhodu, abych měl šanci. Zatím mne nic nenapadlo. Ale napadne."

„Modlím se k Bohu, aby tě něco napadlo," řekl Macrobius. Pontifikova nevidomá tvář byla němým svědkem, jak by vypadala chvíle merduckého vítězství.

„Když se nám to podaří, když zastavíš merducký postup, co se stane pak? " zeptala se Odelia. „Jak velkou část území získáme nebo ztratíme během vyjednávání?"

„Ormannova Hráz je ztracena navždy," prohlásil Corfe bezbarvě. „To je fakt, na který si budeme muset zvyknout. A zrovna tak Aekir. Jestli se hranicí království stane řeka Searil, tak si budeme moci blahopřát. Všechno bude záviset na tom, jak dobře si povede armáda v poli. Musíme naši vlast vykupovat torunskou krví. Mým úkolem je zabíjet merduky a to budu dělat. Není mým úkolem s nimi vyjednávat. To rád přenechám Fournierovi a jemu podobným. Nemám k tomu vlohy ani chuť."

To se změní a já sama na to dohlédnu, pomyslela si Odelia. Nahlas se ale optala: „Kdy hodláš vytáhnout s armádou do pole?"

Corfe seděl bez hnutí tak dlouho, až se začala netrpělivě vrtět. Macrobius zůstal vyrovnaně klidný.

„Potřebuji devět set válečných koní, abych nahradil ztráty a posadil do sedel nové rekruty, kteří přicházejí každý den," prohlásil nakonec Corfe. „Pak jsou tady ještě logistické záležitosti, které musím probrat s Passifalem a zásobovacím oddělením. To už nebude jenom nájezd. Jakmile opustíme Torunnu tentokrát, musíme se připravit, že zůstaneme pryč týdny, možná měsíce. Konec Západní cesty se musí nechat opravit a vyčistit a je nutné tam postavit zásobovací sklady. A chci také povolát do armády každého služby schopného muže v království - bez ohledu na jeho postavení."

Odelia údivem pootevřela ústa. „To nemůžeš udělat!"

„A proč ne? Zákon je napsán jasně a podle něj mám na takové jednání právo. Jiná věc je, že litera zákona nebyla ještě nikdy naplněna."

„Dokonce ani John Mogen se rozumně nesnažil jeho dodržení vynutit. Věděl, že by ho to stálo hlavu. Šlechta by se s tím nikdy nesmířila."

„V Aekiru ani nemusel, tam se každý muž hlásil k obraně svého města dobrovolně. Každý přiložil ruku k dílu, i kdyby měl jen přenášet munici nebo materiál na budování zátarasů."

„To byla zcela jiná situace, město bylo obleženo."

Corfeho pěst tvrdě dopadla na desku stolu se zaduněním, jež překvapilo královnu i pontifika.

„Ale my *jsme* obležení. Nebudu dělat žádné výjimky. Když odvedu všechny, budu moci nechat ve městě dostatečně početnou posádku a přesto vytáhnout do pole se silnou armádou. Všichni šlechtici na jihu mají svoje osobní armády - to vím velice dobře. Je načase, aby je poskytli k obraně království. Dnes jsem podepsal rozkazy, adresované těm modrokrevníkům, aby je přivedli do Torunny. Jestli jsou moje odhady správné, tak nám šlechta poskytne dalších patnáct tisíc mužů."

„Nemáš žádné právo -" začala Odelia ohnivě.

„Že nemám? Jsem vrchní velitel torunnských ozbrojených sil. Právníci o tom můžou diskutovat, ale já vidím každého muže v království jako příslušníka ozbrojených sil. Mohou mne podle libosti žalovat - až bude po válce -, ale své muže mi pošlou a při Bohu, přísahám, že jestli odmítnou, tak je pověším."

Z Corfeho hlasu zněla nahá vražda. Před silou, která z něj vyzařovala, byla Odelia přinucena uhnout pohledem. Nikdy si nepomyslela, že by se někdy mohla bát nějakého muže, ale ta divokost, která mu občas vyzařovala z očí, ji děsila. Pro kolik mužů byl Corfeho pohled to poslední, co na zemi viděli? Občas si uvědomovala, že přestože ho miluje, stále nedokáže odhadnout, čeho všeho je schopen.

„Dobrá, dostaneš odvedence, připojím své jméno pod tvé rozkazy, ale varuji tě, právě sis udělal mocné nepřátele.“

„Jediní nepřátelé, ze kterých mám obavy, táboří na východě. A na ty ostatní chci, promiňte, otče.“

Macrobius se mírně pousmál. „Její Výsost má pravdu, Corfe. Dokonce ani John Mogen se nestavěl proti šlechtě.“

„Potřebuji vojáky, otče. Až nebude existovat žádné království, jejich vzácné tituly ztratí veškerý význam. Ať veškerá odpovědnost padne na moji hlavu.“

„To neříkej,“ zakřikla ho Odelia, „takové řeči nosí jenom smůlu.“

Corfe pokrčil rameny. „Nevěřím na štěstí, má paní. Muž si buduje štěstí vlastním přičiněním. Hodlám vytáhnout do pole s alespoň čtyřicetitisícovou armádou a to do dvou dnů, a bude to otázka taktiky a logistiky, která rozhodne o jejím osudu, ne štěstí.“

„V to budeme doufat,“ řekl smířlivě Macrobius a lehce se dotkl Corfeho zápěstí, „doufejme ale také, že i naše víra bude mít jistý vliv.“

„Když muži věří sami v sebe, otče,“ oponoval mu Corfe tvrdohlavě, „nemusí mít víru v nic dalšího.“

Albrec a méhr Jirah se setkali v pokoji uvnitř největší věže Ormannovy Hráze, nedaleko od královniných komnat. Odbyla třetí hodina po půlnoci a v celé stavbě nikdo další nebyl. Jen několik zívajících strážů. Ale u paty věže pilně pracovali ve světlech ohňů tisícovky mužů. Hemžili se po obou březích Searilu jako mravenci. Na západě bourali a na východě stavěli. Na řece se mýjely až po okraj naložené bárky plné dřeva, kamene a střídajících se pracovních čet. V přístavištích vybudovaných proti sobě na obou březích řeky čekali trpělivě zapražení do postrojů sloni i se svými mahúty. Sultán se

rozhodl, že přestavba pevnosti bude skončena do příchodu léta a bude nazvána *Khedi Anwar*, Pevnost na řece.

Komnata, ve které se Albrec a méhr Jirah setkali, neměla okna. Bylo to vlastně staré skladiště, plné harampádí. Povalovaly se tam zlomené čepele šavlí, tlející zbytky torunnských uniforem, dokonce i plesnivá bedna se zásobami, všechno už pořádně ohlodané od myši. Oba kněží se pozdravili úklonou hlavy a pak se v očekávání postavili tváří v tvář. Nikdo z nich nevládl řeči toho druhého. Na okamžik se polekali rychlého příchodu královny a šáhra Baraze. Královna, zahalená do závoje, byla oblečena jako služebná. Šáhr Baraz měl uniformu prostého vojáka.

„Nemáme mnoho času," promluvila královna. „Eunuchové mne budou postrádat asi tak za čtvrt hodiny, možná i dřív. Albreku, ještě tuto noc se vydáš na cestu do Torunny. Šáhr Baraz připravil koně a dva z jeho lidí tě doprovodí až na dohled města."

„Má paní," nadechl se Albrec, „nejsem si jist -"

„Ted' není čas na hovory. Šáhr Baraz obstaral propustku pro průchod hlídkami. Musíš svoje poselství kázat i v Torunně, stejně jako jsi je kázal zde. Méhr Jirah s námi v tomto bodě souhlasí. Tvůj život je tím víc ohrožen, čím déle zde zůstáváš."

Albrec se beze slova uklonil. Když se narovnal, potřásl si rukama s méhrem Jirahem a šáhrem Barazem. „Ať jsem našel mezi merduky cokoli," pronesl tlumeně, „nejdůležitější byli dva dobří muži."

Heria rychle přeložila mnichovu krátkou větu a oba merdukové se zarděli. Šáhr Baraz mu podal plátěný vak, z nějž vykukoval pestrobarevný oděv.

„Tohle si obleč," řekl normannsky. „Je to oděv našich kněží. Ať tvé kroky střeží bůh vítězství." Pak se podíval na Heriu, pokývl hlavou a odešel. Méhr Jirah ho beze slova následoval.

„Mohl bych šířit slova pravdy i tady, má paní," upozornil jemně Albrec.

„Ne. Musíš jít k němu. A tohle mu předej." Podala malému mnichovi svitek opatřený vojenskými pečeti. „To jsou plány sultánova tažení. Ale neříkej mu, od koho je máš, otče."

Albrec se nejistě chopil svitku. „Vypadá to, že už je mým osudem být tajným kurýrem. Není jiné cesty, jak dostat tu zprávu do Torunny? Nejsem moc dobrý kurýr.“

„Mimo tebe jsme poslali další dva muže," vysvětlila Heria tlumeným hlasem. „Merducké vojáky s ramusianskou krví v žilách - muže šáhra Baraze. Ale nejsme si jistí, jestli se jim podařilo projít.“

Albrec se na ni překvapeně podíval. „On je do celé záležitosti zasvěcen? Jak se ti ho podařilo přesvědčit?“

„Prohlásil, že jeho otec by jednal stejně. Šáhr Baraz, který dobyl Aekir, by nikdy nevedl válku způsobem, jakým ji dnes vede Aurungzeb. A navíc, můj šáhr Baraz je silně nábožensky založen. Myslí si, že válka musí skončit, protože ramusiané jsou bratry ve víře. Méhr Jirah a mnoho mulláhů si myslí totéž.“

„Pojď se mnou, Heno," navrhl jí nenadále Albrec. „Vrať se ke svému lidu a k milovanému manželovi.“

Odmítavě potřásla hlavou, šedé oči nad závojem plné slz. „Pro mne už je pozdě. A navíc, během hodiny by mne postrádali. Chytili by nás. Ne, otče, musíš se vrátit sám a pomoz mu zachránit náš národ.“

„Tak mi alespoň dovol, abych mu pověděl, že jsi naživu.“

„Ne! Pro něj jsem mrtvá a tak to musí zůstat, rozumíš? Už nejsem hodná být Corfeho ženou. Můj svět je tady. Musím zde žít, jak nejlépe budu umět.“

Albrec uchopil Heriinu ruku a políbil ji.

„Merdukové mají v tobě velkou královnu.“

Odvrátila se. „Už musím jít. Použij schody, které vedou do přízemí. Vedou na západní nádvoří. Tam tě očekává tvůj doprovod. Budeš mít náskok několika hodin. Až do svítání tě nebudou postrádat. Už běž, otče. A předej tu zprávu Corfemu.“

Albrec se uklonil, oči plné lítosti nad jejím osudem, a pak udělal, jak mu přikázala.

Kapitola osmnáctá

Celý den přicházely do města pestrobarevné houfy ozbrojených mužů, oblečených do uniforem všech možných duhových barev. Někteří nebyli ozbrojeni ničím víc než kosami nasazenými na dlouhých ratištích, jiní byli výborně vyzbrojeni arkebuzami a šavlemi. Většina přišla pěšky, ale několik stovek jich přijelo na bujných válečných koních, oblečení do polovičních zbrojí a s hedvábnými praporky, jež jim povlávaly z hrotů kopí.

Corfe, generál Rusio a ubytovatel Passifal stáli na hradbách jižního barbakánu a dívali se, jak houfce vstupují do města.

„Poslední kontingent dorazí do týdne, generále," hlásil Passifal a nahlížel přitom do tlustého bloku poznámek. „Gavriar z Rone přislíbil tři sta mužů, ale mají před sebou dlouhou cestu. Vévoda Gebrer, starý Saranfyr, přislíbil dokonce čtyři sta dalších mužů, ale bude jim to trvat dlouho, než dorazí, protože mají před sebou více než sto čtyřicet lig. Budeme mít štěstí, jestli je uvidíme uvnitř hradeb do měsíce."

„A kolik jich tedy máme celkem?" zeptal se Corfe.

„Šest tisíc záložníků a pět tisíc odvedenců - většina z nich je z Aekiru."

„Není jich tolik, kolik jsme doufali," zavrčel Rusio.

„To opravdu není," potvrdil Corfe. „Ale i to je zatraceně lepší než nic. Můžu tady nechat šest tisíc mužů, aby hlídali město, a sám vyjet do pole s dalšími třiceti šesti nebo sedmi tisíci."

„Někteří z těch záložníků, které sem šlechtici poslali, nejsou nic jiného než nevytvořeni sedláci," vrčel Rusio a nahnul se přes zub cimbuří. „V mnoha případech posbírali hloučky vesnických idiotů a ubohých zlodějíčků, odpad z jejich panství."

„Všechno, co musí udělat, je postavit se na bitevní pole a mávat píkou," pokrčil rameny Corfe. „Rusio, chci, abys vzal pět set veteránů a začal s výcvikem těch nejneschopnějších. Některé z těchto oddílů mohou být přímo zařazeny do armády."

„A co s těmi legračními uniformami?" zeptal se Passifal s ústy zkřivenými odporem.

Hodně lordů obléklo své muže do různých heraldických uniforem a tak rekruti vypadali poněkud operetně.

„Nebudou vypadat moc švihácky po několika dnech výcviku v bahně, na to si vsadím.“

„A co uděláme s pány, kteří je přivedli?“ naléhal Rusio. „Máme tady více než půl tuctu nadšených mladých šlechticů, kteří budou usilovat o to, aby směli vést rozmazlené vojáky svých otců do bitvy.“

„Udělej z nich podporučíky, a do velení jim svěř staré zkušené seržanty.“

„To se nemusí těm mladým floutkům ani jejich otcům líbit.“

„Vůbec mne nezajímá, co se jim líbí nebo nelíbí. Nesvěřím velení nad mužstvem nezkušeným důstojníkům. Tohle je válka, žádná bláznivá dvorní hra. Jestli budou nějaké stížnosti, nasměruj je ke královně.“

„Ano, generále.“

Pod nimi se na spojovacím můstku objevil Andruw, přilbu pod pravou paží.

„Tak to jsou poslední. Zbytek se ukrývá v lesích anebo v kopcích.“

„Měl jsi nějaké potíže?“ zeptal se ho Corfe.

„To myslíš vážně? Když uviděli naše obávané rudé jezdce, bez průtahů by nám vydali i vlastní dcery. Málem to i udělali. Nejsou z příliš houževnatého materiálu, aspoň většina z nich. Z dálky, když budou stát na hradbách, to nikdo nepozná, ale nikdy bych je nevyvedl do boje. V poli by se rozpadli na kousíčky.“

„A co záložáci?“

„Ti jsou lépe vystrojeni než běžné řadové vojsko, ale nemají ani ponětí o výcviku na vyšším stupni než v terciu. Myslím, že se jedná o hlídače zavazadel nebo o něco podobného.“

„Přesně to si myslím i já. Díky Andruwe. A co je s koňmi?“

„Skoro stovka našich mužů pod velením Marsche a Ebra sem žene stádo. Budou tady do tří dnů.“

„Kolik se ti jich podařilo sehnat?“

„Nějakých patnáct set, ale pouze třetina se dá považovat za válečné oře. Někteří nejsou o nic lepší než tažní koně, zbytek jsou tříroční, nedávno zkrocení.“

„Budou muset stačit. Katedrálníci jsou jediná těžká kavalerie, kterou máme. Když posadíme všechny muže do sedla, tak se nám snad podaří vytvořit nějakou jízdní sílu.“

„Bude jich něco přes dva tisíce,“ vmísil se Passifal a znovu se zadíval do poznámek. „Dnes ráno dorazila skupina asi dvou set příslušníků horských kmenů na zaprášených ponících. Myslím, že to jsou Felimbrijci.“

„Díky, plukovníku.“

„Jestli to bude takhle dál pokračovat, budě se za chvíli polovina torunnské armády skládat z fimbrijských divochů,“ postěžoval si trpce Rusio.

„To by nebylo zase tolik na škodu, generále,“ odpověděl mu Corfe. „Jak pokračují pracovní čety na Západní silnici?“

Čtveřice mužů, vystavená poryvům zimního větru na hradbách, začala procházet jednotlivé položky na Passifalově seznamu jednu po druhé. Seznam se zdál nekonečný a den byl příliš krátký, než aby se seznámili alespoň s polovinou bodů na něm zapsaných, ale krůček po krůčku začala být armáda připravená na nadcházející kampaň. Možná, že poslední. V to ostatně doufali. Mezitím se muselo najít ubytování pro nové rekruty, dobrovolné i nedobrovolné; bylo nutno zkrotit nové koně a podrobit je výcviku stejně jako muže. Musí se na povozy naložit veškeré zásoby, které bude potřebovat více než třicet tisíc mužů na zimním tažení. A samotná cesta, po níž se za pár dní budou ubírat do bitvy, musí být opravena, nebo ještě na dohled od města zapadnou do bahna.

Nic nesmí být ponecháno náhodě.

Pro Torunnu jsou kostky vrženy naposled. Když Corfeovi vojáci selžou, nebude už nic stát mezi královstvím a hrůzou merducké okupace.

Toho večera byl Corfe pozván do domu hraběte Fourniera. Neměl příliš mnoho volného času, který by mohl obětovat na večere v pohodlí, ale to pozvání v něm probudilo zvědavost. Oblékl dvorní uniformu a šel, i přes Andruwovo rozmarné varování, aby si dával pozor na to, co jí. Fournierův dům spíše připomínal zámek; již polovina vstupní brány

byla dostatečně velká na to, aby jí projel čtyřkolový kočár. Rozkládal se v upravené západní části města s výhledem na královský palác. K zadnímu křídlu přiléhaly rozsáhlé zahrady, které se táhly až dolů k řece. A zde, na břehu Torrinu, se nacházel malý letní altán, ke kterému zavedlo Corfeho nakadeřeně páže, které k němu přistoupilo, sotva podal otěže mladému stájníkovi. Fournier ho uvítal s úsměvem na tváři a napřaženou rukou. Altán měl takové množství skleněných oken, že tolik jich Corfe nikdy předtím neviděl, snad jedině v katedrále. Byl osvětlen několikaramennými svícny a stůl uvnitř byl prostřen pro dva. Na jedné straně hučel v temnotách tok mohutného Torrinu, jenž měl břeh lemovaný řadou vrb. Když se na ně Corfe zadíval, vylétlo z listoví hejno netopýřů a za pleskotu kožnatých křídel odletělo.

„Žádná eskorta nebo tělesná stráž, generále?" zeptal se Fournier s pozvednutým obočím. „Nelibuješ si příliš v pompě - na muže tvé vysoké hodnosti."

„Chtěl jsem být co nejméně nápadný. A navíc, kdekoliv se objeví Katedrálníci, jsou v okamžení obleženi davy."

„Ó ano. Měl jsem na to myslet. Posad' se a ochutnej víno. Moji kuchaři vyrobili na dnešní noc pochoutky přímo zázračné. Okouny nalovené na soutoku řek a divokého holuba."

V záři svící se třpytily stříbrné příbory, rozložené na neposkvrněném bílém ubrusu. Křišťálové poháry byly plné rudého vína a vedle nich stála pozlacená karafa. Na sebemenší pokyn čekal malý zástup lokajů, žádnému z nich nebylo přes dvacet. Fournier si všiml Corfeho kritického pohledu a krátce řekl: „Rád se obklopuji mládím. Pomáhá mi to udržovat moji - hladinu vnitřní energie na vysokém stupni. Á, Marion, první chod, jestli tě můžu poprosit."

Nějaký druh ryby, pomyslel si Corfe a automaticky ji do sebe naházel. Talíř měl prázdný, než Fournier stačil polknout tři sousta. Šlechtic se rozesmál.

„Ted' nejsi v poli, generále. Vychutnej si umění mého kuchaře. Je z východu, mám-li říct pravdu, je konvertitou z Calmaru. Věřím, že se kdysi živil jako korzár, ale minulost géníů by se neměla příliš zkoumat, není-liž pravda?"

Corfe neřekl ani slovo. Vypadalo to, že si Fournier večeře užívá, jako by se těšil z tajemství, které mu skýtalo ještě větší potěšení než jídlo.

Odnesli prázdné talíře a přinesli další chod. A pak další. Fournier hovořil nesouvisle o gastronomických záležitostech, o odjezdu torunnské rybářské flotily a správném postupu při stahování kapra. Corfe pomalu popíjel víno a bez hnutí brvou poslouchal ten zvláštní monolog. Konečně byl sněden poslední chod a oba muži byli zanecháni o samotě s miskou oříšků a pohárky čisté brandy. Sluhové odešli a nocí zněly jen zvuky nedaleké řeky.

„Prokázal jsi obdivuhodnou trpělivost, generále," Fournier usrlk dobré fimbrijské lihoviny. „Očekával jsem s jistotou výbuch netrpělivosti, než dojdeme k hlavním záležitostem večera."

„To jsem věděl."

„Prosím, odpusť mi. Rád hraji své malé hry. A proč jsem tě vlastně pozval? Co se bude dít dál a jaké velké události následují? Povím ti to odměnou za trpělivost."

Fournier sáhl pod své křeslo a položil na stůl zakrvácený svitek papíru. Na něm byla pečeť, sice přelomená, ale zbylo tam dostatečné množství vosku, aby Corfe rozeznal otisk zkřížených scimitarů, znak ostrabarské armády. Přes pevné rozhodnutí neprojevit žádné vzrušení se v křesle posadil zpřímá.

„Ochutnej vlašský ořech, generále. Tak dobře doplňují chuť brandy!" Fournier jeden rozlouskl slonovinou vykládaným louskáčkem. Na louskáčku byla krev.

„Tak už konečně začni, Fourniere. Nemám času nazbyt."

Šlechticův hlas se změnil: unuděný tón vystřídal hlas z ocele.

„Mým agentům se dnes podařilo získat zajatce, který je pro nás všechny velmi zajímavý. Merduckého mulláha, doprovázeného dvěma společníky. Ten mulláh je podivný malý chlapík se zjizvenou tváří a bez prstů na jedné ruce. Mluví perfektní normannštinou s lehkým nádechem almarštiny a tvrdí, že je biskupem Albrekem, čerstvě propuštěným z merduckého dvora."

Corfe neřekl vůbec nic. Světlo svíce se mu odráželo v očích jako dva pekelné ohníčky.

„Náš dobrodružný klerik měl u sebe tuhle listinu. Dalo nám docela dost práce, než ji vydal. Po dalším přesvědčování nám prozradil, že byl pověřen, aby ji předal přímo tobě, můj drahý generále. Nikomu jinému než tobě a pouze tobě. Nebudeš mi věřit, ale do dnešního večera jsem neznal totožnost agenta, který nám posílá zprávy z nepřátelského tábora. Zvláštní, ale pravdivé. A nyní už vím všechno, co potřebuji vědět, generále. Nebo téměř všechno. Možná bys mi mohl vysvětlit, proč pouze ty jediný dostáváš depeše ze samotného srdce nepřátelského dvora?"

„Nemám ponětí, o čem mluvíš, Fourniere. Co obsahuje ta depeše?"

„To už tě nemusí zajímat. Ale mělo by tě zajímat, že z toho vyplývá hrozivá skutečnost; torunnský nejvyšší velitel je v tajném spojení s nejvyšším nepřátelským velením. A toto je, můj drahý Corfe Cear-Inafe, zrada proti každému zákonu."

„Nebud' hloupý, Fourniere. Přišlo to od tvého agenta, od agenta, který je s tebou ve spojení již několik týdnů. A co obsahuje ten svitek? A co jsi udělal s tím Albrekem?"

„Všechno ve správném pořadí, generále. Největší zajímavostí je skutečnost, že svitek nepřišel od žádného mého agenta. Pochází, jak nám řekl náš zmrzačený biskup, přímo z rukou samotné merducké královny. Možná bys to mohl vysvětlit?"

Corfe překvapeně zamrkal. „Nemám vůbec ponětí -"

„Plukovníku Willieme," Fournier lehce pozvedl hlas. A z okolní temnoty znenadání vystoupila skupina ozbrojených mužů. Na obnažených zbraních se zatřpytilo světlo svící.

Do altánu vstoupil muž s vyholenou hlavou a páskou přes jedno oko. Byl to Williem, jeden z Corfeho starších důstojníků. Za ním bylo vidět postavu mladého plukovníka Arase. Williem držel v ruce nataženou jezdeckou pistoli s kouřícím doutnákem zasazeným na kolečku zámku.

„Zatkněte generála Cear-Inafa. Odved'te ho do mého úřadu u vodní brány a držte ho tam."

„S potěšením, hrabě," Williem v širokém úsměvu ukázal chrup plný mezer. „Vstaň, zrádče."

Corfe zůstal sedět. Překvapení mu z mozku vyprchalo během chvíle. Najednou mu bylo jasné mnoho věcí. Podíval se na tváře vojáků, kteří ho obklopovali. Všechny patřily nedávno příchozím, všechny mu byly cizí až na Williema a Arase. Dokonce nebyli ani oblečeni do vojenských uniforem. Obrátil se na Fourniera a oslovil ho záměrně nedbalým tónem.

„Proč mne prostě nezastřelíte? “

„To je přece jasné. Dav by nikdy neuvěřil, že jsi zrádce. Ty jsi jejich miláček, generále. Než tě pověsíme, musíme tě znemožnit.“

„Královnu nikdy nepřesvědčíte.“

„Její názor není podstatný a navíc, tato vláda odporuje konstituci. Vláda dynastie Fantyrů je u konce. Torunna se musí po vhodném vládci podívat jinam.“

„Vsadím se, že nebude hledat příliš daleko.“

Fournier se pousmál. „Willieme, odved’ mi toho povýšeného sedláka z očí.“

Na nádvoří měli připravený krytý kočár. Corfeho spoutali a vhodili dovnitř. Spolu s ním tam seděl Aras a další; nabitě pistole mu mířily na hrud’. Williem s ostatními jeli na zadním sedadle. Kočár s rachotem projížděl spícím hlavním městem. Bylo už po půlnoci, alespoň tak to odhadoval Corfe. Jeho mysl horečně pracovala, ale připadal si zvláště klidný. Konečně se věci vyjasnily. Už žádné intriky, pouze nahá síla.

Podíval se Arasovi do očí.

„Když jsem viděl, jak držíš pozici během Královské bitvy, nikdy bych si nedokázal představit, že bys mohl být součástí něčeho tak nečestného.“

Aras mu neodpověděl. Vnitřek kočáru osvětloval mihotavý plamínek lampy a bylo těžké rozeznat výraz jeho tváře.

„To znamená civilní válku, Arasi. Armáda nikdy nepřijme Fournierovy argumenty. A království bude vydáno merdukům na pospas. A to je přesně to, čeho chceš dosáhnout. Stát se guvernérem merducké provincie.“

Pak znovu zavládlo ticho přerušované rachocením okovaných kol na kamenné dlažbě a klapotem podkov.

„Pro boží spásu, chlape, nevidíš, kde leží tvá povinnost?"

Kočár zastavil. Dveře se zvenku otevřely a Corfe byl vyvlečen ven. Ve vzduchu cítil pach mrtvých ryb, dehtu a chaluh. Byli někde v jižních docích, na dohled ústí řeky. Proti obloze se tyčily neosvětlené budovy. Nekladl odpor, když ho rozvazovali. Nenabídl žádnou záminku Williemovi, který by ho nejraději na místě zastřelil.

Pohupující se lucerny vrhaly mihotavé světlo na kamennou cestu. Kolem něj stáli muži ozbrojení arkebuzami a píkami. Vojáci byli všichni v cizích uniformách - zřetelně část odvedenců, které Corfe povolal do města. Přechytračili ho. Sám přivedl do města nepřítele. To také byl hlavní důvod jejich sebedůvěry.

Najednou byl vevnitř. Někdo ho bezdůvodně udeřil. Vedli ho dolů po schodech, po stěnách skapávala voda. Nedaleko problikával plamen pochodně, z příšerného zápachu se mu zvedal žaludek.

„Podržte ho," nařídil Williemův hlas a muži ho uchopili pevněji.

„Tak jsme tě překvapili, že ano? Už sis myslel, že je všechno podepsáno, uzavřeno a doručeno. Ale to sis myslel špatně, ty malej lotře," a pak ho uhodil pažbou pistole do spánku.

Corfe se zachvěl a po druhém úderu se mu zatmělo před očima, nohy se mu podlomily. Začal padat, ale muži ho drželi pevně a Williem mu do hlavy sázel ránu za ránu. Necítil žádnou bolest, jen v mozku jakýsi pocit výbuchu, jako když z baterie kulverinů pálí jedno dělo za druhým. Nějakým způsobem se udržel při vědomí. Krev kapala na dlažbu a zaschlá vrstva mu skoro znemožňovala vidět a ucpávala mu nos. Naslouchal vlastnímu dechu jakoby z obrovské vzdálenosti; připomínalo mu to sípání umírajícího souchotináře.

Zazvonily klíče, byl vhozen do tmavé cely a dveře se za ním s bouchnutím zavřely.

Kroky se vzdálily a mužský smích se vytrácel s nimi.

Připadalo mu, že jeho hlava patří někomu jinému. Proháněly se jí záblesky světla jako výstřely za bitvy a příliš těsná pouta se mu začala zařezávat do rukou. Podlaha, na které ležel, byla vlhká a páchla.

Corfe se posadil a bolest se přihlásila i přes útlum šoku, který utrpěl. V uších mu zvonilo, ústa měl plná krve a při pohledu na hnusnou podlahu se mu zvedal žaludek.

„Kdo je to tady?" ozval se z temnoty něčí hlas, který zněl jaksi podivně.

„Kdo to chce vědět?" zeptal se chraplavě.

„Jmenuji se Albrec a jsem mnich."

Corfe chvílku lapal po dechu. „Tak se znovu setkáváme. Jmenuji se Corfe a jsem voják." A pak ho konečně dostihla temnota celý a on v bezvědomí upadl tváří na podlahu.

Ráno začalo hromadné zatýkání. Williem a jeho muži se přesunovali ve skupinách. Jako první byli zatčeni Andruw a Marsch společně s Morinem, Ebrem a Ranafastem. Hlavní logistik Passifal a generál Rusio byli vytaženi z postelí a odvedeni v řetězech. Kasárna Katedrálníků byla obklíčena třemi tisícovkami arkebuzířů pod velením plukovníka Williema. Plukovník Aras vedl dalších dvacet tercií k obklíčení Fermiových Fimbrijců. Armádě byl vydán všeobecný rozkaz, aby nevycházela z kasáren, a v celém městě byl vyhlášen zákaz vycházení. Nakonec se Fournier osobně vydal s padesáti muži do paláce a vyžádal si vstup do královniných komnat. Odelia byla svěčena pod dozor stráží - samozřejmě pro vlastní ochranu - a královský palác byl uzavřen.

Odpoledne bylo vodní vězení plné nejvyššího torunnského velení. Vojáci oblečení do zářivých uniforem, kterým se Andruw posmíval, měli nyní pod kontrolou dvě třetiny města. Katedrálníci se pokusili o průlom, ale Williemovi arkebuzíři jich množství postříleli. Fimbrijci se zatím ani nehnuli, jenom provedli na svých kasárnách jisté opevňovací práce - postavili sérii barikád. Neměli skoro žádnou municí pro své arkebuzy a píky se k pouličnímu boji příliš nehodily, takže pro tento okamžik byli vyřazeni z boje.

Fournier byl přesvědčen, že přijmou po čase nějaký druh dohody a byl rozhodnut nechat je na pokoji. Když se poledne přehouplo do druhé poloviny dne, nařídil, aby byly v okolí kasáren Katedrálníků rozmístěny baterie těžkých děl. Plukovník Williem vyvedl z města nějakých dvanáct tisíc torunnských vojáků na sever. Bylo jim řečeno, že se odtud očekává útok merduků a že jim nejvyšší velitel nařídil je napadnout.

Jakmile opustili Torunnu, zavedl je Williem na východ k moři, kde měli být bezpečně uklizeni z dosahu.

Zbytek vojáků zůstal bez velení v kasárnách. Obyvatelstvo zahnali z ulic silami ozbrojených patrol, divokými pověstmi a báchorkami, že se do města dostali merdukové. Kombinací falešných zpráv, uskoků a ozbrojené síly si Fournier upevnil moc.

V paláci obsadil horní komnaty, které Lofantyr používal pro porady nejvyššího velení. Kvečeru se už palác hemžil přicházejícími a odcházejícími posly. Důstojníky, kteří dostávali nová umístění a rozkazy. A nic nechápajícími vojáky, kteří tam stáli na stráži. Po skromném jídle vykázal všechny z pokoje. Sedl si k dlouhému poradnímu stolu do křesla, ve kterém kdysi sedával král Lofantyr, a pohrával si s naolejovanou špičkou svého vousu. Ani se neotočil, když se od okna ozval pleskot křídel. Nevypadal příliš překvapen, když před ním na stole, přímo mezi mapami, listinami a kalamáři, přistál šotek. Stvořeníčko složilo křídla a naklonilo hlavu k ramínku.

„Musím ti gratulovat," řekl šotek lidským hlasem. „Celá operace probíhá mnohem plynuleji, než jsme doufali."

„To byla ta snazší část. Vydržet po celý příští týden bude mnohem těžší. Věřím, že o všem dobře zpravíš svého pána."

„Samozřejmě. A můj pán je velmi potěšen. Máš Corfeho Caer-Inafa ponechat naživu, aby s ním mohl naložit podle vlastního uvážení, až vstoupí do města."

„A co s královnou? Co se má stát s ní? Nemůže zůstat naživu, to přece víš."

„Samozřejmě. Ale Aurungzeb má podivnou averzi vůči královským popravám. Nějak cítí, že podobné věci můžou do lidských hlav naočkovat znepokojivé myšlenky."

„Zařídíme, aby prostě zmizela. Mohla by utéci a pak by se po ní mohla slehnout zem."

„Myslím, že takové řešení by bylo asi nejlepší."

„A kdy se dá na pochod armáda tvého pána? "

„Už je na pochodu. V době o něco kratší než jeden týden, můj drahý hrabě, budeš novým guvernérem Torunny, jenž se zodpovídá pouze přímo sultánovi. Válka skončí."

„Válka skončí," zopakoval Fournier zasněně, „Cear-Inaf je kariérista a hlupák. Sice odvedl dobrou práci, ale ani jeho tak ceněné taktické umění by nebylo schopno zvítězit nad stopadesátitisícovou armádou. Pouze jsem ušetřil Torunnu katastrofické porážky. Zachránil jsem tisíce životů."

„Nepochybně." Představoval si to jen, nebo opravdu zazněla z homunkulových úst ironie?

„Jdi už," nařídil ostře. „Řekni svému pánovi, že pro něj Torunnu udržím. Až jeho armáda dorazí, otevrou se brány dokořán a já zajistím, aby byly pravidelné jednotky nasazeny někde daleko. Tady ho nebude očekávat žádný odpor."

„A jak to vypadá s Cear-Inafovými osobními jednotkami? S těmi Cimbrijci a Fimbrijci a samozřejmě veterány obrany Ormannovy Hráze?"

„Jsou obklíčení. Budou úplně vyřazeni z boje během několika dní."

Šotek se chystal odletět a roztáhl netopýří křídla.

„Ve tvém vlastním zájmu v to doufám." Pak se to stvoření už skoro v letu zastavilo. „Mimochodem, zaslechl jsem nějaké povídačky, že máš u našeho dvora svého agenta. Je to pravda?"

„To jsou opravdu jenom povídačky, nic víc. Všechny moje pokusy dostat do blízkosti Aurungzeba svého člověka selhaly. Můžeš mu pogratulovat ke kvalitnímu zabezpečení. "

„Děkuji. Šotek se během dvou dní vrátí, aby pozoroval, jaké děláš pokroky. Do té doby, nashledanou, hrabě." Konečně se ten tvor odlepil, vznesl se do vzduchu a vyletěl ven otevřeným oknem. Fournier se díval, jak mizí v dálce, a když ho pak už vůbec neviděl, vytáhl kapesník a otřel si pot z vousu.

Když se Corfe probral, na chvíli si myslel, že ta noční můra, která ho strašila i v bezvědomí, stále pokračuje a číhá v okolní temnotě. Pozvedl ruku k tváři a ucítil, jak mu zápěstími vystřelila agónie bolesti. Ruce měl oteklé a už začínal ztrácet cit. Ještě jeden den v takto utažených poutech a přijde o ně. Když se lehce dotkl tváře, připadalo mu, jako by patřila někomu jinému. Pod prsty cítil neforemnou

karikaturu, na dotyk naprosto cizí. Ve vzteku na sebe sama si hlasitě pohrdavě odfrkl.

„Corfe?“ zeptal se ho hlas z temnoty. „Jsi vzhůru?“

„Ano.“

„Co se stalo? Slyšel jsem střelbu.“

„Snaží se ovládnout město. Aspoň si myslím.“

„Celé ráno přiváděli další vězně. Tucty vězňů. Slyšel jsem bouchání dveří.“

Corfemu se uvažovalo těžko. Cítil se, jako by měl mysl obalenu vlnou.

„Fournier tě chytil,“ dovodil nakonec otupěle.

„Na cestě jsem měl dva společníky, merduky. Po ukrutném mučení je zabil, ale ani jeden nepromluvil.“ Ozval se vzlyk. „Je mi to moc líto. Nevydržel jsem mučení a promluvil jsem.“

„Ten svitek - co v něm bylo?“

„Celkový merducký bitevní plán a rozmístění jednotek.“

Corfe bojoval, aby si pročistil mysl a udržel myšlenky pohromadě. Bojoval se silnou touhou položit se na smrdutou podlahu a oddat se spánku.

„Merducká královna - říkal jsi, že ty informace byly od ní. Je to pravda?“

Chvilí bylo ticho. Nakonec Albrec řekl: „Ano.“

„A proč? Proč by dělala něco takového?“

„Ona je - je ramusiankou z Aekiru. Chtěla pomstu.“

„Za to jí patří moje úcta.“

„Ano, ačkoliv teď to k ničemu nebude. Co hodlá Fournier dělat?“

„Myslím si, že hodlá vydat město merdukům. Uzavřel s nimi nějakou dohodu. Byl jsem takový arogantní hlupák... takový hlupák.“

Tiše prozkoumával celu. Odkudsi slyšel zvuk tekoucí vody a bylo jasné, že pod dlažbou je stoka.

Stoka!

„Otče,“ promluvil Corfe najednou plný energie. „Začni prohledávat podlahu. Někde tady musí být odtok, nějaká mřížka nebo něco takového.“

„Ale Corfe-!“

„Udělej to!"

V naprosté tmě začali rukama šátrat ve špíně cely, prsty se jim bořily do řady nepojmenovatelných věcí. Jednou se Corfe dokonce dotkl živého a vlhkého těla krysy. Naslouchal zvuku tekoucí vody a pak odtok konečně našel. Odhrnul z mříže několik hrstí shnilé slámy. Pod skoro necitlivými prsty se začal objevovat tvar. Mříž pokrývala čtvercový otvor o straně osmnácti palců, ne víc.

Škubl za mříž, ale ta se ani nehnula. Byla pevně vsazená do kamene. Začal si s horečným spěchem prohledávat kapsy a našel zavírací kapesní nůž. Williem mu sebral opasek, ale byl příliš zaneprázdněn tím, jak ho tloukl pažbou pistole, než aby se zabýval prohledáváním jeho kapes.

„Bastardi!" ulevil si triumfálně Corfe.

Oteklyma rukama otevřel nůž a začal rýpat do malty kolem mříže. Ozvalo se lupnutí, čepeli se ulomila špička. Pokračoval tvrdohlavě dál a pohyb nože řídil v té děsivé tmě jen podle hmatu. Často se mu zatočila hlava a mozkiem mu projelo oslepující světlo. To pak musel na chvíli práci přerušit a silou vůle potlačit návaly slabosti, které vždycky následovaly. Trvalo to hodiny - jemu to aspoň jako hodiny připadalo - ale po určitém čase se mu podařilo vydrolit veškerou maltu. Opatrně schoval zlomený nůž do kapsy. Po tvářích mu pomalu stékalo něco teplého a tekutého. Nedokázal určit, zda je to pot nebo krev.

„Pojďte sem, Otče. Pomozte mi."

Albrec do něj narazil. „Mám pouze jednu zdravou ruku."

„To nevádí. Tři jsou lepší než dvě. Tady to uchopte." Navedl mnichovu ruku do správného místa. „Až řeknu tři, zaberte, jak nejvíc můžete."

Táhli tak silně, až si Corfe myslel, že mu praskne hlava,. Ucítili, že se mříž maličko pohnula a uslyšeli tichý skřípavý zvuk, nic víc. Corfe padl bokem na podlahu.

Po pár minutách to zkusili znova. Při tomto pokusu si byl Corfe jistý, že se jeden roh mříže zvedl. Osahal ho rukama a zjistil, že je nad úroveň podlahy asi o půl palce.

Nastal podivný nepozemský čas hrozné bolesti, soustředění a fyzické námahy, kdy se vše odehrávalo v naprosté tmě. Tahali postupně

za každý roh mříže, prsty jim klouzaly a ztrácely na síle. Konečně se Corfemu podařilo zahaknout řetěz svých pout za nadzvednutý roh mříže. Vší silou zatáhl - měl pocit, že se mu ruce vytrhnou ze zápěstí.

Ozval se zvuk kovu drhnoucího o kámen a Corfe padl na záda. Těžká mříž mu vyklouzla a bolestivě ho uhodila do kolena. Chvilí ležel a lapal po dechu.

„Podařilo se nám to, Otče.“

Odpočívali a naslouchali okolní temnotě. Neobjevil se žádný žalárník, neozvalo se volání na poplach.

„Půjdemo do šachty?“ zeptal se konečně Albrec.

„Jsme na nábreží, kanalizace zde ústí přímo do řeky. Nemělo by to být daleko. Ne více než sto yardů. Pojdme, otče Albreku. Do patnácti minut budeme dýchat čistý vzduch. Půjdu první.“

Zvuk tekoucí vody byl najednou velmi hlasitý. Corfe se vměstnával do kanálu a ze silného zápachu se začal dávit, ale z žaludku mu nic nevyšlo. Už dávno strávil poslední zbytky Fournierovy večeře.

Nohy mu povlávaly v proudu ledově studené kapaliny. Na chvíli pocítil záchvěv slepé paniky při představě, že se má spustit dolů. Co když tam nebude prostor k dýchání? Co když -?

Pustil se hrany kanálu, prolétl krátkou šachtou a se šplouchnutím se ponořil do kanalizace, která protékala pod celou. Proud ho uchvátil a tvrdě ho otloukal o studené kamenné zdi. Hlavu měl pod vodou, nemohl dýchat, dokonce si ani nebyl jistý, kde je nahoře a kde dole. Plíce křičely po doušku vzduchu. Tunel neměl na šířku více než jeden yard; zapřel se o stěny a na moment se mu podařilo vystrčit hlavu z vody a nadechnout se. Pak ho však proud znovu strhl. Hlavou se několikrát udeřil o zdi tunelu. Slyšel V sám sebe, jak zoufale řve.

Najednou se ocitl ve vzduchu, proletěl kousek prázdnotou a pak znovu dopadl do vody. Nabral do plic čistý studený vzduch. Byl venku, v řece, a kolem něj panovala noc. Voda byla lehce slaná. Nebylo divu, nacházel se blízko ústí řeky do moře. Zakašlal, jak mu vnikla do hrdla, a snažil se ze všech sil udržet hlavu nad hladinou. Mlátil kolem sebe spoutanýma rukama. Proud ho unášel řekou a táhl ho na otevřené moře. Snažil se chytit kmene stromu, který plul kolem. Minul ho, ale do tváře jej šlehly větve dalšího. Nakonec se chytil koruny třetího stromu. Ruce

mu však sklouzávaly po mokrému listoví. Vyšvihl se na kmen jako na lano a při tom zhoupnutí narazil nohama na blátivé dno. Pomalu vyšel na břeh, třásl se zimou a trvalo mu několik sekund, než se sebral. Pak si vzpomněl na Albreka. Začal prohlížet blátivý říční břeh, až našel dlouhý klacek; během hledání nespustil oči z hladiny. Čekal tak poměrně dlouhou dobu, ale nespátřil nic. Buď se Albrec utopil, nebo zůstal v cele. Déle čekat nemohl. Světla města zářila jasně žlutou barvou. V měsíčních paprscích viděl hradby, vzdálené necelých dvě stě yardů. Corfeho to vyplavilo na břeh v malé pusté zátoce ještě uvnitř území města, nedaleko od jižního barbakánu, v příliš otevřeném terénu. Musel se přesunout jinam.

Podél břehu řeky rostly ostrůvky rákosu, plné starého harampádí a páchnoucích zbytků vytékajících z kanalizace. Plížil se kolem nich tak tiše, jak to jenom dokázal, a pak se najednou zastavil. Něco se před ním ve tmě krčilo. Muž.

„Pane Bože," zašeptal hlas. „Ó Pane -"

„Albreku!"

„Corfe?"

Popošel k němu. Mnich byl do půli stehem zapadlý do bahna a vypadal jako nějaký obyvatel bažin. Corfe ho vytáhl a chvíli leželi v rákosí úplně přemoženi únavou. Nad nimi se klenulo nebe, od obzoru k obzoru plné zářících hvězd.

„Vstávej," vybídl Corfe konečně kněze. „Musíme zmizet, nebo tady zemřeme."

Albrec se bezeslova vyškrábal na nohy, opřeli se jeden o druhého jako pár zablácených opilců.

„Kam půjdeme?"

„K jedinému významnému muži, kterého nechá Fournier na pokoji. K tvému pánovi, Macrobiovi."

„A co bude s armádou?"

„Fournier ji zanedlouho bude mít pod kontrolou. A jistě již zatkl všechny moje důstojníky, možná uvěznil i královnu. Musím se zbavit těch zatracených pout, než mi odumřou ruce. Jak silná byla střelba, kterou jsi slyšel v cele? "

„Mnoho salv. Ale zněly jen několik minut, ne déle."

„To znamená, že se ještě nestrhla rozhodující bitva. Museli moje muže obklíčit. Merdukové jsou již pravděpodobně na pochodu sem. Rychle pojďme, Albreku, nemáme času nazbyt.“

Kapitola devatenáctá

Královniny dámy byly zděšeny. Odelia pololežela ve svém křesle a čas od času jí tělem proběhl záškub a zpod přivřených víček problesklo bělmo očí. Byla v tomto stavu již skoro dvě hodiny. Dámy chtěly zavolat pomoc, doktora nebo lékárníka. Ale prastará Grania, která žila v paláci delší dobu než kterákoliv z nich a jejíž tmavé oči dosud nebyly zamženy příznaky senility, jim nařídila, aby zavřely ta svá nanicovatá ústa a před strážci předstíraly, že se vůbec nic neděje, protože si přece nepřejí, aby stráž, která je před dveřmi, vstoupila dovnitř. Malý zástup dvorních dam začal bez jakékoliv horlivosti plést, s monotónní pravidelností se píchat do prstů a tiše poplákávat nad překérností situace, do které se dostaly. Při pohledu na ně Grania obrátila oči v sloup jakoby o pomoc k nebi a důkladně si lokla vína.

Nikdo si ani nevšiml, že se do komnaty komínem vrátil malý černý chlupatý stín s červenýma očima. Zavěsil se na svoje obvyklé místo uprostřed sítě, která visela ze stropu v rohu komnaty. Královna sebou škubla a posadila se. Promnula si oči a vstala. Jednu ruku si zapřela o záda a protáhla se. Na několik sekund vypadala, jak by asi měla vypadat ve skutečnosti; unavená žena v šestém desetiletí svého věku. Zatímco kolem štěbetaly dvorní dámy, vzala si od Granie pohár vína, který jí chůva nabízela, a jediným douškem ho vyprázdnila.

„Na tyhle věci začínám být příliš stará,“ šeptla staré ženě, která byla kdysi její kojnou.

„Nikdo z nás nemládne,“ odvětila Grania a obořila se na pestře oděné dámy, shromážděné kolem. „Tak už konečně všechny zmlkněte.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Odelia. „Pokračujte v hovoru, to je rozkaz. Když budeme příliš potichu, dostanou podezření, že se něco děje.“

„Jak moc zlé to je?“ zeptala se Grania královny, zatímco se dámy pokoušely hovořit o počasí, cenách hedvábí a při tom napínaly uši, aby slyšely Odeliina slova.

„Hodně zlé. Zmasakrovali spoustu Katedrálníků. Ti ubozí hlupáci útočili proti arkebuzám jenom šavlemi.“

„A Fimbrijci?“

„Podivuhodní lidé. Něco mi říká, že jejich velitel, Formio, to tak nenechá. Ve zbytku města platí stanné právo. Fournier si zabral východní křídlo paláce. Je si sám sebou tak jistý, že má na ochranu pouze šedesát nebo sedmdesát mužů. Zbytek hlídkuje ve městě. V loděnicích hoří ohně, ale nevím, co znamenají. Pavoučí zrak je značně omezený a občas velmi těžko pochopitelný.“

„Posad' se, má paní, vypadáš unaveně.“

„Jak bych mohla sedět?“ vybuchla Odelia. „Dokonce ani nevím, zda je ještě naživu!“ Unaveně si přetřela tvář dlaní. „Promiň, vypadá to, že jsem opravdu unavená. Jak jsem jen mohla být tak slepá! Tuhle situaci jsem měla předvídat.“

„Nikdo ji nepředvídal,“ řekla přísně Grania. „Nemuč sama sebe, nejsi jasnovidec.“

Královna usedla do křesla. „Nemůže být mrtev. Nesmí být mrtev.“ Schovala tvář do dlaní a rozplakala se.

Byla to dlouhá a únavná cesta, od ústí řeky až do pontifikálního paláce, a Corfemu s Albrekem trvalo celou noc, než ji překonali. Vyhnout se Fournierovým patrolám jim nedalo moc práce. Muži v hlídkách strávili stejně času prohlížením krásného města jako pátráním po porušovateli zákazu vycházení. Koneckonců to byli, když na to přišlo, pouze nevzdělaní venkované, zcela ohromení rozlehlostí hlavního města. Několikrát vyslechli jejich hovor, když hlídky procházely kolem jejich úkrytu. Někteří vůbec nevěděli, proč jsou tady. Bylo jim řečeno, že se jedná o jakousi mimořádnou situaci, způsobenou merduckou válkou.

U brány opatství je zastavila hlídka rytířů církve. Nedůvěřivě si je prohlížela, když se dožadovali přijetí u Macrobia; vždyť na sobě měli pouta a byli obalení bahnem a špínou kanálu. Něco v Corfeho očích

přimělo jednoho ze strážců, aby šel zavolat monsignora Alemborda. Rozložitý úředník nebyl příliš potěšen skutečností, že jej vytáhli z postele. Na první pohled ale oba muže poznal. Za množství šeptem pronášených poznámek byli vpuštěni dovnitř a usazeni v přijímací místnosti. Corfe požádal o kováře nebo zbrojíře, který by je zbavil pout. Alembord odešel s tváří plnou zmatku. Vůbec nechápal, co znamená přítomnost Corfeho a Albreka v opatství. Jak Corfe správně předpokládal, nechali Fournierovi muži opatství na pokoji.

Za chvíli dorazil zívající zbrojř i s dřevěnou bednou plnou nástrojů a odsekl pouta ze zápěstí obou mužů. Corfe zatínal zuby v agónii bolesti, jak se mu krev vracela do rukou. Ty natekly a zvětšily se skoro dvojnásobně. Na místech, kde se železná pouta zařezávala do masa, mu způsobily hluboké rány, ze kterých začala vytékat krev. Nechal je volně krváčet v naději, že vyplaví z ran špínu, která se tam mohla dostat.

Kněží jim připravili teplou koupel a čisté oblečení. Z oděvů se vyklubaly náhradní mnišské hábity z majetku ctihodného dveřníka, takže když byli vpuštěni do Macrobiových soukromých komnat, vypadal Corfe jako mnich. Do svítání zbývala ještě hodina.

Ačkoliv to měla být soukromá Macrobiova komnata, byla přeplněna poplašenými příslušníky rytířů církve. V pochmurném tichu společně s Macrobiem vyslechli Corfeho popis uplynulých třiceti šesti hodin.

Albrec ho pak doplnil svým příběhem. Jak se již dopředu domluvili, o vyzvědači na merduckém dvoře se ani nezmínili.

Když domluvili, Macrobius, který jim naslouchal beze slova přerušení, se jednoduše optal:

„Co žádáš, abych udělal?“

„Kolik ozbrojených mužů je opatství schopno shromáždit?“ zeptal se Corfe.

„Monsignore Alemborde? “

„Šedesát nebo sedmdesát, Svatosti.“

„Výborně,“ kývl Corfe. „Všechny pošlete na náměstí a tam svolajte velké shromáždění. Pošlete muže na střechy a vytvořte tak komunikační linii, která přivede do ulic lid. Fournier nemá dostatečné množství

mužů, aby zvládl celé město, když se proti němu postaví. Dostaňte do ulic lid, Svatosti."

„A co ty, Corfe, co uděláš ty?"

„Budu se snažit proniknout k mým mužům. Jestli se rytířům církve podaří vyvolat dostatečně velké pozdvižení, Fournier bude muset z hlídkové služby stáhnout část jednotek, takže nastane dobrá příležitost ho porazit. A pak ho porazíme, to vám slibuji."

„A co merdukové?" zeptal se Alembord s vykulenýma očima.

„Předpokládám, že zatímco spolu mluvíme, pochodují na Torunnu. Když budou postupovat rychle, můžou tu být nejpozději do čtyř nebo pěti dní. To nám neposkytuje mnoho času na přípravu. Fournier musí být do zítřka zbaven moci, pokud se máme proti nim vypravit do pole."

„Tak dobře," prohlásil Macrobius rozhodně. „Stane se, jak říkáš. Monsignore Alemborde, vzbud' celé opatství. Ať se všichni obléknou do nejlepšího roucha, rytíři do kompletních brnění, a ať vyjedou na koních, s každým praporem a vlaječkou, kterou lze najít. Uspořádáme jedinečnou podívanou, něco, co zcela jistě přitáhne Fournierovu pozornost. Zaříd' okamžitě všechno potřebné."

Když se nešťastný Alembord rozběhl splnit rozkaz, Macrobius se znovu obrátil na Corfeho. „Jak hodláš proniknout přes obklíčení ke svým mužům?"

„S tvým dovolením, Svatosti, ponechal bych si tento převlek. Budu se vydávat za klerika, jehož jediným přáním je nabídnout duševní útěchu obleženým vojákům. Z tohoto důvodu se vypravím prvně k Fibrijcům. Nápad, že by šel kněz poskytovat duševní útěchu Katedrálníkům, by asi neprošel."

„A to půjdeš sám?"

„Ano, Albrec je příliš snadno poznatelný i pro ty neotesance z jihu. Bude muset zůstat u tebe v opatství."

„A co bude s královnou, Corfe?"

„I ona se zatím bude muset postarat sama o sebe. Teď nepotřebuji monarchy, ale vojáky."

Jindy tak upravená špička vousu hraběte Fourniera byla rozčepýřená do štětky. Přecházel komnatou jako neklidná kočka a nejvyšší důstojníci na něj hleděli se strachem.

„Utekl? Utekl? Jak se mi to opovažuješ vůbec říct? Jediný muž ze všech, na jehož odklizení všechno stálo, a ty mi jen tak řekneš, že utekl. Jak přesně se to stalo?“

Hezká tvář Gabriela Venuzziho měla barvu čerstvě navápněné zdi. „Vypadá to, že se mu podařilo uvolnit kanálovou mříž a stokou se dostal do systému kanalizace, hrabě. On a ten beznosý mnich, který byl uvězněn s ním.“

„A to je druhá věc! Nařídil jsem, aby byl uvězněn samostatně!“

„V nábrežním vězení není dost cel. Podle posledního odhadu tam máme skoro čtyři dvacítky vězňů. Někde jsou v celách i po třech. Zatkli jsme všechny důstojníky vyšší hodnosti než poručík. Možná bychom mohli postupovat méně důsledně.“

„Ne! Musíme oddělit hlavu od těla, aby nás nerozdrtilo. Začněte používat i vězení pro obyčejné kriminálníky, jestliže budete muset. Každý muž z mého seznamu musí být zatčen!“

„Stane se.“

„A co královna?“

„Je stále zavřená ve svých komnatách.“

„Naříd'te strážím, aby ji každých několik minut kontrolovaly.“

„Hrabě Fourniere!“ Venuzzi byl šokován. „Ona je královna! Přece nemůžete připustit, aby obyčejný voják vstupoval do jejích komnat jako nějaký přihlouplý výletník?“

„Udělejte, jak vám nařizuji, zatraceně. Nemám čas dodržovat dvorní etiku, Venuzzi. Naše hlavy přijdou na špalek, nezvládneme-li situaci. Jak se mu zatraceně podařilo utéct? Kam teď asi půjde? Samozřejmě ke svým mužům. Ale jak se dostane přes naše linie? Samozřejmě v přestrojení. Venuzzi, informujte naše důstojníky, že nesmí být povoleno nikomu - absolutně nikomu - projít k Fimbrijcům nebo Katedrálníkům. Rozumíte mi, Venuzzi? Ani zatracené myši.“

„Nejsem imbecil, hrabě.“

„To jsem si také myslel, než jste nechal Cear-Inafa utéci. A teď jděte splnit rozkaz.“

Venuzzi odešel. Předtím tak bílá tvář mu zrudla potlačovanou zuřivostí. Fournier se otočil k svalnaté postavě u dveří.

„Sardinaku, přiveď do paláce další muže a přivez pár dělostřeleckých kusů.“

Muž nazvaný Sardinac se napřímil.

„Nemáme dělostřelců nazbyt, hrabě. Tohle jsou žoldáci, ne vycvičení torunnští vojáci, to přece víš.“

„Říkáš to, jako bych to nevěděl! Přesuň sem nějaká děla od fimbrijských kasáren. Pošli do kasáren kurýra tomu sráči Formiovi. Jeho postavení je beznadějně a navíc to není vůbec jeho boj. Navrhnu mu volný odchod z města, prostě totéž co posledně.“

Sardinac se uklonil a odběhl v závěsu za Venuzzim.

Fournier si otřel čelo navoněným kapesníkem. Je obklopen hlupáky, v tom je problém. Takový nádherný plán. Ale on sám, osobně, se musí starat o každý detail, jinak nefunguje vůbec nic. Nesmí si dovolit sebemenší chybu.

Nepokojné nohy ho donesly na balkon. Viděl odsud část centrálního náměstí. Pochodovali tam příslušníci rytířů církve s prapory a kněží v bohatých róbách. A sbíhal se dav městských obyvatel; byli tak zvědaví, co se děje, že porušili zákaz vycházení. To se také bude muset dát do pořádku. Jeho muži jsou příliš roztažení, připadalo mu, že jsou jako troška másla namazaná na příliš velkém krajíci chleba. Kdo by si pomyslel, že se Macrobius, ten starý hlupák, vyhrabe ze svého brlohu a postaví se na zadní, aby mohl kázat.

V místnosti doutnala malá ohřívací pánev, zářila rudou barvou rozžhaveného uhlí. Fournier popošel ke stolu a odemkl malou truhličku. Vytáhl pomačkaný smotek papíru se zlomenou merduckou vojenskou pečetí. Chvilku se na něj díval a váhal, zda ho má hodit mezi žhavé uhlíky, ale pak si to rozmyslel. Zastrčil si ho za kabátec a pěstěnou rukou se důkladně zapnul.

„Seržante! Máme tady kněze, který by si rád promluvil s Fimbrijci,“ zakřičel mladý voják. „To je v pořádku, že ano?“

Seržant, korpulentní veterán mnoha hospodských rvaček, se těžkopádně přesunul přes barikádu. Zde stál v černé zakladatelské kutně

mnich, obklopený pultuctem nervózních mladých mužů, kteří všichni drželi v rukou arkebuzy s zapálenými doutnáky přichycenými na kolečkových zámcích. Vytasil šavli.

„Máme nové rozkazy, milý Fintane, zrovna je přinesl kurýr. Nikdo nesmí projít přes linie. Otče, tady jenom ztrácíte čas. Můžete se pomodlit s námi, ale ne tady, na dohled těch zatracených Fimbrijců.“

„Jak si přeješ, můj synu.“ Kněz, jehož tvář byla zakryta kápí, pozvedl ruce a přežehnal vojáky znamením Svatého. Tím gestem se mu shrnuly rukávy a odhalily zápěstí, poznamenaná hlubokými ranami. Vojáci sklonili hlavy, aby přijali požehnání, ale v okamžení se postavili do pozoru, když tichem ostře zazněl mladý hlas: „Seržante, okamžitě mi sem přiveďte toho muže!“

Plukovník Aras stál před vchodem do nedaleké sýpky, obklopen davem důstojníků a kurýrů. „Toho kněze zajměte a rychle mi ho sem přiveďte!“

Mnich se vzpřímil, když uviděl šest hlavní arkebuz. Seržant si ho posměšně prohlédl od hlavy až k patě.

„Vypadá to, že tvoje modlitby potřebuje ještě někdo další, otče.“

„Opravdu to tak vypadá, seržante,“ kývl kněz. „Dejte si pozor na tyhle Fimbrijce. Povídá se, že sbírají uši svých nepřátel.“

„Zaveďte ho do mých pokojů, a proveďte to rychle!“ vyštěkl pobledlý Aras. „Dost mluvení.“

Mnicha odváděli kolem zírajícího davu do prostoru sýpky. Uvnitř se nacházela malá kancelář, oddělená od zbytku budovy. Tam ho zanechali. Bylo tam několik mladých šlechticů, kteří se skláněli nad mapou. Narovnali se a pozdravili ho pokývnutím, pohledem na něj byli trochu překvapení. Aras nařídil, aby všichni opustili pokoj.

„Můžete si shodit tu kápi, generále,“ řekl, když zůstali sami.

Corfe udělal, k čemu byl vybídnut. „Gratuluji ti, Arasi. Jsi všímavý.“

Oba muži se na sebe chvíli v naprostém tichu dívali, než se Aras otrásl a natáhl se po karafě s vínem. „Trochu vína?“

„Děkuji.“

Napili se a stále upřeně hleděli jeden na druhého.

„A co teď?" zeptal se Corfe. „Předáš mne svým pánům - a království do rukou merduků? Nebo si vzpomeneš na tvé poslání? "

Aras těžce dosedl do křesla.

„Nemáte ani ponětí, co mne to všechno stálo," zašeptal.

„Stálo tě - co? Zradit vlast?"

Mladší muž vyskočil s tváří plnou zuřivosti. Ale ta z něj vyprchala stejně rychle jako voda z děravého měchu. Upřeně se díval do svého poháru.

„Dělal jste to špatně," řekl pokojně. „Spoustu věcí jste prováděl špatným způsobem. Největší mužové království nesnesou, aby byla pošlapávána jejich práva. To nemohou dopustit."

„A nakonec je jim jejich postavení přednější než osud království. Znáš mne, Arasi. Když vidím schopného muže, tak mne vůbec nezajímá, zda je to vévoda nebo žebrák. Podívej se na Rusia. Udělal jsem z něho generála, i když byl jedním z mých nejzavilejších nepřátel. Ale Fournier -ten je motivován nejenom zraněnou pýchou, to přece víš. Má záslusk na vládu nad celou Torunnou, i kdyby to bylo v područí merduků. Vy všichni - každý z vás - jste jenom jeho nástroji na jedno použití a pak vás odhodí."

„Chce vyjednávat a ukončit válku se ctí."

„Chce bezpodmínečně kapitulovat a žít se zbytky, které mu nechají merdukové."

„Co chceš, abych udělal? Zradil ho?"

„Zrádce nemůže být zrazen. Tihle Fimbrijci, které obléháš, přece sloužili pod tvým velením. V bitvě drželi pozice na tvůj rozkaz a umírali na místě, kde stáli, protože jsi je o to požádal. To jsou druzi ve zbrani, ne tvoji nepřátelé. Kdy ti Fournier stál po boku tváří v tvář bitevní linii nepřátel? Skonči to, Arasi. Udělej čestnou věc. Naříd' svým vojákům, aby se stáhli, a dovol mi zachránit město."

Aras seděl dlouhou dobu bez hnutí. A když znovu promluvil, zavolal: „Kapitáne Vennore!"

Mladý muž ve stejnokroji jednoho z jižních lordů strčil hlavu do dveří.

„Plukovníku?"

„Ať muži složí zbraně a opustí pozice. Tohoto kněze doprovodíte k fimbrijským kasárnám. Nechtě odklidit barikády. Skončilo to.“

Kapitán Vennor se na něj nevěřičně zadíval.

„Pane - na čí rozkaz -? “

„Vyplňte rozkaz, ztraceně! Já jsem tady velitel. Udělejte, jak nařizuji!“

Polekaný důstojník zasalutoval a odběhl.

„Děkuji ti,“ řekl Corfe klidně.

„Doufám, že za mne ztratíte slovo u vojenského soudu, pane,“ zadoufal Aras.

„Vojenský soud?“ Corfe se rozesmál. „Arasi, můj drahý chlapče, potřebuji tě ve velení. Okamžitě, jak takhle malá eskapáda skončí, jsme zváni na setkání s merduckou armádou. Nemůžu si dovolit ztratit důstojníka tvých zkušeností.“ Napřáhl k němu ruku. Aras zaváhal a pak si s ním srdečně potřásl.

„Už vás nikdy nezklamu, pane, už nikdy víc. Jsem váš muž až do smrti.“

Corfe se pousmál. „Myslím, že jsem to vždycky věděl, nebo tušil - jinak bych utekl v okamžiku, kdy jsi mne poznal.“

„Co mám udělat s těmi žoldnéři?“

„Zatím zůstanou pod tvým velením. Žoldnéři nebo ne, pořád jsou to Toruňané. Až vyvedu Formia z kasáren, půjdeme společně do paláce.“

Odelia stála na balkoně a dívala se na dým, který se vznášel nad zmučeným městem. Zvenku, od Severní brány, bylo stále slyšet rachocení salv. Nábřeží stálo v jednom ohni, z něhož stoupala oblaka kouře; vítr je tvaroval do bouřkových mraků. V záři plamenů byly vidět černé obrysy trupů lodí, které tam kotvily. Na některých se posádce podařilo přeseknout úvazná lana a zachránit je tak před ohnivým infernem. Ty byly nyní bezmocně hnány proudem na otevřené moře.

Konečně utichly ohlušující dělostřelecké salvy, ale vzápětí vypukla chaotická střelba a řev mužů, bojujících o holé životy. Fimbrijci brali palác útokem a ustrašení komorníci a komorné se přiběhli schovat do královniných pokojů. Zde se mačkali v davu, zachváceném panikou.

Corfe je naživu. On a Formio obsazují komnatu po komnatě. Fournier prohrál svoji hru a za chvíli prohraje i život. To pomýšlení ji těšilo.

Dveře se prasknutím otevřely a do místnosti vpadla ponurá tlupa vojáků. Komorné začaly poděšeně křičet a snažily se někam schovat. Za vojáky vstoupil osobně hrabě Fournier, společně s Gabrielem Venuzzim a hejnem synů jižních šlechticů; přesně těch, kteří vstoupili před několika dny do města s takovou pompou a v takové nádheře. Teď však byli černí od střelného prachu a někteří dokonce zkrvavení, se strachem vepsaným v očích a s obnaženými meči v rukou. Fournier byl elegantní jako vždycky. Skoro to vypadalo, že si dnes obzvláště dal na své toaletě záležet. Byl oblečen do půlnoční modři doplněné černými kalhotami a rapírem se stříbrným jílcem po boku. Na ochranu proti pachu střelného prachu, který tak pronikavě čpěl v celém paláci, si držel u nosu kapesník. Před královnou ho elegantně schoval do kapsy a hluboce se uklonil.

„Vaše Výsosti.“

„Můj drahý hrabě. Co asi tě k nám právě v tuto dobu přivádí? “

Odpověď přehlušilo zahřmění několika výstřelů a hrabě si znechuceně odfrkl.

„Doufám, že mne omluvíš, Výsosti. Považoval jsem za zdvořilé přijít se s tebou rozloučit.“

„Ty nás tedy opouštíš, hrabě?“

Fournier se usmál. „Je to smutné, ale ano. Moje cesta však nebude příliš dlouhá.“

Z chodby se ozval řev bitvy. Fournierovi společníci se všichni pustili po zvuku bojové vřavy - všichni až na jednoho. Gabriel Venuzzi se zhroutil na podlahu a začal hlasitě vzlykat.

„Ale než odejdu,“ pokračoval Fournier, „rád bych ti něco věnoval. Takový dárek na rozloučenou, který přijde vhod... nové Torunně, která jistě začne po mém odchodu existovat.“

Sáhl do náprsní kapsy vyšívaneho kabátce a vytáhl pomačkaný svitek papíru. Byl zakrvácený a potrhaný, se zlomenou pečeti.

„Vidíš, má paní, přes všechno, co si o mně myslíš, jsem nikdy nechtěl tomuto království ublížit. Prostě jsem neviděl jinou cestu, jak je zachránit, než tu moji. Jiní je možná zachrání - to je docela možné - ale

jak je budou zachraňovat, tak je také zničí. Jestli stále nevidíš pravdivost mých slov, jsem si jist, že jednoho dne prohlédneš, Výsosti!"

Odelia převzala svitek s mírným pokývnutím hlavy.

„Uvidím, jak tě věší, hrabě. A tvou hlavu nechám vystavit nad městskou branou."

Fournier se pousmál.

„Je mi líto, že tě budu muset zklamat, Výsosti, ale já jsem šlechtic ze staré školy. Opustím tento svět způsobem, který sám uznám za nejvhodnější. Omluv mne, paní."

Vykročil do rohu k servírovacímu stolu, na kterém se nacházely láhve vína a brandy. Naprosto si nevšímal hřmotu a rachotu bitky, která se odehrávala jen o několik dveří dál. Nalil si pohár vína a z papírového sáčku, který držel připravený v ruce, do něj nasypal bílý prášek. Pak do sebe obsah poháru hodil jediným rozhodným gestem.

„Gaderianské. Stejně dobrá značka k ukončení jako každá jiná, předpokládám." Vysekl Odelii dokonalou poklonu. Když se narovnal, viděla, že mu na čele vystupuje pot. Udělal k ní jeden krok a pak padl k zemi.

Královna se k němu rozběhla a třebaže se na něj původně velmi hněvala, poklekla a vzala jeho hlavu do dlaní.

„Jsi sice zrádce, Fourniere," řekla jemně, „ale odvaha ti nikdy nescházela."

Fournier se na ni usmál.

„On je mužem krve a železa, má paní. Nikdy tě neudělá šťastnou." Pak se mu oči obrátily vsloup a zemřel.

Odelia mu zamračeně zatlačila víčka. Palba venku na chodbě ještě zesílila, ozval se třesk ocele o ocel, mužský řev a křik povelů skoro přehlušený zvuky boje. Pak vřavu překřičel hromový hlas, který tak důvěrně znala. „Zastavte palbu! Vy tam, zastavte palbu. Ty - zahod' zbraň. Formio, shromáždi je. Andruwe, ty pojď se mnou."

Rozhostilo se ticho, pak se ozval krok těžkých bot. Dveře se rozletěly dokořán a vstoupil Corfe s Andruwem v doprovodu tělesné stráže Fimbrijců a Katedrálníků. Corfeho tvář nesla stopy těžkých bojů, navíc byla začerněná od střílného prachu, jedno oko zavírala modřina. Královna vstala a nechala Fournierovu hlavu padnout na podlahu.

„Dobry den, generále," oslovila ho a vsi silou vule potlacila chut' rozběhnout se k němu a sevřít ho do náruče.

„Doufám, že vás nacházím v dobrém zdraví, má paní?" odpověděl Corfe, očima prohledávaje pokoj. Když uviděl Fourniera, na chvíli se na ni tázavě podíval.

„Vypadá to, že hrabě utekl právě včas, jak vidím."

„Ano, před chvílí."

„Šťastlivec. Kdybych ho dostal živého, nechal bych toho zrádce nabodnout na kůl. Mládenci, prohlédněte i ostatní pokoje. Ten křupan venku sice říkal, že jich tu víc není, ale jeden si nemůže být nikdy úplně jist." Andruw a ostatní vojáci rychle odběhli splnit rozkaz. Corfe si konečně všiml zhroucené vzlykající hromádky - Venuzziho -a odkopl ho z cesty.

„Město je zabezpečeno, Výsosti," prohlásil. „Poslal jsem jednotku, aby přinesla hlavu plukovníka Williema. Schovává se s nějakými vojáky kdesi na východě."

„A co ostatní spiklenci?" zeptala se královna.

„Postříleli jsme je, hned jak jsme je našli. Což mi něco připomíná."

Corfe tasil meč Johna Mogeny. Zbraň se zaleskla, prolétla vzduchem rychle jako blesk, ozvalo se křupnutí a hlava Gabriela Venuzziho dopadla na podlahu, s tělem spojená jen proudem vytékající krve. Dvorní dámy se rozkřičely. Jedna dokonce omdlela. Odelia se kousla do rtů.

„Bylo to nutné?"

Corfe se na ni podíval a v tom pohledu nebyla ani jiskřička jemnosti.

„Nechal zastřelit osmdesát mých mužů. Má štěstí, že umřel tak rychle." Očistil si meč o Venuzziho tělo.

Odelia se od něj odvrátila a štítivě odstoupila od kaluže krve, která se rozlévala na podlaze. „Uklid' tady," osopila se na jednu komornou.

Pak se zadívala z okna. Skoro čtvrtina města hořela; většinou přístavní čtvrť. Ale střelba ustala. Macrobius stále kázal na hlavním náměstí, jak už to dělal od svítání. O čem to pořád mluví, podivila se bezděčně.

Přistoupil k ní Corfe. Vypadal jako boxer, který prohrál zápas.

„Tak dobře, generále, osvobodil jste město," řekla Odelia, ještě stále na něj rozzlobená - z mnoha důvodů, které ani nedokázala vyjmenovat. „Gratuluji vám, teď už vám jenom zbývá zachránit nás před merduky." Bylo snad možné, že poslední Fournierova slova zahrála na nějakou vnitřní strunu? Ta nechutná vražda, která jí byla chladnokrevně spáchána přímo před očima! Co je tohle vůbec za muže?

„Marsch je mrtev," řekl tiše Corfe.

„Cože?"

„Byl zabit, když vedl pokus o průlom."

Obrátila se k němu a uviděla, jak mu po tváři stékají slzy, po té tváři, která byla nehybná jako kus kamene.

„Corfe, to je mi tak líto." Objala ho a on se na malou chvíli uvolnil a přitiskl jí tvář k rameni. Ale pak se odtáhl a hřbetem ruky si otřel oči. „Už musím jít. Čeká mne ještě hodně práce a nemáme mnoho času."

Dívala se, jak odchází. Pohyboval se jako slepec, šlápl do kaluže Venuzziho krve a jak kráčel ke dveřím, zanechával na podlaze krvavé stopy.

Krátká agónie Torunny skončila, když armáda udusila poslední zárodky spiknutí. Požáry se dál nešířily; tisíce obyvatel se spojily a vytvořily živé řetězy, které si podávaly vodu. Bezpečně usazen na nejvyšší větvi třešně v královské zahradě sledoval šotek dění svými nehybnými očima. Když se setmělo, vzlétl a vydal se na sever.

Tutéž noc v nejvyšší komnatě zbývajících věže Ormannovy Hráze udeřil svou mohutnou pěstí Aurungzeb, ostrabarský sultán, do prastarých kamenů ochozu.

„Kdo je tady panovníkem? Kdy tady velí? Šáhre Johore, můžeš být mým chedívem, ale nejsi nenahraditelný. Přehlížel jsem v minulosti některé tvé chyby a dopřával jsem ti sluchu, i když jsem si nebyl jist výsledkem. Teď uděláš totéž i ty!"

„Ale Výsosti," protestoval šáhr Johor, „změnit bitevní plány krátce před útokem je... je hloupost."

„Co jsi to řekl?"

Šáhr Johor si bezradně promnul kořen nosu.

„Prosím o prominutí, můj sultáne. Jsem trochu unaven."

„Ano, to jsi. Jdi se trochu prospat, nebo až začne boj, nebudeš nikomu k užítku." Aurungzebův hlas ztratil něco ze své výhružné ostrosti. „Nejsem zase tak úplně nekompetentní, co se týče otázek vedení války, šáhre Johore, a to, co navrhuji, není úplná změna bitevní strategie, jen její částečná úprava."

Johor přikývl, příliš se bál cokoli dalšího namítat.

„Batak nedokázal tohohle nejvyššího velitele torunnské armády zastavit. Zrádce Fournier také selhal, nedokázal nám vydat Torunnu bez boje. Batak mi sdělil, že spiknutí selhalo - a stačily na to jen dva dny! Už mám dost intrik, stejně to je jenom ztráta času. Torunnu zničíme brutální silou - a dobrým bitevním plánem. Studoval jsem tebou navrhovanou strategii." Aurungzebův hlas se ztišil na normální úroveň. „Tvůj plán je výborný, proti němu nic nemám, ale pouze chci, aby se k naší kavalerii přidalo dalších deset *hraiabadar*, vyčleněných z hlavního těla armády."

„Nechápu tvoje nenadálé přání změnit tak náhle původní plán, Výsosti," odpověděl tvrdohlavě šáhr.

„Mezi Torunnou a naší armádou došlo k příliš mnoha kontaktům. Mám podezření -" a Aurungzeb ztišil hlas ještě více - „mám podezření, že máme zrádce přímo v našem středu."

Šáhr Johor se samým překvapením prudce napřímil. „Jsi si jist?"

Aurungzeb odmítavě mávl mohutnou rukou. „Nejsem si jist, ale je dobré být ve střehu. Ten bláznivý mnich uprchl jen díky něčí pomoci, pomoci někoho od dvora, a kdo ví, jaké znalosti s sebou odnesl v té své pomatené hlavě? Proveď tu změnu, šáhre Johore. Tak, jak si přeji. Slibuji, že už se ti víc nebudu vměšovat do vedení nadcházející bitvy."

„Tak dobře, můj sultáne. Skláním se před tvou nadřazenou moudrostí. Ten boční útok, tak, jak ho plánujeme, trochu pozměním a posílím naše oddíly o tu nejlepší pěchotní jednotku, kterou máme. Nikdo jiný než ty a já nebude o této změně vědět - až do okamžiku bitvy."

„Sňal jsi z mé mysli těžké břemeno, šáhre Johore. Bitva o Torunnu může být rozhodujícím střetem celé války. Nic nesmí být ponecháno náhodě. Méhr Jirah přesvědčil více než polovinu armády, že západní svatý Ramusio a náš prorok Ahrimuz jsou jedna a tatáž osoba. A naši

minhraib, ať jsou prokleti, jsou dost jednoduší na to, aby věřili, že válka mezi námi a ramusiany musí skončit. Možná jsme teď povolali poslední odvedence, které může Ostrabar do svaté války poslat."

„Nezklamuj tě, Výsosti," slíbil ohnivě šáhr Johor. „Nevěřící budou srazeni tvou silou jako bleskem. Za několik dní budeš sedět v Torunně a přijímat vazalský slib torunnské královny. Ten jejich tak vážený generál bude jen vzpomínkou."

Kapitola dvacátá

Nebyl dostatek času svolat řádnou válečnou radu, která by debatovala o navržené strategii nebo o některých rozhodnutích, která byla přijata na poslední chvíli a o kterých by se sáhodlouze přeli, jak už je milovaným zvykem všech nejvyšších velení od doby, kdy člověk začal vést válku organizovaně.

Armáda se dala na pochod dříve, než vyhasly ohně, které tak krutě řádily v přístavních čtvrtích poblíž ústí řeky Torunny. Corfe odváděl z hlavního města třicet pět tisíc mužů. Uvnitř Torunny zanechal čtyři tisíce mužů jako posádku. Někteří z nich, ať už z posádky, nebo z jeho polní armády, nedávno stáli se zbraněmi v rukou jeden proti druhému. Ale nyní to budou merdukové, proti komu musí společně bojovat. Všechny bývalé neshody byly zapomenuty, ale docela určitě museli udržet Katedrálníky oddělené od povolanců. Příslušníci horských kmenů nedokázali zapomenout na Marschovu smrt. Nemohli odpustit a zapomenout tak rychle.

Katedrálníkům nyní velel Andruw se svým zástupcem Ebrem. Formio jako vždy velel Fimbrijcům a Ranafast veteránům z obléhání pevnosti. Hlavní část torunnských vojáků byla pod velením generála Rusia a jeho zástupce Arase. Noví odvedenci byli rozděleni a včleněni do tercií veteránů, dva až tři na jednu rotu. Městská posádka spadala pod přímé velení samotné královny. Vyvolalo to větší údiv než jen pozvednutí obočí, ale Corfe neměl důstojníků nazbyt. Mnoho jich zahynulo při útěku z vězení. V každém případě, bude-li polní armáda zničena, Torunna stejně nebude mít žádnou naději.

Nebyla to nejlépe vybavená síla, kterou kdy Torunna posílala do bitvy. Většina odvedenců dokonce ani neměla uniformy a někteří nedokázali zacházet s vlastní zbraní. Corfe vyřadil většinu neschopných a nechal je jako zálohu v posádce. A k dovršení všeho byla zásobovací kolona tak trochu hazardní záležitostí, protože až příliš mnoho zásob, určených do pole, shořelo ve skladišti u ústí řeky. Mužstvo pochodovalo se zásobami asi tak na týden. Asi dvě stě Katedrálníků sloužilo jako těžká pěchota, protože nebyl dostatek koní. Ale Corfe měl v sedlové brašně něco, o čem doufal, že změní poměr sil v jejich prospěch. Byl to merdukový bitevní plán. Albrec jej odnesl z Ormannovy Hráze a královna jej přeložila. Věděl, jaká část nepřátelské armády bude nasazena v daném okamžiku. Také věděl, že původní plán byl trochu narušen nuceným předčasným odchodem z táborů, ale domníval se, že se i přesto budou držet přijaté koncepce. To není jen tak, pozměnit a hlavně uskutečnit novou strategii tak velké armády, obzvlášť je-li tato armáda již na pochodu.

Bez těchto informací by Corfe neměl žádnou naději ve vítězství svých mužů. V duchu žehnal Aurungzebově bezejmenné ramusianské královně.

Tentokrát je z hradeb obsazených Toruňany nevyprovázelo žádné volání slávy. Ve městě převládal pocit silného napětí. V poslední době se toho stalo tolik, že odchod armády do rozhodující bitvy byl jen jednou z mnoha událostí, stojících za povšimnutí. Nebyl čas na důstojné rozloučení. Řadoví vojáci měli rozkazy, kterých se museli držet. Pochodovali z městských bran s vědomím, že i tak jsou už pozadu za původním plánem.

Armáda urazila během prvního dne devatenáct mil. Když se čelní část armády začala připravovat k odpočinku, zadní voj byl ještě o jednu ligu pozadu. Podle svého výsadního práva si Corfe vyhledal místo k táboření na blízkém návrší, odkud sledoval armádu, jak zakládá tábor. Nebyl tam příliš na očích a ani nechtěl. Stále myslel na bývalého otroka s galejnickými řetězy na zápěstích, který mu kdysi přísahal věnost. Byl to divoch z Cimbrických hor, který se mu stal přítelem.

Andruw a Formio se k němu připojili. Tři velitelé se vážně pozdravili. Společně se dívali na táborové ohně, které soupeřily se září prvních hvězd. Nastala noc a trojice tam stála beze slova, ale s pocitem radosti z přítomnosti těch druhých. Andruw se pootočil v sedle a pohlédl na sever.

„Corfe, Formio, podívejte se támhle!"

Na obzoru se objevila rudá záře; připomínala hořící město, jenomže tímto směrem po mnoho lig žádné neleželo.

„To jsou jejich táborové ohně," konstatoval Corfe. „Vypadají jako světla velkoměsta. To je náš nepřítel, pánové."

Dívali se na tu strhující podívanou; bylo to stejně úžasné jako polární záře, kterou bylo často vidět v pohoří Thurianu.

„Vypadá to, jako by to ani nebylo dílo člověka," vydechl Formio.

„Když se lidé spojí, dokáží cokoliv," podotkl Andruw. „A oni jsou schopni čehokoliv." Jeho hlas se změnil v šepot. „Nikdy jsem neslyšel, že by kdy bojovali v tak velké válce, jako je tahle. Vůbec ji nepřerušili - od prvního útoku na Aekir až do dneška. Ormannova Hráz, pak Severní blata a Královská bitva, Berrona a bitva o naše hlavní město. Nekonečný rok."

„Tak takhle to všechno bylo?" podivil se Corfe. „Jeden rok a celý náš život se změnil."

Všichni mysleli na Marsche, ale nikdo nevyslovil jeho jméno.

„Až se naše stráž utáboří, dej zatroubit signál pro shromáždění důstojníků," nařídil nakonec Corfe. „Setkáme se tady. Mám něco, co bych vám rád ukázal."

„Chceš vytáhnout králíka z klobouku, Corfe?" zeptal se Andruw lehce.

„Něco takového."

Zasalutovali mu a nechali ho o samotě. Corfe sesedl, odstrojil a do sucha vytrřel svého koně, pak ho nechal klidně pást. Posadil se na zem a pozoroval severní horizont. Tam rozdělali své ohně merdučtí válečníci, tytéž ohně, které ozařují oblohu. Jeden jediný rok přinesl smrt mnoha tisícům lidí. Corfe ho začal jako mladý, nepřiliš významný, ale šťastný důstojník a končí ho jako nejvyšší velitel poslední torunnské armády se srdcem černým a prázdným jako shnilé jablko.

To vše se udalo v jednom jediném roce.

Formio držel lucernu nad rozloženou mapou a shromáždění důstojníci ji špičkami svých bot tiskli k zemi. Shlukli se kolem kruhu světla, jako by se chtěli zahřát u ohně. Corfe ukazoval na jednotlivá místa klacíkem.

„My jsme zde a nepřítel tady, tady a tady. Můžete vidět i světla jejich tábora. Předpokládám, že jsou vzdáleni půl denního pochodu. Je jich sto dvacet pět tisíc a pětina z toho je kavalerie. Merducký chedív šáhr Johor hodlá poslat kavalerii ze severu tak, aby nám zprava vpadla do boku a později aby zaútočila na levý bok, až budeme v bojovém střetu s hlavní částí armády. Tak by nás kompletně zničil. Kladivo a kovadlina, jednoduché, ale efektivní. Kavalerie je složená z *ferinai*, horských lučištníků a jezdecké pěchoty, která byla vyčleněna z *minhraib* a ozbrojena jezdeckými pistolemi. Základ síly tvoří *ferinai*, když zničíme je, zbytek se rozuteče. Je jich jen kolem osmi tisíc, protože třetinu svých mužů ztratili v Královské bitvě při útoku na Arase a Formia.“

„Vypadá to, že nám ještě řekneš, co budou zítra snídat,“ vmísil se Andruw s pozvednutým obočím. „Generále, to vypadá, že jste velmi dobře informován, co se týče pozic nepřátel a jejich záměrů.“

„Jen proto, že se mi dostala do rukou kopie jejich bitevního plánu, plukovníku,“ odvětil Corfe s úsměvem. To vyvolalo mezi shromážděnými důstojníky úžas.

„Pane, jak?“ nadechl se Aras, ale Corfe pozvedl dlaň.

„Myslím, že stačí, že ho máme. Nelamte si hlavu s tím, jak se nám ho podařilo získat. Hodlám pověřit plukovníka Cear-Adurhala a jeho pobočníka Formia, aby si s tímto úderem z boku poradili. K nim přidělím Ranafastovy arkebuzíry; celá tato sdružená síla bude pod velením plukovníka Cear-Adurhala. K odražení kavalerie by to mělo stačit.“

„Samozřejmě, budou v přesile tři na jednoho,“ zamumlal někdo.

„V čele útoku budou *ferinai*. Andruwe, když se ti podaří je zničit, zbytek odtáhne. Mám zprávy z dobrých zdrojů, že *minhraib* a více než třetina merducké armády nemá pro takový boj žaludek. Sultán si je

bude držet v záloze. A je docela dobře možné, že zůstanou ve svých postaveních, pokud uvidí, že se situace mění k horšímu. A tady je linie merduckého hlavního útoku." Ukázal klacíkem na mapě směr. „Jak můžete vidět, používají Západní cestu. Co hodlám udělat já? Vezmu naše vojáky a zaútočím na ně, dokud budou ještě na pochodu. Tak můžeme zaútočit, aniž bychom se vystavovali celé síle armády."

„Kde si myslíš, že dojde k prvnímu střetnutí?" zeptal se Rusio.

„Asi tady, na této křižovatce." Corfe se nahnul k mapě. „Pravděpodobně u toho malého kopečku, co se jmenuje Armagedir."

„To je velmi staré jméno. Ve staré normanštině to znamená konec cesty," podotkl Andruw.

Corfe se narovnal. „Andruwe, Formio a Ranafaste, vaším úkolem bude odrazit merduckou kavalerii a pak zaútočit nepříteli do boku. Prostě uděláte to, co hodlali udělat

oni nám. Na úspěchu či neúspěchu tohoto manévru bude záviset osud celé bitvy. Pánové, je třeba, abych zdůraznil, že naší jedinou výhodou bude rychlost. Nesmí dojít k žádnému zdržení. Co postrádáme na počtech, to musíme vynahradit... no, jak bych to řekl..."

„Hbitostí?" navrhl Aras.

„Přesně, to je to správné slovo. Až budeme útočit, musíme postupovat důsledně, nesmíme jim dovolit se stáhnout, nedat jim sebemenší šanci ke zformování. Jestli se jim podaří dostat do hry početní převahu, tak nás převálcují. Ti z vás, kteří byli u Berrony, si budou ještě pamatovat, jak jsme na ně zaútočili, než se jim podařilo dostat do tábora. Totéž musíme udělat i tady. Nesmíme jim ani na chvíli dovolit, aby se shromáždili. Tento příkaz musí proniknout ke všem velitelům po celém řetězci. Rozumíte mi všichni?"

Zaznělo kolektivní souhlasné zamumlání.

„Výborně. Nemusím připomínat, že máme velice málo rezerv -"

„Jako vždycky," prohodil někdo a ozval se společný smích. I Corfe se usmál.

„To je pravda. Linie nesmí zakolísat. Jestli dojde k prolomení, znamená to konec pro nás, pro naše rodiny, pro naši zemi. Druhou šanci už nikdy nedostaneme."

Jak si uvědomovali tuto skutečnost, tváře jim znovu zvážněly. Corfe se jim podíval do očí, Andruwovi, Formiovi, Ranafastovi, Rusiovi, Arasovi, Morinovi, Ebrovi a tuctu dalších. O kolik méně jich zde bude stát zítra, po bitvě, o které byl rozhodnut, že bude poslední. Znovu ucítil tíhu svědomí, tíhu nutnosti rozhodovat o životě a smrti. Jedním si byl ale naprosto jist: nebojovali proto, aby si po válce vysoká šlechta a kupecké gildy mohly diktovat, jak se bude řídit tato země. Když zvítězí a Torunnu zachrání, provedou hodně změn. Zaslouží si to. Budou mít na tyto změny právo.

„Nuže, pánové. Budíček je dvě hodiny před svítáním. Andruwe, Formio a Ranafaste, znáte své rozkazy. Generále Rusio, ráno se hlavní část armády seřadí do rovnoběžné bojové linie a bude pochodovat kupředu v této formaci. Jezdci budou na čele.“

Rusio přikývl. Stejně jako tváře ostatních, i jeho byla bílá a plná odhodlání.

„Pane, kdy předpokládáte, že na ně narazíme?“

Corfe se znova zhloubal do mapy. Svým duševním zrakem viděl pochodovat armády ve střetném kurzu, jako dva krátkozraké titány připravené zabít.

„Předpokládám, že na ně narazíme před polednem.“

Rusio přikývl.

„Přeji vám štěstí v bitvě, pane!“

„Děkuji vám. Pánové, víte, že nejsem velký řečník. Nemusím vás zasypat mnoha slovy nebo se pokoušet vnést oheň do vašich srdcí. Jste profesionálové, profesionálové až do morku kosti. Máme před sebou práci, které se nemůžeme vyhnout. Nyní se vraťte ke svým jednotkám. Přeji si, aby vaši mladší důstojníci byli seznámeni se situací a potom také jděte spát. Hodně štěstí nám všem!“

„Bůh s námi!“ řekl někdo.

Jako poslední zůstal pouze Andruw. Ve tváři mu chyběla obvyklá veselost.

„Dáváš mi na povel armádu, Corfe!“

„Naši armádu! Ano, já vím. Je to to nejlepší, co máme. A máš ten nejtěžší úkol.“

Andruw potřásl hlavou. „Měl bys to být ty, kdo je povede. Kde budeš ty? Chceš se připojit k hlavní části armády s ostatními pěšími vojáky? Nebo budeš dělat chůvu Rusiovi?“

„Potřebuji ho mít pod dohledem. Je schopný, ale nemá žádnou představivost.“

„Corfe, já to nezvládnou!“

„Ale ano, zvládneš! Jsi ten nejlepší muž, kterého mám.“

Upřeně se dívali beze slova jeden druhému do očí. Pak Andruw natáhl ruku a Corfe ji pevně stiskl. Vzápětí se objali jako bratři.

„Dej na sebe zítra pozor!“ řekl Corfe drsně.

„Vyhledej mne odpoledne. Přijdu od západu a budu křičet jako kočka, které někdo podpálil ocas.“ Pak ho Andruw z legrace lehce bouchl do žaludku a otočil se k odchodu. Corfe se za ním díval, jak mizí mezi ohni spící armády do noci. To bylo naposled, kdy viděl Andruwa živého.

Té noci si několikrát prošel tábor, tak, jak to dělával vždycky. Prohodil několik slov se strážemi, postál chvíli u vojáků, kteří leželi na zádech a dívali se na hvězdy, neschopni usnout. Napil se s nimi vína, prohodil pár vtipů, dokonce si s nimi i zazpíval.

Po dlouhé době nebyla chladná noc. Muži spali na trávě a ne v ušlapaném blátě. Vítr, který vanul táborem, nebyl studený. Teď už Corfe věřil, že přichází jaro. Konečně dlouhá zima uvolnila z krutého sevření tento svět. Corfe nikdy nebyl příliš věřící, a přesto se přistihl, jak se tiše modlí zvláštním druhem modlitby. Procházel mezi ohni, kolem nichž se mačkali jeho lidé. Díval se na ně, jak nabírají sílu na následující den. Ačkoliv zabíjení byla jeho práce a on v ní vynikal, modlil se, aby to už konečně skončilo.

V nejvyšší věži torunnského paláce se v černé hodině před úsvitem setkali čtyři lidé a společně očekávali příchod nového dne. Odelia, královna Torunny. Pontifex Macrobius a biskupové Albrec a Avila.

Konečně se obloha prozářila z černé do kobaltové modře, pak do bouřlivé světlé zeleně a zářící safírová koule slunce se v odvážné směsici barev vynořila na východě. Vypadalo to, jako by oblaka

roztroušená na horizontu byla chycena do světla a pak pozvolna vstřebávána horkem nějaké obrovské síly, která zuřivě plála na okraji země. Čtveřice stála, zalita ranním sluncem, a dívali se, jak se světlo přelévá přes bezmračné nebe a jak se město u jejich nohou budí do života. Dívali se na tisíce mužů, kteří šplhali na hradby a pak stáli v očekávání útoku na opevněních. Na dav, který se mačkal na náměstích. Nezvonil jediný zvon.

A konečně, konečně se přes kopce na severu ozval ten vzdálený, velmi vzdálený rachot děl, který přicházel jako pozdrav ztemnělého světla. Poslední bitva začala.

Kapitola dvacátá první

Poslední bitva mezi merduky a ramusiany na norman-nském kontinentu se odehrála devatenáctého dne forialonu roku Svatého 552.

Merdukové měli před svou hlavní bitevní formací předvoj lehké kavalerie. Corfe ho rozehnal ještě před výstřelem linie arkebuzírů, kteří složili přes půl tuctu nepřátel rychlou salvou. Zbytek se obrátil na útěk, aby mohl varovat kamarády před přicházející zkázou. Torunnský útok pokračoval. Linie útočníků byla vysunutá z boků a z čela. Hlavní těleso kavalerie se snažilo udržet to brutální tempo, které Corfe nasadil. Linie se začaly prohýbat a seržanti do ochraptění křičeli povely na muže, aby je udrželi v řadách. Ale Corfe se příliš nebál několika nesrovnalostí, které se v řadách tu a tam objevily. Nejdůležitější byla rychlost. Merdukové byli varováni a budou se snažit rychle rozvinout svoje síly z tak lehce zranitelného pochodového útvaru do bitevní linie. To bude vyžadovat čas, jako každý manévr, který zahrnuje tak velký počet mužů. Kdyby měl početnější kavalerii, mohl by dokonce poslat předvoj dostatečně silný na to, aby zničil merdukové předsunuté jednotky a napadl hlavní část armády ze zálohy. Ale věděl, že nemůže mít všechno. Katedrálníků bylo především zapotřebí na křídlech. A tam prostě a jednoduše neměl dostatečný počet jezdců.

Otočil se na Cerna, který mu byl s dalšími sedmi příslušníky cimbrijských kmenů ustanoven jako neoficiální tělesná stráž.

„Zatrub zrychlit dvojnásobně postup!“

Trubač si přiložil ke rtům lovecký roh, přivřel oči a zatroubil trochu neobvykle předávaný a srozumitelný signál. Podél tři míle široké bitevní linie začali další trubači předávat signál oběma směry. Toruňané zrychlili a za chvíli se dali do běhu.

Zhluboka lapající po dechu přeběhli lehkou terénní vlnu. Corfe běžel na čele své armády. A vzápětí je spatřili. Možná méně než půl míle před nimi se nacházela mohutná merducká armáda. Stála bez hnutí, vyčkávala. Její bitevní linie byla kratší než míle, ale muži se rychle rozbíhali do pozic na obou bocích. Snažili se zaujmout bitevní formaci dříve, než Toruňané udeří. V týlu formace se celá armáda zmítala v chaosu pobíhajících mužů, děl, slonů a povozů s výstrojí, které byly roztaženy, kam až oko dohlédlo. Na křižovatce na levé straně merduckého týlu stál Armagedir zcela ztracen v tom lidském hemžení. Mezi jednotlivými domy vlály do země zaražené vlajky. Vypadalo to, že merdučtí chedívové jej použili jako svůj velitelský post.

Vybrali si stanoviště velmi dobře. Bitevní linie byla rozložena na úpatí nízkého kopce. Ne příliš vysokého, ale určitě stačil zpomalit pohyb pěchotního útoku. Na konci linie byla řada nízkých stromů, která vypadala, jako by ji zasadil již dávno mrtvý farmář a plánoval ji využít jako větrolam. Corfe viděl, že se tam formuje druhá bitevní linie. Merducký chedív byl překvapen neočekávaným objevením Toruňanů, ale vzal rozum do hrsti podivuhodně rychle.

Corfe se podíval na západ, na pustinu, která se táhla až k horizontu. Někde tam v dáli byl Andruw a právě teď honil merduckou kavalerii. Potrvá několik hodin, než bude moci očekávat jeho návrat. *Jestli se vůbec vrátí*, řekl si Corfe v duchu, jako by předvídal neštěstí.

Teď kolem něj běžela armáda a kuň frkal a řičel na ten velký dav, jak jej míjel. I přes sedlo cítil, jak se chvěje země pod údery těch desítek tisíc nohou, obutých do těžkých bot. Slyšel přerývané provolávat své jméno. Kolem rachotila výzbroj, cítil pach zapálených doutníků a vůni potu těl namáhaných těžkou prací. Čistá esence mužů, vržených do války.

Ozval se zvuk podkov. Najednou přijel Rusio, doprovázený skupinou štábních důstojníků.

„Dostali jsme je, generále! Dostali jsme je dřív, než se stačili rozvinout!“ hlásil radostně.

„Přived’ dopředu své jezdecké baterie, Rusio. Chci, aby se rozvinuly a začaly pálit do merduků ještě dříve, než se s nimi střetne pěchota. První řada se zastaví a vystřelí do nich salvu, další řady budou pokračovat v postupu. Znáš rozkaz, udělej, co je třeba!“

Z Rusiovy tváře zmizel úsměv, zasalutoval a odjel provést rozkazy.

Klusající šestispřeží předjela pěchotu, každé táhlo šestiliberní dělo. Vozkové je s nacvičenou zručností vypráhli a obsluhy začaly rychle nabíjet. První náboj vyletěl z ústí kanónu a dopadl do šarlatových oddílů shromažďujících se merduků. Byl to zatraceně dobrý výstřel na tak krátkou vzdálenost. Hlavně byly skloněny téměř horizontálně; tak blízko byli dělostřelci k nepřítelům.

Dvacet čtyři děla začala pálit jedno po druhém, poskakovala ve svých postaveních, divže se neutrhla. Dělostřelci ovládají řemeslo velice dobře, pomyslel si pochvalně Corfe.

Některé z prvních salv byly příliš dlouhé, místo aby zasáhly merduckou přední linii, dopadly do týlové části, šíříce chaos a smrt. Ale to bylo zrovna tak dobré. Dělostřelci dostanou rozkaz, aby stříleli co nejrychleji, v okamžiku, jakmile je pěchota přeběhne. Budou posílat náboj za nábojem do merduckých postavení, takže jim znemožní přivolat posily.

Vypálili sotva čtyři salvy a již kolem nich proběhla pěchota, roztažená do bitevní linie dlouhé jednu ligu a čtyři řady hlubokou. Na čele na jeden yard vždy jeden muž. Přestože Corfe minulou noc prohlásil, že nemá žádné zálohy, nechal si tři tisíce veteránů jako poslední rezervu pro případ nepředpokládané katastrofy. Tyto tři tisíce byly dosud na pochodové linii a teď se začaly formovat za ním. Seděl na koni, obklopen tělesnou stráží a tuctem kurýrů.

První torunnská řada se zastavila, zvedla k ramenům arkebuzy a vypálila. Šest tisíc zbraní vystřelilo najednou. Corfe slyšel to ohlušující prásknutí. Díval se na kouř, který vystupoval z linie. Nepřátelé byli zcela zahaleni do šedomodrého dýmu. Další tři řady torunnské linie

útočily přes tu první a zmizely, zahaleny střelným prachem. Když se střetly s nepřítelem, ozval se z jejich hrdel strašlivý řev. Celá scéna připomínala v tom okamžiku výjev z apokalypsy.

Podářilo se. Armáda zaútočila v pravý okamžik a zastihla nepřítele nepřipraveného. První část plánu vyšla.

Andruw přitáhl koni uzdu a pozvedl paži. S ním se zastavila i celá dlouhá kolona. Obrátil se k Ebrovi. „Slyšíš to?“

Oba se zaposlouchali do vzdáleného hřmění. „Dělostřelectvo,“ prohlásil Ebro. „Už bojuj.“

„Zatraceně, to bylo docela rychlé,“ zamračil se Andruw. „Trubači, zatrub povel k přesunu do bitevní formace. Morine, vezmi si eskadronu a vyraz na sever. Najdi mi ty bastardy a najdi mi je rychle.“

„Provedu,“ pousmál se nomád a ve své rodné cimbrijštině vykřikl řadu slov. Z kolony se oddělila skupina Katedrálníků a rozjela se za ním k severu.

„Už jsme na ně dávno měli narazit,“ vztekal se Andruw. „Kde se zatraceně schovávají, v králíčních norách? Musejí být ještě pomalejší, než jsme mysleli. Kurýr, ke mně!“

Mladý podporučík v sedle dlouhonohého valacha popojel k Andruwovi. Oči mu zářily vzrušením jako nadšenému dítěti.

„Pane!“

„Jed' za generálem Cear-Inafem. Řekni mu, že se dosud nepodařilo najít nepřátelskou kavalerii a tak se náš příchod na bitevní pole může zpozdit. Zeptej se, zda stále platí původní rozkazy. A jed' opravdu rychle!“

Kurýr zasalutoval a tryskem vyrazil, až od kopyt jeho koně odletovaly hroudy bláta.

„Dvacet pět tisíc kavaleristů a my z nich nejsme schopni najít ani chlup,“ vrčel Andruw navztekaně.

„Možná se obrátili,“ navrhl Ebro plný sebedůvěry. Andruw se na něj úkosem podíval a zčista jasná si uvědomil, že je vlastně jednoduché věřit sám sobě, když je člověk pod velením velitele, na jehož bedrech spočívá odpovědnost za ta nejtěžší rozhodnutí. Pak mu najednou něco dolehlo ke sluchu.

„Slyšíš to?“ zeptal se.

Z dálky zazněla salva arkebuz.

„Pěchota se střetla s merduky,“ prohlásil. „Už se nebude moci odpoutat. Kde k čertu je ta zatracená nepřátelská jízda?“

Corfe stále seděl na koni a díval se na bitvu, která se mu odehrávala před očima jako nějaké nestvůrné divadlo, zinscenované pro jeho potěšení. Nenáviděl ty chvíle, kdy byl odsouzen do role pouhého diváka, který sleduje s mečem stále v pochvě, jak jeho muži umírají. To bylo jedno z těžkých břemen vysoké hodnosti, kterému nikdy nepřivykne.

Co by udělal na místě merduckého chedíva? Prvním činem by jistě byla podpora ustupující linie. Toruňané zatlačili nepřátelské vojáky až k řadě stromů, ale zde se merdukové trochu vzpamatovali, tak jak se většinou vojáci soustředí kolem nějakého terénního útvaru. Ztráty měli během prvních okamžiků střetu strašlivé, ale protože jich byl opravdu velký počet, umožňoval jim takové ztráty vstřebat bez větších problémů. Ne, jestli je merducký chedív druhořadým stratégem, pošle svým krvácejícím jednotkám posily; ale pokud je schopen jistého předvídavého myšlení, nařídí svým mužům, aby se snažili za každou cenu vydržet a čerstvé posily pošle, aby obešly nepřítele z boku a obklíčily ho. Ale z kterého boku? Někde v dálce po pravém křídle má kavalerii, takže logický předpoklad by byl, že se merducké síly pokusí o obchvat zleva.

Corfe se otočil na čekající veterány, kteří nedaleko něj postávali a opírali se o hlavně pušek.

„Plukovníku Passifale!“

Bělovlasý zásobovač mu zasalutoval. „Pane?“

„Odved'te svoji jednotku doprava, dvojnásobnou rychlostí. Nerozvinujte ji do linie dříve, než uvidíte nepřátelské síly, jak obcházejí bok naší formace. Rozumíte?“

„Ano, pane. Myslíte, že zaútočí zrovna tam?“

„Přesně tohle bych udělal já. Mnoho štěstí, Passifale.“

Ryk té velké bitvy všechny ohlušoval. Ten strašlivý hřmot, který nelze zažít jinde než na bitevním poli! Jen ten, kdo ho zažil, je schopen

ho popsat. Rachot děl, hřmění pušek, řev mužů, kteří si právě křikem dodávají odvahy nebo se naopak snaží nahnat strach protivníkům. Muži, kteří křičí v agónii bolesti - nic nezní tak jako bitevní vřava. Všechny zvuky splývají v děsivou symfonii, která ohlušuje smysly až k hranici snesitelnosti. A když je někdo uprostřed toho běsnění - přímo ve středu toho vražedného šílenství - může se stát, že to jeho mysl neunes a člověk je schopen neuvěřitelného hrdinství nebo té nejubožejší zbabělosti. V tomto kotli se odhaluje ta nejniternější podstata duše. Kdo takovou zkušeností neprošel, nemůže nikdy říct čeho je nebo není vlastně schopen.

Passifalovi vojáci odklusali na určené místo, temná skvrna rozlitá v krajině. Z dálky vypadali jako obrovská blýskavá stonožka, přesouvající se po tváři země. Muž uprostřed takové formace nevidí nic než záda druhá před sebou. Budou si šlapat na paty, nadávat, modlit se, pot stékající do očí je bude oslepovat. Bardi hrdinských písní opěvující boj nic takového neznají, protože pro ně nejsou bitvy totéž, co jsou pro vojáka. Práce, která musí být vykonána. Těžká dřina, tu a tam promíchaná krátkými epizodami neuvěřitelného násilí a hrůzy.

Tamhle!

Corfe pocítil prudký záchvěv uspokojení, když se čerstvé merducké regimenty objevily na pravém křídle jeho vojska; přesně tam, kde je očekával. Ještě se nerozvinuly z pochodové do bitevní linie, když do nich narazila Passifalova jednotka, soustředěná síla pevně sevřeného útvaru. Merducká formace se rozpadla pod silou toho útoku z vojenské jednotky na dav běženců. To vše během chvíle, která stačí na oloupání jablka. Passifal přeskupil své muže do podpůrné bitevní formace a zahájil do nepřitele palbu salvami, takže mu znemožnil každý pokus o odvetu. Mohl sice už dlouho pracovat jako zásobovač, ale stále dobře znal vojenské řemeslo.

Corfe se zadíval na střed. Bylo velmi obtížné poznat, co se tam zrovna odehrává, ale vypadalo to, že Rusio stále pokračuje a dere se vpřed. To byl klíč k úspěchu, stále útočit, neposkytnout nepříteli čas na oddych a na zvážení situace. Zatím to šlapalo výborně. Ale i jeho muži brzy dosáhnou hranice, za kterou nebudou schopni v útoku pokračovat.

Obrátil tvář ke kopcům na severu. Kde je Andruw? Co se tam děje?

„Našel jsem je, Andruwe! Našel jsem je!“ volal už z dálky Morin; kůň pod ním byl celý uřícený, boky mu ztmavly lesklým potem a u huby měl pěnu.

„Kde?“

Morin potřásl hlavou, jak se snažil myslet v torunnských délkových mírách.

„Jednu a půl ligy odtud, pochodují v -“ hledal v paměti vhodné slovo, tvář zkřivenou námahou.

„V linii? Stejně tak jako my?!“

Kočovník zuřivě potřásl hlavou.

„V kolonách, jsou ještě v pochodové koloně, jako by šli po cestě?“

Morinova tvář se rozjasnila.

„V kolonách, to je to správné slovo. Ale před nimi jede jejich kavalerie, *ferinai*, v bitevní linii. A za nimi postupují pěšky další muži, pěchota.“

Na očividně trpící kobyle přiklusal Formio. Skočil do sedla, aby se mohl rychle přemísťovat, ale bylo zřejmé, že je s jízdou nespokojen zrovna tak jako ta kobyla.

„Co se děje, Andruwe?“

„Morin je díkybohu našel,“ vydechl Andruw. „To byla dobrá práce. Nech to rozhlásit, Formio. Zaútočíme na ně stejným rozložením sil, v jakém jsme nyní. Katedrálníci vpravo, Fimbrijci ve středu, Ranafast v týlu.“ Pak se zarazil. „Morine, říkal jsi, že za nimi jde pěchota?“

„Ano, opěšalí muži s puškami. Postupují za jízdou.“

Formiova tvář zůstala bez výrazu, ale popojel blíž k Andruwovi a do ucha mu zašepтал:

„Nikdo nic neříkal o pěchotě. Myslel jsem, že budeme bojovat jenom s jízdou.“

„Určitě to bude jenom nějaká táborová stráž nebo něco podobného. Nejdůležitější je, že jsme je konečně našli. Když budeme muset, tak se postavíme i arkebuzírům. Postavíme čtvercovou formaci. Pak je necháme, ať se snaží prorazit fimbrijskými píkami a torunnskou palbou a uvidíme, kam se s tím dostanou.“

Formio se na něj beze slova několik vteřin díval a pak přikývl. „Chápu co tím myslíš, ale my je musíme zničit, ne pouze zastavit.“

Ted' bylo zase na Andruwovi, aby zmlkl.

„Dobře. Budu držet Katedrálníky jako zálohu. Když nadejde ta správná chvíle, tak zaútočí a zadupou je do země. Převálcujeme je, Formio, nedělej si starosti.“

„Tak dobře, pojďme je převálcovat.“ Přes odvážná slova vypadal Formio znepokojeně.

Armáda se přeskupila a vydala se na východ. Vpředu pochodovali Fimbrijci, zatímco Katedrálníci kryli boky a torunnští arkebuzíři týl. Jen něco přes sedm a půl tisíce mužů. Mohli slyšet vzdálenou ozvěnu bitvy odehrávající se za jejich zády u Armagediru. Snad i proto pochodovali mezi šedivými kopci vstríc boji, plní touhy střetnout se s nepřítelem.

Očekávalo je třicet pět tisíc merduckých vojáků.

U Armagediru ranní šero už vystřídal den a torunnský postup nepokračoval. Rusiovi muži byli zastaveni pouhou masou nepřátel. Linie stromů změnila během poslední hodiny majitele více než tucetkrát a její okolí bylo hustě poseto padlými obou stran. Bitva se dostala do patové situace, ale Corfe na rozdíl od merduckého chedíva neměl dostatek čerstvých jednotek, které by mohl posílat do toho krvavého bláta. Mohl udržet současný stav věcí po následující hodinu nebo i dvě, ale nakonec jeho armáda podlehne vyčerpání. Ovšem merducký velitel měl ještě stále jednu třetinu vojsk zcela nedotčenu bojem. A právě ta se začala formovat za Armagedirem, znepokojována jen tu a tam zbloudilou koulí z torunnských děl. Něco se s nimi musí udělat, nebo těchto třicet tisíc čerstvých vojáků podnikne obchvat na jedno Corfeho křídlo a to určitě nejpозději do půl hodiny.

Kde je k čertu Andruw? Měl by už být alespoň na cestě sem!

Corfe se konečně rozhodl a zavolal k sobě kurýra. Psal zprávu a opakoval ji nahlas.

„Jeď k veliteli dělostřelectva Noniovi. Ať přemístí děla na úroveň naší bitevní linie. Musí je přesunout do středu naší formace a v okamžiku, kdy nepřítel vyrazí do dalšího útoku, ať do nich vypálí každý kus, který má. Až se tak stane, Rusio musí pokračovat v postupu. Musí zaútočit na křižovatku a obsadit Armagedir. Opakuj to.“

Kurýr s pobledlou tváří rozkaz zopakoval.

„Dobře. Zanes tu zprávu nejprve Noniovi a pak generálu Rusiovi. Řekni mu, že jeho pravé křídlo podpoří Passifalovi muži. Musí prorazit merducké linie. Rozumíš? Musí se dostat skrz. Zde je zpráva. A běž!"

Kurýr uchopil zprávu a tryskem vyrazil.

Andruwovi se v kopcích něco stalo. Corfe to skoro cítil. Něco se zvrtilo.

Pak ze severu přicválal na téměř uštvaném koni další kurýr. Corfemu poskočilo srdce.

„Pozdrav od plukovníka Cear-Adurhala, pane," dostal ze sebe zadýchaný kurýr. „Stále se mu nepodařilo najít nepřítele. Chce vědět, jestli má pokračovat podle původních rozkazů."

„Jak je to dlouho, co jsi ho opustil?" zeptal se ostře Corfe.

„Asi tak hodina. Po nepříteli ani stopa, pane."

„U boží krve," zaklel Corfe. „Co se to děje? Řekni mu, aby pokračoval v hledání. Ne - počkej. Trvalo by ti zase hodinu, než by ses k němu dostal. Jestli do té doby stále nikoho nenajde, ať se vrátí a zaútočí na merducké pravé křídlo. Plnou silou."

„Plnou silou, ano, pane."

„Vezmi si čerstvého koně a ať už jsi na cestě."

Corfe se snažil zbavit představy, která se mu usadila v mysli. Pobídl koně do klusu a vydal se k Passifalovým mužům; jediné záloze, kterou měl. A i tu se teď chystal vrhnout do boje. Nebyl schopen myslet na nic jiného než právě na to.

Andruwova jednotka zaútočila na nepřítele plnou silou a s takovým řevem, že pod tou silou se snad i tráva ohýbala. *Ferinaí*, elitní merducká jízda, jim vyrazili v ústřety. Osm tisíc mužů zakutých do železných brnění, naprosto stejných jako bylo brnění Katedrálníků. A Katedrálníci pobídlí koně do ještě prudšího cvalu a předstihli Fimbrijce i Toruňany.

Za strašlivého hřmotu se obě obrněná tělesa kavalerie střetla. Koně řičeli, někteří byli srazeni na zem. Muže náraz vyhodil ze sedel a na zemi byli podupáni kopyty. Kopí se zlámala a došlo na meče. Ozval se ohlušující třesk oceli, znělo to, jako kdyby se pustilo do práce tisíce kovářů, jak do sebe začali vojáci obou stran sekat.

Střet se rozpadl na tisíce osobních soubojů a bojovníci se proplekli v krvavém mlýnu. Katedrálníci byli pozvolna zatlačováni, protože proti nim stála několikanásobná přesila, ale bojovali jako šilenci. Pak dorazili Fimbrijci se svými píkami. Prorazili nahromaděnou nepřátelskou kavalerií široký průchod. Boky a týl jim chránili Ranafastovi arkebuzíři. Tato kombinovaná formace byla pevná jako zaťatá pěst a zdálo se, že je nezastavitelná. Andruw vyvedl Katedrálníky z bitevní linie a znovu je zformoval v týlu postupující formace. Hodně jich muselo jít pěšky. Řada jezdců sdílela koně s kamarády, kteří o svá zvířata přišli. Další opěšalí se zase přidržovali třmenů. Andruw ztratil prilbu, ale v očích mu zářilo vnitřní opojení nedávným bojem. Přidal se k všeobecnému jásotu, když viděl, jak se *ferenai* stahují - jejich ústup neměl daleko k bezhlavému útěku, když je neúprosní Fimbrijci začali pronásledovat. Vypadalo to, že jeho plán je opravdu účinný.

Pak se však ozvala mohutná salva arkebuz, která zněla příliš dlouho - tak dlouho, jako by neměla nikdy skončit. Fimbrijci začali pod krupobitím střel padat po stovkách, kulky jim prorážely brnění za zvuku podobnému rachotu deště, bušícího do střechy. Řady zakolísaly, přední linie se úplně roztrhala. Muži zakopávali jeden o druhého; nemilosrdné kulky jim vytrhávaly z těl kusy masa a přerážely vedví ratiště pík. Postup se zastavil, přední linie byla vytyčena hromadami mrtvých těl, na některých místech dvě až tři řady hlubokými.

V týle *ferenai* bylo ukryto velké uskupení pěchoty, alespoň deset tisíc mužů. Leželi na zemi v trávě a ustupující *ferenai* jejich řadami projeli. Když se fimbrijští pikanýři přiblížili na dostřel, všichni se naráz vztyčili a vypálili jim do tváří salvu. Tutéž taktiku použil Corfe na nalbenskou jízdu během Královské bitvy. Andruw hleděl na tu pohromu ve fimbrijských řadách se zděšením. Merdukové byli rozestaveni v pěti řadách. Když jedna řada vypálila, okamžitě zalehla a začala nabíjet, takže řada za ní mohla vypálit další salvu. Byla to nekončící vražedná palba, která Fimbrijce decimovalá.

Andruw se až třásl vnitřním úsilím, jak se snažil něco vymyslet. Co by udělal Corfe? Vlastní instinkt mu velel zaútočit. Ale tím by ničeho nedosáhl. Ne - musí udělat něco jiného.

Dorazil k němu Ranafast.

„Andruwe, máme je v bocích. Ti zatracení bastardi nám poslali do boků jízdní lučištníky.“

Andruwe odtrhl oči od umírajících Fimbrijců a podíval se na okolní kopce. Ranafast měl pravdu, zleva i zprava se přesouvaly masivní formace jízdy. Ještě několik minut a jeho jednotka bude obklíčena.

„Bože všemohoucí!“ povzdechl si. Co by měl dělat? Všechno se mu rozpadalo před očima.

Bylo tak těžké vymyslet něco smysluplného v tom strašlivém chaosu. Ranafast se na něj díval s očekáváním.

„Vezmi svoje arkebuzíry a drž nám ty jízdní lučištníky v uctivé vzdálenosti od boků a týlu. Musíme se odpoutat a ustoupit.“

Ranafast vypadal vyděšeně.

„Odpoutat? U krve Svatého, Fimbrijce masakrují a nepřítel je všude. Jak se zatraceně můžeme odpoutat, jak myslíš, že se nám podaří ustoupit? Budou nás pronásledovat a rozdrtí nás.“

Andruw měl už vypracovaný plán. Počáteční panika ustoupila a namísto ní nastoupilo klidné odhodlání.

„Ale ne, to se nestane. Pošli k Formiovi kurýra. Řekni mu, aby své muže co nejrychleji vyvedl z toho pekla. Musí přerušit kontakt s nepřítelem. Jakmile to udělá, povedu Katedrálníky do útoku. Budeme je zaměstnávat tak dlouho, než se ti podaří prostřílet cestu z obklíčení. S okamžitou platností tě jmenuji svým zástupcem, Ranafaste. Vyveď odtud co nejvíce mužů a odveď je Corfemu.“

Ranafastova tvář zbělela.

„A co ty? Nemáš žádnou šanci, Andruwe.“

„Bude zapotřebí útoku těžké jízdy, abychom obklíčení prolomili. A Fimbrijci měli příliš velké ztráty a tvoji střelci vám musí udržet od těla jízdní lučištníky. Musí to být Katedrálníci.“

„Dovol mi, ať je vedu já,“ prosil Ranafast.

„Ne, já jsem tady velitel a celé tohle svinstvo padá na moji hlavu. Musím udělat všechno, co je v mých silách, abych to napravil. Vrat' se ke Corfemu, pro boží spasení. Kryj si záda zadním vojem, jestli budeš muset, dostaň se k Armagediru s co nejvíce muži a napadni nepřítele z boku. Bez tvé pomoci nevydrží.“

Potřásli si pravicemi.

„Co mu mám vyřídit?" zeptal se Ranafast.

„Řekni mu... Řekni mu, že se mu nakonec přece podařilo ze mne udělat kavaleristu. S Bohem, Ranafaste."

Andruw otočil koně a tryskem vyrazil ke svým Katedrálníkům. Ranafast se za ním díval, jak odjíždí, jedna osamělá postava ve středu vražedného zmatku. Pak se vzpamatoval a začal na své důstojníky vykřikovat rozkazy.

Fimbrijci ustupovali pod palbou, nahrbení jako muž zapřený proti silnému větru. Píky jim nebyly proti střelám nic platné. Merduťtí arkebuzíři *hraibadar* jásavě vykřikli - u vědomí vítězoslavného triumfu, že právě oni donutili k ústupu fimbrijskou falangu. Začali je pronásledovat. Zpočátku jako jednotlivci, pak po dvojicích; konečně po rotách a terciích. Dostali kuráž, když se přesvědčili, že nepřátelský ústup není jen trik. Uspořádané merducké linie se promíchaly a namísto řízených salv začali pálit jednotlivě.

Ozvalo se dunění kopyt a zpoza ustupující falangy vyjeli v plném trysku Katedrálníci. Byla jich úžasná masa, zpívali válečné písně a v jejich čele cválal na koni Andruw, zpívaje se svými muži, jak nejhlasitěji dokázal. Působili ohromujícím dojmem. Řadami *hraibadar* proběhlo viditelné zachvění, jako když se kůň otřese po ovádím bodnutí.

Pak do nich masa Katedrálníků narazila plnou silou. Patnáct set jezdců v plné rychlosti. Ranafast se na útok díval ze svého velitelského stanoviště ve středu veteránů z Ormannovy Hráze. Bitevní linie *hraibadar* se prohnula a pak praskla. Viděl, jak jeden kůň udělal ve vzduchu salto. Jeho druzi zadupávali nepřátelskou pěchotu jako obilí. Cítil, jak v něm vzrůstá naděje. Bože na nebesích, Andruw to dokáže.

Ale *hraibadar* bylo na deset tisíc. Zatímco Katedrálníci pobili skoro jednu třetinu, zbylé dvě se stáhly a díky skvělému výcviku se seřadily k protiútok. Úspěch nájezdu byl jenom krátkodobý, jak Andruw dobře věděl. Ale díky němu se v kruhu obklíčení otevřela trhlina, kterou unikli z kotle Ranafastovi muži společně s Fimbrijci, umístěnými ve středu formace, odkud pálili dobře mířené salvy do najíždějících Nalbenců. Nepřítel naštěstí neměl žádné dělostřelectvo. Jinak by jejich

útočně-obrannou formaci, ten přeplněný čtverec na sebe namačkaných mužů, jednoduše rozstřílel z bezpečné vzdálenosti. Ranafast vykřikl rozkaz a velký čtverec se vydal na pochod na jih, k Armagediru. Proráželi nalbenskou lehkou jízdu, jako když býk odhazuje z cesty dotěrného teriéra. Za nimi Katedrálníci bojovali v obklíčení svoji poslední bitvu, boj bez naděje a bez milosti.

Skupina Fimbrijců přicházela k Ranafastovi a nesla čísi tělo. Toruňan rychle sesedl. Formio - byl střelen do ramene a do žaludku. Měl promodralé rty, ale pohled jasný.

„Dostali jsme se z obklíčení," řekl hlasitě. Na zubech měl krev. „Navrhuji protiútok, Ranafaste. Andruw -"

„Andruwův poslední rozkaz zněl pokračovat v pochodu a spojit se s Corfem," Ranafastův hlas spíše než lidskou řeč připomínal krákorání starého havrana. *Ať alespoň Formio žije.*

„Jsem rozhodnut rozkaz splnit. Není nic, co bychom pro ně mohli udělat. Můžeme jen dobře využít čas, který nám svými životy vykoupili."

Formio se na něj upřeně zadíval, pak se předklonil a vykašlal krevní sraženinu. Ta mu dopadla na prostřelený hrudní plát. Nelidská síla vůle mu dovolila, aby kašel ovládl a ještě jednou se podíval upřeně do Toruňanových očí.

„Nemůžeme -"

„Musíme, Formio," opravil ho jemně Ranafast. „To Corfe bojuje hlavní bitvu, tohle je jen taková vedlejší atrakce. Prostě musíme."

Formio zavřel oči a beze slova přikývl. Jeden z jeho mužů mu jemně otřel ze rtů krev a pak vzhlédl k Ranafastovi.

„Už je skoro na druhé straně, plukovníku." Fimbrijcova tvář byla stažena smutkem.

„Vezměte ho s sebou. Nenechám ho tady napospas krkavcům."

Ranafast se odvrátil, i on měl místo tváře zoufalou masku smutku.

Torunnská pěchota ještě jednou zaútočila a dobývala jeden krvavý yard bojiště za yardem. Rusiovým vojákům se konečně podařilo dobýt linii stromů, která představovala pro nepřitele výchozí bod útoků. Nalevo Aras vztyčil svoji standartu nad Armagedirem. Kolem ní se

seskupilo patnáct tercií a poutalo na sebe dvacetkrát tolik nepřátelských sil. Došky na střechách budov hořely, takže jediné, co Corfe ze svého postavení viděl, byly záblesky výstřelů salv od bitevních linií. Jen občas se závojem dýmu zablesklo na nějaké zbroji sluneční světlo.

Nonius přesouval děla shodně s postupem pěchoty, ale byla to těžká a pomalá práce. Většina tažných koní byla zabita a dělostřelci vlekli těžká děla po bahnité zemi plné mrtvých a raněných jen silou svých svalů. Merducké dělostřelectvo byla stále tím beznadějným propletencem mužů a výstroje, táhnoucím se na severní cestě v délce více než pěti mil.

K šílenství dohánějící hřmot bitvy pokračoval bez přestávky a ochromoval všechny smysly. Po celé délce bitevní linie, jež se táhla na tři míle rozbahněné země, na sebe navzájem útočily ve snaze zabít masy mužů. Bojovali o ovládnutí aleje, o ovládnutí několika vypálených domů a o zablácenou křižovatku neméně bahnitých cest. Každá malá terénní nerovnost najednou dostane velký význam, když mužům, aby ji ovládli, stojí za to zabíjet. Bojiště již lemovaly tisícovky mrtvých a další tisícovky se proměnily v křičící a strašlivě zraněné trosky lidství, které se snažily uniknout z tohoto masakru.

Na pravém křídle bitevní linie Passifal začlenil své muže do bitevní formace. To byla poslední záloha, kapsa je prázdná. Corfemu už nezbyla žádná jednotka, kterou by mohl vrhnout do boje. A právě na pravé straně bitevního pole, proti Arasovým tvrdě se bránícím terciím, se připravovala merducká záloha k protiútoku. V nejkratší možné době bude merducký generál schopen do něj vrhnout třicet tisíc čerstvých mužů, a to bude konec torunnské armády.

Bylo zvláštní, že Corfe spatřoval v té myšlence úlevu. Došel na konec cesty. Vydal ze sebe všechno, ale stejně to nestačilo. Alespoň však nezbylo nic, o co by si měl i nadále dělat starosti. Andruwovi se něco stalo.

Vypadalo to, jako by kopce spolklý i ty dva kurýry, které za ním poslal.

A už je to tady! Přes mračna kouře byla vidět velká nepřátelská formace, jak směřuje k Armagediru. Merducký generál konečně zahájil protiútok. Aras bude rozdrčen. Corfe se rozhlédl. Měl tu svých osm

katedrállických osobních strážců a dalších deset mladých podporučíků, kteří mu sloužili jako kurýři a pobočníci. Jako posila nic moc, ale pořád lepší než nic.

Obrátil se k jednomu z mladých důstojníků.

„Ariane, jeď za generálem Rusiem a vyřid' mu, že musí udržet bitevní linii za každou cenu a když to bude považovat za vhodné, tak má postupovat. Řekni mu, že já osobně se přidám k Arasovým mužům. Ti budou zanedlouho čelit protiútok. Jeď'."

Mladík rychle zsalutoval a odcválal. Corfe se za ním díval a snažil se vzpomenout, jestli i on byl kdysi tak snaživý. Postrádal své přátele. Postrádal Andruwa a Formia; Marsche a Katedrállicky. Nebylo to to pravé - bojovat bez nich. Znenadání, v náhlém záblesku jasnozřivosti, si uvědomil, že už to nikdy nebude to pravé. Ty časy byly navždy pryč.

Corfe zuřivě kopl koně do břicha, až zvíře zaržálo. Nebál se smrti, bál se jediné neúspěchu. A on neuspěl. Takže vlastně nebylo čeho se bát.

Poprvé toho dne tasil Mogenův meč a obrátil se ke svému trubači Cernemu.

„Za mnou!"

Skupina jezdců se rozjela v jeho stopách a společně se tryskem řítili do kopce. Do dýmajícího pekla Armagediru.

V týlu bitevní linie ležely stovky raněných mužů, což velmi znesnadňovalo koním cestu. Zuřivý rachot bitvy byl skoro k nevydržení. Corfe nikdy nic takového neslyšel, ani za nejzuřivějších útoků u Ormannovy Hráze. Jako by si obě strany uvědomovaly, že se po staletí trvajícím konfliktu jedná o poslední bitvu. Výsledek bude znamenat pro jednu stranu naprosté vítězství, zatímco pro stranu druhou úplné vyhlazení. Toruňané neustoupí, protože stejně tak jako Corfe se zbavili veškerého strachu, kromě strachu z porážky. Umírali tam, kde stáli, oháněli se nabíjaky a šavlemi, když jim došla munice. Zuřivě se rvali jako ti nejprimitivnější divoši bojující vším, co jim přišlo pod ruku, dokonce i kameny, které sebrali ze země. Nedávali své životy lacino a poprvé po dlouhé době se Corfe cítil hrdý na to, že je jedním z nich.

On i jeho doprovod sesedli a do vesnice, ze které Aras vybudoval svůj opěrný bod, vstoupili pěšky. Zemi pokrývalo takové množství těl, že dokonce i staří vojenští koně byli strachy bez sebe a zdivočelí pachem krve.

Arasova jednotka stála v merduckém moři jako ostrov obklopený rozbouřenými vlnami. Nepřítel jí proudil kolem levého křídla a na pravém usiloval přerušit její spojení s hlavním tělem torunnské armády. Merdukové se snažili úplně odříznout vzdorující tercie a pak je zničit. Ale jejich útoky na osadu samotnou se zatím rozbíjely o nezlomné obránce jako vlny moře o útesy. Arasovy jednotky hájily své pozice v troskách Armagediru s takovým nezlomným úsilím, jako by hájily poslední pevnost západního světa. A svým způsobem tomu tak bylo.

Toruňané pohlíželi na Corfeho a jeho doprovod, když se prodíral mezi semknutými obránci, a provolávali jeho jméno znovu a znovu. Dokonce chvíli i jásali. Konečně se mu podařilo proniknout až ke standartě, pod kterou stál Aras se svými důstojníky. Mladý muž se celý rozzářil potěšením, když uviděl svého vrchního velitele, a bryskně mu zasalutoval.

„Jsem velmi potěšen vaší přítomností, pane. Už jsme se začínali obávat, zda na nás zbytek armády náhodou nezapomněl.“

Corfe si s ním potřásl rukou.

„Od tohoto okamžiku se považuj za generála, Arasi. Plně si to zasloužíš.“

Pod maskou potu a střelného prachu, která pokrývala Arasův obličej, mohl Corfe vidět, jak se mladší muž zarděl potěšením. Cítil se jako podvodník, protože věděl, že ten mladík nebude žít dostatečně dlouho, aby si své povýšení užil.

„Jaké jsou vaše rozkazy, generále?“ zeptal se stále rozzářený Aras. „Dovoluji si doufat, že naše jednotky už brzy zaútočí nepříteli do boku.“

Corfe ani nemusel ztišovat hlas, aby je nikdo neslyšel. Bitevní ryk byl dostatečnou zvukovou kulisou.

„Domnívám se, že naše jednotky nepřijdou, Arasi. Může dojít k situaci, že nedostaneš posily. Musíme se tady držet až do konce. Až do konce! Rozumíš?“

Aras se na něj díval s nahou hrůzou, vepsanou do tváře. Pak se vzpamatoval a dokonce se zasmál.

„Alespoň zemřu jako generál. Nebojte se, pane, tito muži neustoupí. Vědí, co je jejich povinností, stejně tak jako já.“

Corfe mu stiskl rameno. „To já dobře vím,“ řekl skoro šeptem.

„Pane!“ zakřičel jeden ze štábních důstojníků. „Už přicházejí - a je jich hodně.“

Merducký protiútok se vrátil do Armagediru jako nějaký netvor. Byl přivítán zuřivou palbou arkebuz, která skosila první vlnu útočníků. Za ní ale následovala další a po celé délce fronty se rozpoutal boj mužů proti mužům. Torunnský perimetr se pod náporem útočníků smrskl. Muži museli ustoupit mezi hořící budovy a tam se zastavili. Corfe se prodral do předních řad. Konečně mohl zapomenout na strategii, politiku a starosti vysoko postaveného důstojníka. Byl uprostřed bitevní vřavy a bojoval jako každý obyčejný voják. Katedrálnická tělesná stráž se shromáždila kolem něj a zatímco zabíjela, zpívala. Ta malá skupinka oděná do šarlatových zbrojí přitahovala nepřátele jako plamen svíčky přitahuje můry. Byli oděni do těžší zbroje než jejich torunnští kamarádi a stala se z nich špice pomyslné žehličky, o kterou se lehce obrnění *minhraib* rozbíjeli. Armagedir byl od zbytku armády odříznut, protože se merdukům konečně podařilo obejít levé křídlo. Bitva se změnila ve vražedný mumraj šíleného násilí, kde se muži navzájem zabíjeli bez jakéhokoliv pudu sebezáchovy nebo naděje na záchranu. Corfe viděl, jak vojáci umírají, zahryznutí zuby do hrdla nepříteli, další se rdousili, vrčeli na sebe jako zvířata, v očích pohledy zbavené poslední jiskry rozumu. *Minhraib* se vrhali na jeho Katedrálníky jako psi na medvěda. Tři až čtyři se obětovali, aby mohli srazit jednoho do kovu zakutého jezdce k zakrvácené zemi a proříznout mu hrdlo. Corfe kolem sebe sekal a bodal, pln zuřivosti berserka. Od zbroje se mu odrážely čepele mečů, jedna z posledních ran mu dopadla na přilbu s takovou prudkostí, až se mu bolestí zajiskřilo v očích. Něco ho bodlo do stehna; padl na kolena. Ale stále bojoval, Mogenův meč sekal neúnavně. Pak se najednou ocitl na zemi, přitíštěn mrtvou vahou těl a přišlápnut nohama obutýma do vysokých bot. Bojoval, aby znovu mohl vstát, a na brnění mu přšelo krupobití úderů. Aras a Cerne mu pomohli na nohy. Pak se

do Cernova oka vbodla čísi čepel a trubač se skácel, aniž vydal jediný zvuk. Corfemu popálil ruku výstřel z arkebuzy, vypálený z největší blízkosti. Naslepo tam bodl Řešitelem a ucítil, jak se ostrá čepel zabodává do masa a kostí. Někdo ho uhodil do krku a zrak se mu zamžil výbuchem světla, které vystřídala temnota. Znovu upadl na zem.

Nacházel se na úbočí kopce nad Aekirem v dávném věku světa, kterého již více nebylo. Seděl tam po boku své ženy Herii, tráva šustila. Popíjeli víno. Úsměv milované ženy mu teplem zalil celé srdce.

Andruw se z plna hrdla smál uprostřed rachotu děl, potěšení ze života mu prozářilo tvář vnitřním světlem a na chvíli ho proměnilo v chlapce.

Barbiovi Fimbrijci útočili vstříc vlastní smrti a ve strašlivém záblesku slávy umírali na Severních blatech.

Berrona hořela nízkými plameny na vzdáleném horizontu.

V zakouřeně chatrči matka tiše plakala, když jí sdělil své rozhodnutí stát se vojákem, a otec se jen zamračeně díval na hliněnou podlahu.

Záblesky slunce prozařovaly řeku Torrin, když v ní jednoho slunečního odpoledne plaval.

Do snu mu vstoupil zvuk trub a bubnování těžkých bubnů, které na chvíli přerušilo i řev bitvy. Váha těl, která ho tiskla k zemi, polevila. Někdo ho postavil na nohy a on uviděl přes krvavý závoj Arasovu potlučenou tvář.

„Andruw přišel, Fimbrijci zaútočili na merducký bok!”

Když zvedl hlavu, uviděl, jak se proti obloze rýsují fimbrijské píky a jak se kolem něj radují obránci Armagediru, zatímco merdukové v panice prchali. Veteráni obrany Ormannovy Hráze stáli v dlouhé řadě na severních kopcích a stříleli salvu za salvou do nakupených merduků. A Fimbrijci je svými píkami kosili jako obilí. Postupovali nezadržitelně vpřed, jako by byli odhodláni nenechat na světě jediného merduka.

Corfe sklonil hlavu a rozplakal se.

Kapitola dvacátá druhá

Audience proběhla nad očekávání dobře, pomyslel si Murad. Byla přítomna polovina přeživší šlechty království. Všichni ho poslouchali téměř s ústy otevřenými údivem, když jim vyprávěl o svých zážitcích na západě. Od krále to bylo laskavé, že mu dovolil takové slyšení uspořádat. Všem to otevřeně dalo najevo, že se lord z Galiapena skutečně vrátil a navíc stojí vysoko v králově přízni. Ale zároveň to byla vyčerpávající zkušenost.

Příběhy z cesty. Opravdu si všichni mysleli, že je vypráví pro jejich pobavení?

Král sestoupil z trůnu a procházel mezi svými poddanými. Je géníem ve využívání podobných gest, pomyslel si Murad, ačkoliv se mu nezdálo vhodné, aby tak brzy poté, kdy se ho titíž muži snažili připravit o trůn, jim prokazoval tolik náklonnosti.

Kdybych byl na jeho místě já, nechal bych je všechny popravit.

Trochu se mu zatočila hlava. Od chvíle, co opustil loď, nebyl schopen udržet v žaludku nic jiného než víno. Jsem zpátky v mém vlastním světě, pomyslel si. A jak malým se ten svět mezitím stal! Potřeboval odpočinek bez nočních můr. Odpočinek, který by ho naplnil novou duševní silou.

„Lorde Murade," ozval se za ním ženský hlas. „Jsem velmi potěšena, že se s vámi setkávám." Byla to krásná černovlasá dáma v pokročilém stadiu těhotenství, s inteligentními očima a hlubokým výstřihem.

Murad se uklonil. „Potěšení je na mé straně. Mohu se zeptat -"

„Jsem ta známá lady Jemilla. Mám takový dojem, že už jste o mně slyšel."

Opravdu slyšel. Abeleyn mu řekl všechno. Tak to je ta žena, která nosí pod srdcem královo dítě a která se snažila dosáhnout vyhlášení regentství. Muradův zájem o ni se zvýšil. Byla krásná, to bez debat. A proč je vlastně ještě na svobodě? Abeleyn byl v některých věcech tak zatraceně měkký. Už měla být dávno někde pod zámek a to její děcko by mělo být při porodu uškrceno.

„Domnívám se," pokračovala, „že se těšíte privilegii být po krevní linii spřízněn se samotným králem."

„To je pravda," pousmál se Murad. Bylo zcela jasné, o co jí jde. Bude zajímavé se s ní vyspat. Snažila se prostě ulovit další loutku do své hry proti králi.

„Tady je takové horko, má paní, nepůjdeme se projít do parku? "

Přijala nabízené rámě; hluboké oči znenadání ztratily výraz hrané nevinnosti.

„Která žena by dokázala odmítnout tak kavalírské pozvání?"

Vydechla a slastně zasténala. Když do ní prudce vnikl, vyšla mu prohnutím zad vstříc, vyhrnutou sukni svírajíc v dlaních. V okamžiku, kdy do ní vyvrcholil, Murad zaťal zuby a ještě naposled divoce přirazil. Pak se odvalil s obličejem pokrytým potem. Jemilla se otočila ke kmeni stromu, v jehož stínu leželi. Vlahý podvečer se rychle měnil v noc a v neurčité tmě její obličej vypadal jako velká temná skvrna. Zahradu oživoval večerní zpěv ptáků. Stále bylo možno slyšet smích a hovor hostů shromážděných na banketu v přijímací hale. Murad si zavázal kalhoty a líně se pozvedl na lokty.

„Vidím, že jdeš rovnou na věc," řekl Jemille.

„Ušetří to spoustu času."

„Tak s tím souhlasím. Díky svému budoucímu dítěti si můžeš dělat určité naděje, ale co si přesně slibuješ ode mne? Nejsem zrovna to, co by se dalo označit za dívčí sen. A navíc jsem byl mimo dvůr poměrně dlouhou dobu."

„A o to právě jde. Nejsi zapleten do ničeho, co se mezitím v Abrusiu stalo. Máš čisté ruce. Mohli bychom být jeden druhému užiteční," vysvětlila Jemilla věčně.

Murad si z ramen smetl pár lístků.

„Myslíš, že bych mohl být užitečný já tobě. Milá dámo, tvoje jméno dvůr vládí bahnem. Král tě toleruje z posledních zbytků staromódního kavalírství. V okamžiku, kdy se tvoje dítě narodí, zavře vás oba na nějakém zapadlém panství v Hebrosu. Co bys mi mohla nabídnout - snad krom občasného válení v trávě? "

Naklonila se k němu blíž a pohladila ho po zmačkaných kalhotách. Murad zamrkal překvapením, když silným, ale současně jemným stiskem uchopila do dlaně jeho penis.

„Ožeň se se mnou," navrhla.

„Cože?" rozkašlal se překvapený Murad.

„Pak už nebudu nikde zavřená, což mi opravdu hrozí, jak jsi správně řekl. A nárok mého syna bude větší." Pomalým, ale stále se zrychlujícím pohybem pracovala na Muradově uspokojení. Penis mu znovu ztvrdl.

„To může být sice pravda, ale co z toho budu mít já?"

„Staneš se legálním strážcem králova dědice. Pokud se po narození mého syna něco králi stane, budeš automaticky jmenován regentem."

„Tak regentství, o to ti pořád jde." Vytáhl jí ruku ze svých kalhot. „Dámo, kdyby se něco stalo králi, tak jeho nástupcem podle rodového práva budu stejně zase já. To přece musíš vědět? Nepotřebuji hrát strýčka tomu tvému bastardovi."

„Můžeš být královým bratrancem, ale nejsi z rodu Hibrusiů. Budeš mít obrovské potíže přesvědčit šlechtu, že tvůj nárok je nejoprávněnější. Se mnou po boku jako s manželkou a s královým synem jako chráněncem bude tvoje pozice neotřesitelná. Můžeš si pak říkat regent, jestli budeš chtít. Stejně budeš de facto králem."

„A jaké bude tvoje postavení? Malá oddaná ženuška? To bych raději sdílel postel se zmijí než s tebou."

Postavila se před Murada a lehkým pohybem boků ze sebe shodila šat. Odhalila velká prsa s hrotitými černými bradavkami. Vzala ho za ruce a položila je najedno z nich, až se dlaně zaklesly na sametové bradavce.

„Chvilku o tom uvažuj," pokračovala, hlas se jí změnil ve vášnivě zapředení. „Abeleyn je torzem muže, udržovaným pohromadě jen magií. Nebude mít už nikdy žádné děti."

„Možná jsem v životě udělal už hodně zlých věcí, ale zrádcem jsem se stále nestal," prohlásil Murad.

„Uvažuj o tom," opakovala, rychle se oblékla a vytřepala z vlasů trávu. „Mimochodem, tvoji loď řídil Richard Hawkwood, že ano?"

„Ano, a co má být? "

Hlas se jí změnil, ztratila něco ze své sebejistoty.

„Jak je na tom? Mám komornou, která by to ráda věděla.“

„Tak tvoje komorná má ráda námořníka? Zajímavé. Má se docela dobře, aspoň myslím. Jako já přežil. Nic dalšího se už říct nedá.“

„Rozumím.“ Znovu se stala tou sebejistou osobou, již byla před chvílí. Naklonila se a políbila Muradovo zjizvené čelo. „Popřemýšlej o mojím nabídce. Bydlím v západním křídle - v apartmá pro hosty. Můžeš mne navštívit, kdykoliv budeš mít chuť. Přijď si třeba jenom popovídat, občas bývám dost osamělá.“ Jemným prstem mu přejela po dlouhé jizvě táhnoucí se od spánku přes celé čelo, pak se obrátila a odešla zahradou k palácovým světlům. Po celou dobu, co ji pozoroval, se ovívala vějířem.

Murad se za ní ještě jednou podíval. Cítil, jak v něm roste jakýsi druh hladu. V lady Jemille bylo cosi, co provokovalo jeho hrdost. To se mu líbilo. Její nebezpečné plány nebyly nic jiného než neuskutečnitelné sny - ale přesto ji navštíví, to si byl jist. Donutí ji křičet rozkoší.

Opustil stín stromu a díval se, jak se na obloze objevují první hvězdy. Abrusio. Byl konečně doma. A všechny ty vražedné noční můry může hodit za hlavu. Výprava na západní kontinent přinesla zklamání, ale naučila ho mnoho věcí. Měl informace, které se jednoho dne mohly prokázat jako užitečné.

Zítra navštíví městská kasárna a dohlédne na to, aby mu vrátili velení. Bude potřebovat nového koně, něco zlostného a vzpurného, koně z Feramunova chovu. Bude mu dělat potěšení jej zlomit.

Ode dneška jistě potká ještě mnoho dalších duší, jejichž lámání mu přinese radost. Murad zvedl tvář a do svitu noční oblohy se rozesmál. Je dobré být naživu.

Epilog

Konečně přišlo jaro, vzduch byl průzračně čistý, v příkopech Západní cesty rozkvetly v zářivých barvách petrkliče. Corfe stál na ochozu věže a díval se na bílé chuchvalce oblaků nad vzdálenými

kopci. Kdyby otočil hlavu, spatřil by odraz slunce na vzdáleném moři. Svět spočíval v míru.

„Myslela jsem si, že tě tu najdu," zazněl za ním ženský hlas. Dlouhé šaty jemně zašustily, když mu lehce pohladila paži; na hlavě měla korunu.

Vypadala tak staře, že by ji někdo mohl považovat za Corfeho babičku. Přes to se však měla stát jeho ženou.

„Všechno vypadá tak pokojně." Stále se díval do prázdných kopců za městskými branami. „Jako by to celé byl jenom sen."

„A nebo noční můra," odporovala mu Odelia.

Neodpověděl. Ta velká pohřební hranice u Armagediru byla příliš daleko, aby ji mohl zahlédnout. V hloubi duše ale věděl, že její tíhu bude na svých bedrech cítit stále. Tam ležel v hromadném hrobě Andruw společně s Morinem, Cernem, Ebrem, Ranafastem, Rusiem a deseti tisíci dalších bezejmenných mužů. Ti všichni zemřeli na jeho rozkaz. To byla trvalá vzpomínka, kterou už nikdy nedokáže vypudit z mysli.

„Je čas, Corfe."

„Já vím."

Za jeho zády, směrem k moři, se rozkládal velký stanový tábor, nad kterým pvlávaly hedvábné prapory a merducké standarty z koňských oháněk. Po porážce, kterou utrpěli, přijeli nepřátelští velvyslanci požádat o audienci. Hlavy neskláněli přesně podle etikety, ale i přesto na nich byla znát jistá dávka pokory. Corfe dal merduckému sultánovi s doprovodem povolení, aby se přiblížili k městu a na dohled městských hradeb se utábořili. Velvyslancům bylo povoleno vstoupit ráno do Torunny. Směli vkročit do města, kvůli kterému při obléhání prolili tolik krve, v míru. Chtěli být svědky korunovace nového torunnského krále, muže, se kterým budou v následujících dnech vyjednávat. Bylo to příliš neobvyklé, než aby se to dalo popsat pouhými slovy. Andruw by tuto situaci shledal neuvěřitelně směšnou.

Corfe musel mrknout, aby vyhnal z očí zrádné vlhko. Bylo to těžké, těžší, než si vůbec dovedl představit.

„Zemřel blaženě," řekla Odelia jemně. „Zemřel způsobem, který si přál, a všichni ostatní také."

Corfe přikývl. On by byl také šťasten, kdyby toho dne zemřel s vědomím vyhrané bitvy.

„Pořád se ale musí udělat ještě hodně věcí," dodala Odelia se svým pověstným nemilosrdným smyslem pro pořádek. „Ještě je mnoho záležitostí nedokončených. A to, co uděláš dnes, je nesmírně důležité."

„Já vím. Nejsem si však jist, že je to to nejlepší."

„Je to jediný možný způsob." Stiskla mu ruku. „Věř mi, Corfe."

Otočil se u zábradlí balkonu s Odeliinou dlaní stále položenou na paži a pohlédl na město pod sebou. Z té výšky Torunna vypadala jako pohádkové velkoměsto. Ulice byly přeplněny lidmi. Na hlavním náměstí se prý shromáždilo přes čtvrt milionu obyvatel. Na všech domech vlály vlajky nebo prapory, z oken horních poschodí vykukovali lidé namačkaní jako vlaštovky v hnízdě. Torunnští vojáci ve slavnostních uniformách postávali na každém rohu.

„Tak pojď, ať to máme za sebou," vyzval Corfe královnu.

Formio velel čestné strážci z Fimbrijců ozbrojených píkami. V okamžiku, kdy na nádvoří paláce přišli Corfe a Odelia, všichni se rázně postavili do pozoru jako dobře seřízené stroje. Fimbrijský pobočník zasalutoval svému veliteli s úsměvem, který se na jeho tváři vyjímal dost podivně. Jednu ruku měl zavázanou a byl tak bledý, že vypadal až nadpozemsky. Trval na tom, že dnes musí opustit lůžko. Chlad, který Corfe cítil, na chvilku ustoupil. Aras zde byl také. Přes tvář se mu táhla velká, už skoro zahojená jizva. Byli naživu díky královně, která bez oddechu pomáhala uzdravovat raněné od Armagediru. Zachránila velké množství životů, ale vyčerpalo ji to tak, že vypadala jako vlastní stín.

„Mnoho štěstí, sire," popřál mu Aras.

„Děkuji vám, generále."

Corfe a Odelia nastoupili do otevřeného kočáru a obklopeni padesáti jízdními Katedrálníky vyjeli z paláce. To byli všichni, kdo přežili.

U palácových bran je pozdravil obrovský jásot davu. Za klapotu kopyt a nadšeného provolávání slávy projížděli dlážděnými ulicemi. Vzduch byl plný květin, které na ně házeli diváci z horních pater.

„Zamávej jim, Corfe," zašeptala Odelia koutkem úst. „Teď jsou to tvoji poddaní. Pro ně jsi vyhrál válku."

Kavalkáda zastavila u městské katedrály. A oni vystoupili do davu vojáků, hodnostářů a záplavy květin. Zazněla mnohohlasá oslavná fanfára. Zastavili se na kamenných schodech a Odelia se usmála a laskavě pokynula merduckému velvyslanci méhru Jirahovi. Corfe se na něj podíval jen úkosem a chladně a pokračoval v chůzi. Pážata zvedla královninu vlečku a lem Corfeho dlouhého pláště.

Vešli do katedrály. Lavice byly přeplněny výkvětem zbývajících torunnské šlechty, jejíž řady byly pro dobro Torunny rozšířeny. Corfeho oči zachytily pohled admirála Berza, který seděl poblíž vchodu. Starý admirál na něho spiklenecky zamrkal, a potom mu tvář opět znehybněla, až vypadala jako vyřezaná ze dřeva. Mezi shromážděnými důstojníky zářila Passifalova bílá hlava. Corfe nikoho dalšího nepoznával. Se vztyčenou hlavou, aniž hnul brvou, pomalu kulhal uličkou k oltáři. Tam již stál připravený Macrobius, na slepé tváři úsměv. Po bocích mu stáli biskupové Albrec a Avila. Oba drželi sametové polštářky. Na jednom spočívala koruna Torunny, na druhém byl pár zlatých prstenů. Jedno souviselo s druhým, obojí zajišťovalo dobro této země.

Corfe a královna se zastavili před pontifikem. Corfe koutkem oka zachytil Albrekův znepokojivý výraz, jako by se mu ten malý klerik chystal něco říct a na poslední chvíli si to rozmyslel.

Ozvala se další slavnostní fanfára. Kolem se rozlil dým kadidla a vzduch ho odnášel zdobenými okny ven. Barevné sklo vitráží vrhalo do chrámu duhový vír, ten padal na kamenné dláždění a téměř překryl svit množství svící, záblesky se odrážely na zlatě a drahokamech, kterými byla katedrála obložena. Dokonce i na Corfeho oděvu zářilo pár drahokamů.

Myslí mu běžela řada obrazů. První svatba v malé kapli poblíž jedné aekirské brány. Heria měla kytici z petrklíčů, neboť bylo také jaro, zrovna jako dnes. Byli svoji po dva roky, než začalo obléhání.

Znova se viděl sedět v blátě pod rozbitým povozem na Západní cestě, s tímtéž mužem, který ho má za chvíli korunovat. Hladově se díval na napůl upečenou řepu a z očí si vytíral dešť.

V dalším obraze popíjel víno s Marschem a Andruwem na hradbách Hedeby po společně vybojované bitvě. Byli opilí vítězstvím a hlubokým přátelstvím, které je tak povzneslo. Na chvíli uvěřili, že na světě je vše možné.

„Ano, budu,“ odpověděl na Macrobiovu otázku. Ucítil, jak mu na prst navlékli studený zlatý prsten. Odelia se mu zahleděla do očí; znovu si uvědomil, jak se jí na tváři podepsala léta. Navlékl jí prsten a ona jej okamžitě sevřela do pěsti, jako by nechtěla nikdy dovolit, aby jí sklouzl. Políbila jej téměř mateřsky.

V příštím okamžiku mu na hlavu vsadili korunu. Byla překvapivě lehká, o hodně lehčí než válečná přilbice. Jako by byla z pozlaceného papíru a peří, tak lehká se mu zdála. Když se narovnal, sluneční paprsek dopadl přímo na vzácný kov a koruna jako by vzplanula.

V tom okamžiku začaly všechny zvony torunnské katedrály slavnostně vyzvánět. Zvenku sem doléhal jásot všeho lidu, který se teď stal jeho poddaným.

Bylo dokonáno. Měl znovu manželku a Torunna měla krále.

Merducký velvyslanec byl první z dlouhé řady delegátů, kteří ho to odpoledne navštívili.

Corfe a královna ho přijali ve velké audienční síni paláce. Kolem tří křesel stála stráž a palácoví úředníci. Byl přítomen i nový správce paláce; nebyl jím nikdo jiný než plukovník Passifal, jenž byl do této hodnosti jmenován královským dekretem. Stál po straně Corfeho trůnu, vypadal trochu nespokojeně, ale rozhodně. Generál Aras byl také přítomen. Stal se nejvyšším velitelem armády a Formio byl jeho zástupcem. Fimbrijce chtěl Corfe jmenovat svým pobočníkem, ale Odelia mu jasně vysvětlila, že i král si musí dvakrát rozmyslet, než jmenuje do čela armády svého národa cizince. Corfe se potřeboval obklopit známými tvářemi, ale najít je nebylo lehké. Třetí křeslo patřilo Macrobiovi, vedle něj stál Albrec a starý mnich podobný skřítkovi. Jmenoval se Mercadius a mluvil plynule merducky.

Corfeho s každou z těch známých tváří spojovaly společně prožité události.

Bojoval bok po boku s Arasem, Formiem i Passifalem. Zachránil Macrobiovi život. Spolu s Albrekem utekl ze žaláře. Válka mu vzala první ženu a ty nejlepší přátele, které kdy měl. Kdyby nebylo této války, nikdy by nepoznal přátelství mužů, jako byli Andruw a Marsch. O to by byl chudší.

Méhr Jirah vstoupil do audienční síně bez obřadností. Doprovázeli ho pouze dva merduční kněží, kteří, i když neměli tonzury, byli překvapivě podobni ramusianským mnichům. Mercadius překládal jeho řeč do normanštiny a shromáždění naslouchalo.

„Tato slova, jak mi bylo nařízeno mým pánem ostrabarským sultánem, mám přednést králi Torunny.

Zasíláme pozdrav králi Torunny a blahopřejeme mu k jeho neočekávanému povýšení. Bůh byl k němu milostiv. Budeme k němu mluvit bez vytáček, jako voják s vojákem. Slovy tak jasnými, jaká jen můžeme zvolit. Masakr našich mladých mužů pokračoval příliš dlouho. Vystlali jsme celý svět těly našich mrtvých. Ve jménu Boha a jeho Proroka nabízíme torunnskému králi šanci ukončit toto zabíjení. Věrní své velkodušnosti odvoláme sílu našich mohutných armád a necháme království Torunny přežít, ale pouze tehdy, jestliže král Corfe uzná nadřazenost Aurungzeba Zlatého, sultána ostrabarského, dobyvatele Aekiru a Ormannovy Hráze. Musí před námi pokleknout a tato válka skončí. Poté může nastat mír mezi našimi národy až do skonání časů. Co odpoví torunnský panovník?"

Ze shromáždění Toruňanů se ozvaly zlostné výkřiky již během Mercadiova překladu. Aras dokonce vykročil a jeho ruka zašmátrala po meči, ovšem marně. Nikdo nesměl nosit zbraň v audienční síni. Nikdo, pouze král.

Corfe vstal a oči mu plály.

„Méhre Jirahu, někteří z nás tě znají a bylo mi řečeno, že jsi muž poctivý a čestný. Žádám tě, abys pamatoval, že to, co nyní řeknu, není namířeno proti tobě ani tvé víře, o které víme, že je podobná té naší. Má slova jsou určena Aurungzebovi, tvému panovníkovi.

Vyříd' mu, že Torunna se nikdy nepodvolí. Ne, ani kdyby přivedl před její zdi desetkrát větší armádu. Snažil se nás u Armagediru zničit a my jsme ho porazili. Budeme-li muset, porazíme ho znovu. Nikdy se

nevzdáme, ani kdybychom museli bojovat do posledního muže, ukrytého v kopcích. Budeme s ním bojovat do konce světa.

Mír bychom přivítali, ano! Ale jen tehdy, když odvede své poražené armády a opustí torunnskou půdu navždy. Jestli tak neučiní, přísahám při Bohu, že ho odtud vyženu. Jeho lid nikdy nepozná chvilku klidu. Ne, dokud žiji. I kdyby to mělo trvat dvacet let, zatlačím jej zpátky za Ostijskou řeku. Zabiji každého merduckého muže, ženu a dítě, kteří padnou do mých rukou. Vypálím jeho města a zemi oseji solí. Obrátím jeho království v žalostnou poušť. Vymažu z tváře světa každou vzpomínku na Ostrabar a jeho sultána."

V komnatě vypukl jásot. Méhr Jirah vypadal na chvíli otřesen, ale rychle našel svoji hrdost.

„Toto je naše odpověď. Dones ji svému pánovi a vysvětli mu, že jinou nedostane. Nyní jsem králem Torunny já. A já nezaváhám ani na okamžik, povolám do zbraně každého muže z celého království, aby má slova podpořil. Aurungzeb už nebojuje proti armádě, ale proti celému národu. Teď má svou šanci, ale jenom teď. Mír - nebo válka, která potrvá další stovky let. Pověz mu, ať rozvažuje moudře. Sultánovo rozhodnutí určí jeho osud a osud všech, kteří ho následují. Nyní může odejít."

Méhr Jirah se uklonil. Kývl na Albreka, otočil se a odešel.

Corfe znovu usedl na trůn.

„Passifale, dalšího žadatele, prosím!" Musel silně zvednout hlas, aby ho bylo slyšet přes šum, který se nesl síní.

Odelia se naklonila přes opěradlo trůnu a rozčileně mu začala šeptat do ucha.

„Zbláznil ses? Nemáš vůbec ponětí o diplomacii. Měli jsme šanci tuto válku ukončit, cíle ty ji znova začínáš."

„Ne, možná nevím nic o diplomacii, ale o vojenských věcech vím dost. Nemůže pokračovat v boji, porazili jsme ho. A teď jsme mu otevřeně řekli, že to víme. Nebojoval jsem u Armagediru, abych strčil krk do merduckého jha. Myslí si, že ví, co je válka, ale nemá o ní ani ponětí. Jestli bude tak hrdý nebo hloupý, aby pokračoval v boji, ukážu mu, jak se vede totální válka."

V jeho slovech znělo tak silné rozhodnutí, že Odelii námitky odumřely ještě v hrdle. V ten okamžik si uvědomila, že přechytračila sama sebe. Myslela, že se Corfe jakožto budoucí král spokojí s vedením armád, zatímco ona bude jednat o smlouvách a diktovat směr politiky. Nyní pochopila, že tomu tak nebude. Nejen, že bude vládnout všemu, ale ostatní vládci budou chtít jednat pouze a jenom s ním. Ne s jeho stárnoucí královnou. Nakonec to byl on, kdo vyhrál válku. Byl to on, komu lidé provolávali slávu v ulicích. Vítili ho radostným pokřikem, kdekoliv se objevil. Dokonce i její vlastní služebnictvo se vždy nejprve podívalo na něj.

Zasmála se pro sebe tichým, trpkým smíchem, který se ztratil v další fanfáře. Celý svůj život vládla skrze muže a nyní se jeden dostal k moci skrze ni. Odsunul ji na druhou pozici.

Aurungzeb přijel méhra Jiraha v naprostém tichu. V přepychu a nádheře svého stanu vyslechl Corfeho slova, která mu jeho mulláh zopakoval. Naslouchal pozorně. Jeho důstojníci a pobočníci plni zloby vykřikovali vzteky nad ramusianskou drzostí. Královna seděla vedle něj, také naprosto tichá. Vzal do dlaně její studenou ruku a myslel na syna, jež chová v lůně. Do jakého světa se může narodit? Teď o tom může rozhodnout. Poprvé v životě pocítil strach.

„Bataku?“ zeptal se nakonec. „Ta tvoje malá bestie poletuje okolo torunnského paláce dnem i nocí. Co mi můžeš říct k této zprávě?“

Mág se na chvíli zamyslel. „Domnívám se, sultáne, že slova torunnského krále nejsou prázdná. Tento muž není žádný chvastoun. Udělá, co říká.“

„To jsme si už sami uvědomili,“ odvětil Aurungzeb suše. „Šáhre Barazi?“

Starý merduk se zachvěl.

„Je to nejlepší voják, jakého kdy měli. Věřím, že on a můj otec mají mnoho společného.“

„Může mi vůbec někdo z vás dát užitečnou radu?“ utrl se Aurungzeb. „Nebo jsem obklopen pouze ustrašenými ženami? Kde je šáhr Johor?“

Všichni přítomní se na sebe neradostně podívali. Nakonec Acran, hlavní komorník, vykoktal:

„On... on - eh, nechal jsi ho popravít, Výsosti.“

„Co? Á, samozřejmě, bohužel to bylo nevyhnutelné. Měl zemřít se svými muži u Armagediru. U boží krve, co se to vlastně děje? Jak se mu povedlo nás porazit? Vždyť my jsme měli zvítězit!“

„Aspoň jsme zničili ty prokleté rudé jezdce, Výsosti,“ ozval se Serrim, hlavní eunuch.

„Ano, ty šarlatové bestie. A pobili jsme mu dalších deset tisíc mužů, že ano? Jeho armáda musí být ochromena nejméně tak jako ta naše? Jak je možné, že si dovoluje vyhrožovat? Co je to za blázna? Copak neví nic o jemnostech vyjednávání?“

Celé shromáždění, pobočníci, rádci a důstojníci, zarytě mlčelo. Rozhostilo se takové ticho, že bylo slyšet provolávání slávy v Torunně, i když byli vzdáleni více jak půl ligy. Ten zvuk Aurungzebovy nervy snášely těžko.

„Proč mu provolávají slávu? Přece dovedl tolik jejich otců a synů na smrt - a přesto ho milují? Ti Toruňané jsou spolek bláznů, opravdu divní lidé. Jak vůbec může člověk s takovou bandou jednat?“

Když Aurungzeb znovu promluvil nahlas, znělo to, jako když se dítě brání podávanému léku.

„Žádal jsem ho o zahájení mírových rozhovorů. O výměnu velvyslanců. *Otevřel jsem jednání s tím bastardem!* Musí mi přece dát něco jako náhradu! Není to tak, nemám pravdu, Bataku?“

„Samozřejmě, pane, ale pamatuj prosím, že je o něm známo, že není víc než obyčejný voják. Sedlák, nemá vůbec zdání o protokolu nebo základních pravidlech slušného chování mezi dvěma monarchy. Diplomatické konvence jsou mimo jeho chápání, mluví pouze kasárenskou řečí.“

„A to by zas nemuselo být tak špatné,“ zamumlal šáhr Baraz. „Aspoň víme, že když dá své slovo, můžeme si být jisti, že ho bude držet.“

„Nekažte mi o výhodách vojenského stavu,“ zakřikl ho Aurungzeb. „Stejně všichni přehánějí.“

Znovu se celý stan ponořil do ticha. Dvořané dosud nikdy neviděli sultána tak nejistého. Tak žádostivého jakékoliv rady. Byl to on sám, kdo si dával rady, a pak se jimi řídil, i když to bylo naprosto nelogické.

„Válka musí skončit!“ shrnul nakonec méhr Jirah. „O tom nemůže být pochyb. U Armagediru padlo přes třicet tisíc mužů. Naše armáda nemůže pokračovat v boji.“

„Ale jeho také ne?“

„To si nemyslím, můj sultáne. Toruňané nedobývají, bojují o své přežití, o svůj domov, nikdy se nevzdají. Zvláště pod vedením tohoto muže. Armagedir byl naší poslední možností vyhrát tuto válku jediným úderem. Každý náš voják to ví. A všichni také už vědí, že se nejedná o svatou válku. Ramusiané nejsou nevěřící a jsou naši bratři ve víře v Proroka -“

„Ty a ti tvoji zatracení kazatelé jste to zavinili!“ vykřikl Aurungzeb.

„Zamezil bys svým poddaným přístup k víře, která je i tvou?“ zeptal se ho méhr Jirah neotřesitelně.

„Ne - ne, samozřejmě že ne. Je to tedy v pořádku? Vypadá to, že nemám na vybranou. Budeme pokračovat ve vyjednávání. Méhre Jirahu, Bataku, šáhre Barazi, vy tři dnes ráno vyrazíte do Torunny a nabídnete podmínky k uzavření smlouvy. Ale žádné ústupky! Jen Bůh ví, jak jsem byl dnes pošpiněn. Pro dnešek toho bylo dost. Aharo, ty jsi bývala kdysi ramusiankou, co nám povíš? Mají pravdu, že tento nový vojenský král s námi bude bojovat až do úplného konce?“

Ahara se na něj nepodívala, položila si ruku na vypouklé břicho.

„Brzy budeš mít syna, můj pane. Byla bych ráda, kdyby vyrůstal v míru. Ano, tento muž se nikdy nevzdá. Otec Albrec o něm řekl, že má v sobě příliš mnoho železa, ale je to muž dobrého srdce. Mírný muž, bude držet slovo, které dá.“

„Možná,“ zavrčel Aurungzeb. „Musím přiznat, že chovám zvrhlé přání se s ním potkat tváří v tvář. Možná, že až podepíšeme dohodu, můžeme ho navštívit jako státní návštěva.“ Drsně se zasmál. „Časy se mění, opravdu.“

Nikdo si nepovšiml, jak Ahaře zbělela tvář. Alespoň k něčemu byl ten závoj dobrý.

Válka mezi merduky a ramusiany začala tak dávno, že kromě historiků snad nikdo nevěděl, ve kterém roce se tyto dva národy poprvé utkaly. Ale každý věděl, kdy skončila. Bylo to prvního roku vlády krále Corfeho. Tentýž rok vymřela sentirská dynastie po meči.

A pět a půl století po příchodu Svatého, který, jak se později prokázalo, byl také Prorokem. Duální osobnost Ramusia-Ahrimuze byla konečně všeobecně uznána. Dvě velká náboženství, která založil, se setkala a doložila stejný původ. To vše bylo zaneseno v Armagedirské dohodě. Vojákům a vědcům trvalo několik týdnů, než dokument sepsali ve zvláštním stanu, který byl postaven mezi zdmi Torunny a merduckým táborem pouze za tímto účelem.

Merdukové souhlasili s řekou Searil jako hranicí mezi oběma národy. Ormannova Hráz se stala nejjižnější částí merduckého území. Aekir byl přejmenován na Aurungabar, hlavní ostrabarské město. Carcassonská katedrála byla přejmenována na chrám PirSar. Oběma národům zde bylo povoleno modlit se k Prorokovi či Svatému podle své víry. Ti z aekirských utečenců, kteří si přáli vrátit se do svých domovů, mohli tak učinit bez postihů. Monarchové Torunny a Ostrabaru si vyměnili velvyslance. V každém z hlavních měst ustanovili konzuláty. Ale většina toho se teprve měla uskutečnit.

V den podpisu smlouvy se brány Torunny otevřely, aby mohl proběhnout slavnostní ceremoniál. Město unavené válkou se připravovalo na návštěvu muže, který se je snažil dobýt. Pro Corfeho to byl přímo surrealistický sen. On a Aurungzeb zatím vyjednávali pouze přes prostředníky. Sultán považoval pod svou úroveň dohadovat se o jednotlivých klauzulích smlouvy osobně. Dnes se poprvé spatří tváří v tvář. Možná si dokonce potřesou rukama -možná, že si potřeše rukou s mužem, kterého se tak dlouho snažil zničit. A s jeho záhadnou ramusianskou královnou, jejíž podíl na vítězství Torunny byl znám pouze Corfemu a Albrekovi. Corfe v duchu uvažoval, jak tuto událost zaznamenají historické knihy. Už dávno věděl, že fakta a historický pohled jsou dvě různé věci.

Stál ve své šatně a padaly na něj sluneční paprsky. Kolem postával tucet komorníků a snažili se ho obléci. Drželi v natažených rukou obrovský výběr bohatě zdobených obleků, přetížených drahokamy,

zlatem a kožešinami. Corfe je všechny odmítl. Ponechal si obyčejnou torunnskou pěchotní uniformu. Na hlavu si nevzal korunu, ale nakonec se dal přesvědčit, aby mu čelo obepnula prastará stříbrná obroučka, která kdysi patřila fiinbrijskému maršálovi, jenž ji nosil na dvoře elektorátu. Kdo jiný než Albrec ji vyhrabal v zapomenuté zaprášené truhle. Kdysi náležela samotnému Kailu Ormannovi.

U městských bran se rozezvučely trubky; heroldové tak oznamovali příchod sultánovy kavalkády. Corfemu připadalo, že během několika dnů slyšel víc zatracených fanfár, než za celý život na bojištích. Z Torunny se stalo karnevalové město. Lidé slavili vítězství, mír a nového krále. Jedna událost za druhou a nyní poslední ze státnických záležitostí, kterou chtěl Corfe vyřešit už dávno.

Rád by vzal Formia a Arase do kopců na lovy, spát pod hvězdami, dívat se do táborového ohně a pít trpké armádní víno. Válka byla peklo, ale našlo se v ní také pár okamžiků radosti. A nebo je možná jenom zatracený nostalgický hlupák, odsouzený k tomu, aby se z něho stal nesnesitelný starý mrzout, pro kterého všechno dobré je už jen minulostí. To že by se stalo? Už jen ten nápad ho přinutil se usmát. Ale když se jeden komorník už potřetí snažil upoutat jeho pozornost vyšívanou brokátovou róbou, zamračil se.

„Naposledy říkám ne! A teď mě všichni opusťte!“

„Sire, královna na tom trvala -“

„Vypadněte!“

„Ale můj pane, tohle přece není královská řeč, král by měl hovořit, jak je od něj očekáváno.“ Odelia vtrhla do šatny s párem služebných v patách.

Kulhavě se otočil. Armagedirská rána ho i přes královninu zázračnou moc poznamenala na celý život. Do konce svých dnů bude kulhat. Smířil se s tím, spousta mužů se vrátila z války s mnohem horšími památkami.

„Vždycky jsem si myslel, že král může říkat, co chce,“ řekl lehce. Odelia ho políbila na tvář a pak se odtáhla, aby si s panickou hrůzou prohlédla manželovo skromné oblečení.

„Sultán si tě splete s obyčejným vojákem, když si nedáš pozor.“

„Jednou už tu chybu udělal. Nevěřím, že ji zopakuje.“

Odelia se rozesmála; stávalo se jí to v poslední době častěji. Jasně sluneční světlo nebylo příliš laskavé k vráskám na její tváři. Magii, kterou předtím užívala, aby si uchovala mladistvý vzhled, použila na léčení zraněných vojáků. Corfeho Odeliino nenadálé zestárnutí stále překvapovalo, ještě si nezvykl. Uchopil ji za ruku a políbil ji.

„Už jsou u hradeb? “

„Právě vjíždějí do barbakánu. Veze je řada slonů, vypadají jako potulný cirkus, který přijíždí do města.“

„Dobře, má paní. Pojd' me tedy dolů a pozdravme ty klauny.“

Pozvedla ruku a lehce jej dlaní pohladila po spáncích.

„Zešedivěl jsi nám, Corfe. Nikdy jsem si toho ještě nevšimla. “

„To se přihodilo u Armagediru. Tam se ze mě stal starý muž.“

„V tom případě ti nebude vadit nabídnout staré ženě rámě. Pojd' me. Musíme sestoupit po dlouhém schodišti pokrytém liliemi, které už začínají na slunci uvadat. Délka schodů byla spočítána a nastavena tak, že jsou dostatečně velké na to, aby Aurungzeb vypadal jako prosebník, ale ne moc vysoké na to, aby se cítil uražen.“

„Á, jemnosti diplomacie!“

„A tesařství.“

Dav začal provolávat slávu, když se bok po boku objevili. Vstoupili do kočáru, který je odvezl ke schodům před palácovou branou. Když dojeli na místo, Odelia se kriticky podívala na slavnostní výzdobu.

Usedli na trůny a očekávali sultána. Za nimi stál Mercadius. Na slunci pomrkával jako sova a vypadal, že skoro spí. Byl oficiálním překladatelem celého jednání. Čestnou stráž tvořil tucet Katedrálníků s čerstvě nalakovanými a naleštěnými brněními. Vypadali jako šarlatové sochy, rozestavené kolem královských trůnů.

Corfe zjistil, že má výhled podél aleje, kterou lemovali torunnští vojáci. Zadržovali dav, který by se jinak vrhl na cestu. Halas byl ohlušující. Na slunci bylo strašné horko, ale Odeliina ruka byla studená. Cítil pod vlastními tvrdými prsty, jak je měkká, když ji sevřel v dlaní.

Na pódium vystoupil Albrec, s tváří staženou jakousi nevyslovenou starostí. Uklonil se.

„Odpusťte mi, Výsosti. Považoval bych za velkou poctu, kdybyste mi dovolili být přítomen vašemu setkání s ostrabarským sultánem. Budu se držet úplně stranou.“

Odelia vypadala, jako by uvažovala o odmítnutí jeho žádosti, ale Corfe ho mávnutím ruky přivolal blíž.

„Samozřejmě, otče. Nakonec se znáš se sultánem lépe než my.“ Proč ten malý mnich vypadá tak znepokojeně? Utírá si pot, který mu kane z obličej, do rukávu kutny.

„Albreku, jsi v pořádku?“ zeptal se ho Corfe tiše.

„Corfe, musím ti něco -“

V té chvíli ho přerušila břeskňá fanfára těch zatracených trumpet. Objevila se řada nosítek, jež se kymácela na hřbetech slonů, kteří byli tak nazdobení a ověšení klenoty, že vypadali jako nějaká legendární zvířata. Na hřbetě vůdčího slona s kůží bílou jako alabastr, rozeznal Corfe siluetu urostlého muže s turbanem na hlavě. To musel být Aurungzeb, a vedle něj, ve skrytu plátěného palankýnu, bylo možno tušit stín jeho královny.

Každý jednotlivý okamžik ceremoniálu byl dopředu domluven. V audienční síni paláce čekaly na jejich podpisy dvě naprosto stejné kopie mírové smlouvy - to byl hlavní důvod, proč došlo k tomuto setkání. Pak se bude pořádat hostina s programem, kterou pečlivě připravila Odelia. Aurungzeb ale nezůstane v Torunně přes noc, dohoda nedohoda.

U paty pódia se objevili Formio a Aras. Corfe považoval za spravedlivé, aby se i oni zúčastnili tohoto okamžiku. Ti dva se stali přáteli poměrně rychle. Aras, jehož Corfe povýšil na generála, byl na hony vzdálen tomu pompéznímu mladému muži, se kterým se kdysi potkal ve Staedu. Co by na tu změnu asi řekl Andruw? Moč a vinný ocet - ano, to by asi řekl. A Corfe se pousmál. Doufám, že to vidíš, Andruwe. Je to tvoje zásluha. Ty a ti tvoji zatracení Katedrální ci!

Tolik duchů.

Vůdčí slon zastavil a plynulým pohybem poklekl, jako dobře vycvičený pes. Objevili se do hedvábí oblečení pobočníci a pomohli sultánovi a jeho manželce vystoupit z vysokého palankýnu. Kolem sultánského páru se vyrojila i další skupina sluhů, oblečených do hedvábí jasných barev; připomínali hejno pestrých motýlů. Corfe se

podíval na Odelii a ta přikývla. Oba se zvedli ze trůnů, aby přivítali vznešené hosty.

Sultán byl vysoký muž, o více než hlavu vyšší než Corfe. Dobrý dojem vyvolaný širokými rameny mu jen trochu narušovalo počínající břicho, stažené šerpou. Měl mohutný plnovous, široký jako koště, a jeho bělostný turban byl ozdoben rubínovou broží. Oči pod turbanem zářily pronikavou inteligencí a zlostí. Vůbec se mu nelíbilo, že díky pódiu na něj Corfe a Odelia shlížejí shora.

Z Aurungzebovy královny toho moc vidět nebylo, krom toho, že byla v posledním měsíci těhotenství. Byla oblečena do hedvábné róby jemné barvy, která se Corfemu hned na první pohled zalíbila. Tvář, tedy alespoň tu malou část, kterou nezakrýval závoj, měla silně nalíčenou. Obočí a víčka měla zdůrazněna antimonem. Nevzhlédla nahoru na pódium, držela oči důsledně sklopené k zemi. Těsně za ní postával starší merduk s výraznou tváří a přímým pohledem. Vypadal jako otec ochranitel.

Sultánův komorník ohlásil příchod svého pána, ale Aurungzeb se diplomatického protokolu nedržel. Místo toho vystoupil na pódium - Corfeho Katedrálníci povytáhli šavle z pochev. Corfe ale pozvedl ruku a strážci se uklidnili.

Sultán se nad ním tyčil.

„Ty jsi ten muž, s nímž jsem bojoval," prohlásil dobrou normanštinou.

„Ano, to jsem já."

Zadívali se upřeně jeden na druhého s otevřenou obapolnou zvědavostí. Nakonec se Aurungzeb upřímně pousmál.

„Myslel jsem si, že budeš vyšší."

Oba se začali smát a znenadání si Corfe uvědomil, že ten muž se mu líbí.

„Á, vidím, že máš s sebou i svého malého bláznivého kněze, ale už určitě není bláznivý. Bratře Albreku, otočil jsi naše chápání světa vzhůru nohama. Doufám, že jsi sám se sebou spokojen."

Albrec se beze slova uklonil. Sultán se lehce uklonil Odelii.

„Má paní, doufám, že se vám daří... dobře, to je to správné slovo." Pak uchopil Odeliinu ruku a políbil ji. Když se narovnal, podíval se na nejbližšího Katedrálníka, který mu pohled ostražitě oplatil.

„Myslel jsem, že jsme je všechny pobili," řekl vlídně.

Corfe si odfrkl. „Očividně ne všechny."

„Musí se ti nedostávat brnění *ferinai*. Budeš-li chtít, tak ti jich pár set pošlu."

„To nebude zapotřebí," vmísila se kousavě královna, „u Armagediru nám jich několik set padlo do rukou."

Ted' byla zase řada na sultánovi, aby si odfrkl. Ale přijal to statečně. „Omluvte moje špatné vychování. Dovolte, abych vám představil svoji královnu Aharu. Šáhre Barazi, pomoz jí sem nahoru."

Starý, neúplatně vypadající merduk pomohl své královně na pódium. Dav utichl a napjatě pozoroval, co se děje, jako by se před ním odvíjela nějaká zábavná hra.

„Ahara pochází z Aekiru," vysvětlil sultán. „Brzy mi dá syna. V žilách dalšího ostrabarského sultána bude proudit ramusianská krev. A i z tohoto důvodu je dobré, že dlouhá válka mezi našimi národy konečně došla konce."

Znenadání Albrec položil Corfemu ruku na rameno a úplně ho tím vylekal. Malý mnich se na něj upřeně díval. Napůl pobaven, napůl překvapen uchopil Corfe ruku merducké královny, aby ji políbil.

„Má paní -"

Oči měla zalité slzami. Corfe se zarazil a podivil se, co se stalo tak hrozného. A v tom okamžiku ji poznal.

Věděl, koho má před sebou.

Albrekův stisk na rameni zesílil.

„Možná, že jednoho dne si budou naše děti hrát společně," pokračoval dál Aurungzeb, aniž cokoli upozoroval. Vypadalo to, že ho těší, jak může předvést svoji znalost normanštiny. „Představte si, jakým způsobem se nám podaří zvelebit obě naše království, když už nebude nutné vést válku ani udržovat silné pohraniční armády. Vidím začátek nového věku, který začne podpisem naší mírové dohody. Dnešek je velmi slavným dnem."

V tom jediném strašlivém okamžiku prošla Corfem řada impulzů a on je všechny udržel na uzdě. Ze života se mu v jediném okamžiku vytratilo štěstí. Jediné spojení s realitou představovala Albrekova ruka, pevně zaťatá do jeho ramene, protože celý svět se zbláznil.

Pohled Heriiných očí se nezměnil - přes všechen ten pudr nanesený ve vrstvách kolem nich. Snad se v nich jen objevila hluboká moudrost, která tam předtím nebyla. Prsty mu jemně zmáčkla ruku, když se skláněl k její dlani, aby ji políbil, nic víc.

Něco v Corfeho nitru se zlomilo.

Zavřel oči a políbil jí ruku. Políbil ruku ženy, která byla kdysi jeho manželkou. Pak ji pustil a narovnal se.

„Doufám, že se máte dobře, má paní," pronesl hlasem tak chraptivým a drsným, že i jemu samotnému zněl jako havraní krákání.

„Je mi vcelku dobře, můj pane," odpověděla. Znovu se na sekundu zahleděli jeden druhému do očí a znovu je do spárů chytilo šílenství nastalé situace. Den musel pokračovat, jako by se nic nestalo, a věci, kvůli kterým se setkali, se musely dokončit. Musely se dokončit.

„Jsi v pořádku?" zašeptala Odelia Corfemu koutkem úst, když doprovázeli merducký královský pár ke kočárům, které je očekávaly.

Přikývl, ve tváři ještě šedivý. Albrec mu musel pomoci nasednout, cítil se slabý jako velmi starý muž.

Dav se konečně vzpamatoval z pohledu na tu nádhernou podívanou a znovu začal provolávat slávu, zatímco kočáry přejížděly tu krátkou vzdálenost do audienční síně, před níž stáli seřazeni bok po boku fimbrijsí pikanýři s torunskými vojáky a malou jednotkou Katedrálníků. Aras a Formio jeli na koních po bocích kočáru.

„Mávej, Corfe," prosila Odelia. „Toto by měl být den radosti. Válka skončila, uvědom si to."

Ale Corfe nemával. Díval se na to moře veselých obličejů a chvílemi se mu zdálo, že v davu vidí známé tváře. Andruw a Marsch, Ebro, Cerne, Ranafast, Martellus. A jako poslední spatřil Heriu. Ženu, která byla kdysi jeho manželkou. Na tváři měla úsměv, jenž mu lámalo srdce, s jedním koutkem úst malounko výš.

Zavřel oči. Konečně našla klid mezi ostatními tvářemi všech mrtvých.

Paul Kearney

DRUHÉ CÍSAŘSTVÍ

Obálka Pavol Martinický
Překlad Jaroslav Maršálek
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v L^AT_EXu
Vytiskl PBtisk Příbram s.r.o.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
v edici Laser jako 262. publikaci
Edice Fantasy svazek 68.
Plzeň 2003, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 169 Kč
--